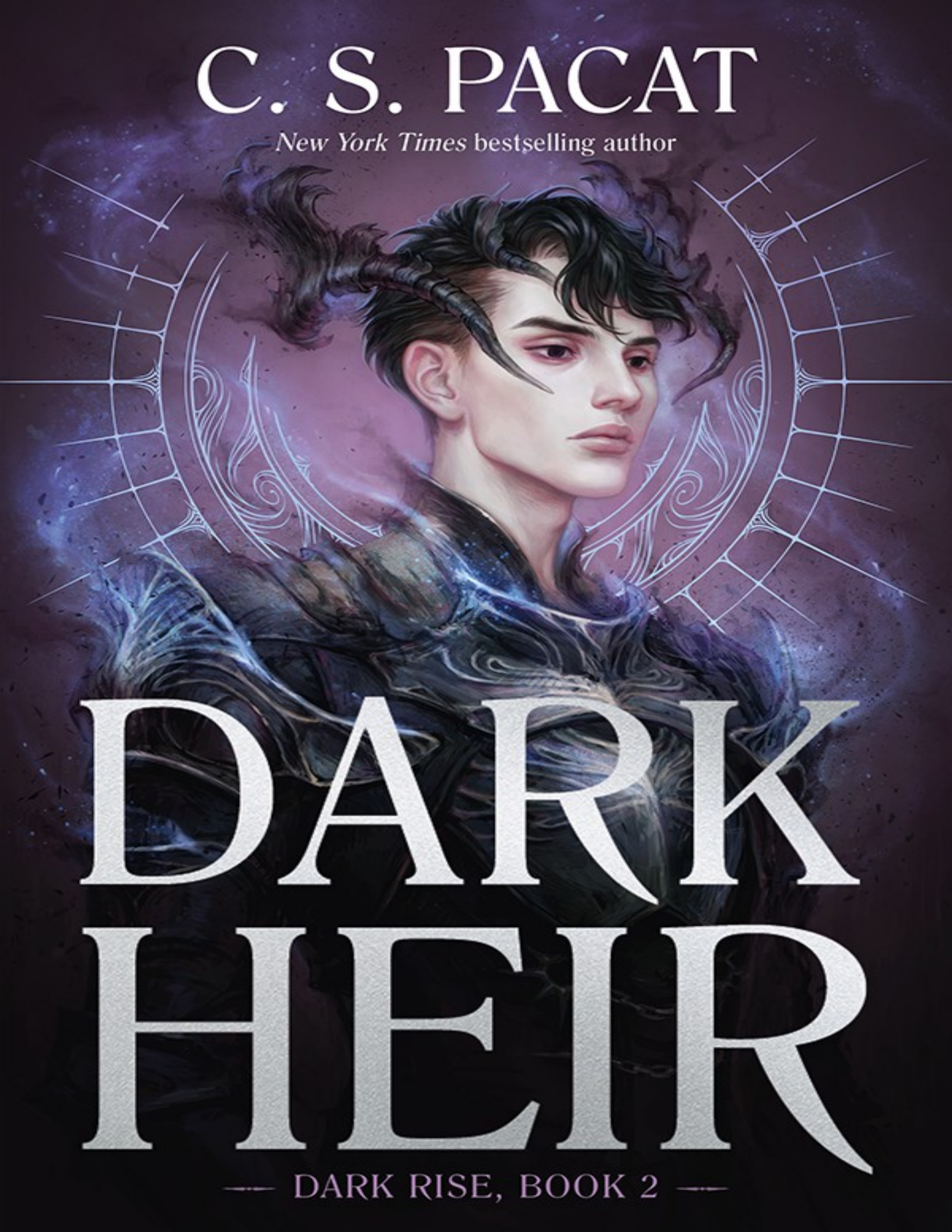
C. S. PACAT

New York Times bestselling author

DARK HEIR

DARK RISE, BOOK 2

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dark Rise için
Övgüler

'Sürükleyici yeni bir fantezi. Elimden bırakamadım. - V. E. Schwab

'Yıkıcı derecede parlak detaylarla işlenmiş bir hikâye. Başka tarafa bakamayacaksınız.' - Chloe Gong

'Karmaşık ve sürükleyici. Tahmin yürütmenizi sağlayan bir Seçilmiş Kişi ile harika bir macera hikâyesi. - Gökkuşağı Rowell

"Güzel, klasik ve lezzetli bir şekilde karanlık. - Jay Kristoff

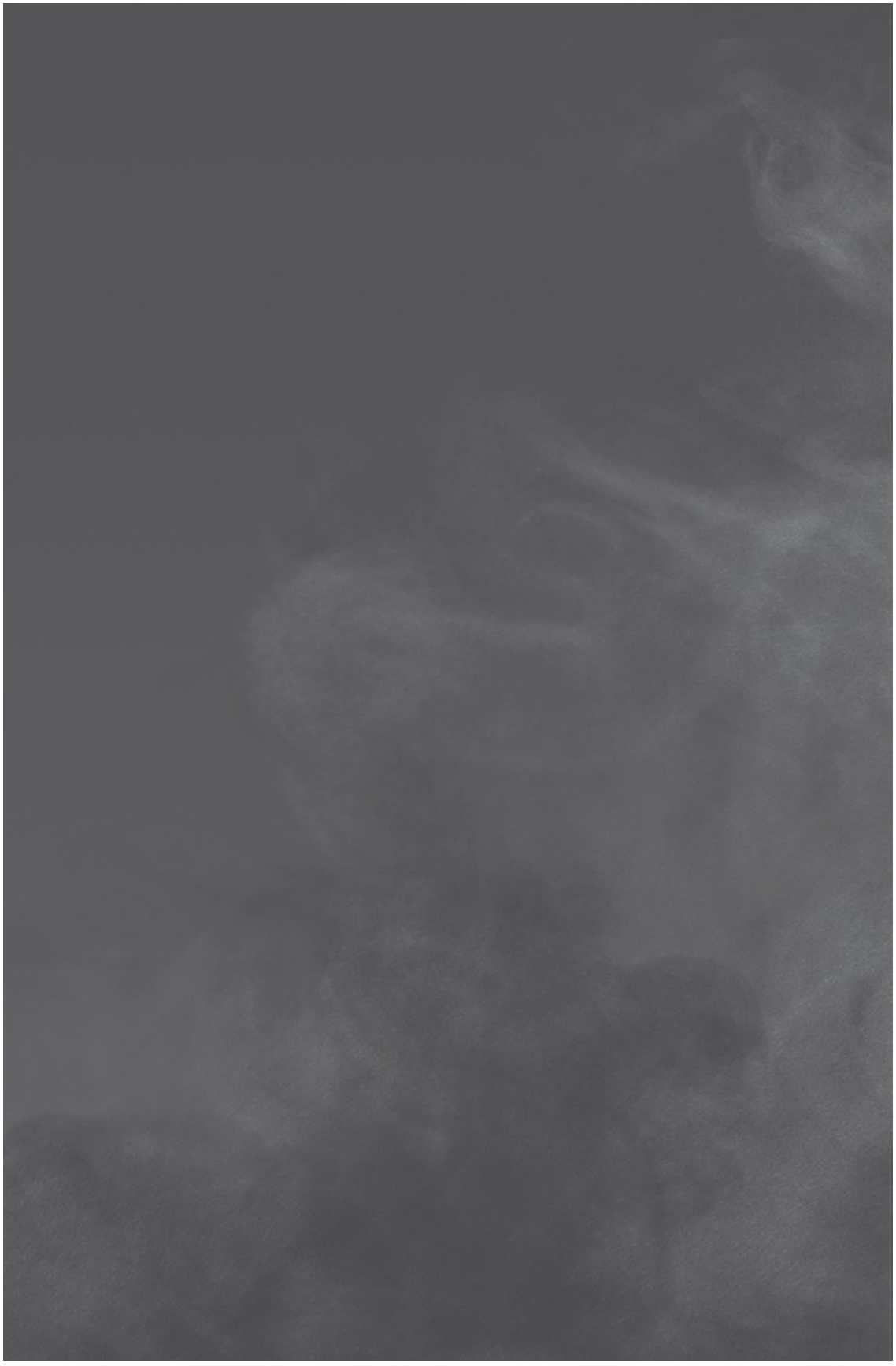
"Bol aksiyon ve olay örgüsü bolluğu, adrenalin dolu bir tempoyu besliyor. - *Publishers Weekly*

'Klasik. Pacat'ın yazıları atmosferik ve ilgi çekici, karmaşık karakterlerle dolu. - *Kirkus Reviews*

"Pacat karakter tasarımında bir usta ve anında aşık olacaksınız. - Tor.com

'Yemyeşil, karanlık ve tehlikeli. Soluk soluğa başlayan ve nadiren durulan bir gençlik fantezisi. - *Kitaplar + Yayıncılık*

'Okuyucuları son sayfaya kadar kendine bağlayacak. Karakterler bir sayfada sizi baştan çıkarıyor, bir sonraki sayfada ise kalbinize bıçak saplıyor. - The Nerd Daily

OceanofPDF.com

C. S. PACAT

DARK HEIR

ALLEN&UNWIN
SYDNEY • MELBOURNE • AUCKLAND • LONDON

OceanofPDF.com

İlk olarak Avustralya ve Yeni Zelanda'da Allen & Unwin tarafından 2023 yılında yayımlandı

Metin telif hakkı © Gatto Media Pty Ltd
2023 Harita telif hakkı © Svetlana
Dorosheva 2023

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Avustralya *Telif Hakkı Yasası 1968* (Yasa), eğitim kurumunun (veya onu yöneten kuruluşun) Yasa uyarınca Telif Hakkı Ajansı'na (Avustralya) bir ücret bildirimi yapmış olması koşuluyla, bu kitabın en fazla bir bölümünün veya yüzde onunun (hangisi daha büyükse) eğitim amaçları için herhangi bir eğitim kurumu tarafından fotokopisinin çekilmesine izin verir.

Yazar, bu eser üzerindeki Manevi Haklarını feragat etmeksizin tüm dünyada ileri

sürmektedir. Allen & Unwin
Cammeraygal Ülkesi
83 Alexander Caddesi
Crows Nest NSW 2065
Avustralya
Telefon: (61 2) 8425 0100
E-posta: info@allenandunwin.com
Web: www.allenandunwin.com

Allen & Unwin, üzerinde yaşadığımız ve çalıştığımız Ülkenin Geleneksel Sahiplerini kabul eder. Geçmişteki ve günümüzdeki tüm Aborijin ve Torres Boğazı Adalı Yaşlılara saygılarımızı sunarız.

A catalogue record for this book is available from the National Library of Australia

ISBN 978 1 76087 576 3
eISBN 978 1 76118 761 2

Öğretim kaynakları için allenandunwin.com/learn

adresini ziyaret edin Kapak illüstrasyonu Magdalena

Pągowska'ya aittir
Laura Mock tarafından tipografi

cspacat.com

OceanofPDF.com

Johnny Boy için,

Burun kıvırarak içeri

girdin ve hayatımı

değiştirdin, seni

özleyeceğim

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

DRAMATIS PERSONAE
ÖNSÖZ
BIRINCI BÖLÜM
IKINCI BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDI
BÖLÜM SEKIZ
BÖLÜM DOKUZ
BÖLÜM ON
ONBİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM ON
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM

ON SEKİZ BÖLÜM ON

DOKUZ BÖLÜM YIRMI

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI BEŞ

BÖLÜM YİRMİ ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDI BÖLÜM

YIRMI SEKIZ BÖLÜM YIRMI

DOKUZ BÖLÜM OTUZ

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ İKİ

BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ

DÖRT BÖLÜM OTUZ BEŞ

BÖLÜM OTUZ ALTI

BÖLÜM OTUZ YEDI

BÖLÜM OTUZSEKİZ
BÖLÜM OTUZDOKUZ
BÖLÜM KIRK
BÖLÜM KIRK BIR
BÖLÜM KIRK IKI
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM
KIRK DÖRT BÖLÜM
KIRK BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ
BÖLÜM KIRK SEKİZ
BÖLÜM KIRK DOKUZ
BÖLÜM ELLİ
ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLER

OceanofPDF.com

DRAMATIS PERSONAE

YENİDEN DOĞANLAR

WILL KEMPEN
Karanlık Kral yeniden doğdu.

JAMES ST CLAIR
Bir Vekilharç olduğuna inandırılarak yetiştirilen James'in gerçek kimliği on bir yaşında keşfedildi: O, Karanlık Kral'ın en ölümcül generali Anharion'un yeniden doğmuş haliydi.
James, Karanlık Kral'ı hayata döndürme arayışında Sinclair'e hizmet etmek için Vekilharçlar Salonu'ndan kaçtı. James orada Anharion'un bir Işık savaşçısı olduğunu ve büyülü bir tasma ile Karanlık Kral'ın kölesi haline getirildiğini öğrendi. Will, Simon'ı öldürüp Tasmayı James'e geri verdikten sonra James, Will'i takip etmeye yemin etti.

TORUNLAR

Aslanların Kanı

VIOLET BALLARD
John Ballard ve Kızılderili metresinin kızı olan Violet, babası tarafından Londra'ya getirilmiştir. Will ile birlikte Sinclair'den kaçan Violet, Aslanların Kanına sahip olduğunu ve babasının onu üvey kardeşi Tom'un başka bir Aslanı öldürerek 'gerçek gücünü' kazanması için ritüel olarak öldürebilmesi için yetiştirdiğini öğrenmiştir. Violet, Aslan ataları gibi Karanlık Kral'a hizmet etmeyeceğine yemin etmiştir.

TOM BALLARD

Violet'in büyük üvey kardeşi ve çocukluğu boyunca Violet'in akıl hocası ve koruyucusu. Tom Sinclair'e hizmet eder ve sadakatini kanıtlamak için ***S*** damgasını almıştır. Sinclair'in bir başka sözde mahkemesi olan son tek boynuzlu at Devon ile yakın bir ilişkisi vardır.

JOHN BALLARD
Violet ve Tom'un babası John Ballard Sinclair için çalışıyor.

Vekilharçların Kanı

CYPRIAN
Cyprian, gölge formundaki kardeşi Marcus Salon'a saldırıp sakinlerini katlettiğinde, Vekilharç olmak için sınava girmesine haftalar kala korunaklı bir acemiydi. Cyprian artık Vekilharçların sonuncusudur, ancak Kadeh'ten hiç içmemiştir.

MARCUS
Cyprian'ın kardeşi Marcus, Sinclair tarafından yakalandığında kalkan arkadaşı Justice ile birlikte bir görevdeydi. Gölgesi onu alt edene kadar bir kafeste canlı tutulan Marcus, Sinclair tarafından Vekilharçlar Salonu'nda serbest bırakıldı.

ADALET
Vekilharçların en büyük savaşçısı ve şampiyonu Justice, Violet ve Will'i Simon'ın gemisi *Sealgair*'den kurtardı ve ikisini de Salon'a getirdi. Adalet'in kalkan arkadaşı Marcus bir gölgeye dönüşüp Salon'a saldırdığında, Adalet onunla savaşırken öldü.

EUPHEMIA, YAŞLI KAHYA
Yaşlı Vekilharç Will'i ışığı takip etmesi için eğitmeye çalıştı, ancak eğitim tamamlanmadan öldü. Salona yaptığı saldırı sırasında Marcus'u yendi, ardından Cyprian'dan gölgesi kontrolü ele geçirmeden önce onu öldürmesini istedi.

JANNICK, YÜKSEK YENİÇERİ
James'in babası ve Cyprian ile Marcus'un üvey babası. Jannisaries'in (Vekilharçların askeri olmayan tarafı) başı olan Jannick, çok bilgili ama aynı zamanda titiz standartlara sahip bir adamdı. Jannick
Salon'daki katliamda Marcus.

GRACE
Grace, Marcus'un saldırısından kurtulan iki kişiden biriydi. Grace'in Yaşlı Vekilharç'ın yeniçerisi olarak üstlendiği rol, ona Salon'un sırları hakkında eşsiz bir bilgi ve içgörü kazandırır.

SARAH
Sarah, Marcus'un saldırısından kurtulan ikinci kişiydi. Görevi salondaki bitkilerle ilgilenmek olan bir yeniçeriydi.

Hanımefendinin Kanı

KATHERINE KENT
Ailesi tarafından avantajlı bir evlilik yapması için baskı gören Katherine, Sinclair Kontu'nun oğlu Simon Creen ile nişanlanmıştır. Simon'ı Keşfetmek kadınları öldürdüğünü öğrenen Katherine, kız kardeşi Elizabeth ile birlikte Vekilharçlar Salonu'na kaçtı. Katherine, Will'in Karanlık Kral olduğunu öğrendikten ve ona meydan okumak için Ekthalion'u çizdikten sonra Bowhill'de öldü.

ELIZABETH KENT
Kız kardeşi Katherine tarafından Vekilharçlar Salonu'na getirilen on yaşındaki Elizabeth, Gölge Kral tarafından Salon'a yapılan saldırı sırasında Ağaç Taşı'na dokunduğunda Leydi'nin Kanına sahip olduğunu öğrendi.

ELEANOR KEMPEN
Katherine ve Elizabeth'i Sinclair'den saklamak için onlardan vazgeçen anne, Will'i Karanlık Kral olduğunu bilerek oğlu gibi yetiştirmiş, ancak ölmeden önce onu öldürmeye çalışmıştır.

Karanlık Kral'ın Kanı

EDMUND CREEN, SINCLAIR KONTU
Dünyayı kapsayan bir ticaret imparatorluğuna sahip, İngiltere'nin en zengin adamlarından biri. Sinclair, eski dünyanın güçlerine sahip torunlardan oluşan bir 'sözde mahkemenin' başıdır.

SIMON CREEN, LORD CRENSHAW
Sinclair Kontu'nun oğlu ve varisi olan Simon, Will'in annesi de dahil olmak üzere Leydi'nin soyundan gelen herkesi öldürerek Karanlık Kral'ı diriltmeyi planlıyordu. Simon, Will tarafından Bowhill'de öldürüldü.

PHILLIP CREEN, LORD CRENSHAW
Sinclair Kontu'nun ikinci oğlu olan Phillip, kardeşi Simon'ın ölümünden sonra Lord Crenshaw unvanını miras almıştır.

ESKI DÜNYADA

SARCEAN, KARANLIK KRAL
Karanlık Kral ve gölge ordularının lideri Sarcean, ölümünden sonra dünyaya döneceğine yemin etti ve takipçilerine kendisiyle birlikte yeniden doğmaları için öldürülmelerini emretti.

ANHARION, HAİN
Işığın en büyük savaşçısı Anharion, Karanlık Kral için savaşmak üzere taraf değiştirdiğinde savaşın gidişatını değiştirdi. Hain olarak biliniyordu ama sihirli bir tasma tarafından büyülenmişti.

LADY
Efsaneler onun Karanlık Kral'ı sevdiğini ve sonra onu öldürdüğünü söyler. Karanlık Kral öldüğünde ve geri dönmeye yemin ettiğinde, soyunun devam etmesi için bir çocuğu oldu.
yeniden doğuşunda onunla savaşmak için hayatta kal.

DEVON
Son tek boynuzlu at. İnsanlar tek boynuzlu atları neredeyse yok edene kadar avladığında, Devon yakalandı ve kuyruğu ile boynuzu kesildi. Hayatta kalabilmek için Devon bir çocuğa dönüştü. Binlerce yıl sonra, Sinclair'in sözde mahkemesinin bir üyesidir.

VISANDER
Eski dünyanın bir şampiyonu.

OceanofPDF.com

PROLOGUE

VISANDER BOĞULARAK UYANDI. Göğsü daralmıştı. Hiç hava yoktu. Öksürdü ve nefes almaya çalıştı. Neredeydi?

Gözleri açıldı. Kördü, hiçbir şey görmüyordu. Gözlerinin açık ya da kapalı olması arasında hiçbir fark yoktu. Panikle kollarını kaldırdı ve yukarı doğru itmeye çalıştı, ancak yüzünün bir el aralığı yukarısındaki tahtaya çarptı. Oturamıyordu. Nefes alamıyordu, burnu soğuk ve ağır toprak kokusuyla tıkanmıştı.

İçgüdüsel olarak el yordamıyla kılıcı Ekthalion'u aradı ama bulamadı. *Ekthalion. Ekthalion nerede?* Uyuşmuş, kramp girmiş parmakları dört bir yanda tahta buldu. Sığ nefes alıp vermesi daha da azaldı. Küçük bir tahta kutunun içinde sıkışmış yatıyordu. Bir tabut.

Bir tabut.

Bu fikir karşısında soğuk bir korku. "Bırakın beni! Kelimeler kutu tarafından yutulmuş gibi emildi. Hastalıklı, korkunç bir düşünce geldi: bu sadece bir tabut değildi.

Bir mezardı. Gömülmüştü, sesleri üstündeki ve etrafındaki toprak tarafından bastırılmıştı.

"Bırakın beni!

Panik tavan yaptı. Bu muydu? Uyanışı mı? Gözsüz, sessiz bir boşlukta, yukarıda kimse onun yaşadığını bilmezken? Hatırlamaya çalıştı

Bundan önceki anlar, birbirinden kopuk parçalar: bağlı atı Indeviel'e binmesi; yeminini söylerken Kraliçe'nin soğuk mavi gözlerinin üzerinde olması; o keskin acı

kılıcı göğsüne sapladı. *Geri döneceksin, Visander.*

Bunu ona o mu yapmıştı? Olamazdı, değil mi? Bir mezara geri dönmüş, toprağın derinliklerine gömülmüş olarak uyanmış olamazdı değil mi?

Düşün. Eğer gömüldüyse, üzerinde önce tahta, sonra da toprak olacaktı. Tahtayı kırmalı ve sonra kazmalıydı. Ve bunu şimdi, hâlâ havası ve gücü varken yapmalıydı. Ne kadar havası kaldığını bilmiyordu.

Hapishanesinin çatısını tekmeledi, ayağında sarsıcı bir acı vardı. İkinci tekme yarı panikti. Keskin bir çatlama sesi, çatıyı parçaladığı anlamına

geliyordu.

Odun. İnce havadan geriye kalanları sürükleyerek kendi nefes alışlarını duyabiliyordu.

Çatlak! Tekrar. *Çat!* Toprak, bir sızıntıyı kıran su gibi içeri döküldü. Bir an için bir başarı patlaması hissetti. Sonra sızıntı bir çöküşe, bir göçüğe dönüştü, soğuk toprak tabutu doldurmak için içeri hücum etti. İçinde umutsuz bir panik patladı, boğulacağı düşüncesiyle elleri başını örtmek için havalandı. Öksürdü, toz parçacıkları o kadar yoğundu ki onu boğdu. Toz çöktüğünde, göçük tabuttaki alanını yarı yarıya azaltmıştı.

Kendisine bırakılan küçük, ışıksız cepte yatıyordu. Kalbi acıyla çarpıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp yemin ettiği anı hatırladı. *Senin Geri Dönen'in olacağım.* Diz çökerken Kraliçe onun başına dokunmuştu. *Geri döneceksin, Visander. Ama önce ölmelisin.* Yanlış mı gitmişti? Yanlışlıkla mı gömülmüştü, etrafındakiler onun gerçekten öldüğüne mi inanmıştı? Yoksa Karanlık Kral tarafından mı bulunmuştu? Ceza olarak mı gömülmüştü, geri döneceği biliniyordu ama tuzağa düşürülmüş olarak mı uyanacaktı?

Karanlık Kral'ın onun boğucu paniğinden duyduğu zevki hayal etti. Visander'ın diri diri gömüldüğünü, dehşetinin görülmediğini, çığlıklarının duyulmadığını düşünmek o çarpık zihni memnun ederdi. Visander'ın içindeki nefret kıvılcımı alevlendi, karanlıkta parladı. Yaşama ihtiyacından, Karanlık Kral'ı öldürme ihtiyacından daha güçlü bir şekilde onu harekete geçirdi. Dışarı çıkmak zorundaydı.

Elbisesinin ön kısmına uzandı ve ipek gibi hissettiği şeyi yırttı. Ağzını ve burun deliklerini, üzerini örtmeye gelen topraktan korumak için ipeği yüzünün etrafına bağladı. Sonra toplayabildiği kadar havayı içine çekti ve bu kez kalan tüm gücüyle üstündeki parçalanmış tahtaya yumruk attı.

Toprak üzerine çökerek son boşluğu da doldurdu. Kendini yukarı doğru itmeye zorladı, toprağın içinden yukarı doğru tırmanmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. Yüzeye çıkamadı ve şimdi etrafında toprak vardı ve hava yoktu, sadece toprağın boğucu baskısı, boğazından aşağı inmekle tehdit eden kokuşmuş bir hayvan kokusu vardı.

Yukarı. Yukarı çıkmak zorundaydı ama yönünü tamamen kaybettiğini hissetti: Zifiri karanlık toprakla çevriliydi, aşağı ya da yukarı duygusunu yitirmişti; kazıyordu ama hangi yöne? Korku onu sardı. Karanlıkta yanlış yöne giden kör bir solucan gibi ölecek miydi? Acı ciğerlerine saplandı, başı döndü, sanki duman solumuş gibiydi.

Kaz. Kaz ya da öl, amacını düşün, onu yönlendiren tek şeyi, paniği, düşüncelerinin bir tünelin kapanması gibi kararmasını geç-

Ve sonra kavrayan, uzanan eli boşluğa çıktı. Umutsuzca ona doğru iterken ciğerleri çığlık attı, grotesk bir yeniden doğuşla çamurlu zemini yararak yüzünü, gövdesini dışarı itti, kendini topraktan sürükledi.

Havayı içine çekti - havayı! - Büyük, soluk soluğa öksürüyor ve siyah bir maddeyi, ağzına ve boğazına girmiş olan kiri kusuyordu. Öğürmenin durması uzun zaman aldı, kasılmalar
Vücudunda titreme vardı. Belli belirsiz, gece olduğunun, parmaklarının altında çimenler, başının üzerinde ağaçların boş dalları olduğunun farkındaydı. Az önce kendisini hapseden toprağın üzerinde yayılmış bir şekilde yatıyordu, toprağın altında olmasının verdiği güven, daha önce hiç takdir etmediği bir mutluluktu. Ağzını silmek için ön kolunu kaldırdı, üzerine giydiği yırtık pırtık ipekleri gördü ve garip bir yanlışlık dalgası hissetti.

Ellerine baktığında, sadece yırtık ve kanlı değillerdi, aynı zamanda -elleri- değillerdi.

Etrafındaki her şey baş döndürücü bir şekilde dönüyordu. Üzerinde tuhaf giysiler vardı, kalın etekleri vücudundan aşağıya doğru ağır bir şekilde iniyordu. Ay ışığında kendini görebiliyordu - bu yırtık, çamurlu eller kendisinin değildi, bu göğüsler, bu uzun sarı saç dalları. Bu onun bedeni değildi; bu, uzuvlarını kolayca kontrol edemediği genç bir kadındı, ayağa kalkma çabası onu tökezleyerek yere düşürdü.

Işık parladı ve ilk başta kendini ondan korumak için kolunu kaldırdı, gözleri loş ay ışığından daha parlak bir şeye alışık değildi.

Sonra ışığa doğru baktı.

Önünde, elinde bir lamba tutan kır saçlı yaşlı bir adam duruyordu. Sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. Sanki birinin öldüğünü görmüş ve topraktan tırnaklarıyla kazıyarak çıktıktan sonra onunla tekrar karşılaşmış gibiydi.

"*Katherine?*" dedi adam.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

WILL, Lea Nehri'nin kıyısına vardığında midesinin korkuyla dolduğunu hissetti.

Bataklıkta görebildiği tek şey ıssızlıktı. Yosunların ve dalgalı otların kokulu ıslak yeşili gitmiş, yerine ölülere açılan bir kapı gibi, ortasında kırık bir kemer bulunan yıkık bir toprak krateri gelmişti.

Çok mu geç kalmıştı? Arkadaşlarının hepsi ölmüş müydü?

James, Katherine'in terk ettiği kar beyazı Steward atını yanına çekti. Will, James'in tepkisini görmek için yan gözle bakmaktan kendini alamadı. Beyaz pelerininin başlığıyla gizlediği sarışın başıyla James, eski topraklarda at süren eski bir Vekilharç'a benziyor olabilirdi.
Genç olması ve pelerinin altında Londra modasına uygun giyinmiş olması dışında. Yüzü hiçbir şey ele vermiyordu, gözleri Salon'dan geriye kalan yıkıma sabitlenmişken bile.

Will, James yanındayken burada ne yaptığını düşünmesine izin veremezdi. Geri gelmemeliydi. James'i buraya getirmemeliydi.
James de onunla. O da bunu biliyordu. Yine de yapmıştı. Bu kararın yanlışlığı her adımda daha da artıyordu. Gözlerini ileriye dikti ve aklını arkadaşlarında tuttu.

Yıkık toprağın kenarında atlar irkildi, Will'in siyah kısrağı Valdithar başını aşağı yukarı salladı, burun delikleri genişledi, bükülmüş büyüyü hissetti. Yanında James, beyaz Steward bineğini ilerlemeye zorlarken, Londra atı şaha kalktı ve arkasındaki kurşuna daldı, kırmaya çalıştı. Ürkmüş, direnen atlar, asık suratlı korların aydınlattığı kömürleşmiş zeminde yürüyen tek canlılardı, derin bir sessizlik onları örtüyordu çünkü ne kuşlar ne de böcekler yaşıyordu.

Ama en kötü manzara kapıydı.

Vekilharçlar Salonu'nun büyü yoluyla dünyadan gizlenmesi gerekiyordu. Yoldan geçen biri sadece eski ve yalnız bir taş kemerin parçalandığını görürdü.

ıslak toprak. Yanından geçebilir, hatta içinden geçebilir ve asla bataklıktan ayrılırdı. Sadece Vekilharç kanı taşıyanlar kemerden geçer ve kendilerini Salon'un eski yüce koridorlarında bulurlardı.

Ama şimdi taş kemer, dünyada bir yarıktı. Her iki yanında da boş bataklık vardı ama içinden... içinden Will, Salon'u gün ışığı gibi görebiliyordu.

Yanlış görünüyordu; bir yırtık, bir yarık.

Parmaklarını düşüncesizce bir yaraya sokmak gibi: Bataklıktaki bir gezginin kafasını içeri soktuğunu, içeriyi kurcalamak için Londra'dan adamlar getirdiğini hayal etti.

James, "Koğuşlar kapatıldı," dedi.

Beyaz pelerininin başlığı altında James'in yüzü hâlâ hiçbir şey göstermiyordu ama vücudundaki gerginlik atına da yansıyordu.

Will ellerini dizginlerin üzerinde sıktı. Koğuşlar sadece yıkılmamıştı; bataklığı parçalayan aynı güç tarafından paramparça edilmişlerdi.

Bunu yapabilecek tek bir şey vardı.

Bowhill'de serbest bırakılan Gölge Kral koğuşları yıkmış mıydı? Salonu ele geçirmiş miydi? Tanıdığı herkesi öldürmüş müydü?

Daha karanlık düşünce, daha derin korku kurtlanıyor ve kıvrılıyor:

Şimdi tahtında karanlık bir kötülük içinde oturmuş, onu karşılamayı mı bekliyordu?

"Gidelim mi?" dedi James.

Sadece içeri girebilmek bile tüyler ürpertici derecede yanlıştı. Salon bu kadar açık olmamalı, dış dünyaya maruz kalmamalıydı. Will bir Vekilharç istedi.

"Dur! Geri çekil!" diye bağırarak karanlığın içinden

çıktı. Ama kimse gelmedi.

"Karanlık Kral'ın fethedemediği tek yer," dedi James, "ve şimdi içeri girebilir.

Will, James'e yan gözle bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Ama James mavi gözlerini avluya dikmiş, hiçbir şeyden habersizdi. Will'in kendi düşünceleri, bir

sakladığı korku ve şüphelerinin daha çok farkındaydı. Direnmeden içeri girerken, kendi rüyasını mı gerçekleştiriyordu? Onun karanlık arzusu Işığın son sığınağını almak mı?

Bu ürkütücü bir fetih biçimiydi - Karanlık'ın orduları arkasındayken, kale dumanı tüterken, vatandaşları boyun eğdirilmişken değil.

Bunun yerine o ve James açık kapılardan tek başlarına at sürdüler, atlarının toynakları sarsıcı bir gürültüyle çalarken geçmişteki savaşların boş sessizliği.

Geniş, terk edilmiş avlunun kalıntılarını gördü; Vekilharçlar'ın Salon adını verdikleri duvarlarla çevrili muazzam kale artık surların üzerinde beyazlar içinde parlayan muhafızlar tarafından devriye gezilmiyor ya da tatlı ilahiler ve çan sesleri duyulmuyordu; içi boşaltılmış, karanlık ve bomboştu.

Salon artık senin - harap ve yok edilmiş. Bu düşünceyi neredeyse öfkeyle Karanlık Kral'a - geçmişteki benliğine - fırlattı. *İstediğin bu muydu?*

Yanında, James'in yüzü ifadesizdi. James burada büyümüş, sonra da yıllarını surları yıkmaya çalışarak geçirmişti. Etkilenmiş miydi? Kayıtsız mı? Memnun musunuz? Korktun mu?

Beni gerçekten oraya geri götürmek istiyor olamazsın. James bunu hanın dar yatağına yayılmışken söylemişti. Pahalı bir mal gibi görünüyordu ve öyle de konuşuyordu. Ama Simon için bir mülkmüş gibi davranırken, her zaman ona karşı çalışmıştı. Ve tüm o kayıtsız uzanışa rağmen, davet sadece bir yere kadar uzanıyordu: bak ama dokunma. Will*, "Beni takip edeceğini söylemiştin, değil mi?" dediğinde* James hain bir eğlenceyle gülümsemişti. *Küçük arkadaşların bundan hoşlanmayacak.*

Arkadaşlarının hepsi ölmüş olabilirdi. Geriye bir tek o ve James kalmış olabilirdi ve en karanlık düşünce de buydu. Onu Will olarak tanıyan, Will olarak tutan arkadaşları, Bowhill'de toprak çürürken onun ne öğrendiğini bilmiyorlardı: Karanlık Kral olduğunu.

Ani bir zil sesi sessizliği bozdu. James duvara doğru sarsıldı.

"Hâlâ burada biri var," dedi Will, çanın sesi azalırken atından inerek. Ama Salon o kadar sessiz ve yaşanmamıştı ki, ölü bir şehrin hayalet uyarısı gibiydi. Sessizlik iliklerine kadar işlemişti, soğuk, iskelet gibi bir korku.

"Will! Büyük çift kapının açılmasıyla arkasını döndü ve onun merdivenlerden aşağı koştuğunu gördü.

Rahatlamıştı. Tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu, kısa kıvırcık saçları ve dağınık çilleriyle, Londra'daki çocuk kıyafetlerini giymişti.

"Violet!" dedi Violet son ana basamakları ikişer ikişer çıkarak çıkarken.

Birbirlerine sarıldılar, adam onu sıkıca kavradı. *Yaşıyorsun, yaşıyorsun.* Bowhill gibi değildi; Karanlık Tepe'deki başarısızlığı Katherine'i öldürdüğü gibi onu da öldürmemişti.

Bundan daha fazlasıydı. James'le geçmişin hayaletleriyle geçen günlerden sonra, onun sıcak kollarında kendini bu dünyaya, *Will'*e bağlanmış hissediyordu. Bu, inanmayı o kadar çok istediği bir yanılsamaydı ki, olması gerekenden daha uzun süre dayanmıştı.

Kendini bırakmaya zorladı, çünkü kız ona sarılmasaydı kim olduğunu biliyordu. Onun arkasında, merdivenlerden inen Cyprian'ın rahatlamış ve memnun göründüğünü gördü. Acemi tayyörünü giymiş olan Cyprian, geleneksel Vekilharç tarzı uzun kahverengi saçları sırtına dökülmüş, yüzü bir heykelin dokunulmaz tavrıyla yakışıklı, Tarikatının bir örneğiydi.

O kadar çok Işık savaşçısına benziyordu ki, Will bir an için Cyprian′ın onun içini göreceğini, sadece ona bakacağını ve diğerlerine *Will'*in *Karanlık Kral olduğunu* ilan edeceğini düşündü. Ama Cyprian'ın yeşil gözleri sıcaktı.

"Will! Violet, Will'in omzuna kendine özgü bir şekilde yumruk atarak dikkatini çekti. Canını çok acıtacak kadar güçlüydü ve Bunun mutluluğu acı veren bir sıla hasreti gibi geldi. "Neden kaçıp gittin?

Aptal." "Her şeyi açıklayacağım-" diye başladı Will.

"Ve sen," dedi Violet, James'e dostça, bıkkın bir yakınlıkla. 'Kız kardeşin çok endişelendi, geri döndüğüne çok sevinecek, hepimiz seviniyoruz.

-'

"Sanırım," dedi James, pelerininin kapüşonunu geriye iterek, "beni başka biriyle karıştırdınız.

Ve beyaz at, zarif vücut ve sarı saçlar, en son durana kadar savaştıkları ölümcül, zarif çocuğa dönüştü; eyerden inip onlarla yüzleşirken dudağı patrisyen bir yüzle hafifçe kıvrıldı.

Cyprian'ın kılıcı kınından şarkı söyleyerek çıktı. Gözleri ölümcüldü.

"Sen.

Will, James'in düşmanca bir tepkiyle karşılaşmasına hazırdı. Elbette diğerlerinin bundan hoşlanmayacağını biliyordu. James, Salon'daki tüm Vekilharçların ölümüne neden olmuştu. Will direniş için plan yapmış, James'e ve Sinclair'i durdurmalarına yardım etmek için burada olan James adına sakince konuş.

Ama Will, son birkaç günün telaşlı karmaşası içinde, James'i görmenin Cyprian'a ne yapacağını düşünmemişti.

Şimdi Cyprian kardeşinin katiliyle yüzleşiyordu, yüzü kansızdı, elleri sabitti çünkü Stewardlar her gün saatlerce eğitim alıyorlardı.

kılıç elleri titriyordu. "Cyprian-"

dedi Will.

Cyprian'ın gözleri James'in üzerinde sabit kaldı. "Buraya geri dönmeye nasıl cüret edersin? "Sıcak bir karşılama yok mu?" dedi James.

"Hoş geldin mi demek istiyorsun?

Cyprian'ın kılıcı, James'i ikiye bölmek için öldürücü bir yay çizerek hareket etmeye başlamıştı bile. James'in gücü alevlenip Cyprian'ı geriye doğru savururken Will, "*Hayır*," dedi.

Cyprian duvara çarptı, yüzü buruştu, kılıcı yere çarptı. Hava parazitlerle keskindi, Cyprian James'in onu yerinde tutan görünmez gücüne karşı sertçe mücadele ediyordu.

"Şimdi, şimdi," dedi James, gözleri parlayarak. "Bu hiç de misafirperverce değil, küçük kardeşim.

Cyprian, "Çek şu pis büyünü üzerimden, ucube," dedi.

"Kesin şunu. Aralarına girmek bir kasırganın içine adım atmak gibiydi, güç etrafındaki havayı kırbaçlıyordu. *"Dur dedim*. Will kendini öne doğru zorladı, bir elini James'in göğsüne koydu, diğer eliyle de James'in ensesini kavradı. James'ten daha uzundu; zar zor, belki bir santim. James'in ona bakmasına yetecek kadar.

Will, "Sihrini durdur," dedi.

James, gözlerini Will'in gözlerinden ayırmadan, "Evcil Steward'ını geri çek," dedi.

Will tereddüt etmedi, James'i sıkıca kavradı, bakışları James'in büyüyle şişmiş göz bebeklerine kilitlendi. "Violet, onu geride tut.

Will, arkasında Cyprian'ın küfrettiğini duydu ve Violet'in de aynı şeyi yaptığını anladı. Bir saniye sonra, havadaki parazit kayboldu. Will, arkasında Violet'in sesini duysa bile James'i tutmayı bırakmadı.

Sesi acımasızdı. "Will, onun burada ne işi var?

Handa James'i hatırlamaya zorlandı ve onu takip edeceğine yemin etti. "O bize yardım etmek için burada.

"O *şey* bize yardım etmeyecek," dedi Cyprian.

"Ne yapmamıza yardım edecek?" dedi Violet.

Will sonunda James'i tutmaktan vazgeçti ve Violet'in hâlâ Cyprian'ı merdivenlerin dibindeki taş duvara dayadığını görmek için döndü.

"Hayatta kal," dedi James. "Sinclair buraya geldiğinde.

"Sinclair? Violet'in sözleri kuşkuluydu, kafası karışmıştı. "Simon değil mi?

Ona söylemesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Hala toprağın yanık kokusunu alabiliyor, kınından kayan siyah bıçağı görebiliyordu

gözlerini her kapadığında.

"Simon öldü. Will bundan fazlasını söylemedi. "Savaştığımız kişi onun babası. Her şeyi planlayan Sinclair. Sinclair, her şeyi James'i çocukken yanına aldı ve Steward'ları öldürmesi için yetiştirdi. Will'in annesini öldürme emrini veren Sinclair.

"Öldü mü? dedi Violet. Sanki Vekilharçlar Will'i tam da bunu yapması için eğitmemişlerdi.

Sanki Simon'la buluşması başka bir şekilde sona erebilirmiş gibi. Sanki öyle olsaydı burada yaşıyor olurdu. "Sonra-

"Onu ben öldürdüm.

Kelimeler düzdü. O dağın yamacında neler olduğunu anlatamıyorlardı. Gökyüzünden düşen kuşlar, Simon'ın göğsünden fışkıran kan. Will'in başını kaldırıp Simon'ın gözleriyle buluştuğu ve

"Üç Kalıntıyı öldürdüm, sonra da onu öldürdüm.

Sesinin farklı çıktığını biliyordu. Aynı olamazdı - yıllar önce annesinin kan kaybından öldüğü yerde, Simon'ın göğsüne kılıcı sapladıktan sonra olamazdı. Gölge Krallar tanık gibi gökyüzünde asılı kalmışlardı.

"Ama... nasıl?" dedi Violet.

Ona ne söyleyebilirdi ki? Simon'ın Ekthalion'u çektiğini ve Will'in onun efendisi olduğu için patlamadan kurtulduğunu mu?

Ya da Simon'un ölürken şaşkın şaşkın baktığını, gözlerini kocaman açtığını, can çekişirken bile onu öldürenin kim olduğunu anlayamadığını?

Sen osun. Katherine'in son sözleri. *Sen Karanlık Kral'sın.*

"O Lady'nin Kanı. James'in tiz sesi sessizliği böldü. "Onu bunun için eğittiniz, değil mi? İnsanları öldürmek.

James de bilmiyordu. James kendisinin bir kahraman olduğuna inanıyordu, oysa Lady'nin gerçek Kanı, yüzü beyaz taş gibi mermerleşmiş bir halde ölü yatan Katherine'di.

"Sana her şeyi anlatacağım," dedi Will. "İçeri girdiğimizde.

Ama yapamazdı. Bunu yapamayacağını Katherine'den öğrenmişti. Bowhill'de ölmüştü çünkü onun ne olduğunu öğrenmiş ve onu öldürmek için kılıç çekmişti.

Bunun altında, daha ilkel bir anı: annesinin elleri boğazında; hava almak için çırpınıyor, görüşü kararıyor.

Anne, benim! Anne, lütfen! Anne-

"Salona adımını atmayacak. Cyprian'ın gözleri James'in üzerindeydi.

"Ona ihtiyacımız var. Will sesini sabit tuttu.

"*Bizi* o *öldürdü*. Cyprian'ın gözleri James'in üzerindeydi. 'Hepimizi öldürdü, salonun tamamen açık olmasının nedeni o-'

"Sinclair'i durdurması için ona ihtiyacımız var.

Her zaman söylemeyi planladığı şey buydu. Çünkü her zaman görevini yapan Cyprian üzerinde işe yarayacağını biliyordu.

Ama Cyprian'ın gözleri çalkalanırken ve Violet anlamaya çalışarak ona bakarken durum farklıydı.

"O Sinclair'in suikastçısı," dedi Cyprian. 'Duyguları ya da pişmanlığı olmayan bir hain, babamı öldürdü, kendi babasını, onu parçalara ayırdı ve bunu yapmak için kardeşimi kullandı-'

"Etrafına bir bak," dedi Will. 'Sinclair'in artık tamamen açık olan Salon için gelmeyeceğini mi sanıyorsun? Son Alev? Ölümsüz Yıldız? Buraya herkes girebilir. James'i buraya getirerek onlara zarar veriyordu. Bunu biliyordu. Kendi varlığı daha kötüydü. Salon'un yüzüne tükürüyordu. 'Sinclair'i durdurmak mı istiyorsun? James'le durdurabilirsin.'

Cyprian'ın yeşil gözleri öfkeli bir acizlikle parlıyordu. Acemi gümüşü içinde kusursuz, bir Vekilharcın vücut bulmuş hali gibi görünüyordu.

Ama Vekilharçların zamanı dolmuştu. James olmadan Sinclair'e karşı duramazlardı. Will'in aklının bir köşesinde tutması gereken şey buydu.

"Ona gerçekten inanıyor musun? Violet ona

şöyle dedi. "İnanıyorum.

Violet uzun bir süre sonra nefes aldı ve Cyprian'a döndü. 'James Sinclair'in en yakın müttefikiydi. Eğer efendisine sırtını döndüyse, onu kullanmalıyız. Will haklı. Sinclair Salon için geliyor, buraya gelmesi an meselesi. Elde edebileceğimiz her avantaja ihtiyacımız var.

"Yani bu kadar mı?" dedi Cyprian. "Ona sadece güveniyor musun?

"Hayır," dedi Violet. 'Ona hiç güvenmiyorum. Ve eğer herhangi birimize zarar vermeye kalkarsa, onu öldürürüm.

'Çok güzel,' dedi James.

Merdivenlerin tepesinden gelen bir ses, 'O sadece size adil bir uyarıda bulunuyor,' dedi. "Bu senin bize verdiğinden çok daha fazlası.

Grace mavi yeniçeri cübbesiyle kapının girişinde duruyordu. Salona yapılan ilk saldırıdan sağ kurtulan iki yeniçeriden biriydi. Diğer yeniçeri Sarah, zili çalan kişi olmalı, diye düşündü.

Will. Diğerlerinin aksine Grace, Will'e hoş geldin demedi, hatta onu ismiyle bile selamlamadı.

"Eğer didişmeyi bitirdiyseniz," dedi Grace, "görmeniz gereken bir şey var.

"Yaptığın şeyle yüzleşmekten korkuyor musun?" dedi Cyprian.

Ana girişin ağzında, yıkılmakta olan yüksek kulelerden ilkinin yükseldiği yerde durdular. Bir zamanlar dev kemerler, tonozlu odalar ve taş yapılardan oluşan sonsuz bir savaş alanı olan kale artık karanlık bir yerdi, ürkütücü labirent. Will ve diğerleri labirentin içine girmekten kaçınmışlardı. Katliamdan bu yana binalar, mide bulandırıcı iç geçitlerden kaçınmak için dış duvarın yanındaki geçitte kalıyordu. Katliamdan sonra burayı gören hiç kimse o yollarda yeniden yürümek istemedi.

James girişi inceledi. Herkesten çok bu kadim yerin bir parçası gibi görünüyordu, güzelliği buranın kayıp harikalarından biri gibiydi. Ama dudakları hoş olmayan bir şekilde kıvrıldı.

"Beni salondan kovduklarında onlara mezarlarının üzerinde yürümek için geri döneceğimi söyledim.

"O zaman dileğin gerçekleşecek," dedi Grace ve kapıların ardındaki karanlığın içinde kayboldu.

İçeri adımını atar atmaz Will öğürdü ve kolunu kaldırarak ağzını ve burnunu kapattı. Cesetleri temizlemişlerdi ama hâlâ çürüyen kan ve çürük kokuyordu; temizlemek için ne zamanları ne de mideleri vardı.

Grace onu bekliyordu, gözlerinde acımasız bir pragmatizm vardı. Onun için daha da kötüydü, diye düşündü. Burası onun eviydi; tüm hayatıydı. Onun için tek şey-

Asla olamayacağı bir insan; asla sahip olamayacağı bir ev.

Büyük salona ulaştıklarında James bile durdu. Cesetler gitmişti ama geriye yıkım kalmıştı: yırtılmış sancaklar, paramparça olmuş mobilyalar, Vekilharçları koruyamayan aceleyle kurulmuş barikat.
Cyprian'ın yüz ifadesi buruşarak ona baktı.

"Yaptığın işi mi beğeniyorsun? dedi Cyprian. "Marcus'un el işi demek istiyorsun.

James gözlerini sakince Cyprian'a kaldırdı ve Will tekrar aralarına girmek zorunda kaldı, onları ayrı tutarken James'i koruduğunu hissetti, hatta

James onun için bir tür kalkandı. Karanlık Kral'ın teğmeni olarak James, Karanlık Kral'a duydukları nefreti taşıyan kişiydi.

"Bu taraftan. Grace duvar apliklerinden birinden bir fener almıştı. Konuşurken onu havada tutuyor ve beyaz sütunlardan oluşan ormanın derinliklerinden geçerek büyük salona doğru ilerliyordu.

En uçta dört kralın tahtları görünüyordu. Her biri kendi krallığının sembolüyle oyulmuş boş tahtlar, herhangi bir insan kral ya da kraliçesinden daha büyük figürler için yapılmış, kayıp bir ihtişamla aşağıya bakıyordu. Güneş, gül, yılan ve kule.

Tedirgin bir alay halinde onlara doğru yürüdüler.

"Karanlık Kral o dört tahtı her şeyden çok istiyordu," dedi James.

"Hayır," dedi Will ve diğerleri şaşkınlıkla ona döndüğünde, kendi kendine, "Onun dünyasında dört taht olmazdı. Sadece bir tane olurdu.

Dünyayı karartmak için yükselen soluk bir taht. Onu zihninin gözünde gördü, Gölge Krallar'ın ona gösterdiği vizyonun bir parçası ve kendi yarı hatırladığı rüyalarının girdabı.

Büyük bir uçurumun kenarında durdular, zeminde derinliği olmayan bir delik vardı.

Will, ancak Grace meşaleyi üzerine tuttuğunda bunun bir uçurum olmadığını gördü; bir Gölge Kral'ın kalıntısıydı, korkunç şekli mermere kazınmıştı, sanki içine düşebilecekleri bir çukur gibiydi. Gölge Kral'ın eli, tahtına uzanıyormuş gibi uzanıyordu.

Will, Violet'a baktı. Kalkanı o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı. Sonra ona baktı, gözleri gölgelerle doluydu.

Bir an için sözsüz bir anlayışı paylaştılar. Onun savaştığı gibi Zirve'deki Gölge Krallarla savaşırken, Salon'un kalbinde bir Gölge Kralla savaşmıştı. Hayatını kurtardığında, onu boğulmakta olan bir gemiden sürüklediğinde hissettiği bağın aynısını ona karşı hissetti.

Onu gördüğüne ne kadar sevindiğini, onun gecedeki yıldızı olduğunu tekrar söylemek istedi.

Büyürken hiç arkadaşı olmamıştı ve ilk arkadaşı olduğu için çok mutluydu. Bu arkadaşlığı bir ihanete dönüştürmek istememişti. Arkadaş olduğu çocuk gerçek olmadığı için üzgün olduğunu.

"Geldiğinde gökyüzü siyaha döndü," dedi Grace. "O kadar karanlıktı ki elinizi yüzünüzün önünde göremiyordunuz. Lambaları yaktık, böylece Atları eyerledik, ama lambalar bile karanlığı zorlukla delebiliyordu. Biz

Büyük salondan gelen çığlıkları ve haykırışları duyabiliyordu. Violet buraya onunla savaşmak ve bize zaman kazandırmak için geldi.

Elbette Violet bunu yapmıştı. Violet, savaşın umutsuz olduğunu bilse bile savaşırdı. Will, Violet'ın korkunç gücünü hatırladı.
Gölge Krallar ve sadece bir kılıçla biriyle karşılaşmayı hayal etmeye çalıştım.

"Tam biniyorduk ki, salonun tüm camlarını kıracak kadar yüksek bir çığlık geldi. Karanlık, ani bir şafak gibi dağıldı. Uçuşumuzu durdurduk ve buraya, büyük salona geldik. Gördüğünüz şeyi gördük.
Gölge Kral düştü, bedeni yere gömüldü.'

"Bir *Gölge Kralı* mı durdurdun? Tüm gücüne rağmen, bu James'i gerçekten şok etmişti. "Nasıl?

"Haddini aşarsan seni durduracağım gibi.

Violet gözlerini kırpmadan ona baktı. James ağzını açtı ama önce Grace konuştu.

'Burası varış noktamız değil, sadece bir ara nokta,' dedi. "Gelin.

Will, Grace'in onları nereye götürdüğünü hemen anladı.

Grace'in onu Yaşlı Vekilharç'ı görmesi için bu yollardan geçirdiği ilk sabahın hastalıklı bir parodisi gibiydi. O gün
Salondaki mimari yaşlandı, taş kalınlaştı. Şimdi oraya, ölü bir salonun ölü kalbine dönmek istemiyordu. Ağaç Taş'ın siyah, ölü dalları onu her zaman rahatsız etmişti, başarısızlığının bir hatırlatıcısı gibi yayıl-

- Katherine'in vücuduna yayılan siyah damarlar, tebeşir beyazı yüzü, taş gibi siyah gözleri gibi-

Sonra köşeyi döndüler ve o Işık Ağacı'nı gördü. Yeniden doğdu,

yeniden yaratıldı; sanki havanın kendisi yaşamla parlıyordu. Dalları

parlak,
Yıldız ışığı gibi sürüklenen filamentler ve harikulade bir ışık bolluğu.

Ağaç, Leydi'nin sembolüydü; karanlıkta yaşam; gücünün bir beyanıydı.

Elinde değildi; ileriye doğru çekiliyordu. Bu, ıssız bir çorak arazide ilk yeşil filizleri görmek gibiydi ve bundan da öte, bir umut ve yenilenme vaadiydi.

"Ağacı sen yaktın," dedi James şaşkın bir sesle.

"Hayır," dedi Will. "Ben yakmadım.

Onu yakmaya çalıştığı onca zamanı düşündü. Yaşlı Vekilharç*, ışığın taşta değil, onun içinde olduğunu* söylemişti.

Bu onun içinde hiç olmamıştı.

O kadar güzeldi ki. Kendini durduramayarak uzandı ve elini gövdenin üzerine koydu. Karanlık güneşi silerken, yarı yarıya onun kararmasını ya da canını yakmasını, etini kemiklerinden ayırmasını bekledi. Bunun yerine sıcaklığının içinde titreştiğini hissetti. Bir rüya gibi, uzun zamandır unutulmuş bir rahatlık gibi hissetti.
İçine akmasına izin verirken gözlerini kapattı. Huzurun, şefkatin ve kabul görmenin yumuşak neşesi... Kaybolmuş bir çocuğun evini özlediği gibi o da bunu özlüyordu.

Bir kız sesi "Kız kardeşime ne yaptınız?" dedi.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

WILL suçluluk duygusuyla ağaçtan uzaklaştı.

Elizabeth'in bacakları dikilmiş ve elleri yumruk olmuştu. Öfkeyle ona bakıyordu.

Kız kardeşine hiç benzemiyordu. Katherine porselen bir bebeğin altın saçları ve geniş mavi gözleriyle çok güzeldi. Elizabeth'in saçları düzdü. Kaşları karaydı ve korkunç bir şekilde çatılmıştı.
Öfkeli bakışlarının altında gergin bir korku vardı, sanki ne olduğunu yarı yarıya tahmin ediyor gibiydi.

Ona kız kardeşinin öldüğünü söylemesi gerekiyordu. Katherine'in siyah damarlarla örülmüş tebeşir beyazı yüzünü, ellerinin altındaki soğuk taş bedenini ve toprağın kanı gibi oyulmuş toprağın ezici turba kokusunu hatırlamaktan kendini alamıyordu. *Will, korkuyorum.*

Konumları tersine dönseydi ne duymak isteyeceğini düşünmeye çalıştı. Bilmiyordu. Rahatlık konusunda fazla deneyimi yoktu. Elizabeth'in gerçeğe değer verdiğini biliyordu. Bu yüzden ona gerçeği verdi.

Will, "O öldü," dedi. "Karanlık Kral'la savaşırken öldü.

O konuşurken Ağaç hâlâ ışıkla parlıyordu. Sanki titremesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Katherine burayı çok beğenirdi. Güzel şeyleri severdi. Ama bunu görme şansı hiç olmamıştı. Onu getirdiği salon karanlık ve ölüydü.

"Yalan söylüyorsun.

Ama değildi. Kendi payına düşeni değilse bile gerçeği söylemişti. O Odadaki diğerlerinin izlediğinin, hikayeyi ilk kez duyduğunun bilincinde. *Dikkatli, dikkatli.*

"Nereye gittiğimi tahmin etti," dedi Will, "ve beni Salon'dan çıkarken takip etti. Beni Bowhill'de buldu.

Onu, ellerinde Simon'ın kanıyla, kraterli toprakta bulmuştu.
Sağlıklı düşünemiyordu. Belki düşünseydi-

"Cesurdu. Doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Karanlık Kral'la savaşmak için Kılıcı çekti. Onu öldüren Kılıç'tı. "Kılıç çekildikten sonra hiçbir şey hayatta kalamaz." dedi.

Ona söyleyemeyeceği çok şey vardı. Ona kız kardeşinin Bıçak'ı üzerine çektiğini söyleyemezdi. *Sen osun. Karanlık Kral.* Ona kız kardeşinin acı ve korku içinde öldüğünü söyleyemezdi.

Onu durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Kılıcı almaması için yalvardığımda bana inanmadı.

'Cesedini annemin çiftlik evine koydum ve amcanı çağırdım. Onu gömmek için teyzenle birlikte geldi.

Katherine'in ailesi, amcası ve Will'in tanımadığı iki adam kiralık bir arabadan inip gelene kadar James'le birlikte Castleton'daki handa beklemişti. Kendisini görmediklerinden emin olmak için onları uzaktan izlemişti. Annesinin kulübesine girmişler ve
Katherine gri gökyüzünün altında, cenaze töreninde.

Başka bir hayatın sonu gibi hissetmişti. Onu ilk gördüğü andan itibaren, Bond Caddesi'nde durup bir araba ararken, olabileceklerin hayalinin bir parçası olmuştu - sıcaklık, umut ve aile. Ve o yıkık tepede, bunun bir daha asla sahip olamayacağım bir rüya olduğunu düşünmüştü.

"Neden yaşadın?" dedi Elizabeth. Gözleri kızarmış ve yumrukları sıkılmıştı.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Ne?

'Neden yaşadın? Kılıç çekildiğinde hiçbir şey hayatta kalamayacaksa.

Acımasız çocuk mantığı onu tam olarak kesiyordu. Yüzü inatçı çizgilerle belirlenmişti. O gece de onun içini gördüğünü hatırladı. *Gizlice kaçacağını biliyordum. Sen bir sinsisin.* Dikkatli konuştu.

"Dokunabilirim," dedi Will. 'Daha önce bir kez dokunmuştum. Bir gemide. Nedenini söyleyemedi. Diğerleri de odadaydı ve onu dinliyorlardı.

Dedi ki, 'Yalan söylüyorsun. Sen bir şey yaptın' dedi.

Violet bir adım öne çıkarak, "Elizabeth," dedi nazikçe. 'Will sana neler olduğunu anlattı. Elinden gelse buna engel olurdu. Herhangi birimiz durdurabilirdik.

"Londra'da onun peşinden gittin. Elizabeth'in yumruk yaptığı elleri daha da sıkıldı. "Onun izini sürdün.

'Bu onun suçu değil,' dedi Violet.

Elizabeth tüm vücudu titreyerek ona, "Bu onun hatası," dedi. "Onun suçu - eğer o olmasaydı, kız buraya gelmezdi. Onu umursamıyordu, sinsice Simon'a ulaşmaya çalışıyordu! Onu

Buraya gel. Onu takip ettirdi!' Yüzü buruştu ve kelimeleri ona doğru fırlattı. "Seninle hiç tanışmamış olsaydı ölmezdi!

Elleri eteklerinde, koşarak odadan çıktı.

"Elizabeth-" dedi Will ve onun peşinden gitmek istedi, ama Sarah hızla Elizabeth'i takip ederken Grace onu engelledi.

"Bırak gitsin," dedi Grace. 'Ona söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Kız kardeşini kaybetti.

Katherine onun da kız kardeşiydi, ya da sahip olduğu en yakın kız kardeşiydi. Ama bunlar söyleyemeyeceği kelimelerdi. Gözlerini kısa süreliğine kapattı.

"Ben sadece-" Annesinin ölümünden sonraki o günlerde çok yalnızdı, ne yapacağını bilmiyordu. O ilk geceyi hatırladı, bir ağaç kütüğünün kovuğuna kıvrılmış, kanayan elini tutuyordu. "Tek başına olmamalıydı.

"Sarah onunla birlikte olacak," dedi Grace. *Kız kardeşini öldürdüğünü düşündüğü kişiyle birlikte olmaması gerektiği* söylenmemişti.

Bunu biliyordu. Onun peşinden giden kişinin kendisi olmaması gerektiğini biliyordu. Bunun yanlışlığını hissedebiliyordu. Ama Kent kardeşler annesinin kızlarıydı... onun gerçek kızları. Ağacın ışığına bakarken ailenin olması gereken yerde acı verici bir kama hissetti.

"Elizabeth ağacı yaktı, değil mi?

Violet başını salladı. 'Buraya kaçtığımızda oldu, neredeyse kazara. Ayağı takıldı ve elini üzerine koydu ve parlamaya başladı.

"Bunu *kız* mı yaptı?" dedi James.

Cyprian ve Violet arasında bir bakış geçti: James'in burada olmasından ve sırlarını öğrenmesinden duydukları rahatsızlık. Will bunu görmezden geldi. James'e bile bile gerçeği söyledi.

"O, Lady'nin kanı," dedi Will. "Katherine gibi. Grace,

"Senin gibi," dedi.

Hâlâ anlamıyordu. Hiçbiri anlamadı. Belki de Will'in yuvadaki guguk kuşu olabileceğini düşünmek onlar için çok korkunçtu.

Annesinin ellerini boğazında hissedebiliyordu. *Kızlarıma zarar verme.*

"Eğer Elizabeth Lady'nin kanındaysa, senin ailenden biri, bir kuzen, bir kız kardeş olabilir," dedi Grace. "Annen hiç başka bir çocuktan bahsetti mi?

Gerçeğe çok yakındı. "Bana hiçbir şey söylemedi.

Sonuna kadar değil. Will kendini Ağaç'tan uzaklaşmaya zorladı, yumruğunu avucundaki yara izinin etrafında kıvırdı ve ışığına sırtını döndü. "Görmemi istediğin şeyi gördük.

Kapıya doğru bir adım attı, ancak omzunda bir elin kendisini durdurduğunu gördü.

"Hayır," dedi Grace, onu tekrar geri çekerek. 'Seni buraya getirmemin nedeni Işık Ağacı değil. Başka bir şey var.

Başka bir şey mi?

Grace'in yanındaki Violet ve Cyprian da Will'in hissettiği kadar şaşkın görünüyorlardı. Ama
Grace onları aydınlatmadı; sadece bekledi ve umutla ona baktı. Nihayet, uzun bir sessizlikten sonra:

"Will," dedi. 'Sana göstermem gereken şey, Salon'un en özel meselelerinden biri.

Grace konuşmadı. James'e bakmıyordu ama kendini tutmasının nedeni kesinlikle oydu. Karanlık Kral'ın sevgilisi
Kapıya.

"Yani, "Defol" mu demek istiyorsun?" diye sordu James kibarca, dudakları geri çekilerek. "Hayır, bu işte birlikteyiz," dedi Will ve James'in gözleri parladı
Sürpriz. "Hepimiz.

Cyprian ve Violet birbirlerine baktılar. Will gözlerini arkadaşlarına dikti. Grace'in tek söylediği, "Pekâlâ," oldu.

Uzak duvara doğru ilerleyerek ellerini kaldırdı ve taşın üzerine koydu. Sanki ondan önce birçok el tam olarak bu noktalara dokunmuş ve taşı aşındırmış gibi pürüzsüz izlere oturdular.

"Seni görmen için getirdiğim şey buydu," dedi Grace. 'Ağacı değil. Ama altında yatan şey.

"Altında mı?" dedi Will.

Grace duvara yaslandı ve eski makinelerin çıkardığı gıcırdama sesiyle ayaklarının altındaki taşlar yarıldı, ta ki sonsuza dek aşağı inen dar taş basamakların tepesinde durana kadar.

"Bunun altında bir oda olduğunu hiç duymadım. Cyprian bir adım geri çekildi.

Grace, 'Bunu sadece Yaşlı Vekilharç ve yeniçerileri biliyor,' dedi ve Will'e aşağı inmesini işaret etti. 'Işık'ın son sırlarından biri. Gördüğümüzün, orada olanın sadece küçük bir parçası olduğunu hatırlatan bir şey.

Önce Will merdivenlerden indi, kalbi garip bir şekilde çarpıyordu. Yarı yolda, gördüğü şey karşısında hayretler içinde durdu.

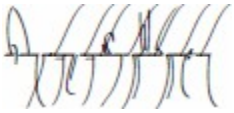
Yarı saydam bir ışık duvarları, tonozlu tavanı, hatta havayı bile sarmış, Ağacın yumuşak bir şekilde parlayan kökleri aşağıya doğru kıvrılmış, binlerce parıltılı

teller odayı ışıkla kaplıyordu. Havayı yumuşak, sıcak bir huzur kaplamıştı; sanki bu harikulade ışık dokunduğu her şeyi besleyip onarabiliyor, iyileştirebiliyordu.

Cyprian arkasından şaşkın bir saygıyla, "Salon hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum," dedi.

"Öyle mi?" dedi Grace. 'Ama bunca zaman sonra bile Işığın hâlâ mucizeleri var.

Odanın ortasında kadim dilde kelimelerle oyulmuş basit bir kaide vardı. Üzerinde, parlayan sarkıtlar gibi ağaç kökleri asılı duruyordu. Will öne çıktı ve parmak uçlarını sözcüklerin üzerinde gezdirdi.

"Geçmiş haykırıyor," diye okudu usulca, "ama şimdiki zaman duymuyor," ve içinden bir ürperti geçtiğini hissetti.

Kaidenin üzerinde küçük bir taş tabut vardı. Bütün dikkatini ona verdi. Taş tabut çok mütevazıydı ve üzerindeki Ağaç çok anıtsaldı.

"İçinde ne var?" dedi.

"Yaşlı Taş," dedi Grace.

Arkasından merdivenlerden inen diğerlerinin farkında bile değildi. Büyük bir güce sahip olan bu yerin kutsallığını hissedebiliyordu ama yine de gözlerini tabuttan ayıramıyordu.

Ona doğru bir adım attı. "Ne işe yarıyor?

"Bilmiyorum. Hiç görmedim. Grace bunu basitçe söyledi.

Şaşıran adamın gözleri kızın yüzüne kaydı. "Hiç görmedin mi?

"Bu, Salon'un bir Yaşlı Vekilharç'tan diğerine geçen en büyük emaneti," dedi Grace. "Bir Yaşlı Vekilharç dışında hiç kimse tabutu açmadı.

Etraftaki havanın kendine has bir tadı, kendine has bir lezzeti vardı, Ağacın köklerinden gelen ışığın uğultusuyla bile fark edilebiliyordu. Violet ve Cyprian fark etmemiş gibiydi. Grace bile farkında değilmiş gibi görünüyordu. *Hissetmiyor musun?* diyordu neredeyse. Sadece James taş tabuta aynı şekilde tepki veriyordu, gözleri ona sabitlenmişti, nefes alış verişi sığdı.

"Bu sihir," dedi James ve Will, sihrin her zaman böyle hissettirip hissettirmediğini merak etti, derisinin altında ürpertici bir his, gergin ve heyecan verici.

Grace tabutu işaret etti. "Bunun sana verilmesini istedi. "*Bana*

mı?" dedi Will.

"Işık Ağacı parlamaya başladığında.

Tabii ki. Yaşlı Vekilharç onun Leydi'nin Kanı olduğuna inanıyordu. Mürver Taşı Ağacı yakan kişiye bırakmıştı ve o da diğer her şeyi aldığı gibi onu da sahte bahanelerle alacaktı.

Diğerlerinin onu beklediğini görebiliyordu. Violet merdivenlere en yakın yerde duruyordu, Cyprian onun yanındaydı ve James bir adım daha içerideydi. Hepsi de ona farklı düzeylerde güven ve beklentiyle bakıyordu.

Uzandı ve tabutun kapağını iterek açtı.

Yaşlı Taş içeride duruyordu, yaklaşık bir ha'penny madeni para büyüklüğünde donuk beyaz bir kuvars parçası. Özel bir yanı yoktu. Ama sonra taş parlamaya başladı.

Işık parçacıkları taşın yüzeyinden yukarıya doğru süzülüyor gibiydi ve Will, onlar birleşip tanıdığı bir şekil oluştururken acılı bir şaşkınlık hissetti. Beyaz cüppeler ve uzun beyaz saçlar, yarı saydam ama görünür, ışıkla akıyordu.

Yanında, Grace'in nefesi kesildi ve Cyprian bir ses çıkardı, her ikisi de öldüğüne inandıkları Tarikatlarının lideriyle karşı karşıyaydı, cesedi ateşte yakılmıştı, kıvılcımlar geceye yükseliyordu.

Yaşlı Vekilharç.

O çok iyi bildiği nazik gülümsemesiyle gülümsedi ve içindeki his acı verene kadar kabardı.

"Will," dedi. 'Eğer Grace seni Yaşlı Taş'a getirdiyse, bu Işık Ağacı'nın parlamaya başladığı anlamına gelir.

Kadın bilmiyordu. Ona söyleme, affetmesi için yalvarma, önünde diz çöküp başını eğme arzusuyla savaştı, böylece elini saçlarına koyup ona söyleyebilirdi ...

Neyi? Onun ne olduğunu kabul ettiğini mi? Onu affettiğini mi? Aptalca, aptalca. Bir anneden kabul görmeyi istemenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Kız ağacı yaktı. Bunu söylemesi gerektiğini biliyordu. Kalbi küt küt atıyordu. "Yaşlı Vekilharç," dedi, hissettiği acı dolu özlemi bastırmaya çalışarak. 'Bu bir
Gerçekten sen misin?'

Başını hafifçe salladı. "Benden geriye sadece Yaşlı Taş'ta kalanlar kaldı," dedi. 'Tıpkı şimdi benimle konuştuğunuz gibi, ben de eski Vekilharçlarla konuştum... onların sesleri elime rehberlik ediyor.

Will, "Eski dünyanın Vekilharçlarıyla mı konuştun?" dedi.

"Büyük ihtiyaç duyulan zamanlarda," dedi Yaşlı Vekilharç, "Yaşlı Taş bir Büyük bir bilgelik kaynağı... ama birçok büyülü nesne gibi, kullanıldıkça ve yaşlandıkça azalıyor. Bir zamanlar bu oda kadar uzun bir monolitti. Şimdi o küçük

"Önünüzdeki parça, geriye kalan tek parça.

Will aşağı baktı ve dehşet içinde, onun görüntüsünü oluşturmak için yukarı doğru süzülen her ışık parçacığının, beraberinde taşın bir parçasını da götürdüğünü gördü. Yaşlı Taş her geçen saniye yok oluyordu. Yakında tamamen yok olacaktı-

"Evet," diye onayladı üzgün bir gülümsemeyle. "Fazla zamanımız yok.

Söylemek istediği tüm kelimeleri, onun rehberliğine duyduğu ihtiyacı, onsuz ne olacağını bilememenin korkusunu, boğazında yükselen sızıyı bastırdı.

"Ne istediysen yaptım. Birinin göğsüne kılıç saplamanın nasıl bir his olduğunu içinde saklıyordu. "Sinclair Karanlık Kral'ı yetiştiremez. Ben... ben bundan eminim.

Ama Yaşlı Vekilharç başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sinclair sandığınızdan daha büyük bir tehdit.

"Anlamıyorum," dedi Will.

Yaşlı Vekilharç çok parlaktı, ışık onun içinden ve etrafından akıyordu. Ama ona bakan gözleri ciddiydi.

"Valnerina'ya gitmelisin," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Umbria dağlarındaki Kara Vadi'ye. Scheggino adlı bir kasabada Ettore Fasciale adında bir adam bulacaksın. Sadece Ettore ile birlikte olacakları durdurabilirsin.

"Sinclair'in Karanlık Kral'ı geri getirmesinden daha büyük bir tehdit ne olabilir?" dedi Will.

Yaşlı Vekilharç başını salladı, gözleri sıkıntılıydı. Will onu tanıdığından beri ilk kez, sanki kısıtlamalara karşı mücadele ediyormuş gibi sesine hayal kırıklığı karışmıştı.

"Kara Vadi'de yatanlardan asla bahsetmeyeceğime yemin ettim. Ama sana şunu söyleyebilirim. Ettore'u bulmalısın. Eğer bunu yapmazsan, karşılaştığın her şey önündeki büyük savaşta sadece bir çarpışma gibi görünecek.

Valnerina. Kara Vadi. Bu isim onu ürpertti. Hayal etti Karanlık Kral dehşet ve yıkım saçıyor. Kendisi bir ölü yığınının üzerinde duruyor - ya da Sinclair, bir tahtın üzerinde, bir zamanlar yemyeşil olan toprakların kalıntılarına mı bakıyordu?

"Sinclair'in kuvvetleri size doğru ilerlemeye başladı bile," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Ve koğuşlar yıkıldığı için onu uzak tutmanın hiçbir yolu yok. O geldiğinde burada olmamalısınız.

"Salondan ayrılmayı mı kastediyorsun?

'Sinclair'in herhangi birinizi ele geçirmesine izin verilemez. Çünkü her birinizin oynaması gereken bir rol var ve herhangi birinizin başarısız olması için riskler çok büyük.

Ona gülümsüyor gibiydi.

'Işık Ağacı senin için parlıyor Will. Korkma. Bu onun için

bile çok fazlaydı. "Ben değilim-" Grace'in elleri Will'in

ellerinin üzerine kapanarak tabutu kapattı.

"Hayır-!" dedi Will, Yaşlı Vekilharç gözden kaybolurken, çarpan kalbi onun orada olduğuna dair tek işaretti.

Sanki Grace elinden alınmış gibi hissetti. Grace'e döndü, sonra yüzünün gözyaşlarıyla dolduğunu gördü, ancak o bükülmez pragmatizmle ona baktı.

"Taş'ın son kalıntılarını da ziyan etme," dedi Grace. "Sana ne yapman gerektiğini söyledi.

Cyprian'ın ifadesi Grace'inkini yansıtıyordu; gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve sanki dini bir ziyarete gelmiş gibi titriyordu. Violet'in içi boşalmış gibiydi, eli kılıcının kabzasındaydı. James bile sarsılmış görünüyordu, her zamanki soğukkanlı ifadesi şokla karışmıştı.

Grace diğerlerine, 'Bizi kapıda bekleyin,' dedi.

Diğerleri merdivenlerden çıkarken Will'e döndü. Hâlâ, içinde Mürver Taş'ın son parçasının bulunduğu kapalı taş tabuta bakıyordu. Mürver Vekilharç çok gerçek görünüyordu ama o bir illüzyondu. Her zaman öyleydi - bunu kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı. O hiçbir zaman gerçekten onun akıl hocası olmamıştı; onu yanlışlıkla eğitmişti, Karanlık Kral tarafından kandırılan başka bir Vekilharçtı sadece.

Grace ona sakince baktı. "Görevinde tereddüt ediyor

musun?" "Ağacı yakanın ben olmadığımı biliyorsun.

"Simon'ı durduran sendin.

Will, "Simon'ı kim öldürdü," dedi. Kelimeler kendi kulaklarına bile düz geliyordu.

"Bu görevi sana emanet etti," dedi Grace. "Kıza değil.

"Ben insanları öldürürken kız ağacı yakıyor. Birden ağzından çıktı. Olanlardan dolayı çok sarsılmıştı. Dikkatli davranmıyordu.

'Karanlıkla savaşılmalı,' dedi Grace. "Bunun için ışık kadar öldürmek de gerekir.

"Öyle mi?

Tüm o saatler süren alıştırmalar, Yaşlı Vekilharç'ın ona sabırla yol göstermesi, Ağacı hayata döndürmesine yardım etmeye çalışması. Şüphe onun içini kemirirken bile ona olan inancı hiç sarsılmamıştı.

'Hepimizin oynaması gereken bir rol var,' dedi Grace.

Peki benimki ne? Söylemedi.

Ağaç Odası'na çıkan merdivenleri tırmandığında ne göreceğini biliyordu; kapının üzerine kazınmış tanıdık kelimeler şimdi yeni bir anlamla doluydu.

O geliyor.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

'ONU DUYDUN. Will'i kapıda bekliyoruz,' dedi Violet. James'e döndü, Yaşlı Vekilharç'ın görüntüsü hâlâ onu tedirgin ediyordu. "Bu o-

"Yolu biliyorum," dedi James ve yanından geçip gitti.

Çok sinir bozucuydu. Hiç alçakgönüllülük ya da pişmanlık göstermiyordu. Bir tövbekâr gibi davranması gerekirdi, diye düşündü Violet. Zincirlere vurulmalıydı. Sürükleyen ve şıngırdatan türden. Ya da daha iyisi, gücünü engelleyecek obsidyen kelepçeler. Geçen sefer bundan hiç hoşlanmamıştı.

Onun yerine, sanki *ona* zar zor tahammül eden *kendisiymiş* gibi görünüyordu. Will ne yapıyordu, onu buraya geri mi getiriyordu? Eğer Sinclair gerçekten de Salon'a gidiyorsa, Will hepsini öldürecek kadar büyüye sahip bir Truva atı getirmiş demektir.

Violet dişlerini sıktı. "Öylece *çekip gidemezsin*. James'in üst kolunu tuttu. "Bu taraftan.

Onun kemiğini kırabilir. Onu büyüyle fırlatıp atabilirdi. Ceketini kirletmiş gibi kızın tutuşuna baktı.

"Bir centilmen gibi kolunuzu mu uzatıyorsunuz?

Cyprian onları takip ediyordu. Bakışları James'in üzerinden hiç ayrılmıyordu. James daha önce Cyprian'*a kardeşim* demişti ama aralarında kan bağı yoktu. James'in babası Jannick, James'i Salon'dan attıktan sonra Cyprian'ı evlat edinmişti.

James, Jannick'i de öldürmüştü. Violet, Jannick'in cesedini bir el arabasıyla avluya getirmiş ve bir odun yığınının üzerine koymuştu.

James'in kolundaki kıskaçlı kavrayışının baskısını artırdı. "Sinclair ne zaman gelecek?

'Nereden bilebilirim ki? Tasma'yı çaldığımdan beri onu görmedim.

Cyprian, "Tabii ki yapmadınız," dedi. 'Kim olduğunu görmek için bekliyordun
taraf seçmeden önce kazandın.'

"Kazandın mı? James güldü, nefes gibi yumuşaktı. "Sen kazanmadın.

Violet kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?

Bu Sinclair'i tanımadığın anlamına geliyor. Hayalet kadını duydun. Simon asla yılanın başı olmadı. O onun babasıydı. Sinclair senin salonunu almaya geliyor.

James'in sevimsiz mavi gözleri parlıyordu. Onun bilebilecekleri karşısında aniden ürperdiğini hissetti. O da yakın çevrenin bir parçasıydı. James her zaman inkâr etse de, Simon'ın sevgilisi olduğuna dair fısıltılar bile vardı. Simon'a bu kadar yakın olmak ve sonra ona ihanet etmek ...

"Vekil baban," dedi Cyprian acı bir şekilde. "Bu

doğru," dedi James eşit bir şekilde.

'O halde bize yardım etmekte bir sakınca görmemelisiniz,' dedi Cyprian. 'Yaptığınız şey bu, değil mi? Babaları öldürmek?

"Ve kardeşler. James kasıtlı olarak soğuk bir gülümseme verdi.

Bu kez Cyprian'ı tuniğinin önünden tutup koridorun duvarına yaslamak zorunda kaldı, bu sırada Cyprian'ın yeşil gözlerindeki sıcaklık yatışmıştı. James'in sesi eğlence doluydu.

"Onu öylece fırlatıp atıyor musun? Seni köpek yavrusu gibi takip etmesine şaşmamalı. İffetsiz düşünceleri olduğu için kendine elli kırbaç vuracak mı merak ediyorum. Hem de bir Aslan hakkında.'

Kızardı ve onu bırakırken Cyprian'a kasten bakmadı. Cyprian'a, "Yürü

git," dedi. "Onu kapı bekçisine geri götüreceğim.

"Steward, eğitimine devam et" de diyebilirdi. Tek bir hareketle başını salladı ve arkasını dönerek o kadar hızlı adımlarla uzaklaştı ki, uzun saçları arkasında dalgalandı.

"Kahramanım," dedi James kuru bir sesle, onu tekrar kolundan tutup koridordan aşağı iterken.

"Burada," dedi ve James'i kapı bekçisinin küçük odalarından birine götürüp kapının arkalarından kapanmasına izin verdi.

"Hapishane mi?" dedi.

"Sadece bir oda," dedi ona.

Duvar kavisliydi ve dışarıdaki kulenin şeklini yansıtıyordu. Taş zeminin üzerindeki tek örtü, bir zamanlar kırmızı olduğu tahmin edilen yıpranmış bir kilimdi. Üç ayaklı bir tabure, bir pencerenin yanındaki diğer tek mobilyaydı.

Dış duvarda ince bir yarık gibi.

Cyprian'ı dışarıda bırakmıştı. James ile yalnızdı. Oda boştu.

"Ve, ne? Beni buraya daha fazla soru sormam için mi getirdin? Sinclair hakkında tüm bildiklerimi öğrenmek için mi?

"Hayır.

Savurdu, darbe tatmin edici bir çıtırtıya dönüştü. James yayılarak karşı duvara çarptı. Başını kaldırdığında ağzında kan vardı. James'in gözlerindeki dürtü parıltısını görebilmesine rağmen misilleme büyüsü hiç gelmedi.

"O benim bir arkadaşım içindi," dedi Violet. "Adı Adalet'ti.

Endişeyle izlerken, kesik iyileşmeye başladı ve yayılmaya başlayan morluk geriledi. Yakında ona hiç vurmamış gibi olacaktı:
Kanıtsız şiddet. Bu, ona tekrar vurma isteği uyandırdı, yaptıklarının bir sonucu olmasını istemesine neden oldu. Bunun yerine elini yumruk haline getirdi.

James dilini dudağındaki kaybolan kesiğe bastırdı. "Babamın küçük gözdesinin beni ilk hırpalayan olacağını düşünmüştüm.

"Hâlâ olabilir. James'in inanılmaz güzellikteki yüzüne tekrar baktı. Dudaklarındaki kan lekesi, saldırısından geriye kalan tek şeydi. Karmin küstahlığıyla onun dokunulmaz olduğunu ilan ediyordu.

Violet, "Will'i neden buraya kadar takip ettin?" diye sordu.

"Kazanan ganimeti alır mı? James kasıtlı olarak kışkırtıcıydı. Violet kızardı. "Will değil-

"Öyle değil mi?" dedi James.

'Will bize yardım etmek için burada olduğunuzu düşünüyor. İnsanların en iyisine inanmayı sever. Nefesini içine çekti. "Belki de senin hakkında haklıdır. Belki de değil. Ama onun güvenine ihanet edersen, bana hesap verirsin.

"Gerçekten dövüşmek istesem beni alt edebileceğini mi düşünüyorsun? Sesi hoş kalmaya devam etti.

"Benden daha güçlü olabilirsin," demek için kendini zorladı Violet, "ama seninle daha önce dövüştüm. Gücünün nasıl çalıştığını biliyorum. Tek yapman gereken konsantrasyonunda bir hata yapmak.

Adam o sinir bozucu küstahlığıyla ona baktı. Onu kırmak istedi.

'Simon seni yanında tuttu çünkü eski dünyadan gelen insanlar üzerinde güç sahibi olmayı seviyordu,' dedi. 'Will öyle biri değil. Eğer burada bir yer istiyorsan, bunu hak etmen gerekecek.

James'in çenesinde bir kas gerildi. Ama o sadece bıkkın bir şekilde onaylar gibi tek omzunu silkti. 'Simon Karanlık'ı oynamayı severdi

Kral. Bu sözlerin anlamını kavradıkça yanaklarının ısındığını fark etti. 'Bunu inkâr etmemi mi bekliyordun? Ama onun babası farklı. Güç sendeyken onunla oynamak zorunda değilsin. Sinclair'in imparatorluğu tüm dünyayı kapsıyor. Onun
Onun damgasını taşıyan yüzlerce takipçisi var. Eğer Salon'a saldırırlarsa, savaşmak için bana ihtiyacınız olacak.

Buzdaki çatlaklar gibi yayılan bir ağ, böylece hiçbir yer durmak için güvenli değildi. Ailesinin işinin sadece küçük bir parçası olduğu Sinclair'in operasyonlarını düşündü: gemiler, adamlar, para ve güçlü arkadaşlar. Derin bir nefes aldı.

"Sinclair münzevi bir adam," dedi Violet. "Hiç ortalıkta görünmez.

"Ama oğlunu öldürmek dikkatini çekecektir," dedi James. "Sence de öyle değil mi?

Döndüğünde Cyprian kapının önündeydi. James'i aşağıdaki dairesel odaya bırakarak merdivenlerden Cyprian'ın beklediği yere çıktı, büyük taş şöminenin altında alçak bir ateş yanıyordu. Yakışıklı yüzü hâlâ konsantrasyon içindeydi. Meditasyonlarında kullandıkları Vekilharç stres pozisyonlarından biri olan bacaklarını altına katlayarak oturdu. Bunu düzenli olarak yapıyordu, tıpkı her sabah ve akşam Steward kılıç formlarını, artık var olmayan bir Salon'un hayalet ritüellerini yaptığı gibi.

Yapmak *zorunda değilsin*, demek istedi ona. Vekilharçlar hâlâ hayatta olsalar bile, bu meditasyonlar ve egzersizler onu kontrol etmek için tasarlanmıştı.
gölge. Ama Cyprian'ın içinde gölge yoktu ve asla da olmayacaktı. O günler geride kalmıştı.

Yine de bir yanı bundan hoşlanıyordu - her zaman kendisinin de bunu yapabilmesini dilemişti.

Yüz ifadesinden onun düşüncelerine dair bir şeyler anlamış olmalıydı, çünkü durdu ve acıyla gülümsedi.

'Hâlâ formları uygulamam ve sabah turlarımı boş bir salonda yapmam garip mi? Devam etmenin zamanı geldiğini biliyorum, ama neye? Bu benim her şeyim.
biliyorum. Cyprian'ın sesi hüzünlüydü.

"Tuhaf değil," dedi Violet. "Hâlâ Justice'in bana öğrettiği egzersizleri yapıyorum. "Adalet seni eğitmeye başladığında kıskandığımı biliyor muydun?" diye itiraf etti.

Cyprian, şaşkınlıkla ona baktı. Sarah ve hatta Grace bile katliamdan önceki günler hakkında Cyprian'dan daha çok konuşuyorlardı.
kendi kendine hissetti. "İnsanlar Marcus geri dönmezse Justice'in beni kalkan arkadaşı olarak alacağını söylemeye başlamıştı. Asla onun yerini

alamayacağımı biliyordum.

Kardeşim. Ama kalkan arkadaşı olmak... bu her zaman istediğim bir bağdı. Ta ki ne olduğunu öğrenene kadar.

Bir intihar anlaşması, içlerindeki gölge onları ele geçirmeden önce her biri diğerini öldürmeye yemin etmişti. Cyprian'ın sesi sadece biraz kırılgandı. Cyprian'ın, başkalarına büyük işler için ilham vermek üzere oyulmuş bir örnek gibi duran fazla yakışıklı yüzüne baktı.

"Eskiden ben de seni kıskanırdım," dedi ona. "Seni antrenman yaparken gizlice izlerdim. Sen diğerleri gibi değildin. Mükemmeldin. Tıpkı senin gibi olmak isterdim.

Cyprian şaşkın gözlerle ona bakarken yüzü kızardı. Ama:

"Eğer bir antrenman partneri arıyorsan," dedi Cyprian sessizliğe doğru, "seninle antrenman yapmaktan onur duyarım.

Bu düşünce garip bir şekilde heyecan vericiydi, sanki onu kabul edeceğini hiç düşünmediği bir kulübe kabul edilmiş gibiydi. Cyprian her zaman acemiler arasında en iyisi olmuş, mükemmellik standardını belirlemişti. Onu pratik yaparken izlerken hissettiği duygu ikiye katlandı.

"İstiyorum," dedi, çok hızlı bir şekilde. "Yani, istiyorum. Bir nefes çekti. "Formları birlikte canlı tutabiliriz.

Ona tuhaf bir gülümseme

verdi. "Ne oldu?

"Vekilharçların zamanı sona eriyor ve bunu söylemem gereken tek kişi bir Aslan.

"Unutmuşum, onlardan nefret

ediyorsun. Kaşlarını çattı. "Hayır, ben

sadece-

On gece önce, Gölge Kral'ın ölüsünün kaldırım taşlarına işlendiği büyük salondan çıktığında Cyprian'ın arkasında diğerleriyle birlikte yaklaştığını görmüştü.

Dizlerinin üzerine çökmüş, yumruğunu kalbinin üzerine koymuştu. Yeşil gözlerini yere dikmiş, uzun saçları yüzüne dökülürken şöyle demişti: *Sen Salonu kurtardı.*

Onu sürüklemiş ve sarılmıştı, onun aptalca resmi tavırlarından ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi garip, sert karşılık verişinden çok hoşlanmıştı. Hatta onun sebepsiz yere kızarmasından bile hoşlanmıştı, hatta kendisi de biraz kızardığını fark etmişti.

Cyprian sessizce, "Sadece teşekkür etmek istemiştim," dedi.

James'in Salon'a ihanet etmesinden önce Cyprian ve James'in ilişkisi nasıldı? Sonrasının nasıl olduğunu biliyordu. James

Simon'la birlikte kaçan Cyprian, onun yerine mükemmel bir Vekilharç olmak için kalmış, her kurala uymuş, babalarının katı Vekilharç ideallerinin vücut bulmuş haline gelmişti. İyi evlat, salonun en iyisi, babasının gururu.

Eğer James kardeşi Tom'u öldürmüş olsaydı buna dayanamazdı. Cyprian'ın James'in varlığına katlanabilmesi, çenesi sabitlenmiş bir şekilde yerinde oturması ve yeşil gözlerindeki o rahatsızlık ifadesi eğitiminin bir göstergesiydi.

'James için endişelenmekte haklısın,' dedi. 'Demir zincirleri kıracak kadar güçlüyüm ve bana gerçekten zarar vermek isteseydi ben bile onu durduramazdım.

Ya da Cyprian'a zarar vermek için. Ya da Will'e. Ya da diğerlerine. Konuşurken neredeyse farkına varıyordu: Elbette James'in büyüsü ölümcüldü. Ama Will, James'i yenebileceğinden her zaman o kadar emindi ki, onun da yenebileceğine inanmıştı.

Şimdi James'in Will'e karşı tuhaf bir savunmasızlığı, onunla her dövüştüklerinde kullandıkları bir bağlantısı olduğunu görüyordu.
Bu olmadan...

"Onun burada gerçekten ne işi var?" dedi Cyprian.

Cevap veremediği soru buydu. "Will'in insanları kendine çekmek gibi bir huyu var. James. Katherine'i. Hatta bir bakıma kendisi bile. Hepsi de Will tarafından bu dünyaya çekilmiş, hiç tanımadıkları bir çocuğun peşinden gitmek için hayatlarından kopmuşlardı. 'İnsanların geçmiş yaşamları ya da kanlarıyla tanımlanmadığını düşünüyor. Belki James-'

Cyprian, 'James Vekilharçları öldürdü,' dedi. 'Geçmişteki halini değil. Onu. Will neden böyle birini Salon'a getirsin ki?

Gerçek şu ki, aşağıdaki odada sarışın çocuğun varlığı onu rahatsız ediyordu. Cyprian haklıydı: James bir katildi ve geçmiş yaşamında zorlanmış olsa da, bu yaşamında kendi seçimiyle öldürmüştü.

Violet kaşlarını çatarak, "Will'in kendine göre nedenleri olmalı," dedi.

Will'i büyük salonda buldu.

Kapılardan geçerken adımları yavaşladı. Buraya geri dönmekten hoşlanmıyordu. İçgüdüsel olarak, saçakların ya da heykellerin altındaki daha kalın karanlık ceplerden uzak durdu. Artık gölgelerden kaçınıyordu, bir yanı Gölge Kral'ın yüzünün gölgelerin içinden çıkmasını bekliyordu.

Sonunda Vekilharçların gecenin tehlikelerini savuşturmak için neden her zaman bir ışık, tek bir kıvılcım yaktıklarını anlamıştı. Çünkü her biri gölgeleri ve karanlığın yavaş yavaş, sürünerek başlangıcını biliyordu.

Will kürsünün önünde durmuş, tahtlara bakıyordu. Bu kadim yerde tek başına duran Will, karanlık, uhrevi bir figürdü. Siyah saçları, gece solgunluğundaki teninin, yüzünün keskinleşmiş düzlemlerinin ve yoğun koyu gözlerinin parıltısının üzerine dökülüyordu. Her zaman dikkat çekiciydi ama Bowhill'de yaşananlar sanki içindeki yumuşak ya da çocuksu olan her şeyi oyup çıkarmış, geriye sadece sert bir çekirdek bırakmıştı.

"Özür dilerim," dedi. "Burada olmalıydım.

Kadın, 'Sen de onlarla yüzleştin' dedi.

Cevap vermesine gerek yoktu. Sözlerinin etrafındaki yeni sessizlikte, gözlerindeki yeni bakışta vardı. Bowhill'de Gölge Krallarla savaşmıştı, tıpkı onun burada, Salon'da onlarla savaştığı gibi.

Dedi ki, 'Diğerleri anlamıyor. Onlar asla gerçekten... onlar asla gerçekten karanlıkla yüzleşmediler.

"Hayır." dedi.

Seni burada istedim. Bunu söylemedi. Kimsenin böyle olmasını istemezdi.

'Sinclair hakkında konuşmalıyız. İtalya hakkında. Yaşlı Vekilharç hakkında-' 'Biliyorum. Diğerlerini sabah toplarız. Will bir kez başını salladı.

'Eğer Sinclair bu gece saldırmazsa,' dedi.

Bunu çok kolay hayal edebiliyordu, geceleyin meşaleler Salon'a yaklaşıyordu. Salon her zaman kendini çok güvende hissetmişti. Şimdi ise korkutucu derecede savunmasız hissediyordu. Sinclair'in neden burada olmadığını bilmiyordu. Sonra düşündü, *oğlunu gömüyordu*.

Tanıştıkları günü hatırladı; Will yara bere içindeydi ve bir geminin ambarında zincirlenmişti, içinde sular dönüyordu. O zamandan beri değişmişti. Bunu görebiliyordu. Bu, kendisinde hissettiği değişimin bir yansımasıydı.

"Buraya ilk geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Çok uzun zaman önceydi; ikisi de çok farklıydı.

"Komiserlerin seni kabul etmemesinden korkuyordun," dedi Will, "çünkü sen busun.

Başını salladı ve sonra kalkanı çıkardı. "Bunu ilk gün gördüm... ve dövüş sırasında aldım.

Kalkan aslında bir parçaydı: kolunun uzunluğu kadar bir metal parçası, kırıldığı yerde sivri bir kenar vardı. Kalkanın bir kısmı

Kalkanı kolunda tutmak için kullanabileceği bir tutamağa sahip dışbükey bir şekil.

Burada, büyük salonda, ellerinin ona yapıştığı anı hatırlamadan edemiyordu. Çöplerin arasında herhangi bir silah bulabilmek için çırpınırken öleceğinden emindi. Ama kalkanı kaldırdığında, kalkan Gölge Kral'ın kılıcını savurduğu için salon metal sesleriyle çınlamıştı.

Will, "Rassalon'un Kalkanı" dedi.

'Beni Gölge Kral'dan korudu,' dedi. "Onu bu şekilde yendim.

Will, Yaşlı Vekilharç'ın sözlerini aktarırken şaşkınlıkla ona baktı. "Rassalon'un Kalkanı'nı almanız gereken zaman gelecek."

Dış kıvrımda, bir aslanın yüzü sanki onu tanıyormuş gibi kalkandan ona bakıyordu. Güçlü, kadim bir tanıma, büyük bir güce ve sıcaklığa sahip bir arkadaşa sahip olmak gibi hissettirmişti. Onun yanında savaşan bir aslan.

Aceleyle konuştu. 'Onun hakkında bilmediğim çok şey var. Hiçbiri hakkında. Rassalon neden Karanlık için savaştı? Kimdi o?'

Vekilharçlar Rassalon'dan sanki en nefret ettikleri düşmanlarıymış, Karanlık Kral'ın soğukkanlı bir teğmeniymiş gibi bahsetmişlerdi.

Kalkandan hissettiği şey karanlık değildi; ona gücünü sunan istikrarlı bir sıcaklık, bilge ve asil bir varlıktı. Kalkan sanki
eşit ölçüde iyilik ve güç yayar. Will, 'Kim
olduğunu bilmek istiyorsun' dedi. "Bu çok
mu garip?

"Bunu söylemek için bir kalkana ihtiyacın yok," dedi Will.

Ona karşı her zaman böyle bir inancı vardı. Ama kalkan elindeyken, eski dünyanın uçsuz bucaksızlığı hissi tekrar üzerine geldi. Daha yeni anlamaya başladığı muazzam bir şeyin kenarına dokunmuş gibi hissediyordu.

'Geçmişte neler olduğunu bilseydik, sizce de öyle olmaz mıydı? savaşmak için daha iyi bir şansın var mı?' Violet söyledi. "Bir düşünün - Karanlık Kral hakkında gerçekten ne kadar şey biliyoruz?

Will'in kara gözleri ona baktı. "Eski dünyayı yok ettiğini biliyoruz.

"Ama nasıl? Ne oldu? Bilmek istemiyor musun?'

Ellerindeki tek şey parçalar, eski efsaneler, kusurlu anlatılardı. Onlara gerçekte ne olduğunu söylemedi. Sadece Rassalon değildi

Gizem. Will, Leydi'nin Kanı'ydı ama gerçekte Leydi kimdi? Onun adını bile bilmiyorlardı. James bile geçmişte kullandığı ismi bilmiyordu. Kendisini sadece Işık güçlerinin ona verdiği isimle tanıyordu: Anharion, Hain.

Will cevap vermedi. Gözleri tahtlardaydı. İkisinin de karşılaştığı Gölge Krallar'ı mı düşünüyordu? Will, 'Sence İtalya'da bulacağımız şey bu mu? Karanlık Kral hakkındaki gerçeği mi?

Sesinde bir şeyler vardı. "Will... Bowhill'de gerçekten ne oldu?" diye sordu.

Ona döndü ve bir an için gözlerinde öyle bir özlem bakışı vardı ki, konuşacağından emin oldu. Ama bir sonraki anda bakışları dondu ve tek söylediği, 'Önemli değil. Sen bir kız kardeşi korudun. Ben diğerini koruyamadım.

"Will-

Başını iki yana salladı. "Bir gün, Sinclair'le işimiz bittiğinde, birlikte güvende ve rahat olduğumuzda sana anlatacağım.

'Pekala,' dedi.

İşlerinin bittiğini düşündü ama adam kapıya doğru bir adım attıktan sonra ona döndü.

"Violet, sana bir şey sorabilir

miyim?" "Elbette.

Ses tonu rahattı. Duruşu rahattı, uzuvları kolay bir pozda düzenlenmişti.

"Karanlık Kral. Sesi rahattı. "Eğer geri dönerse ne yaparsın?

"Onu öldürürdüm. Bunu şiddetle, anında söyledi. 'Dünyamıza zarar vermeden önce. Hepimiz yapardık.

Will hemen konuşmadı. Kendini onun yüzüne bakarken buldu ama karanlık salonda hiçbir şey anlayamadı.

"Ne oldu?" dedi.

"Hiçbir şey. Bu iyi,' dedi Will. "Seninle kalede görüşürüz.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yalnız kaldığı anda Will, Violet'tan sakladığı sırt çantasını aldı, bir duvar meşalesine çıra tutuşturdu ve büyük salondan koridorlara doğru ilerleyerek kalenin eski, yasaklı bölümüne vardı.

Buradaki mimari farklıydı, Ağaç Odası'nı çevreleyen odalar gibi daha eski ve daha anıtsaldı. Tuhaf, daha basit şekiller her iki tarafta da yükseliyordu. Tavanı olmayan bir odanın ortasında, yolunu gösteren bir işaret gibi duran devasa, parçalanmış taş sütunun yanından geçti. Adımlarını hafızasından tekrarlayarak, şimdi açık olan kapıyı buldu ve bir zamanlar kalıntıların bulunduğu odaya indi
Gölge Taşı.

Buraya son gelişinde Violet'le birlikteydi. Violet ağır kapıları açmış, birlikte yeraltı odasına inmişler ve Violet odalardan geçerek Gölge Taşı'na doğru yürümüştü.

Geçmişi düşününce, ona doğru çekilmişti.

Koridorlardan geçerek kapıya ve kapıdan da aşağıdaki kralların hapishanesine giden yolu bulmasını başka nasıl açıklayabilirdi? Violet son odaya girmek istememişti. Adam büyülenmiş ve kapının siyah yüzeyine uzanırken, Violet itilmişti.

Taş onu mu çağırıyordu? Ya da o mu taşı?

Bilmiyordu. Tek bildiği, Gölge Taşı'nın onu karşıladığı, ona yanıt veren bir dizi Karanlık eserden biri olduğu ve kimliğini dinleyen herkese duyurduğuydu.

Sırt çantasını sıkıca kavradı. Buraya en son daha önce gelmişti. Ne olduğunu kesin olarak bilmeden önce.

Karanlık Kral. Fatih Sarcean. Yok edici, bu zamanda yeniden doğdu.

Şimdi etrafındaki gelişigüzel bir araya getirilmiş gibi görünen eserlere farklı gözlerle bakıyordu. Bunlar sadece eski hayatların artıkları değildi, *kendi* hayatının artıklarıydı: içinde yaşadığı ve sonra yok ettiği bir dünyanın parçaları.

Beyaz omurgalı kitapların kemiğe benzeyen rafları - yükselişinin hikâyelerini mi saklıyorlardı? Akik, altın ve kristal kaplar - onları kullanmış mıydı?
ellerinde miydi? Cam gibi parlayan kıvrık pençeler, saçılmış pullar, tuhaf görünümlü dişler... Bunlar daha önce gördüğü yaratıklar mıydı? Emredildi mi?

Takip edilmediğinden emin olmak için tetikte kalmıştı. Diğerlerinin uyuduğu kapı bekçisinden çok uzaktaydı. Ama yine de durdu ve bekledi.

Çünkü kimse tanık olamazdı. Kimse bilemezdi.

Bu yeraltı odasının sessizliğinin kemiklerine işlemesine izin verdi, ta ki burada kendisiyle birlikte tek bir ruhun görüntüsü ya da sesi kalmayana ve tamamen yalnız olduğundan emin olana kadar.

Sonra çantasından Simon'ın Kalıntıları'ndan aldığı üç Kara zırh parçasını çıkardı - omuz parçası, yarım miğfer ve eldiven - ve onları yere fırlattı.

Onlara dokunmak bile kim olduğunun kanıtıydı. Eğer diğerlerinden biri onu bunu yaparken görürse... ne olacağını biliyordu. Katherine'in kılıcı çektiğini görmüştü. Annesinin ellerini boynunda hissetmişti.

Violet'in bunu hiç tereddüt etmeden söylediğini duymuştu.

Onu öldüreceklerdi. Ya da denerken ölürdü. Bu vahyin diğer tarafında onu bekleyen bir kabullenme yoktu. Diğerleri asla bilemezdi. O bir Karanlık Kral. Ama kaderini reddedebilirdi.

Yerdeki bir leke gibi duran siyah metal parçalarına baktı. Kimliğini işaretleyen bir damga gibi. Ve geçmişteki benliğine yemin etti, *Sarcean, seni yeneceğim. Valnerina'daki planların her neyse, onları durduracağım. Simon'ı durdurduğum gibi. Sinclair'i durduracağım gibi. Sana bu dünyada ya da benim içimde hiçbir yer vermeyeceğim. Kimse seni tanımayacak bile. geri geldi. Hükmetme girişiminiz burada sona eriyor.*

Odaya doğru ilerledi ve orada toplanan Karanlık eserlerin her birini sistematik bir şekilde alıp zırhla birlikte yere yığmaya başladı. Ne kadar ilgi çekici olurlarsa olsunlar, hiçbirini durup incelememek için kendini zorladı: ortası boş bir obsidyen küre, siyah bir
Koyu renk çiçeklerle oyulmuş bıçak, Vekilharçların acemileri Kupa'dan içmeden önce test etmek için kullandıkları kemer.

İşini bitirdiğinde gözlerini yığına dikti. İşte buydu, her bir Karanlık eser, daha fazlasını öğrenmek için her bir cazibe, onu suçlayan her bir kanıt parçası, kendinden her bir karanlık parçacık. Hepsini yerle bir edecekti.

Elindeki meşaleyi yığının üzerine fırlattı. Ateş anormal bir hızla tutuştu, alevler nesnelere dokunduğunda siyah ve yeşil renklere büründü. Sanki onun varlığına tepki veriyormuş gibi doğal olmayan bir şekilde, kızıl ateşten daha sıcak yanıyordu. Kemerin kıvrılmasını ve metalin kırmızıya dönmeye başlamasını izledi. Acı verecek kadar sıcaktı.

Hareket etmedi. Metal eriyip bir çamur haline gelene kadar orada kaldı.

Ta ki o hayattan geriye kül ve kararmış taştan başka bir şey kalmayana kadar. Sadece işi bittiğinde ayağa kalktı ve merdivenlerden çıktı.

Gecenin içinde tek bir kamp ateşi gibi bir ışık parlıyordu. *Burada kimse olmamalıydı.* Will ilerledi, sanki bir hayalet tarafından yarı açık bir kapıya doğru çekildi ve orada durdu.

Jannick'in çalışma odasından ışık geliyordu. Ölülerin koridorlarında bir hayaletin parıltısı gibiydi. Bu ürkütücü, titrek ışık dışında burası terk edilmişti. Will nefesini tuttu, elini kapının üzerine koydu ve iterek açtı.

Gördüğü şey kayıp bir Vekilharcın hayaleti değildi, belki de öyleydi, kendi zamanından koparılmış başka bir sakindi.

James babasının sandalyesine yayılmıştı. Ceketi masanın üzerine savrulmuş, gömleği vücuduna bol gelmişti. Botlarını masanın açık alt çekmecesinin ağzına dayamış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Parmaklarının arasından, çekmecesi hâlâ açık olan babasının masasından çaldığı anlaşılan gümüş bir matara sarkıyordu. Şişeyi dudaklarına götürerek Will'e baktı.

"Beni kapı bekçisine geri götürmek için mi buradasın?" dedi James. "Komiserlerin içki içmediğini sanıyordum," dedi Will.

Bir Vekilharcın, belki bir yarayı sterilize etmek dışında, alkol kullandığını düşünemiyordu. Vekilharçlar, Salon'un berrak canlandırıcı sularını ya da ferahlatıcı bitkilerden oluşan narin bir yeşil çayı içer, kendilerini açığa çıkarabilecek her şeyden kaçınırlardı.

Gölge.

James babasının gümüş matarasını küçük bir selamla kaldırdı. 'Vekilharçlar yapmaz. Bedeni inkâr eder ve bedenin kutsallığını korurlar. Babam gibi yeniçeriler için bu gri bir alan.

Şişeyi Will'e uzattı.

Hayır demeliydi. James'e baktı, gömleği gevşemişti, parlayan kirpikleri yarıya inmişti ve mum ışığı tüm kenarlarını altın rengine dönüştürüyordu. Buraya gelirken yaptığı gibi James'i kol mesafesinde tutmalıydı. Bir liderin profesyonelliğini benimsemeli, James'in güçlerini gerektiği yerde kullanmalıydı. Bir arkadaş, güvenilir bir yoldaş olarak onun yanında olmalıydı. Hayır demeliydi.

Rıhtımda erkekler işten sonra oturup cin içiyorlardı. Onlardan biri gibi görünmek için içmeyi öğrenmişti. Gergindi: Annesi onun bir yudum bile köy şarabı içmesine izin vermemişti. Kontrolünü kaybedeceğinden mi korkmuştu? Ve sonra - ne? İskele cininin ilk öksürüklü sıçraması boğazını yakmıştı. Adamlar gülmüş, sırtını sıvazlamışlardı. Dikkatleri üzerine çekmekten, tepkisinin kendisini ele vermesinden korkmuştu ve belki de öyle olmuştu. *Bu ana kuzusu*
İçki. Adamlardan hangisinin kayıkçının hayatını bir torba para karşılığında sattığını ilk kez merak etmiyordu.

Bu da aynıydı, kim olduğunu bilmesine izin verilemeyecek biriyle içmek, kalbi çarpıyordu*, Dikkatli, dikkatli.*

Kravatı gevşemiş ve ayak bileklerini kavuşturmuş olan James, sanki kayıp bir dünyanın son lükslerine düşkün bir aylak olduğunu biliyormuş gibi onu izliyordu.

Will şişeyi aldı ve kaldırdı.

Steward içkisinin rıhtımdaki adamların içtiği sert içkilere hiç benzemeyeceğini bilmeliydi. Şişede ambrosia vardı, kokusu onu tatlı çiçeklerle dolu bir meyve bahçesine götürüyordu. Tek bir yudumla, kayıp bir krallığın acı veren güzelliğine kapılıp gitti. Daha önce benzerini hiç tatmamıştı. Muhtemelen bir daha da tadamayacaktı; Vekilharçların zanaatkâr yöntemleri onlarla birlikte ölmüştü.

Will şişeyi geri uzattı. James bir yudum daha aldı.

"Bundan nefret ederdi," dedi James. "Buraya girmeme asla izin verilmedi. Babası hakkında konuşuyordu. 'Eğer çalışma odasına çağrılırsan, başın belada demektir. Acemilerin hepsi ondan korkardı. Gülümsemesinin bir sınırı vardı.

Will de ondan korkuyordu ama onunki keşfedilme korkusuydu. Jannick en başından beri Will'den şüpheleniyordu, çünkü Jannick düşmanın her şekilde gelebileceğini biliyordu. Altı yıl önce, kendi oğlu şeklinde gelmişti.

Artık Jannick ölmüştü ve çalışma odasında oturup içki içen çocukların gerçek kimliğini bilen biri olsa dehşet içinde geri çekilirdi. *Ben olmamalıydım.*
Burada.

Will, "Dur tahmin edeyim, senin başın hep beladaydı," dedi.

Günah işlemek için altın bir cazibe merkezi gibi görünen James, 'Hayır, ben iyi kalpli biriydim,' dedi. 'Bu seni şaşırttı mı? Cübbem lekesiz ve zırhım parlıyordu. Bir neslin en genç Vekilharcı olmak için her şey hazır.

Yeni bir anlayış ortaya çıktı: James'in evlatlık kardeşi Cyprian, en iyisi olmak için çabalıyor, tatbikat üstüne tatbikat yaparak kendini tüketiyordu. Hall'un dahisi, bir hayaleti kovalıyordu.

"Senin ne olduğunu öğrenene kadar," dedi Will.

Onaylamak için şişeyi eğdi. James bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi uzattı. Will onu kaldırdı, o vahşi, tatlı Steward ambrosia'sı. Rahatça konuşurken ağzında hâlâ o saf tat vardı.

"Seni hemen öldürmeye çalıştılar mı?

"Onlar Vekilharçlar," dedi James. 'Kendilerini öldürüyorlar, sence başkalarına karşı hoşgörülü olurlar mı?

Hayır. Yapmazlar. Bunu biliyordu. Bir tehdit haline gelmeden önce öldürün, Vekilharç inancı buydu. Violet'i öldürmeye niyetlenmişlerdi. Kılıcı onun boynuna indireceklerdi. Ama James on bir yaşındaydı ve ilk kez güçlerini ortaya çıkarıyordu. Ailesinin onu neden öldürmeye çalıştığını anlayamayan bir çocuktu. Will o sahneyi çok iyi hayal edebiliyordu.

Kendisinin, "Ne olduğunu ancak seni öldürmeye çalıştıklarında öğrendin" dediğini duydu.

Anne, benim. Anne, dur, nefes alamıyorum. Anne-

James ona cevap vermek yerine, 'Biliyor musun, buranın dize getirildiğini görmenin nasıl bir şey olacağını hep merak etmişimdir,' dedi.

"Peki nasıl?

Saldırının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, ince bir toz tabakası her şeyi kaplamıştı. Yüksek Yeniçeri'nin son anları, taş tabakalar gibi korunmuştu. Yakında o bile, Vekilharçların tüm hatıralarıyla birlikte yok olacaktı.

"Hayal ettiğim her şey," dedi James dişlerini göstererek. Şişeyi kaldırdı. Kadeh kaldıralım. Vekilharçlara bir kez son vermeye ve-'

Will'in eli, James ne yaptığını anlamadan bileğinin üzerindeydi ve şişenin dudaklarına ulaşmasını engelliyordu. "Buna kadeh kaldırmayacağım," dedi Will, "sen de kaldırmayacaksın.

Zaman yavaşlıyor, kalınlaşıyor ve ısıdaki metal gibi eriyor gibiydi.

"Biliyorsun,
"Bana elini sürmesine izin verdiğim pek fazla insan yok. James, Will'in bileğini tuttuğu yere bakmadı bile, onun yerine mavi gözleri parlayarak Will'e baktı.

"Biliyorum," dedi Will.

'Yani böyle mi olacak? Elimi tutup üzerimde gücün varmış gibi mi davranacaksın?

Will geri adım atmadı, başparmağını James'in bileğinin iç kısmındaki ince deriye sertçe bastırdı.

Will, "Komiserlerin benim için bir anlamı vardı," dedi. "Ve senin için de bir anlam ifade ediyorlardı.

James, sanki bu sözlerden duyduğu hoşnutsuzluğu doruğa çıkarırcasına kolunu çekti, ayağa kalktı ve avuçlarını şömineye yasladığı odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Will, ceketinin ince kumaşının altından omuzlarındaki gergin çizgiyi görebiliyordu.

Will, söylemek istediği çok şey olmasına rağmen konuşmaması gerektiğini biliyordu. Vekilharçlar onu bulmadan önce aylardır kaçak olduğunu. Ona bir yatak ve uyuması için güvenli bir yer verdiklerini. Yaşlı Vekilharç'ın ona inandığını ve James'i onun için suçlamadığını Simon'a bağlılık çünkü sizi kabul eden kişiye ne kadar borçlu olduğunuzu biliyordu.

James'in ne kadar sarhoş olduğunu, Will içeri girmeden önce ne kadar içtiğini merak etti. James'in etrafı kendi hayaletleriyle çevriliydi: Beyazlarını almış olsaydı yaşayabileceği hayat. James Vekilharçlık sınavlarını geçseydi, Cyprian onun silah arkadaşı, hatta belki de kalkan arkadaşı olacaktı.

Will, James'i salona getirmişti ve James de
Öldürdüğü babasının çalışma odasında içki içtiği bir gecenin verdiği cesur özgüven. Will bunun ne kadar önemli olduğunu bildiğini söylemek istedi.

Vekilharçların ölümünden sorumlu olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğini söylemek istedi.

"Marcus'un atları öldüreceğini
düşünmemiştim. James sırtı Will'e dönük
olarak konuştu.

Odadaki ışık altı mumdan geliyordu: üçü masanın üzerinde, üçü de şöminenin üzerinde. James içeri girdiğinde onları yakmış olmalıydı. Açık kitabın sayfalarındaki kelimeleri görmeye yetecek kadar ışık vardı. *Omnes una manet nox.* James arkasını döndüğünde gözleri kararmıştı.

"Eskiden ahıra birlikte giderdik. Marcus atları severdi. Steward'ların her şeyi sevdiği o bastırılmış şekilde. Atına elma getirir, tüylerini fırçalamak için fazladan zaman harcardı. Bir vekilharç için bu kesinlikle *sıra dışı.* Babam Marcus'u onayladı, ben de peşinden gidebildim. Onun dışında her şey ilahiler ve alıştırmalardan ibaretti. "Eğitimin her şeydir Jamie." Babam hep böyle derdi. Mizahsız bir gülümseme.

"Ve sonra kendine yeni bir baba buldun," dedi Will.

'Ve şimdi o da beni öldürmeye çalışıyor.

James şişeyi hâlâ uzun parmaklarının arasında tutuyordu ve şimdi ironik bir selamla şişeyi kaldırdı. "Sadakatini bir katile teslim etme.

"Hayır," dedi Will.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Will ertesi sabah sararmış haritayı açarak, "VALNERINA," dedi. 'Bu dağlardan Nera Nehri'ni takip ederek' -işaret etti- 'Tiber'e kadar iniyor. Sinclair'den önce oraya varmalıyız.

Violet, Grace ve Cyprian'la birlikte haritaya bakmak için eğildi.

Kapı girişinde toplanmışlardı. James, zarif bir şekilde dikilmiş ceketi ve pantolonuyla şöminenin yanındaki taş işçiliğine yaslanmıştı. Peçeli göz kapakları ve durgun duruşu dün gece olduğu gibiydi ama tavrı, odadaki eğlencenin zaman ayırmaya değip değmeyeceğine karar veren bir saray mensubunun tavrıydı.

Diğerleri diken üstündeydi, salonun tamamen açık olduğunun farkındaydılar, Sarah'nın surlardaki nöbeti Sinclair'in saldırısına karşı tek uyarılarıydı. Çünkü Sinclair'in tek hedefi Valnerina değildi. Sinclair, ağını İtalya'ya doğru genişletirken bile bu salon için geliyordu. Sinclair'in erişim alanı o kadar genişti ki, onu geçmek ya da onunla savaşmak imkânsız görünüyordu.

Violet, "Nasıl?" diye sordu.

Will cevap vermedi. Harita içinde huzursuz bir şeyler uyandırmıştı. İsimler bile ona fısıldıyor gibiydi. *Kara Vadi. Kör Sıçrama. Kara Nehir.* Umbria hakkında eski kitapların dışında çok az şey biliyordu. annesiyle yaptığı seyahatlerde okumuştu. Roma antik dönemine ait kendi tarihi olan bir yer olarak zihninde belirdi, büyük bir geçmişin kemikleri her zaman mevcuttu.

"Toplanıp yola çıkıyoruz. Cyprian'ın omuzları dikti, görevini yerine getirip gitmeye hazırdı ama Salon onun hayatıydı, bildiği tek evdi. "Sinclair geliyor. Hızlı hareket etmeli ve ondan önde olmalıyız.

"Başka bir yol daha olabilir," dedi Grace.

Herkes onunla yüzleşmek için döndü.

Cyprianus'un kusursuz duruşunu paylaşıyordu, ama Cyprianus'un aksine genellikle kendi öğütlerini tutardı. Şimdi konuştu.

"Gemiyle seyahat etmek zorunda değiliz," dedi Grace. "Salon'dan ayrılmamıza bile gerek yok.

Will anlamayarak bir adım öne çıktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Diğer kapılardan birini kullanabiliriz.

Will içgüdüsel olarak kapıya baktı. Dışarıda, Vekilharçlar Salonu'nun muazzam kapısı üzerlerinde kemerli bir şekilde duruyordu. Bu kapıdan ilk kez geçtiğini, kırlarda kırık bir kemerden geçerken bir sıra Vekilharcın kayboluşunu izlediğini hatırlıyordu.

"Diğer kapılar mı? Will söyledi.

"Dört kapı var. Grace şu anda kamp yaptıkları kapıyı işaret etti. "Kuzey. Sonra her bir yönü işaret etti. "Güney. Doğu. Ve batı.

"Ve?" dedi Violet.

"Komiserler sadece bir tanesini kullanıyor," dedi Grace.

Üzerlerindeki kapıya tek bir kule resmi oyulmuştu. Kule
başka kapılar olduğu fikri yeniydi. Grace'in sözleri rahatsız edici bir dizi olasılığın kilidini açıyor gibiydi.

Cyprian başını sallıyordu. 'Sadece bir kapı *var.* Abbey Bataklığı'na açılıyor. Diğer kapılar hiçbir yere açılmıyor, bir tür arafa açılıyor, Salon'u saran büyünün bir parçası.

'Çünkü açık değiller,' dedi Grace.

O huzursuz edici kelimeler içinde dönüp duruyordu. *Bir kapı*, demişti bir keresinde Yaşlı Vekilharç'a. *Açamadığım bir kapı.* "Anlamıyorum.

"Salon'un İngiltere'de olduğunu mu sanıyordun?" dedi Grace. 'Öyle değil. Krallar Salonu bir buluşma yeriydi. Kralların her biri kendi topraklarından buraya toplanmak ve sohbet etmek için gelirdi. Dört kapı var. Her biri için dört kapı
dört kral. Her biri farklı bir yerde açılır.

'Yani... kuzey kapısı İngiltere'de açılıyor... ama diğerleri-' Bu fikir o kadar imkânsızdı ki hazmetmesi zordu.

'Başka bir yer aç,' dedi Grace.

Başka bir ülkeye açılan bir kapı. Bu doğru olamaz, değil mi? Dağları ve denizleri aşan bir seyahat şekli mi? Will'in zihni sorularla dolup taşıyordu. Eskiler böyle mi yolculuk ediyordu? Dünyanın bir yerinden diğerine adım atarak mı?

Aynı şekilde seyahat edebilirler miydi? Eğer öyleyse, Sinclair gittiklerini bile anlamadan Umbria'daki Ettore'ye ulaşabilirler miydi?

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Cyprianus.

Grace cevap vermedi. Cyprian rahatsız olmuş görünüyordu. Salon hakkında onun bilmediği şeyleri bildiğini fark etmek muhtemelen tedirgin ediciydi. Işık Ağacı'nın altındaki odayı sadece Grace biliyordu. Sadece Grace
Yaşlı Taş. Will, Grace'in sadece Mürver Vekilharç ve yeniçerisinin bildiği başka hangi sırları sakladığını merak etti.

Grace, "Yıllar boyunca İtalya'da pek çok eser ortaya çıkarıldı," dedi. 'Kapılardan birinin oraya -ya da oraya yakın bir yere- açılıyor olması büyük bir olasılık.

"Sadece doğru kapıyı bulmamız gerekiyor.

Will bunu sanki her şeye karar verecekmiş gibi söylemişti. Belki de bu alışılmadık kestirme yol onlara Sinclair'e karşı ihtiyaç duydukları avantajı sağlayacaktı.

Yine de bir kapıyı açmanın rahatsız edici bir yanı vardı. Böyle bir gücü geri getirmek, toprağın altında uyuyan büyük bir canavarı uyandırmak gibiydi. *Üç büyük canavar*, diye düşündü. Açıldıklarında üç kapının ardında ne olacağını bilmenin bir yolu yoktu. Eski dünyanın bir parçasını hayata döndürüyor olacaklardı.

'Eğer kapılar kapalıysa, nasıl açılıyor? dedi Cyprian.

"Sihirle," dedi Grace.

"Vekilharçlar büyü kullanamaz," dedi Cyprian.

Kaçınılmazdı, arkalarından gelen cılız ses, ayak bilekleri çaprazlanmış, omuzlar duvara yaslanmış, kayıtsız poz.

"Ama yapabilirim," dedi
James. "Hayır," dedi
Cyprian.

James'in ağzı buruştu. "Tertemiz salonunuzu sihirle kirletmek istemezdim.

"Bu kara büyü.

"Kara büyü değil," dedi Will. "Sadece büyü.

"Onunla Vekilharçları öldürdü.

Cyprian'ın yeşil gözleri James'i kovma arzusuyla parlıyordu. Ya da belki Elizabeth gibi basitçe gitmek istiyordu.

Will kendi kendine, 'Ve şimdi bunu Sinclair'i durdurmak için kullanıyoruz' dedi.

Çantaları ve atlarıyla birlikte avluda toplandılar.

Sinclair'den gelebilecek bir saldırı tehdidi karşısında iki gruba ayrılmaya karar vermişlerdi. Will'in önerisi üzerine Grace ve Sarah, geçitlerin çalışmaması ve düzenli seyahatin gerekli olması ihtimaline karşı, İtalya'ya gemi geçişi için takas edilecek nesneleri bulmak üzere kalacaklardı. Violet ve Cyprian ise James'le birlikte Will'e geçide kadar eşlik edeceklerdi.

Elizabeth dikkat çekici bir şekilde yoktu.

Will, Valdithar'ın kolanını sıktı ve onun kendisinden kaçınmasını düşünmemeye çalıştı. Burada Katherine'i tanıyan tek kişi oydu. Will'in istediği

... ne istediğinden emin değildi. Katherine gittiğinden beri ona karşı olan duyguları hamlaşmıştı. Onu Simon'a saldırmak için bir araç olarak görmüştü, ama onu öptüğünde her şey değişmiş ve şok içinde onun kim olduğunu anlamıştı.

Yas tutmayı hak etmediğini ve Elizabeth'in onun ailesi olmadığını biliyordu. Onu bulmak, nasıl olduğunu kontrol etmek isteyen yanını ısırarak bastırdı.

Grace ve Sarah onları uğurlamaya gelmişlerdi. James yanlarına geldi ve Violet, siyah Londra safkanının dizginlerini ona uzattı. Cyprian, James'in beyaz Steward atına biniyordu ve Will, James'in bu gerçeği dudaklarını hafifçe kıvırarak kabullenişini izledi. Ama hiçbir şey söylemedi, sadece Violet'in uzattığı dizginleri aldı.

"Kalkanın kırılmış," dedi James.

'Dünkü kıyafetlerin içindesin,' dedi Violet.

Atlar, bir günlük yolculuk için yiyecek ve seferin uzaması ihtimaline karşı yedekte tutulacak kadar yükle yüklüydü. Will de kendi paketini getirmişti.

"Sana vermem gereken bir şey var," dedi Violet'e.

Valdithar'ın eyer çantasına gitti. Kumaş kundaklı bohçayı açarak içinden kınlı bir kılıç çıkardı. Bir an için onu tuttu ve ağırlığını hissetti.

"Ekthalion," dedi Violet.

Onu öldürmek için dövülmüş olan kılıç. Antik dünyada,
Birisi bunu yapmayı o kadar çok istemişti ki, bir
Uzun zaman önceki savaşlarda Karanlık Kral'a zarar verebilecek tek şey o sihirli kılıçtı. Ve şimdi buradaydı, bekliyordu.

Kılıfının içinde sessiz, sadece oyulmuş kabzası görülebiliyordu. Kılıcın altına kehanetin sözleri kazınmıştı. Will eski dili, gerçek ifadeleri okuyabiliyordu. *Kılıcı kullanan kişi Şampiyon olacak.*

Violet gergin görünüyordu. Ekthalion'u kılıfsız olarak en son gördüğünde kara alevler püskürterek insanları öldürmüş ve Simon'ın gemisi *Sealgair*'i yok etmişti; bıçağı Karanlık Kral'ın kanıyla bozulmuştu.

Will, "Simon'dan aldım," dedi. Ve Will tek bir yumuşak hareketle onu kılıfından çıkardı.

Violet kendini geriye doğru atarak, "*Will, hayır!*" *diye* bağırdı.

Hiçbir şey olmadığını fark etmesi için bir an geçmesi gerekti. Ne bir patlama, ne bir ölüm yağmuru, ne de büyüleyici bir kara ateş. Yavaşça kendini bıraktı ve kılıca baktı.

Will'in çektiği bıçak saf gümüştendi. Gün ışığında göz kırpıyordu. Çürütücü siyah alevden eser yoktu. "Kılıcı

temizlemişsin," dedi Violet hayretle. "Hayır,"

dedi Will. "Katherine yaptı.

Violet kılıcını çekerek öne çıkmıştı. 'Peki ya kehanet? Ekthalion'u temizleyen kişinin kaderinde bir tür şampiyon olmak olduğunu sanıyordum.

Will, parmaklarını kılıcın kınındaki yazılarda gezdirerek, "O bir şampiyondu," dedi. "Leydi'nin Kanı'ydı. Ama Salon'a çok geç geldi.

Onun için çok geç, Vekilharçlar için de çok geç.

Annesinin eski hizmetkârı Matthew'un talimatlarını yerine getirdiğinde, başka bir çocuğun kaderini çaldığını bilmiyordu. Vekilharçların rehberliği olmasa bile, Katherine Salon'a giden yolu bulmuştu. Kılıca giden yolu bulmuştu. Ve onu Karanlık Kral'a karşı çekmişti.

Violet, Ekthalion'un gümüş uzunluğu boyunca baktı. Sonra başını kaldırıp Will'e baktı. "En azından onu kullanmayı öğrenmelisin. Dudakları kıvrıldı.

Kuşkusuz onunla kılıç çalışması yapmak için yaptığı birkaç felaket denemeyi hatırlıyordu. Ayak hareketlerindeki yanlış adımlar. Kılıcın gümbürtüsü

bıçağı yatak direğine saplamış.

O da hatırladı, onun yatakta gülüşünü hatırladı, kendisi için tamamen yeni olan o sıcak, iyi arkadaşlık duygusunu hatırladı.

Sonra kılıcını Simon'ın etine sapladığını hatırladı.

Karanlık Kral'ı yenmeye yemin etmişti. Geçmişteki benliğinin planlarını durdurmaya yemin etmişti. Ve bu da demek oluyordu ki, eğer bir şeyler ters giderse... Gerekirse onu öldürecek birinin olduğundan emin olmak için.

Karanlık Kral'ı öldürmek için dövülmüş kılıca baktı.

Sonra tekrar en iyi arkadaşına baktı. Violet iyilik için bir güçtü. Violet tereddüt etmedi.

'Bence... bu sana gitmeli' dedi.

"Ben mi? Violet ona garip bir bakış attı, sanki tam olarak anlamamış gibiydi. "Doğru olanı yapacağına güvendiğim tek kişi sensin.

Onu uzattı.

Violet bir karar anında ona baktı.

Gemide, Ekthalion ona dokunmaya çalışan herkesin bedenini yakıp kül etmişti. Artık temizlenmişti ama yıkıcı gücünün hatırası hâlâ canlıydı. Ona uzanmak bile bir cesaret işiydi. Ona elini uzatırken, gemide kendi ölümünü beklerken, gözlerini korkuyla kapattığını hatırlıyordu.

Violet omuzlarını dikleştirerek kılıcı aldı ve elini kabzaya doladı. Kılıç ve kalkanıyla ayakta duruyordu ve doğru görünüyordu; sol kolunda Rassalon'un Aslanı, sağ elinde ise Şampiyonun kılıcı vardı. Kendi kılıcını çözdü ve yerine Ekthalion'u taktı.

Atlarını sürdüler.

Eski kralların yolunu izlediklerini ya da Ettore'un Sinclair'i durduracak anahtarı elinde tuttuğu Valnerina'ya bir geçit açmak üzere olabileceklerini düşünmek tedirgin ediciydi. *Karşılaştığınız her şey sadece bir çatışma gibi görünecek.* Kapının ardında ne olduğunu tahmin edemiyordu.

Binaların yerlerini gezilmemiş harabelere bıraktığı, Vekilharçlar'ın sadece küçük bir kısmında yaşadığı ve bakımını yaptığı kadar büyük bir yer olan kalenin derinliklerine doğru at sürdüler. Salon'un Will'in hiç ziyaret etmediği bölümlerine, çatlak sütunların yanından, eksik tavan parçalarından ışık huzmelerinin parladığı odalardan geçerek ulaştılar. Üç kez attan inip atları devasa kırık taş parçalarının üzerinden geçirmek zorunda kaldılar.

Kalenin bu kısmına yıllardır kimse gelmemişti. Sanki kurucuya bırakılmış gibi harap ve terk edilmişti. Kapıların neden terk edildiğini ve ardında ne olduğunu merak ediyordu. Will, eski dünyanın kadın ve erkeklerinin kapılardan akın ettiğini, Karanlık'ın orduları yaklaşırken Salon'a kaçtıklarını ve kapıların son kez çınlayarak kapandığını hayal etti.

Kapanan son kapı hangisiydi? Yıkılan son krallık? Yılan mı? Gül mü? Güneş mi? Will bu düşünceyi gömdü: Geçmişteki benliği mültecilerle birlikte kaçmamıştı. Onları takip eden oydu.

Kapıya geldiklerinde belki de bir saattir harabeler arasında yürüyorlardı.

Will başını kaldırarak, "Buradayız," dedi.

Avlu, kuzey avlusunun tekinsiz, çarpık bir aynasıydı. Boyutları aynıydı ama kaldırım taşlarının çoğu molozdu.

Zemin, çatlaklardan dışarı taşan otlar, karahindiba kümeleri ve beyaz yoncalarla kaplıydı.

Doğu kapısının kendisi dik eller gibi bir zirveye doğru yükseliyordu. Dış duvarın içine yerleştirilmiş olan bu kapı, kuzey kapısının yuvarlak kemerinden farklı bir şekle sahipti. Ancak avlu gibi aynı büyüklükteydi, sanki dört kralın her biri titiz bir eşitlik düzeniyle Salon'a girmiş gibiydi.

"Eğer Grace haklıysa, dört kraldan biri bu kapıların ardında yaşıyordu," dedi James, gözleri kapıda.

"Sence öldürdüğüm kral mıydı?" dedi Violet, kılıcını omzuna atarak. "Ya da diğerlerinden biri?

Kapılar, kapı demirine pasla kaynaşmış kalın bir metal kirişle parmaklıklarla çevriliydi. Kuzey kapısında bir kule sembolü oyulmuşken, bu kapılarda stilize edilmiş bir gül bulunuyordu. Bu gülün üzerinde de

Büyük salondaki taht. *Kule, gül, yılan, güneş.* Kapıların iki yanındaki taşlara kazınmış olan bu yazılar Grace'in söylediği her şeyi doğruluyor gibiydi.

Şimdi ona baktıklarında, yaptıkları şeyin muazzamlığı üzerine çöküyordu. Binlerce yıldır kullanılmamış bir büyüyle dünyada bir delik açıyorlardı. Will derin bir nefes aldı.

Will, "Herhangi bir sihir denemeden önce fiziksel kapıları açmamız gerekiyor," dedi.

"Ben yaparım," dedi Violet.

Attan indiler ve atları avlunun uzak tarafına bağladılar.
Violet kemerli geçide temkinli bir şekilde yaklaştı.

Yüksek kapıların önünde küçük görünüyordu, bir dağın önündeki bir zerre gibi. Onları değerlendirdikten sonra omzunu metal kirişin altına koydu. Paslı çubuk, genç bedeni desteklenip esnedikçe yırtılan metalin gıcırtılı uyumsuzluğuyla çığlık attı.

Büyük bir metalik gümbürtüyle, kapıları sinir bozucu, boş bir limboya açılan bir dikiş ortaya çıktı; buradan, görülemese bile ötesinde bataklık varmış gibi bir turba kokusu geliyordu.

Violet, kendisine bakan Cyprian'a, "Söylediğin gibi," dedi. "Kapılar hiçbir şey olmadan açılıyor.

Violet nefes nefese geri çekilirken dördü de manzaraya baktı. "Benim sıram," dedi James.

İleri doğru adım attı ama okuyabileceği eski bir yazı ya da ona ne yapması gerektiğini söyleyen açık bir işaret yoktu. Will de onunla birlikte ilerledi ve gülün en soldaki oymasına doğru çekildi. Pürüzsüzdü, sanki birçok el

dokundu ve ona Grace'in Ağaç'ın alt odasını açmak için kullandığı duvar taşını hatırlattı.

"Bu amblem..." Elini üzerine koydu.

James, "Ben de hissediyorum," dedi.

Sağ taraftaki amblemin önünde durarak Will'i yansıtmıştı. Geçmiş çok yakın hissediliyordu. Hafızanın hemen dışında bir ritüel.

James garip, yavaş bir sesle, 'İki sembol... bir kapıyı açmak için iki kişi gerekir...' dedi.

Will neredeyse, "*Daha küçük yetenekler*," diyecekti ve derin bir yerden geliyormuş gibi görünen sözcükleri ısırdı. Neredeyse görebiliyordu, kapının iki yanında duran iki cüppeli figür, oyulmuş amblemlere dokunmak için kollarını kaldırıyordu.

Will, "Bunu tek başına yapabilecek kadar güçlüsün," dedi. Bunu iliklerine kadar biliyordu. Ve bunun yanı sıra, nabzına yeni bir nitelik gelmişti. Kendine özgü bir tını. *Kanıtla. Kendini kanıtla. Göster bana.*

"Asıl soru, ben ne yapacağım?" dedi James öne çıkarak.

"Amblemle yüzleş," dedi Will.

James oyma gülün tam önünde duracak şekilde hareket etti.

"İçine büyü yapmayı deneyebilir misin?" dedi Violet.

"İçine büyü mü sokacaksın? James'in eğlenen sesi
kuruydu. Violet kızardı. "Nasıl çalıştığını
bilmiyorum. "Belli ki.

"Elini üzerine koy," dedi Will.

James uzandı ve elini tam gülün üzerine koydu. Hiçbir şey olmadı ama ritüel duygusu yoğunlaştı.

"Doldur," dedi Will. "Gücünle doldur.

James'in dudakları aralandı ve Will, James gücünü toplamaya başladığında hissettiği o keskin tınıyı hissetti. James'in elinin altındaki amblem parıldamaya başladı. Will, sanki havanın kendisi nabız gibi atıyormuş gibi bir zonklama hissetti. Sonra kemerin kendisi parlamaya başladı, James'in elinden yukarı ve dışarı doğru yayıldı.

"Açmasını söyle.

"Ben - Aç," dedi James.

"Doğru kelimeyi söyle," dedi
Will. '*Aragas*,' dedi James.

Kapının altındaki hava dalgalandı. Başka bir şeyin dağınık görüntüleri, bir rüyanın parçaları gibi bir görünüp bir kaybolmaya başladı. Işık

değişiyor, manzara giderek kararıyordu. Will, kaldırımdan kemerin tepesine kadar otuz metre yükselen devasa, imkânsız görüntü karşısında nefesini tuttu.

Cyprian, 'İşe yarıyor,' dedi ve sözcükler sarsılmış gibiydi.

"Atları getir," dedi Will. 'Yol açılır açılmaz karşıya geçeceğiz.

"Neden bu kadar karanlık? Violet'in sesi de sarsılmıştı. "Diğer tarafta gece mi var?

Gece gibi görünüyordu. Birleşen manzara yer yer zifiri karanlık, yer yer koyu maviydi ve yukarıdaki puslu ışık parçalarından süzülen ışık huzmeleri vardı. Will, loş bir şekilde görünmeye başlayan harabeyi, sallanan sütunları ve devasa kırık basamakları zar zor seçebiliyordu. Sarmal bitkiler ışıksız ortamda bir ileri bir geri sallanıyordu.

Ve sonra Will gökyüzünde dalgalanan bir şekil gördü, hareketi durgun, uçuş için doğal olmayan bir yavaşlıktaydı. Bir kuş gibi - ama-

-O bir kuş değildi.

Çok geç farkına varmanın dehşeti.

Kapı gece açılmıyordu. Suyun altında açılıyordu. '*Kapatın!*

Kapat-'

Sözleri, bir gayzer şiddetiyle karanlık denizin Salon'un içine doğru patlamasıyla çıkan gürültüyle yok oldu.

Will nefes aldı ve boğuldu, ciğerleri doldu. Geriye doğru savruldu, su onu boğuyordu, burnunda ve ağzında ıslak tuz vardı. Umutsuzca tutunacak bir yer aradı ama hiçbir şey bulamadı; sadece denizin şiddetli girdabı vardı. Karmakarışık bir panik içinde, tüm okyanusun kendisini buraya boşaltacağını, kaleyi dolduracağını, ta ki o da kapının ötesinde gördüğü harabe gibi sular altında kalana kadar.

Ve sonra, patladığı gibi aniden sona erdi.

Su birikintisi yere düştü ve hepsini bir teknenin tahtalarına atılmış balıklar gibi soluk soluğa bıraktı.

Geçit kapalıydı, büyü kaynağı kesilmişti.

James. Tuzlu su öksüren Will, kendini dizlerinin üzerine kadar itti, giysileri sırılsıklamdı, damlıyordu ve ağırdı. Solunda Violet'in şiddetle su çıkardığını gördü. Steward atlarından biri ipinden kurtulmuş ve kuru toprağa ulaşmıştı. Diğeri sırılsıklam ve mağdur görünüyordu. Cyprian kapının bir tarafında duruyordu ve bu yüzden okyanusun büyük bir kısmı onu ıskalamıştı. Kalan suyun üzerinde sallanıyor ve Violet'e elini uzatıyordu.

Ama göremedi-

"James! James yere yığılmış, yüzü bembeyaz kesilmişken Will koşarak yanına geldi. "James! Will suda dizlerine kadar sıçradı ve James'i kendine doğru çekti. Okyanus soğuğunda, James zorlukla nefes alıyordu ve gözleri odaklanmamıştı. Bu şoktan daha fazlasıydı: tamamen tükenmiş görünüyordu, sanki geçit tüm gücünü çekip almıştı, onu ayakta tutan tek şey Will'di. "James, beni duyabiliyor musun? *James*.'

"Bunu bir daha aceleyle denemeyelim. James'in her zamanki tonu bulanıklaşmıştı.

James'i kollarıyla kavrayan Will'in rahatladığı hissediliyordu. Will titrek bir nefes verdi.

"Ne oldu? Cyprian gözlerini kapıya dikmişti.

Boş araf bir kez daha kemerin arkasından görülebiliyordu ve gördükleri sualtı dünyası sanki hiç var olmamış gibi gerçeküstü görünüyordu.

Violet yumuşak ve şaşkın bir sesle, "Orası okyanustu,"

dedi. "Bir su altı krallığı mı?" dedi Cyprian.

Will kendi kendine, "Hayır," dediğini duydu. "O da tıpkı bunun gibi bir kaleydi. Acı verici bir kayıp duygusu içini parçaladı. "O kadar uzun zaman oldu ki, deniz tarafından örtüldü.

Diğer kapıları düşünmek bir anda korkunç gelmişti. Kapılarının ardında neler olabileceğini kim bilebilirdi? Will kendini o sulu harabenin görüntüsünü bir kenara bırakmaya zorladı.

"Her ne gördüysek, bu doğru kapı değildi.

"O zaman tekrar deneyelim," dedi Cyprian. "Geriye iki kapı kaldı.

"Elbette," dedi James. 'Sadece beni onlara doğrult. Sarışın dallar su akıtıyordu. Başını zar zor kaldırabiliyordu ama dudağı etkili bir şekilde kıvrılmıştı.

Will, "O çok zayıf," dedi. "İyileşmek için zamana ihtiyacı var.

Tekrar kapıya baktı. James'in ıslak tenini, sırılsıklam giysilerinin altında hissedebiliyordu. James üşüyordu, titremeyecek kadar bile üşüyordu, tüm benliğini kapıya dökmüştü.

'Ve yeniden toparlanmak için zamana ihtiyacımız var. Kapının diğer tarafında ne olursa olsun,' dedi Will, 'hazır olmalıyız.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

"Geri getirilmesi bir lütuf. 'Bu doğal değil.

Bu şeytanın işi.'

Bu Tanrı'nın merhameti. Onu gördünüz, Bayan Kent. Vücudu nasıl taş kesilmişti. Bu bir hastalıktı, ölümle karıştırdığımız bir tür illet. Ve Tanrı'nın lütfu onu geri getirdi-'

Visander'ın gözleri açıldı.

Sesler. Onu getirdikleri odanın dışından sesler geliyordu, zayıftı ve zar zor ayakta durabiliyordu. Onu tutsak edenler bir araya toplanmıştı. Kapının dışında, endişe ve korku dolu seslerle onun hakkında fısıldaşıyorlardı.

Buraya gelişini bölük pörçük hatırlıyordu. Onu bulan gri saçlı adam bağırarak yardım istemiş, kendisini bu cesedin amcası olarak tanıtmıştı. Ona bir tür içecek vermişler, boğazından aşağıya zorla indirmişlerdi. Öksürerek çıkarmış, gırtlağından ve midesinden çamur ve kirle dolu bir şekilde çıkmıştı.

Fayans döşeli bir odada iki kadın onu yıkamıştı; kirler derisinden ve saçlarından sıyrılırken, zihni kendisine ait olmayan bu bedenden iğreniyordu. Oda yabancıydı, garip mobilyalar ve tanımadığı nesnelerle doluydu. Ona giydirdikleri beyaz cübbe bile daha önce hiç görmediği bir tarzdaydı.

Şimdi uyandığında, ölü kuşların tüyleriyle doldurulmuş bir yatakta olduğunu ve üzerinde hâlâ beyaz bir cübbe olduğunu gördü. Üstünde, açık yeşil kumaştan bir örtü asılı duruyordu. Başı dönüyor, düşünceleri kalınlaşıyor ve uzuvları yanlış hareket ediyordu. Ama gözleri, üzerinden çıkarılmış olan çamurlu giysilere takıldı. Bu bir rüya değildi. Bilmediği bir yere, kendisine ait olmayan bir bedene geri dönmüştü.

"Kraliçe nerede?" diye sormuştu onu ilk tartakladıklarında. "Beni ona götürmelisiniz. Sesi kullanılmadığı için sert çıkmıştı. Bu onun sesi değildi, kız gibi ve ince, başını döndürüyordu.

"Bu nasıl bir dil? Ne diyor?' '*Bilmiyorum -*
hasta gibi görünüyor, sanki-'

Onları anlayabilmişti. Ama onlar onu anlayamamıştı. Nasıl anlayabilmişti? Daha önce hiç duymadığı halde onların dilini nasıl biliyordu? *Onun dili*, diye düşündü, giydiği ve kullanamadığı ete karşı ürpertici, iğrenç bir hisle. Aniden onu yırtıp atma ve altında kendini bulma isteği duydu. Neden bu kadının -*Katherine'in*- bedeninde geri gelmişti? Kendi bedeni neredeydi?

Kılıcı Ekthalion ve atı Indeviel neredeydi? Kılıcı olmayan bir şampiyon ve bineği olmayan bir biniciydi. Düşündü*, Indeviel, döneceğime yemin ettim ve döneceğim. Seni bulacağım ve Uzun Yol'da ettiğimiz yemini yerine getireceğim. Ve sen yanımda, Ekthalion da elimdeyken, Karanlık Kral'ı yere sereceğim.*

"*Bay Prescott*," diye duydu şimdi, kelimeler odasının dışından geliyordu. '*Geldiğinize çok sevindim. Başka ne yapacağımızı bilemedik*.

"*Sinclair beni göndermekten mutluluk duydu, Bayan Kent. Kızınızı aileden biri olarak görüyor. Oğluyla evliliği gerçekleşseydi, öyle olacaktı*.

"Kendinde değil. Dillerde konuşuyor, sanki bizi tanımıyormuş gibi-'

"*Onu görebilir miyim? Nerede o?*'

'*Buradan-'*

Visander tam kapı açılırken kendini yatağın üzerine itti.

İçeri giren adam yaşlı bir insandı, siyah bir ceket giymişti ve bu ceket ona uzun bir üçgen şekli veriyordu, geniş omuzları ince bir bele ve uzun bacaklara doğru sivriliyordu. Saçları griydi, kısa kesilmişti ve uzun favorileri vardı.
Otoriter bir havası vardı, içeri girerken koyu renk eldivenlerini parmaklarından sıyırdı.

"Kimsin sen?" dedi Visander ve sonra bir baş dönmesi dalgası hissetti, kelimelerin Katherine'in dilinde mi yoksa kendi dilinde mi çıktığından emin değildi.

Ama insan onu anlamış gibiydi, Visander konuştuğu anda ifadesi değişti. Bir an durdu ve sonra daha yavaşça ilerledi. Yatağın kenarına ulaşana kadar durmadı, rahatsız edici bir şekilde yakınına oturdu, şilte onun ağırlığıyla eğildi.

"Beni tanımıyor musun?" dedi insan.

Yapmalı mıyım? Visander ona tükürmek istedi. Bu yatakta kendini savunmasız hissediyordu, insan ağır kumaşlar giyerken o zar zor giyinmişti. Kılıcına uzanmak istedi ama kendine Ekthalion'un kayıp olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. İnce beyaz cübbeden daha çok çıplak hissetmesine neden oldu: silahsızdı.

Visander cevap vermeyince, "Ben Bay Prescott, Sinclair Kontu'nun avukatıyım," dedi insan. 'En büyük oğlu Simon, bu ailenin kızıyla nişanlıydı. Kızın adı Katherine'di. İnsan - Prescott - gözlerini Visander'dan ayırmıyordu ve sorusu yumuşaktı. "Siz kimsiniz?

Ben Katherine, Visander sırrını korumak için söylemesi gerekenin bu olduğunu biliyordu. Burada kimin düşman, kimin dost olduğunu bilmiyordu.
arkadaş. Yine de bu insanın ona bakışındaki bir şey gerçeği söylemesine neden oldu.

"Ben Visander, Kraliçe'nin Şampiyonu, Karanlık Kral'ı öldürmek için bu dünyaya döndüm.

Prescott gülümsedi.

Bu ifade gözlerini memnuniyetle doldurdu. Visander'a, bir adamın hiç beklemediği bir anda kucağına düşen bir ödüle baktığı gibi baktı.

Ama Visander konuşamadan Prescott yataktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Orada koridordaki kadınla konuştu.

"Harika haberlerim var, Bayan Kent. Sinclair'in küçük oğlu Phillip, Simon'ın yeğeninizle olan nişanını onurlandıracak.

"Bay Prescott-!" dedi kadın.

'Bir an önce evlensinler. Ruthern'de daha iyi iyileşecektir. İyileşmesi için onu oraya taşıyacağız. Sinclair'in istisnai bir doktoru var ve kır havası da büyük ölçüde iyileştirici.

"Ama sözlerindeki tuhaflık," dedi kadın, "dönüş biçimi; onun-

Prescott yatağa dönüp Visander'in gözlerine bakarak, "Hiç de değil," dedi. 'Ölümden dönmek - bu bir lütuf değil mi?

Yatak odası insanlarla doluydu. Kendilerine Katherine'in teyzesi ve amcası diyen yaşlı adam ve kadın da oradaydı. Teyzenin gözleri endişeyle açılmıştı, amcanın yüzü ise sertti. Bir de rahip vardı, Bay Prescott'a karşı saygılı davranan, çirkin, kötü bir adam. En son siyah saçlı genç bir adam geldi, telaşlı ve gergin görünüyordu. Prescott onu Phillip ismiyle selamladı. Visander'ın daha önce hiç bir arada bulunmadığı kadar çok sayıda insan vardı.

Katherine'in amcası, üzerinde hâlâ beyaz yatak bornozu olan Visander yataktan kalkarken ona destek oldu. Visander'ın başı dönüyor, zihni zar zor yerinde duruyordu.

Sanki bunlar yeraltında yapılan işlermiş gibi sessiz ve telaşlı bir hava vardı.

Phillip endişeyle yanına geldi. Orta boylu, siyah saçları gözlerine dökülen, ince kemikli yüzünde beyaz yanaklı, kısık bir ifade olan adam, sanki onay bekliyormuş gibi sürekli Prescott'a bakıyordu. "Ama emin misiniz?

"O size layık bir gelin," dedi Bay Prescott. 'O'na layık bir gelin. Yapmak üzere olduğumuz her şeyi yürekten onaylayacağına

inanıyorum. Gelin mi?

Odanın duvarları birbirine yaklaşıyor gibiydi, ortam birden tekinsizleşti. Kurtulmaya çalıştı ama vücudu hâlâ güçsüzdü ve ona itaat etmedi. Uzuvları kontrolünde değildi, bu bedene tutunması puslu aralıklarla sallanıyordu. Katherine'in amcası tarafından tutulduğu için hareket edemiyordu. Bu oda onun hapishanesi değildi; bu beden öyleydi. İnsan diline olan hakimiyeti gidip geliyordu ve kafası bulanıktı.

Rahip gergin ve aceleci bir tavırla, sık sık Bay Prescott'a bakarak hızlı hızlı konuştu. Konuşması bittiğinde Phillip boğazını temizledi, bir yüzüğü kaldırdı ve konuştu. 'Bu yüzükle seninle evleniyorum, bedenimle sana tapıyorum ve tüm dünyevi varlığımı sana bağışlıyorum.

Bir adım öne çıkarak yüzüğü Visander'in parmağına geçirdi ve ardından elini Visander'in yanağına koyarak sanki -

Visander onu boğazından yakaladı. "*Dokunma bana, insan*.

Phillip'in boğazı düğümlendi ve oda karmakarışık bir hal aldı; odaya doluşan insanlar Visander'ın elini Phillip'ten çekmeye çalışıyor, Visander'ın dinlemeye zahmet etmediği sözler haykırıyorlardı. Sonunda başardılar ve Phillip boğazını tutarak sendeleyerek geri çekildi.

Visander, '*Bu beden zayıf olduğu için bana bir daha dokunursan seni öldürmeyeceğimi sanma*,' dedi.

"Ne dediğini anlamıyorum," dedi Phillip. "Eminim

sana ısınacaktır," dedi Bay Prescott.

"Tanrı'nın bir araya getirdiklerini kimse ayırmasın," dedi kâhin çabucak.

Gece vakti, pencereleri siyah dikdörtgenlerle kaplı, hareket halindeki bir arabanın içinde kendine geldi. Sarsıldı ve çarptı ve kolundaki bir sarsıntı ona fark ettirdi ki

bileğinden bir iç parmaklığa bağlanmıştı. Kıyafetleri değişmişti, ağırdı. Etekleri ve belini saran bir mengene nefes almasını zorlaştırıyordu. Kısıtlamayı sarsarak arabada kendisiyle birlikte bulunan iki insana baktı.

Phillip asık bir surat ifadesiyle onun karşısında oturmuş, kollarını kavuşturmuş, başını karamsar bir şekilde bir tarafa çevirmişti. Visander'ın görebildiği kadarıyla bağlı olan o olmamasına ve belinde bir bağ bulunmamasına rağmen, çok zor durumda kalmış biri gibi görünüyordu. Rahibin onu bu insanla bağlama töreninde bir araya getirişini hatırlayınca içinde karanlık ve iğrenç bir şeyler uyandı.

"Korkmayın," dedi Bay Prescott dikkatle. "Sizi bir arkadaşımıza götürüyoruz.

"*Korkmuyorum*. Visander'ın kafası ilk kez berraklaşmıştı. "Eğer sen ve bu önemsiz şey yaşamak istiyorsanız, beni bu bağlardan kurtaracak ve Kraliçeme götüreceksiniz.

"Bunun mümkün olmadığını biliyor olmalısınız," dedi Bay Prescott nazikçe. 'Uzun süredir uykudaydınız. Çok şey değişti.

O anda içinde huzursuz bir şeyler kıpırdandı, yüzleşmek istemediği bir düşünce. Arabanın korkunç saten muhafazası, tabutun dolgulu sateniyle birbirine karışıyordu, sanki birazdan toprak dökülmeye başlayacakmış gibi-

'Çıkarın beni,' dedi Visander.

Bay Prescott başını salladı. "Size söyledim, bu mümkün değil.

"Çıkarın beni! Visander bağlı bileğiyle korkulukları çekiştirdi. "İnsan solucanı, beni tutsağın yapmaya nasıl cüret edersin?

Prescott, 'Sen bir mahkûm değilsin,' dedi. 'Ama bazı-'

"Bu dili konuştuğunda seni anlamıyorum. Phillip'in asık suratlı sesi konuşmalarını böldü.

Prescott yumuşak bir sesle cevap verdi. 'O zaman babanın senden istediği gibi bunu öğrenmeliydin.

Alaycı bir nefes. 'Ölü bir dil öğrenmek mi? Ne anlamı var ki?"

"Birincisi, hanımınla konuşabilirsin.

'O bir hanımefendi değil. Ölü bir dünyadan gelen bir tür deli asker. Phillip dönüp Visander'a sinirli bir ifadeyle baktı. 'Ayrıca buraya geldi, değil mi? İngilizce öğrenmesi gerekmez mi?

Ölü bir dil mi? Ölü bir dünya mı? Arabanın saten duvarları içine kapanıyordu ve nefes almak zordu, Visander'ın başı dönüyordu.

"Artık varis sensin. Birkaç hafta içinde İtalya'ya yelken açacaksınız. Oradaki görevin-'

"*Simon'ın* görevi," dedi Phillip sıkılmış bir sesle, bir ayin gibi ezberden okuyordu: "Simon'ın görevi, Simon'ın gemisi, Simon'ın gelini-

"Çıkarın beni.

'Kardeşiniz rolünü *ciddiye* aldı-'

'*Bırakın beni*-'

'Yine konuşuyor,' dedi Phillip.

Başka bir baş dönmesi dalgası. Onların insan sözlerini anlaması, bu ölü kızın zihninden tükürülen son bir hediye gibi kendi başına rahatsız ediciydi.

"Eğer beni burada tutarsanız," dedi Visander kendi kendine, "halkım sizi yakalayıp ikinizi de öldürene kadar rahat etmeyecektir.

Uzun bir duraklama oldu ve Prescott ona tuhaf tuhaf baktı. Sonra:

"Pekâlâ," dedi Prescott. "Arabayı durdurun! Arabanın tavanına sert bir vuruş yaptı. Prescott bir dizi anahtar çıkarıp Visander'e doğru ilerlerken şoförden belli belirsiz bir '*Oha*' sesi duyuldu.

"Ne yapıyorsun? Phillip telaşlı bir şekilde doğrulup oturdu.

"Onu dışarı çıkarıyorum.

"Delirdin mi sen!

"Hayır," dedi Prescott. 'Anlamaya ihtiyacı var.

Ve ceketinden çıkardığı küçük bir bıçakla Visander'ı tutan bağları kesti.

Visander çoktan yarı tökezlemiş, yarı arabadan düşmüş, bacakları ağır eteklerine dolanmıştı. İlk başta, daracık iç mekândan kurtulmuşçasına nefes nefese kaldı. *Özgür. Özgür.* Çöktü, parmakları toprağa kıvrıldı, sabitleyici varlığı için minnettardı. Sonunda kendini yukarı itti, topuklarının üzerine oturdu ve yüzünde temiz havayı hissetti.

Sonra etrafındaki dünyaya baktı.

Arabası, gece vakti küçük bir konvoy halinde giden dört arabalık bir trenden biriydi. Vagonların her birinin tepesindeki adamlar uzun metal boruları ona doğrulturken, Prescott onları savuşturmak istercesine bir elini havaya kaldırarak arabadan indi.

Tanıdık olmayan yapıların kümelendiği, karanlık ve boğucu, duman ve çöp kokan çamurlu, arnavut kaldırımlı bir yolda durmuşlardı. Kalabalık evlerdi bunlar, yüzlerce ev, boğucu bir kütle, eğimli tepedeki bakış açısından sonsuza dek uzanıyor, havaya yanmış ağaç dumanı püskürtüyor, gürültülü, pis bir sefalet yayıyordu. Gölgeden korkmadan kısa hayatlarını yaşayan insanlarla dolu bir dünyaya bakıyordu,

Ne bir büyücüye doğru kaçıyor ne de gökyüzü siyaha döndüğünde gelecek olan ölüm için gergin bir korkuyla yukarı bakıyordu.

Farkındalık içinde safra gibi yükseliyordu. Burada uyandığından beri tek bir büyücü görmemiş, tek bir sihir kıvılcımı hissetmemişti ve bu da kendi boğucu karanlığıydı, korkunç bir düşünce boğazını tırmalıyordu.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu.

Bildiği hiçbir şeyi görmemişti; ne savaşa giden uzun yürüyüşteki askerleri, ne havadaki kanatlı yaratıkları, ne hâlâ ele geçirilememiş kulelerin kulelerini, ne de hâlâ ayakta kalan, meydan okuyan ve kırılmamış, son savunucularının gücü gecenin içinde parlayan ihtişamlarını.

"Ne kadar sürecek?

Indeviel'iyle dörtnala koşuyor, rüzgâr yüzünü kamçılıyor, atıyla kurduğu bağdan keyif alıyordu. Kraliçe, *buradaki her şeyi geride bırakmak zorunda kalacaksın*, demişti. Veda etmeye bile vakti olmadan bu fedakârlığı yapmıştı. Kollarını Indeviel'in beyaz boynuna dolayıp onu son kez kucaklamaya bile fırsat bulamamıştı.

Kraliçesinin eli yüzündeydi ve bu onu ürpertmişti. Dizlerinin üzerine çökmüştü. *Geri döneceksin, Visander. Ama önce ölmen gerekiyor.* Karnında keskin bir acı hissetti ve kraliçenin kılıcını bağırsaklarında görmek için aşağıya baktı, gözlerini kapatıp açtı-

-bir tabut-

Yolun çamurunda dizlerinin üzerine çökmüştü, etekleri etrafında uçuşuyordu. *"Savaştan bu yana ne kadar zaman geçti*?

Bedeni kontrolsüzce titrerken Prescott'un arkasından yaklaştığının farkındaydı, elleri toprakta yayılmıştı.

Bay Prescott ona bakarak, "Size söyledim," dedi. "Sizi bir arkadaşımıza götürüyoruz.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

"İÇECEK.

James'i güvenli bir şekilde kapı bekçisine geri götürdükleri anda Will, Simon'ın ambarında dayak yedikten sonra kendisine ne kadar yardımcı olduğunu hatırlayarak, içinde Oridhes'in suları olan bir şişeyi kaldırdı. Bu onun ilk
Vekilharçların deneyimi, karanlık, pis han odasında yanında Adalet ve dudaklarında büyünün tadı.

"Sakıncası yoksa yeterince su içtim," dedi James.

James'i yarı yarıya içeri taşımak zorunda kalmıştı. Ateşin yanında, Will'in uyku paletinin üzerine uzanan James, zorlukla kaldırabildiği ıslak altın rengi kirpiklerinin arasından ona baktı. Battaniyenin altında ısınmıyordu, sanki vücudunun ısınmak için kullandığı son enerji kırıntısı da yok olmuştu.

"Onarıcıdır.

"Vekilharç katiline merhamet mi?" dedi James. 'Yoksa sadece bir sonraki kapıyı açabileceğimden emin olmak mı istiyorsun?

Will, büyünün bir insanı bu kadar tüketebileceğini bilmiyordu. Büyünün nasıl çalıştığını hiç bilmiyordu. Zihninin bir kısmı bilgiyi dikkatle topladı: Büyü James'in içinden geliyordu ve onu kullanabilirdi. Sahip olduğu her şeyi kullanabilirdi.

O geçidi doldururken ölebilirdi. Will bu gerçeğin peşini bırakamazdı. James'ten bunu yapmasını istemişti ve James de bir adım öne çıkarak bunu yapmıştı.
Eğitim almamış ve henüz tam gücüne ulaşmamış olmasına rağmen, eski dünyada güç için iki kişi gereken kapı.

"Bayılmadığından emin oluyorum.

"Silahına özen gösteren bir savaşçı. James'in sözleri kırılgandı, zırhı bir çatlağı ima ediyordu. "Onu kaldırmadan önce cilalar ve yağlar.

Bu, onu görmekten memnun olan gizli parçasına çok yakın hissettirdi. James emrettiği gibi yaptı. James'in burada olmasından memnun olduğunu hissetti.

olmak istemiyordu, sadece Will'in hatırı için. Will'in onu güvende tutmak, ona sıcaklık ve onay vermek, iyi iş çıkardığını söylemek istemesine neden oluyordu.

"Kendini tüketmişsin. *Benim için.* Bizim için. Minnettarım.'

James ona bakıyordu, saçları hâlâ nemliydi, yüzü minderlere karşı solgundu. Gözleri onu arıyordu.

"Ne yapacağını biliyordun," dedi James.

"Kapıda. "Sonra da ne yapacağımı biliyorum,"

dedi Will. "İç.

Şişeyi aceleyle kaldırdı. Gerçek şu ki, Will'in işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama Will şişeyi James'in dudaklarına doğru eğdiğinde, sular etkisini göstermiş ve James'in tenine bir miktar renk getirmişti.

Will, "Şimdi dinlen," dedi.

James'in nemli saçlarını alnından geriye doğru iterek onu daha rahat ettirdi. James gözlerini kapatıp kendini uykuya bıraktığında Will diz çöktüğü yerden kalktı.

Diğerlerinin kendisine baktığını gördü. Üst kolundan tutup onu bir tarafa çeken Violet oldu.

"Will, onunla ne yapıyorsun?

Alçak bir sesle konuştu ve ateşin yanına yayılmış James'e baktı.

"Bize yardım edebilir," dedi Will. 'O bize yardım *etti*. O kapıyı o

açtı. "Neden burada olduğunu biliyorum. Demek istediğim, neden

yastığını kabartıyorsun?" "Ben," dedi Will, "*kabartmıyorum*-

'O Hain. Ona sıcak bir içecek ve battaniye vermenize gerek yok.

Kızarma sırası Will'deydi. James uyuyan bir Ganymede gibi yatıyordu; yorgun güzelliği, Vekilharçların üzerine yağdırdığı zulüm ve yıkımı yalanlıyordu. Will, James'in yastığını kabartmamıştı ama ona bir içecek ve battaniye getirmişti. Ceketini de kuruması için şöminenin üzerine asmıştı. Ve gömleğini.

Violet sanki elinde değilmiş gibi, "Katherine'le de böyleydin," dedi.

"Ne gibi?

Violet cevap vermedi, sadece ona baktı. "En azından bir sonraki kapıyı ne zaman açabileceğini söyledi mi?

"Bir ya da iki gün," dedi Will. 'Yaklaşımımızı daha iyi planlamak için zamanı kullanabiliriz.

Onu odanın uzak tarafına, diğerlerinin duyamayacağı bir yere götürmüştü. Grace ve Cyprian kapıya yakın bir yerde kendi aralarında mırıldanarak konuşuyorlardı.

"Bundan hoşlanmadım. Violet kaşlarını çatıyordu. "Koğuşlar kapalıyken, tamamen açıktayız.

O da bundan hoşlanmadı. "Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

"James'e ben bakarım. Gözlerinde meydan okuyan bir şey vardı, sanki tartışması için ona meydan okuyordu.

Ama o sadece başını salladı. Gerçek şu ki, James'i güvende tutması için ona güveniyordu. Ve yapması gereken başka bir şey daha vardı.

Siperlere çıktı ve önünde uzanan sınırsız uzaya, geniş gece göğüne ve uçsuz bucaksız bataklığa baktı.

Burada, yıkılmış koğuşlar Salon'u şok edici bir şekilde açıkta hissettiriyordu. Merak etmeden duramıyordu: Diğer kapılar açılabiliyorsa, bu kapı kapatılabilir miydi? Belki de kapatılabilirdi, çünkü diğer üç kapı da bir zamanlar kapatılmıştı. Londra kapısından çıkıp dışarıdan kapattığını ve Salon'u sonsuza dek kapattığını hayal etti.

Sarah nöbetteydi, bir sorun çıkarsa gökyüzünün siyah buzunu yaran bir sesle uyarı çanını çalmaya hazırdı. Duvarın kenarında mavi giysili bir bekçi gibi duruyordu. Will yaklaştıkça, onun yanında küçük, lümpen bir figür olduğunu gördü.

"Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" diye sordu Sarah'ya ve yüz ifadesinden reddedeceğini düşündü, ama bir süre sonra isteksizce kenara çekildi ve mazgallardan aşağıya, çana doğru ilerledi.

Küçük figür hareket etmedi, sadece orada kaldı, daha da kamburlaştı. Bir gargoyle. Bir taş parçası.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi
Elizabeth. "Biliyorum," dedi Will.
'Ne dedikleri umurumda değil. Sen benim kardeşim
değilsin. Will, "Biliyorum," dedi.
Onun yanına oturdu. Bacakları uçurumun kenarından aşağı
sarkıyordu. "Kız kardeşime ne yaptığını öğrendiğimde seni
öldüreceğim. "Biliyorum," dedi Will.

Ağlıyormuş gibi görünüyordu. Gözleri kızarmış ve kara kaşlarının altında şişmişti. Sessizce bataklığa baktı. Uzun bir süre sonra, sanki merakı onun kararlılığının önüne geçene kadar artmış ve artmaya devam etmiş gibi
Onu görmezden gel, dedi:

"Kıyafetlerin neden ıslak?

Garip bir nefes verdi ve sırılsıklam olmuş kollarına baktı. Garip göründüğünü tahmin ediyordu. Gökyüzü açıktı, yağmur belirtisi yoktu ve o bir göletten yeni çıkmış gibi görünüyordu.

'Doğu kapısını açtık. O kadar eski bir krallığa açılıyordu ki, denizin içine batmıştı. O ürkütücü karanlık manzara yüzerek göründü. Kapı açıldığında tüm su salona doldu.

"Balık da mı? Gözleri kocaman açılmıştı. "Ben hiç balık görmedim.

"Balık severim," dedi Elizabeth.

Eline baktı. Bunlar ailelerin yaptığı türden küçük konuşmalar mıydı? Annesiyle hiç böyle bir şey yapmamıştı. Gecenin soğuk havasını ciğerlerinde hissetti.

"Benim hiç kardeşim olmadı," dedi Will. "Sadece annem vardı. Beni elinden geldiğince iyi yetiştirdi ama çok fazla şey yoktu... Sanırım onun için zordu. Hiç hatıram yok. Onun dışında-' Yaralı elini boynuna taktığı madalyona doğru kaldırdı.

Bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordu. Sanki Vekilharçların istediği kahraman olabilecek son parçasıydı. Bir tılsım Işık, Karanlık Kral'la savaşmak içindi. Onu çıkardı ve ona uzattı. "Fazla bir şey değil," dedi Will. "Ama belki bir gün sana yardımı dokunur.

'Eski ve kırık,' dedi Elizabeth.

Madalyonu küçük elinde sıkıca tutuyordu. Sözleri nefesinin beyaz ipliği gibi asılı duruyordu.

Will, "Bunu senin almanı isterdi," dedi.

Boynunu çıplak hissetti; Matthew öldüğünden beri madalyonu ilk kez boynunda değildi.

Bir sessizlik oldu. Elizabeth, sanki kendi isteği dışında içinden çıkmış gibi çıkan bir sesle, "Nasıl biriydi?" diye sordu.

Will, "Kız kardeşin gibiydi." dedi.

"Yani çok güzeldi," dedi Elizabeth. Donmuş kabuğun altında "Bayan Elliott, Katherine'in ilk sudan, yani en yüksek dereceden bir mücevher olduğunu söyledi," dedi.

Katherine'in belirleyici özelliği güzelliğiydi. Ailesi tüm umutlarını buna bağlamıştı. Bir güzellik uzmanı olan Simon, onu mücevherler ve bir unvanla satın almıştı. Will'den başka kimse onu Karanlık Tepe'de elinde Ekthalion'la görmemişti.

Will, annesinin de güzel olduğunu düşünüyordu ama onun hakkındaki asıl izlenimi bu değildi. Hatırlıyordu... En çok da onu ne kadar mutlu etmek istediğini hatırlıyordu.

Elizabeth, "Sence çok sorun çıkardığımız için mi bizden vazgeçti?" diye sordu.

"Çok fazla sorun çıkarmıyorsun," dedi Will. 'Akıllı ve cesursun. Seni korumak için senden vazgeçti.

"Senden vazgeçmedi," dedi Elizabeth.

"Hayır," dedi Will. "Beni sonuna kadar tuttu.

"Neden?" dedi Elizabeth.

İki farklı çocukluk: Will onunla, Elizabeth ise onsuz büyümüştü. Şimdi ikisi de burada yalnızdı.

'I-'

CLANG, CLANG, CLANG!

Elizabeth ayağa fırladığında Will'in başı sese doğru sarsıldı. *Uyarı zili.* Çabucak ayağa kalkarken, Sarah'nın zilin ipini çekerken bağırdığını gördü. Zile bu kadar yakınken onu duyamıyordu. Karanlığı işaret etmek için uzattığı kolunu takip etti.

Yüzlerce atlıya eşlik eden düzinelerce meşale, hepsi de Salonu yutmak için yükselen kara bir su dalgası gibi birleşiyordu.

Sinclair'in adamları buradaydı.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"KAÇ KİŞİ?

Violet, Will ve Sarah'nın merdivenlerden indiğini gördü, çanın sesi hâlâ yankılanıyordu. Sarah gevezelik ediyordu*: "Yüzlercesi, yüzlercesi var*. Sinclair'in adamları, umduklarından daha erken ve daha çok sayıda geldiler. Yanan tek fener, mazgalların altındaki soğuk gece havasında titriyordu.

"Savaşarak çıkabilir miyiz?

Violet'in eli kılıcındaydı ve arkadaşlarını korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Çünkü Sarah'nın tarif ettiği şey bir keşif ekibi değildi. Bu bir orduydu. Bir kaleyi almak için gönderilen türden bir ordu. Sinclair'in adamları salonu almak için buradaydı.

"Tanrım, siz Aslanlar hepiniz aynısınız.

Bekçinin kapısından gelen tanıdık ses. Solgun ve bir elini kapının pervazına dayayarak kendini tutan James, bir tüketim hastası gibi görünüyordu.

Bir tablodaki kadın kahraman, güzelce ölen türden.

Onlarla savaşamazsınız. Bu eski bir savaş değil. Silahları olacak,' dedi James, 've seni onlarla vuracaklar.

Sinir bozucu bir şekilde haklıydı. Ama *bir* keresinde Justice'e Vekilharçların neden silah yerine kılıçla savaştığını sormuştu ve o da şöyle demişti

Hain bir kurşunu durdurabilir. Tek atışını yaptıktan sonra gerçekten onunla silahsız yüzleşmek istiyor musun?

"Kurşunları durdurabilirsin," dedi Violet James'e. "Sen
yapamaz mısın?" "Yapabilir miyim? Belki düşmediğim
zaman.

Cyprian, "Tam da ihtiyacımız olduğu anda büyünün bozulması ne yazık," diye mırıldandı.

"Ne yazık ki iki kurtarıcınız var ve ikisi de işe yaramaz. James, Will ve Elizabeth'i işaret ederken ince bir gülümseme takındı.

Sarah sadakatle konuştu. "Elizabeth ışık yarattı.

Asık suratlı bir çocuk pragmatizmiyle cevap veren Elizabeth oldu: "Sadece ışık. Hiçbir işe yaramaz.

"Ne kadar zamanımız var?" dedi Violet.

Hayali bir gece avının uzaktan gelen habercisi gibi, avludan bayılmalar yükseliyordu.

James onu şaşırtacak şekilde soldu. "Köpekler mi?

"Yüzlercesi," dedi Will. "Onları siperlerden gördük, atların önünde koşuyorlardı.

James kendini kapıdan uzağa itti, sonra sallandı. Will hemen omzuna çıktı ve çöküşünü yakaladı. James, "Gitmemiz gerek." dedi. Şimdi.

"Ne oldu? Violet bir adım öne çıktı.

Onu görmezden gelerek sadece Will'le konuştu. 'Violet'i buradan çıkarman gerek. Tabii kendi Aslanın tarafından öldürülmek istemiyorsan.

"*Neden bahsediyorsun?*" dedi Violet ve James ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak ister gibi baktı.

"Bayan Duval. James kayıtsız tavrını bıraktı, sözleri ciddileşti. 'Eğer seni görürse çevirir. Kaçmamız gerek.

"Döndür - beni-? James ona bakmıyordu bile, gözleri Will'e sabitlenmişti.

'Bayan Duval'ın kendi gücü var. Tom'a diz çöktürdüğünü gördüm. Hepsi bu.

sadece bir bakış. Aslanına göz koymasına izin veremezsin.'

Violet kendini olduğu yerde sabitlenmiş hissetti. Bayan Duval'ın Lions üzerinde gücü mü vardı? Bunun doğru olmadığını söylemek istedi ama ya doğruysa?

"Kaçacak hiçbir yer yok," derken kendini duydu. "Salona girip çıkmanın tek bir yolu var.

Konuşurken bile bir sonraki adımın ne olacağını biliyordu, sanki kaderin karanlık bir seli hepsini tek bir hedefe götürüyordu.

Will, 'Bir kapıdan çıkabiliriz,' dedi.

Önünde yükselen ve sonra avluya doğru patlayan o doğal olmayan su duvarı düşünebildiği tek şeydi.

Cyprian neredeyse onun düşüncelerini okuyarak, "Doğu kapısı su altında," dedi. Will, "Geriye iki kapı kaldı," dedi.

Güney ve batı. Güney, doğrudan Salon'u kesmek anlamına geliyordu; binalarla tıkanmış uzun bir yoldu bu, ilerlemesi zordu ve zemini belirsizdi. Batı, o sabah yaptıkları gibi duvarı takip etmek anlamına geliyordu ama ters yönde.

'Batı kapısı en yakını,' dedi.

'Beni hemen oraya götürmelisin. O kapıyı açmazsam hepimiz ölürüz.
James onu görmezden gelerek Will'le aralarındaki o özel şekilde konuştu.

Will, 'Çok zayıfsın,' dedi.

"Başka seçeneğimiz yok.

Köpeklerin havlamaları ve çığlıkları artık belirgindi ve bunlara ara sıra erkeklerin bağırışları eşlik ediyordu. James ona gergin bir bakış daha fırlattı. Onun kendisinden korkuyormuş gibi davranmasına alışık değildi. Etrafındaki arkadaşlarına baktı
soğuk, batan bir hisle. James'in kapısı zayıflamışken, James haklıysa ve dönüştürülebilirse onu durduracak kadar güçlü kimse yoktu. Eğer
James haklıydı, onları öldürebilirdi.

Gücü onun en büyük varlığıydı. Şimdi kendini bir tehdit gibi hissediyordu. Bunun bir savaş olması gerektiğini düşündü. Doğru hissettiren buydu.
Sinclair'in adamları saldırıyor ve Salon'un savaşçıları onları geri püskürtüyor.

Violet, beyaz ve gümüş rengi giysiler içindeki Vekilharçların duvarlarda nöbet tuttuğunu, aşağıdaki karanlık gecede yığınak yapan ordularla savaşmaya hazır parlak bir güç olduklarını hayal etti. Her şeyin böyle olması gerekiyordu, altısı tek başlarına, bir çocukla, Salon'u koruyamadan değil.

Will hepsi adına bir karar verdi. 'Grace ve ben atları alacağız. Violet, sen de diğer herkesi kapıya götür. Grace başıyla kısa bir selam verdi. Will, "Sizinle orada buluşuruz," dedi.

"Ama salon-" dedi Sarah.

"Koğuşlar yıkıldığında Salon da yıkıldı. Bunu söyleyen Cyprian'dı. "Yaşlı Vekilharç bize görevimizi verdi. Bir nefes aldı ve avluya son bir kez daha baktı.

"Elizabeth!" diye bağırdı Will ve Violet kızın kapıya doğru koştuğunu gördü.

Violet küfredip koşarak onu takip etti ama Elizabeth'in bir tomar kâğıdı kaptığını ve önlüğünün ön kısmına tıkıştırdığını gördü.

Elizabeth meydan okurcasına, "Bu benim ev ödevim," dedi. "Katherine kaçarken bana önemli olan şeyleri almamı söyledi. Ben de bunu aldım. Yüzü bembeyazdı, sanki Violet'ın karşı çıkmasına meydan okuyordu. "Teyzemin evinden getirdim. Violet ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

"Ah, hadi!" dedi Violet, kızın kolundan tutup onu diğerlerinin yanına sürükleyerek.

James sanki sessiz bir işarete yanıt verircesine başını kaldırdığı anda ortaya çıktı. "Geldiler," dedi James.

Kapıları kapatmışlar ve siperleri indirmişlerdi. Violet kale savaşları hakkında çok az şey biliyordu ve Sinclair'in adamlarının kapıları kırıp geçene kadar dövdükleri bir cephe saldırısı hayal etmişti.

Onun yerine atılan iplerin ıslık sesini duydu. Bir anda bariz olanı fark etti: Kapıları kırmayacaklardı. Surların üzerinden geleceklerdi. Sonra da kapıyı içeriden açıp köpekleri ve o kadını içeri alacaklardı-

"Siper alın! Will söyledi.

Siperlerden gelen ilk silah sesi, ayaklarının yakınındaki duvarları patlattı. James'i Will'den aldı, yarı yarıya onu bedenen taşımak zorunda kalmayı bekliyordu. Sonra diğerleriyle birlikte salonun kapısına doğru koştu.

Aslında James tek kolunu Elizabeth'in omzuna atarak ona ayak uydurdu ama tökezleyerek ilerlemeye uzun süre devam edebilecek gibi görünmüyordu. Asıl sınır Elizabeth'in çocuk bacaklarıydı. Violet kızı içeri soktu, sonra kapıyı çarparak kapattı ve James'in şu uyarısını düşünmemeye çalıştı
gerçek tehdit oydu.

Avludan gelen bağırışları şimdiden duyabiliyordu. James'in solgun yüzüne ve Elizabeth'in küçük bedenine baktı. Sonra Cyprian'a döndü.

"Adamları yavaşlatmalıyız, yoksa bu ikisi başaramayacak.

Cyprian, 'Bu koridor bir darboğaz,' dedi.

Onu çok iyi anlamıştı, onun yanında durmaya gelmişti. İkisi burada savaşacak, mümkün olduğunca çok zaman kazanacaklardı.

"Geri kalanınız kaçmaya devam etsin. Rassalon'un Kalkanı'nı sırtından çıkarırken emri verdi. "Sinclair'in adamlarını burada tutacağız, sonra da yetişeceğiz.

Cyprian onun yanında kılıcını çekmeye başlamıştı bile.

Adamlar kapıdan içeri girdiler, ölümcül bir niyetin karanlık bir patlamasıydı, silahlar tam onlara doğrultulmuştu.

Cyprian'ın antrenman sahasında alıştırma yaptığını görmüş, onun mükemmel formunu kıskançlıktan midesi bulanarak kenardan izlemişti. Onun cesur olduğunu biliyordu.
Ne de olsa burada bir saldırıyla karşı karşıyaydı ve bunu onun yanında, gelen kadın tarafından bir silaha dönüştürülebileceğini umursamadan yapıyordu.

Ama onu hiç yakından dövüşürken görmemişti.

Silah sesleri onu ıskalamıştı: namluların yönüne göre hareket etmişti; hızıyla insanüstü görünüyordu, sanki silahlardan kaçıyordu. Kurşunlar kendilerini. O sırada adamlardan ilkini kesmeye başlamıştı bile.

Kalkanını havaya kaldırdı ve üç kurşunun savrulduğunu, çarpmanın kolunu sarstığını duydu. Mermileri bitmişti, adamlara yeniden doldurmaları için zaman vermemesi gerektiğini biliyordu.
Cyprian dönüp bir adamı yere sererken o da saldırdı.

Onun yanında savaştı. Onun kılıcı onun yapamadığı kesikleri engelledi; kalkanı onun yanına ve arkasına gelen tehditleri geri püskürtmek için savruldu. Steward stili ikili dövüş için yaratılmıştı - onunki güce, onunki ise hassasiyete dayanıyordu.
Farklıydılar ama yine de uyuyorlardı, heyecan verici bir eşleşme. Su gibi akıyordu, boşluklara ve aralıklara. Bir darbeyi engelledi, sonra adamı yakasından tuttu ve onu yuvarlanan, kırılan ve kaçan arkadaşlarının üzerine fırlattı.

Duraklama anında gözleri kilitlendi, bir anlık şaşkınlıkla birbirlerini tanıdılar. İlk dalga yenilmişti.

Ve sonra ikinci dalga geldi.

Dışarıda, avluda, tente vinçle açılmış olmalıydı, çünkü bu kez korkunç bir köpek seli vardı, ardından atlar geliyordu
Sinclair'in adamları basitçe salona girdiler. İnsanlarla savaşabilirlerdi ama yüzlerce kilo ağırlığındaki at etiyle savaşamazlardı. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Violet son bir içgüdüsel hareketle Cyprian'ın önüne geçti, durduramayacağı bir şeye karşı vücudunu hazırladı ve bir şekilde gücünün süvari hücumuna dayanmaya yeteceğini umdu.

Bir göçük gibi aniden, yukarıdaki çatı alçaldı. Devasa duvar parçaları önündeki manzarayı söndürdü.

Düşen taşa şaşkınlıkla baktı. Döndüğünde James'i gördü.
Bir eli uzanmış, diğeri duvara tutunmuş, yüzü bir Vekilharç tuniğinden daha beyazdı.

"Rica ederim," dedi James.

O benim hayatımı kurtardı, diye düşündü şok içinde. Cyprian sanki James'in iki kafası birden çıkmış gibi görünüyordu. Bir an için ikisi de sadece ona baktılar.

Sonra Violet ağzını kapattı. "Gösterişi bırak ve git. İtti
James koridora geri döndü, Cyprian da onu takip ediyordu. Köpeklerin havlamalarını ve mağaranın diğer tarafından gelen belli belirsiz emirleri duyabiliyordu. '*Onlara ulaşın! İçeri girin ya da etrafından dolaşmanın bir yolunu bulun. Şimdi!*" Koşmaya devam etti.

Antik kalıntılar arasında bir gece avı. Olabildiğince hızlı ilerliyorlardı ama köpekler asla birkaç dakikadan fazla geride kalmıyordu. Sinclair'in adamlarının Salon'a damarlardaki zehir gibi yayıldığını hayal etti. Salon'un sonu geldi, diye düşündü. Cyprian'ın avluya son bakışını hatırladı ve onun

da buraya veda etmiş olmasını diledi.

Oraya vardıklarında Cyprian bile nefes nefese kalmış ve bitkin düşmüştü. Will, Valdithar'ın kapısında bekliyordu. Grace, Steward'ın hayatta kalan iki atından birine binmiş, ikincisi de James'in siyah safkanıyla Katherine ve Elizabeth'in atları Ladybird ve Nell'in yanında önden gidiyordu. O ve Cyprian çifte binerlerse herkese yetecek kadar at vardı.

Geceleri tedirgin ediciydi, güneş sembolüyle taçlandırılmış yüksek bir kemer.

Güneş karanlıkta tuhaf bir nitelik kazanmıştı. *Gece güneşi*, diye düşündü birden ve ürperdi. O korkunç su duvarını hatırladı. O kapının diğer tarafında ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Kan için havlayan köpeklerin sesi yaklaşıyor.

Sinirlerini zorlayarak hızla ilerledi. Herhangi bir büyü parıltısından önce, paslanmış kapıları açmak gibi ağır bir fiziksel iş yapması gerekiyordu. James onun yanına yaklaşıyordu. Gömleği ve ceketi hâlâ açıktı, ayakta zor duruyormuş gibi görünüyordu. Kapıyı açabilecek kadar güçlü müydü?

Bu konuda endişelenemezdi. Okyanus kapısını açmaya zorladığında metalin çıkardığı feryadı hatırlayarak James'e, 'Hızlı çalışmaya hazır ol. Kapıları zorladığım anda nerede olduğumuzu duyacaklar.

James bir kez başını sallayarak öne çıktı. Elini kemerin yanında göz hizasına oyulmuş güneş sembolünün üzerine koyarak James pozisyonunu alana kadar bekledi. Sonra kapıya doğru itti.

Kapıdan gelen çığlık soğuk gecede korkutucu derecede yüksekti. Nefes nefese durakladı ve sessizlikte, ürpertici bir geri dönüş çığlığı onlara doğru sürüklendi, köpekler bulundukları yere karşı tetikteydi. Aklına tedirgin edici bir düşünce geldi: *Bazı kapılar açılmak için yaratılmamıştır*. Bunu görmezden geldi, kasları çabayla kasıldı ve daha sert itti.

İlk esinti, bir hava akımı, genişleyen bir boşluk. Üstünde, oyulmuş güneş bir boşluğun üzerinde asılı duruyordu. Devasa kapılar açık duruyordu. Siyah hiçliğe doğru baktı.

Cyprian uyarırcasına, "Geliyorlar," dedi.

"Atları tutun," dedi James. "Büyünün etrafında ürküyorlar.

İçgüdüsel olarak, o ve Cyprian onu korumak için sıraya girdiler. Bu ona tedirgin bir şekilde Londra rıhtımında James'in etrafını saran üç Kalıntıyı hatırlattı

o gücünü toplarken. James'in konsantrasyon ihtiyacının onu savunmasız bıraktığını biliyordu. Eski bir uygulama ile esrarengiz bir şekilde bağlantılı hissetti.

Büyücüleri hayatta tutmak için savaşan savaşçılar, çünkü sadece büyü gölgelere karşı savunabilirdi. Bu da James'i yüksek değerli bir hedef haline getiriyordu. Uzun zaman önceki bir savaşı ve yükselen çığlığı

hayal edebiliyordu: *Büyücüyü koruyun!*

Will, "Kapıya yakın durun," diye uyardı. 'James'in kapıyı ne kadar süre açık tutabileceğini bilmiyoruz.

Ya da açabilirse. Hiçbir şey olmuyordu. Kemerin altındaki manzarada ne bir ışık parlaması ne de bir değişiklik vardı. *Çok güçsüz.* James bitkin görünüyordu, gözleri kapalı ve çenesi çabayla sıkılmıştı. James açamadıysa hepsi burada kapana kısılırdı.

"*İşte oradalar!* Sinclair'in adamlarından ilki avluda belirdi, *"Bu Simon'ın ödülü!"* diye bağırıyor. *Sihir kullanmasına izin vermeyin*! Bir diğeri tabancasını kaldırarak James'e doğrulttu.

Farkına varmadan koşmaya başlamıştı, hem de çok hızlı.

"*Violet!*" diye bağırdı Cyprian, kolunu merminin yoluna doğru fırlatırken, Rassalon'dan sessiz bir özür dileyerek merminin kalkanına çarptığını hissetti. *Büyücüyü koru!* Başka bir adamın tabancasını kaldırdığını gördüğünde bir bıçağın kesici ağzından henüz kurtulmuştu. Ve sonra savaşın tam ortasına düşmüştü.

Bir köpeğin çenesi boğazına doğru açılıyordu; kalkanıyla ona doğru hamle yaptı ve tabancalı adamı yere serip ikincisinin kolunu kesti. Başını kapıya doğru çevirirken, Cyprian'ın atını Sinclair'in adamlarından oluşan karışık bir yığının içine doğru sertçe ittiğini zar zor gördü.

James gözle görülür biçimde titriyordu, saçları terden ıslanmıştı. Will, James'le saldırganlar arasında, sanki canlı bir kalkan görevi görebilecekmiş gibi duruyordu. Ama Cyprian'la birlikte Sinclair'in adamlarını zapt etmelerinin hiçbir yolu yoktu; burada doğal bir tıkanma noktası yoktu ve adamlar ve köpekler çoktan avluya dökülmeye başlamıştı.

"James, aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdı. Elizabeth ona bağırıyordu, 'Yap şunu! Hemen yap, aptal!'

James çabasını iki katına çıkardı, nefesinin altında bir şeyler sayıklıyordu ama hiçbir etkisi olmuyordu. Will kocaman siyah atını karanlık bir intikam meleği gibi döndürdü ve "James, *aragas*!" diye bağırdı.

James, sanki içinde bir şeyler yırtılıyormuşçasına acı bir çığlık attı ve gözle görülür bir güç dalgası ondan oyulmuş güneşe doğru yayıldı.

Bal ateşi gökyüzüne doğru fırlıyor, sonra da gerçeklikte bir delik açıyordu. Üzerlerinde yükseldi, Sinclair'in adamları silahlarını bırakıp şaşkın şaşkın baktılar ya da gözlerini Tanrı'dan saklayan yalvaranlar gibi ondan geri çekildiler. Kapı parıldayarak açıldı ve Violet imkânsızı gördü. Karanlık bir manzara; İngiltere değil, gözlerinin önünde yabancı bir ülke açılıyor. Bir şaşkınlık dalgası, çünkü ay

üzerindeydi, ama dünyanın iki uzak parçası doğal olmayan bir büyüyle bir araya getirilirken kapıdan ikinci bir ay görebiliyordu.

"*Tutamıyorum*! James'in sesi çaba sarf etmekten

kalınlaşmıştı. "Git!" diye bağırdı Violet. "Git!

Grace elini Cyprian'ın atının sağrısına sertçe indirdi, böylece at sıçrayıp karşıya geçti. Elizabeth midilli Nell'i de peşlerinden sürüklüyordu. Will kocaman siyah atını döndürdü, James'i ceketinin yakasından yakaladı ve fiziksel olarak sürükleyerek kapının eşiğinden geçirdi. Violet yürüyerek arkadan geldi, Sarah'nın dizginini tuttu ve ürkmüş Uğur Böceği'ni kapıya doğru çekti. Neredeyse geçiyordu-

Her şey durdu.

Hareket edemiyordu. Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu.

Avluda bir kadın yürüyordu.

İri uykulu gözleri ve sert bir burnu vardı, parlak siyah saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Violet gibi pantolon, yüksek yakalı bir ceket ve dizlerinin üzerine kadar çıkan çizmeler giyiyordu. Kolay avların arasında yürüyen bir avcının kendinden emin zarafetine sahipti.

Ve Violet, Uğur Böceği'nin dizgini ellerinden koparken, bu kadın yüzünden donup kaldığını ve bedeninin artık kendi kontrolü altında olmadığını biliyordu.

Bayan Duval.

James onun dönüşeceğini söylemişti. James onun herkesi öldüreceğini söylemişti. Violet bundan yeterince korkmamıştı ama şimdi kol ve bacakları üzerindeki kontrolünü kaybetmiş olmanın verdiği soğuk korku içini kaplamıştı. Hareket edemiyordu. Savaşamıyordu.

Kapıyı ve onun ötesindeki arkadaşlarını görebiliyordu. Sedir ağaçlarının kokusunu ve gece vakti ormanın keskin yeşilini alabilecek kadar yakındı.

"Violet!

Will, ona doğru geri dönerken çok uzaktaydı. Will'in pençesinde yarı baygın haldeki James çok zayıftı. Grace ise Cyprian ve atını tutuyordu.

Ama Elizabeth topuklarını Nell'e doğru uzatmıştı ve doğruca ona doğru gidiyordu.

Violet izlerken, Elizabeth midillisini kapının yıkılan eşiğinin üzerinden geri sürdü. Violet sessizce*, "Hayır, Elizabeth!"* diye bağırdı. *Geri dön!*

Kapı önce parladı, sonra kapandı. Hareket edemeyen Violet, diğerlerinin yüzlerini gördü - Will'in dehşeti, Grace'in şoku, Cyprian'ın çaresizliği - bir saniye

Onu, Elizabeth'i ve Sarah'yı avluda bırakarak ortadan kayboldular.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Atının toynaklarının altındaki zemin kaldırım taşlarından yumuşak çimenli toprağa dönüşürken, WILL'in midesi baş döndürücü bir şaşkınlıkla burkuldu.
Atını umutsuzca döndürdüğünde, kemerin arkasından avlunun siluetini bir an için gördü; Violet olduğu yerde donup kalmıştı, Sarah Uğur Böceği'ni kontrol etmeye çalışıyordu ve Elizabeth öfkeyle Salon'a geri dönüyordu.

Ve sonra avlu kayboldu, yok oldu; kemerin altında yıldızlarla dolu geniş bir gece göğü vardı.

Soğuk ve sessizdi. Kayın, ilex ve eski meşe ağaçlarının karanlık şekilleri yüzlerce kilometre boyunca uzanıyordu.

Gözlerini dikti. Hava farklı kokuyordu. Ay farklı bir yerdeydi; bu manzara ikinci bir baş dönmesi dalgasına neden oldu, sanki tüm dünya onun etrafında yer değiştirmişti. Düşünceleri hâlâ avludaki savaşın kaosuyla çarpışıyordu ama burada savaş yoktu, sadece ormanla kaplı bir dağın sessiz yamacı vardı. Ağaçların arasındaki boşluklardan karanlık, ağaçlarla kaplı bir vadinin ve uzakta yükselen tepelerin ay ışığıyla aydınlanmış görüntülerini görebiliyordu.

"*Violet!*" diye bağırdı Cyprian, kendini atından aşağı atıp kapıya doğru koşarak.

Will farkına varmadan hareket etmiş, atından inmiş, Cyprian'ı çaresizce arkasından yakalamış ve kendini taş kemerden aşağı atmıştı.

"Çek ellerini üzerimden! Cyprian mücadele ediyordu. 'Onu bırakamayız! Onu orada bırakamayız!'

"Nerede olduğuna bir bak!" dedi Will.

Çünkü bu yalnız taş kemer, bir dağ uçurumunun kenarında yüksekte duruyordu ve içinden geçmek, üzerinden savrulmak demekti.

Cyprian'ın nefesi kesildi ve onu ilk kez görüyor gibiydi. Will sallanırken ayaklarındaki taşlar karanlığa düştü, sonra Cyprian'ı geriye doğru savurdu.

Üç adım sendeledi, dengesiz bir şekilde ellerinin ve dizlerinin üzerine yığıldı, ikisi de nefes nefese kaldı.

Will kemerin taşını ve onun ölüme davetini kavradı: karanlığa doğru bir sıçrama, havada asılı kalma, sonra da düşme. Sanki yer eğilmiş gibi mide bulantısı arttı. Yerinden edilme hissi muazzamdı, etrafındaki kırsal alan gerçek dışı bir hal alıyordu.

Şimdi ortadan kaybolmuş olan bir avludan dışarı tükürülmüştü. Sadece Cyprian, James ve Grace onunla birlikteydi. Diğerleri hâlâ salonda kapana kısılmış durumdaydı.

Violet. Korkunç bir hata yapmıştı. Kimsenin geride kalmaması gerekiyordu. Salondaki kaotik kovalamaca ve kapının James üzerindeki kanamalı etkisi onları mahvetmişti. Dünyası elinden alınmıştı ve bu korkutucu bir kolaylıkla gerçekleşmişti. Kendini bir zamanlar olduğu gibi hissediyordu.

Katherine kılıcı Bowhill'de eline almıştı, sanki henüz bilmediği ya da anlamadığı bir dünyada tökezleyerek ilerliyor, onu çok iyi bilen geçmişteki bir benliğiyle savaşıyordu.

Elizabeth - onu koruyacağına söz vermişti ve bunun yerine -

evlerinden yüzlerce mil uzakta, bir dağın yamacında yalnızdılar.

Onlara geri dönmesi gerekiyordu. Diğerlerinin varlığından emin olmak için başını kaldırıp baktı. Cyprian elleri ve dizleri üzerindeydi, kendini yukarı itiyor ve taşlarla kaplı toprağa yığılmış James'e doğru ilerliyordu.

"Cyprian-" dedi Will, Cyprian James'e ulaşıp onu yukarı sürüklerken ve arkasındaki korkunç düşüşle birlikte kemerin taşına doğru iterken.

"Aç şunu! Tekrar açın!' dedi Cyprian.

"Açamaz," dedi Will.

"*Açın* dedim," dedi Cyprian.

"Yapamaz, baksana şuna!" dedi Will.

James, Cyprian'ın pençesinde sallanıyordu, gözleri zar zor açılıyordu, yüzü burnundan akan kanla kaplıydı. Karşılık vermek için bile çok yorgundu.

"Ona geri dönmeliyiz!" dedi Cyprian, elini sıkarak. "*Kes şunu!*"

dedi Will. Cyprian'ı James'ten uzaklaştırdı.

Hemen ellerinin ve dizlerinin üzerine yığıldı, tökezleyerek çöktü, pancarın kenarına çok yakındı. 'Dur - bu bizi oraya geri götürmez!

Cyprian hayal kırıklığıyla gırtlaktan bir ses çıkardı. "Orada kapana kısıldı," dedi. "Ve Sarah. Ve Elizabeth!

"Ve kapıyı açabilecek tek kişi James!" dedi Will, Cyprian ile James'in arasında durarak. 'Onu öldürecek misin? Uçurumdan mı atacaksın?

Tüm gerçeğin Cyprian'a çarptığını görebiliyordu. Etrafını, dağın yamacının mutlak izolasyonunu kavramış gibiydi. James, uçurumun kenarına doğru yayılmıştı. Ve Grace, hâlâ at sırtında, birkaç metre solda. Yüksek ve keskin gece havası, atının toynaklarının altındaki bir dalın kırılmasını çok gürültülü hale getirmişti.

"O zaman bekleyeceğiz," dedi Cyprian. 'Tam burada bekleyeceğiz ve James kapıyı açar açmaz geri döneceğiz.

Will, "Buranın nerede olduğunu bile bilmiyoruz," dedi. 'Olabiliriz-'

En güçlü savaşçılarından kopmuşlardı. Neye vardıklarını bilmiyorlardı. Karşıya geçtiklerinde geçit alev almış mıydı?
Burada bir şeylerin ortaya çıkabileceğine dair efsaneler var mıydı?
Manzara birden tekinsiz, bilinmezliklerle dolu göründü.

"Kapıya bak," dedi Grace.

Abbey Bataklığı'ndakinden çok farklı olan kemerin devasa yapısına bakıyordu.

Tepesine bir güneş amblemi oyulmuştu; kıvrık ışınları olan bir daire. Bataklıktaki kemerin kırıldığı yerde kemerin kendisi sağlamdı. Anıtsaldı, iki atın arka arkaya geçebileceği kadar genişti. Bu düşünce rahatsız ediciydi: ince havaya doğru bir alay, kapının diğer tarafı dik bir düşüş.

"İnanç Sıçraması," dedi Grace saygılı bir sesle. 'Eski yazılarda Güneş Kapısı'na böyle denir. Şimdiye kadar nedenini hiç anlamamıştım.

Kör Sıçrayış, haritada yazılı olan kelimelerdi. Will yeni isim karşısında ürperdi. Gerçekten de inanç: Karşıya adım atarken kapı kapanırsa, dalar giderdiniz.

"Burası Güneş Krallığı," dedi Grace. 'Biz gerçekten buradayız. Biz gerçekten
-'

"Bu ses de ne?" dedi Cyprian.

Sinclair'in adamlarını bataklıkta at sürerken ilk gördüğünde siperlerden gelen sessiz ve donuk ama tanıdık bir gümbürtü.

"Atlar!" dedi Will. Tüm eski içgüdüler yeniden canlandı. *Yollardan uzak durun. Gözden uzak durun. Hiçbir cadde güvenli değildir.* Kımıldayın! Siper almalıyız!'

"Kaldır beni," dedi James, sesi ancak fısıltı halindeydi.

Nezaket için zaman yok. James'in kolunu omzuna attı ve onu yukarı sürükledi. Hayal mi görüyordu, yoksa James olduğundan daha hafif miydi? Dün mü? James, sanki geçit onun içini boşaltmış gibi, neredeyse hiç yokmuş gibi hissediyordu. Will, her kullanımda havaya karışan Yaşlı Taş'ı ürpererek düşündü.

Cyprian ve Grace atları alırken Will ağaç sınırını geçti ve gölgeli gölgeliklerin altından geçerek yolun görüş alanından çıktı. Şimdiden sık yeşilliklerin arasından titreyen ve yolun kıvrımları boyunca ilerleyen ışık noktalarını, atlılar tarafından havada tutulan meşaleleri gör-

"Geri çekilin!" dedi Will, Valdithar'ı Grace ve Cyprian'ın önünde götürerek beyaz atlarının solgun görüntüsünü engellemeye çalıştı.

Atlı bir bölük, tam bulundukları yerde, aşağıdaki yolda askeri bir hassasiyetle ilerliyordu. Yanan zift meşaleleri iki ön tarafı aydınlatıyordu.
atlılar, ellerinde bayraklar vardı. Daha geridekileri ayırt etmek daha zordu. Göğüslerinde deri kayışlar ve sırtlarında uzun tüfekler olan, siyah giysili en az iki düzine adam. Ama bu dalgalı
Will'in gözlerini diktiği pankartlar. Nefret etmeye başladığı bir sembolü taşıyorlardı.

"Üç kara tazı," dedi Will, midesi bulanıyordu. "Sinclair'in adamları.

Cyprian, "Şimdiden nasıl burada olabilirler?" diye sordu.

Will atına bindi ve James'i bedensel olarak yanına çekti. "Bizi takip etmediler. Yanlarından geçerken, askerlerin iki üstü kapalı arabaya eşlik ettiğini gördü. "Zaten buradaydılar. Sinclair bir adım önde miydi? Kara Vadi'de aradığını çoktan bulmuş muydu?
"Hemen gitmeliyiz.

Ağaçlardaki boşluklar açıldıkça, Will belli belirsiz sesler duydu. Gecenin sessizliğinde, metalik ve aritmik ama sürekli, uzak çınlamalar. Binlerce insanın endüstrisinin çekiç ve gümbürtü kakofonisiyle birleştiği rıhtımların gürültüsüne benziyordu.

"O da ne?" dedi Cyprian.

'Şu uçurumdan geliyor,' dedi Will.

Orada da zayıf bir ışık vardı, doğal olmayan bir gün batımı gibi kenarı aydınlatıyordu. Onlar yaklaştıkça sesler daha da yükseldi.

Will, altında uzanan manzara karşısında donakaldı.

Dağın yarısı yoktu. Yerinde, ateş ızgarasındaki közler gibi parıldayan meşalelerin kızıl aleviyle aydınlanan devasa bir hafriyat vardı. Gecenin içine doğru uzanıyordu, bir kazı; esneyen bir çukur ve içinden

Siyah bir kalenin kapıları ve kuleleri yarı yarıya ortaya çıkmış, yumurtadan çıkan karanlık bir Stymphalian kuşu gibi dağdan çıkmıştı.

Ve sesler - duydukları sesler-

Bunlar rıhtım çalışması sesleri değildi. Kazma sesleriydi. Kazma ve kürekler, durmaksızın, yüzlerce adam gece boyunca çalışıyor.

Tek ve büyük bir kazı alanıydı, dağ kayaya çarpan metalin çıkardığı seslerle yankılanıyordu.

Will, 'Sinclair dağın yarısını kazıyor,' dedi.

Sinclair'in kazılar yaptığını biliyordu: centilmen arkeolog dünyanın dört bir yanından lokmalar topluyor, ödüllerini İngiltere'de sergiliyordu. Will, Sinclair'in rahatsız edici büyü koleksiyonunun temelinde arkeoloji olduğunu biliyordu.

Bu ölçekte bir kazıyı, yeryüzünde dağı tüketen bir kara deliği hiç hayal etmemişti.

"Neden? Sinclair ne arıyor?" dedi Cyprian.

Sanki cevap dilinin ucundaydı. Gözlerini delikten ayıramıyordu. Eğer burada kalsaydı, ortaya çıkarılan neyi görecekti? A

Tanıdığı şekiller, kuleler ve kubbeler, herkesin unuttuğunu sandığı anda su yüzüne çıkan korkunç bir anı gibi toprağın içinden yükseliyordu.

"Bu kadar mesafe yeter," dedi bir erkek sesi ve Will döndüğünde Sinclair'in beş adamının tabancalarını onlara doğrultmuş olduğunu gördü.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

"BIRAKIN *BENİ!*" Elizabeth nefes almaya çalıştı ama adamın ağır avucu ağzının üzerindeydi, kir ve et kokusundan boğuluyordu. Paniğe kapılarak tekmeleyip kurtulmaya çalıştı ama onu kaçıran kişi onu korkutucu bir rahatlıkla tutuyordu.

Avlunun öbür ucunda Sarah saçlarından sürüklenerek atından indiriliyordu. *"Burada değiller*! Elizabeth etrafındaki adamların söylediklerini duydu. *"Ortadan kayboldular*! Kapının yanında bağırışlar ve kaotik hareketler vardı.

Violet'in Duval denen kadının yanında diz çöktüğünü gördü ve bu tamamen yanlıştı. Violet diz çökmezdi. Violet savaşırdı.

"Hayır! Elizabeth bunu söyledi ya da söylemeye çalıştı ama sesi boğuk çıkıyordu. Kapıdan geri dönerken Elizabeth'in tek düşündüğü Sarah'nın aptallık ettiği ve Uğur Böceği'ne nasıl bineceğini bilmediğiydi. Uğur Böceği ürktüğünde gerginleşemez ya da dizginleri çekemezdiniz, rahatlamalı ve mümkün olduğunca sakin kalmalıydınız. Sarah'ya bunu söyleyecekti. Ama sonra adamlar yaklaşmış, onu Nell'in üzerinden çekmiş, kapı göz kırparak kapanmış ve burada yollarının kesildiği gibi korkunç bir hisse kapılmıştı.

Ayağa kalk, Violet. Ayağa kalk. Ama Violet kalkmadı. Bayan Duval'la ilgili bir şey onu durduruyordu.

"Ortadan kaybolmadılar," dedi Bayan Duval. "Bir yere gittiler. Adamlardan birkaçı kapıya ulaşmış ve zararsız bir şekilde kapıdan geçerek dış duvarın ötesine, boş bataklığa ulaşmış, şaşkınlıkla etraflarına bakınıyorlardı. Gözlerini Violet'ten ayırmadan, "Kardeşim, nereye gittiklerini öğren," dedi.

Kardeşim mi?

Bir adam Sarah'nın önüne çıktı. Aynı koyu renk saçlara sahipti, ama onun güçlü yüz hatları üç pençe iziyle çökmüştü, yara izleri yüzünü çaprazlamasına kesiyordu. Bir baston taşıyordu ve yürürken ona yaslanıyordu, bunu da belirgin bir topallayarak yapıyordu. "Arkadaşların. Neredeler?

Sarah cevap vermeyince sopayla yüzüne vurdu. "Dedim ki, neredeler?

Sarah konuşmadı, sadece kendi içine doğru kıvrıldı. Elizabeth'in elleri küçük yumruklara dönüştü. *Kalk, Violet. Ayağa kalk, ayağa kalk-*

'Onları koruyor musun? Seni burada bıraktılar.' Ona tekrar vurdu.

Sarah acı dolu bir ses çıkardı ama konuşmadı.

'Söyle yoksa söz veriyorum-' Baston kalktı.

"Onu rahat bırakın! Elizabeth dişlerini ağzını kapatan ele geçirdi ve kendisini yakalayanın ayağına bastı. "Ah!" dedi adam. Tutuşu gevşedi, küçük bir kızın kaymasına yetecek kadar.

"Kesin şunu! Elizabeth, Bayan Duval'ın kardeşine doğru uçarak yumruklarını savurdu. "Ona vurmayı kes!

Adam tek bir küfürden başka tepki vermeyince, kadın adamın siyah paltosunun altında gördüğü bıçağı kapıp kalçasına sapladı ve adam tekrar küfredip bacağını tuttu. "Seni küçük-

Bayan Duval'ın kardeşi parmaklarından bir jartiyer yaparken Elizabeth bıçağı sallamaya devam etti, parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. "*Biri onunla ilgilensin*," diye emretti ve Elizabeth'*in* bundan sonra bir planı yoktu, ama belki Violet ayağa kalkacaktı, belki diğerleri geri gelecekti, belki Sarah-

Bir tabanca sesi, bir dalın kırılma sesi gibi. Her şey

durdu.

Açılan sessizlikte Elizabeth kendini elinde kaygan bir bıçakla nefes nefese buldu. Adamlar ondan uzaklaşmıştı ama nedenini anlaması uzun zaman aldı.

Çatışmanın kenarında duran sarı saçlı bir adam, tam ona doğrultulmuş bir tabanca tutuyordu. Tütüyordu. Ateş etmişti. *Onunla* ilgilen, demişti Bayan Duval'ın kardeşi.

Ama vurulmadı.

Sarah, diye fark etti Elizabeth elleri titremeye başladığında. Sarah kendini kurtarmak için ateşin önüne atmıştı. Elleri karnının üzerinde, Elizabeth'in önünde yere yığılmıştı.

Bayan Duval, "Ateş etmeyin!" dedi ve Elizabeth ancak o zaman ellerinde tabanca tutan birçok adam olduğunu gördü.

Elizabeth kendini Sarah'nın yanında, temizlenmiş küçük bir çemberin

içinde buldu,

İki eliyle sıkıca kavradığı bıçak titriyordu. Görebiliyordu

Sarah'nın kanı yere yayıldı. Adam Elizabeth için alçaktan nişan almıştı. Kurşun Sarah'nın karnına isabet etmişti.

Bayan Duval, "Bıçağı yere bırak, yoksa Aslan'ı öldürürüm," dedi.

Elizabeth başını kaldırdığında Bayan Duval'ın kendi tabancasını Violet'in şakağına dayadığını gördü. *Lütfen ayağa kalk, Violet.* Sarah yaralı görünüyordu. Kötü yaralanmış. Ve
Elizabeth'e doğrultulmuş tabancalar da vardı, avlunun her tarafından onu vurmaya hazır adamlar.

"Sorun yok, lütfen," dedi Sarah, ama iyi görünmüyordu, kanaması vardı, çok fazla kan vardı. "Lütfen, Elizabeth, bıçağı bırak.

Elizabeth bıçağı parmaklarının arasından
bıraktı. Özür dilerim. Özür dilerim,
istememiştim-'

Hemen tekrar yakalandı ve adamlardan biri tarafından tutularak ayağa kaldırılan Sarah'dan uzaklaştırıldı, kırmızı lekeli tuniğine hiç aldırış edilmedi.

'Kızları arabaya atın,' dedi Bayan Duval. "Aslan benimle geliyor.

Elizabeth omzunda sarsıcı bir acı patlamasıyla vagonun duvarına çarptı.

Vagon, adamların kısa sürede yakalayabildikleri kadar çok Salon parçasıyla doluydu ve Elizabeth, elleri önünde bağlı, topaklarla dolu çuvalların üzerine yayılmış halde bulduğu yerden doğruldu. Ve Sarah-

Sarah çoktan içeri girmiş, uzak köşede yatıyordu.

"Yaralanmış," dedi Elizabeth ama adam onu duymazdan geldi ve kapıyı çarparak kapattı. 'Bir doktora ihtiyacı var. Bir doktora ihtiyacı var!

Sessizlik ona cevap verdi. Bir saniye sonra vagon sarsılarak hareket
etti. "Özür dilerim. Sarah'nın sesi zar zor çıkıyordu, sanki tüm
gücünü kullanıyormuş gibi
fısıldayacak kadar güçlüydü. 'Eğer atımın kontrolünü kaybetmeseydim-'

Sarah yattığı yerden kalkmıyordu. Solgundu, nefes alıp veriyordu ve mavi tuniğinde çok fazla kan vardı.

Simon kadınları öldürür, demişti Katherine, ama bu sözler Elizabeth için gerçek değildi.

Gölge Kral'ın saldırısından sonraki sabah Sarah, Elizabeth'in elinden tutmuş ve ona garip ve güzel çiçeklerle dolu avluları ve bahçeleri, içinde sazan balığı olan bir göleti, çinili bir kadın mozaiğini göstermişti. Elizabeth'e

Elizabeth, Salon'un bilgi ve öğrenimin, sürüklenen ilahilerin ve Vekilharçların sade, düzenli yaşamının bir yeri olduğu zamanları anlattı.

Adamlar Sarah'yı bir çuval gibi depoya atmışlardı.

Elizabeth ne yapacağını bilmiyordu. Çok fazla kan vardı. Elizabeth Sarah'nın elini tuttu.

Ruthern'e gidiyoruz. Bir doktorları olacak. Ve onlar-' Katherine'in ne isteyeceğini düşündü. "Kremalı bezeler. Ve jöleler. Ve kayısılı buzlar.'

"Kulağa hoş geliyor," dedi Sarah usulca. "Salonda bunlardan yok. Sarah da Katherine gibiydi. Güzel şeyleri ve güzel şeyler yapmayı severdi. Sarah salonun çiçekleriyle ilgilenirdi. Onları dikmek, sulamak ve resimlerini çizmek gibi basit zevkleri seviyordu. Elizabeth'e, "*Burada dünyanın başka hiçbir yerinde olmayan çiçekler yetişiyor*," demişti. Sonra gözlerindeki bakış hüzne dönüşmüştü. *Öyleydi.*

Keçi Bay Billy'nin çamaşırhaneye girmesi ve Katherine'in elbisesi için ağlayıp işin komik tarafını görememesi gibi kötü şeyler olduğunda Katherine'in durumu hiç iyi olmamıştı. Katherine kanı sevmezdi. Katherine silahları sevmezdi. Karanlıkta bir vagonun içinde olsaydı çok korkardı.

"Kaşlarını çatma," dedi Sarah yumuşak bir sesle. "Kaşlarımı çatmıyorum.

"Çok cesur olmadığımı biliyorum. Ama onlara senin ne olduğunu söylemeyeceğim. Önce ben öleceğim. O kadar incinmişti ki kelimeler fısıltıdan ibaretti.

"Kapa çeneni. Hep öleceğini düşünüyorsun. Ölmeyeceksin. Kapa çeneni.' Sarah'nın elini sıkıca tutuyordu.

"Pekâlâ," dedi Sarah küçük bir gülümsemeyle.

Karanlıkta *bana ateş ediyordu*, demedi. *Bana ateş ediyordu. Yapmak zorunda değildin.*

Elizabeth aceleyle, "Her şeyin güzel olmasını sağlayacağım," dedi. "Kaşlarımı çatmayacağım. Her şeyi berbat etmeyeceğim. Sana ilk sudan bir elbise bulacağım. Ve Nell'e binmene izin vereceğim, o Uğur Böceği'nden daha iyi gider.

"Biliyor muydun," dedi Sarah usulca, "sınavı geçemediğim için yeniçeriydim ama hep bir Vekilharç olmak istemiştim.

"Sarah," dedi Elizabeth.

"Yukarı bak," diye fısıldadı Sarah. "Görüyor musun? En karanlık gecede bile...' Elizabeth'in parmakları gevşedi ve gözlerindeki ışık söndü. Yukarıda yıldızlar yoktu, sadece üstü kapalı ahşap bir vagon vardı.

Elizabeth

eli soğuyana kadar.

Uzun bir süre ağladı. Sonra içindeki duygular bir tür fırtınaya dönüştü. 'Hey, bize yardım edin! Bize yardım edin! Kapıyı tekmeledi ama hiçbir işe yaramadı. Sarah köşedeyken yola devam ettiler. O kadar uzun süre yol aldılar ki Sarah bir insan olmaktan çıktı ve sadece bir beden, vagon durduğunda taşınması gereken bir şey olmaya başladı.

Kendini vagonun tahtasına yasladı. Ağacın aydınlandığını düşündü ve bir şeyler olmasını dilemeye çalıştı. *Işık!* Tüm gücüyle denedi. Ama vagonun karanlık ve kapalı alanında hiçbir şey değişmedi. Sarah, Leydi'nin Kanını korurken ölmüştü ama bunun bir önemi yoktu. Işığın bir önemi yoktu. Leydi işe yaramazdı.

Sonunda araba durdu.

Saatlerce yolculuk etmişlerdi. Londra'da ya da daha uzakta olabilirlerdi.

Gözlerini koluna sildi. Violet ne yapardı? Violet fikrini zihninde sabitledi. Kısa siyah saçları ve güçlü profili. Kılıcını arka kayışından tek bir yumuşak hareketle çekişi. Violet güçlüydü. Violet bir şeyler yapardı.

Violet dışarı çıkacaktı.

Elizabeth derin bir nefes aldı. Dışarıdaki adamlar bağırıyor ve muhtemelen diğer vagonu boşaltıyorlardı. Hava hâlâ karanlıktı. Ve yağmur yağıyordu. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Boşaltma işi bittiğinde adamlar ıslak ve yorgun olacak, kendisi de dinlenmiş ve zinde olacaktı.

Önce ellerini serbest bırakması gerekiyordu.

Violet bağlarını kolayca koparabilirdi ama Elizabeth bunu yapamazdı, bu yüzden yerinden kımıldadı ve parmaklarını çuvallardan birinin içine sokmaya çalıştı.

El yordamıyla yuvarlak, yassı ve porselenden yapılmış bir şey hissetti, onu parçaladı, kenarını sıkıştırdı ve bileklerini bağlayan ipi kesmek için kullandı.

Şimdi dışarıdaki adamları geçmesi gerekiyordu. Violet onları nasıl geçecekti? Violet'in avluda kalkanını salladığını hatırladı.

Elizabeth ağır bir şey bulana kadar çuvalın içinde el yordamıyla daha derinlere indi. Bu bir firedog'du.

Adamlar dışarıda dolaşırken o da karanlıkta çömeldi.

Bir süre sonra hareketlilik ve sesler, koşum takımlarının şıngırtıları ve at sesleriyle birlikte azaldı. Sonra kapı açıldı.

Elizabeth ateş sopasını salladı.

İki kolunu kullandı ve tüm vücudunu içine doğru fırlattı, yarı yarıya dizlere ya da bir mideye çarpmasını bekliyordu, ancak vagonun yüksekliği, adamın kafasına çarpması anlamına geliyordu. Adam bir ses çıkardı, sendeledi ve yavaşça, neredeyse komik bir şekilde yere yığıldı. Ayağa kalkmadı.

Ahırın çift kapısından geçip avluya doğru koşarken görünmeden, hiç gelmeyen ellerden kaçmak için eğilerek koştu. Adımlarına ara vermeden çıkış yolunu gördü.

Avlu geniş ve karanlıktı ve o da avluya doğru koşuyordu. tekerlekler, alt takımlar ve hanın kapısının yanında dolaşan bacaklar. Dışarıya açılan bir dizi kapı vardı, eski püskü uzun bir kuyruklu ceket giymiş, keçeleşmiş saçları yüzüne doğru sarkan bir bekçi tarafından korunuyordu. Hızlı koşmaya devam ederse onu geçebilirdi, çünkü adam işinde pek iyi değildi. Bir mutfak hizmetçisiyle konuşuyordu ve kapıya bakmıyordu.

O koşarken hanın arka tarafına doğru bir kapı açıldı. Adamlar ellerinde lambalarla dışarı fırlıyor ve hızlı hareket etmelerini işaret ederek yeni gelen, parlak ve siyah, kapısında üç siyah tazı resmi olan bir arabayı selamlıyorlardı.

Elizabeth koşmayı bıraktı.

Genç bir bayanın ayakkabıları arabadan iniyordu. O ayakkabıları tanıyordu. Martin'den gelmişlerdi, beyaz ipek ve pembe işlemeli bir gül. Her ayrıntısına dikkat etmişti: ipeğin kalitesi, gülün bile minik yeşil işlemeli yaprakları vardı ve ne kadar son derece *à la mode,* yani *modaya uygunlardı*.

Elizabeth'in gözleri büyüdükçe büyüdü.

Hafızalardan silinmiş bir sahne gibiydi. Bay Prescott, tıpkı Hertfordshire'dan Londra'ya yolculukları sırasında hanlarda yaptığı gibi, genç hanımın inmesine yardım etmek için elini uzatıyordu. Bunlar inciler ve
Simon'ın nişanlandıklarında gönderdiği eldivenler bütün evi ayağa kaldırmıştı. Annabel'in öğrenmek için beş hafta harcadığı saç modeliydi bu; ıslak saçlarını kâğıt şeritlerin etrafında kıvırırken sıcak ütüler parmaklarını yakıyordu.

Çuha çiçeği rengi bir elbise giymiş olan genç kadın, Elizabeth'in her yerde tanıyabileceği oval bir yüzü ve geniş mavi gözleri çerçeveleyen altın buklelerin döküldüğü yeni bir başlık takmıştı.

Elizabeth, "*Katherine?*" dedi.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Bull's Head'e hoş geldiniz, Leydi Crenshaw.

Visander kirli hana baktı, kalabalık ve boğucu, barbar insanların hayvan etini yakıp tüketme pratiği kokuyordu. Yerler tahta kaplıydı ve yağla kaplanmıştı. Visander'in midesinde
Boğaz. Çıplak duvardan bir baca yükseliyordu, yanmış ağaçların isinden simsiyah olmuştu. Erkekler ateşin etrafında toplanmış, başlarını arkaya atmış ve kahkahalarla gülüyorlardı. Yakın masalarda
Kapıyı açtığında, odanın da ağır bir şekilde koktuğu, sıçrayan birayla parlayan sakalları gördü.

"*Bir arkadaşımın bu pis koku ve pislik içinde beklediğine inanmamı mı bekliyorsun*? Ağzını ve burnunu kapatmak için kolunu kaldırdı.

Prescott onun yanında, 'Sabırlı ol,' dedi.

Bu insanların kayıtsızlığı gerçeküstüydü. Yoncada doğan kuzular gibi, bir tehditten korkmuyorlardı. Ne bir gözcü ne de yakınlarda bir sığınak vardı. Kendilerini tatmin etmenin, gülmenin ve önemsiz şeyler bağırmanın ötesinde hiçbir kaygıları yoktu. Bu onun sinirlerini geriyordu.

Savaşa, kara borunun sesine ve yukarıdan gelen kanatlı ölüme, her zaman gelen gölge saldırısına hazırlandığını fark etti. Garayan'ın tarlalarını, zırhlarının içinde çürüyen cesetleri, göz alabildiğine leş kuşlarıyla kapkara gökyüzünü hatırladı.

Ve Sarcean, her zaman Sarcean, karanlık fısıltıları rüyalarına musallat olan.

Üzerine bir tedirginlik dalgası yayıldı. Bu dünya, savaş hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünen insanlarla doluydu; büyücüler teker teker düşerken bile, gölgeleri tutabilecek tek şey büyü olduğu için en yakın büyücüye doğru sürekli akınla kaçmamışlardı.

Kraliçesinin planının işe yaradığına, Sarcean'ı durduracak bir zamanda ve yerde uyandığına, bunun yerine onu bir insan dünyasında zayıf bir bedende mahsur bırakan korkunç bir tekleme olmadığına inanmak zorundaydı.

insan formu. Yine de her pis insan görüntüsünde boğuluyordu,
Klostrofobik panik büyüdü, boğucu kir tabutundaki küçük, sıkışık alanı doldurdu.

"Sanırım bir arkadaşımız bekliyor?" dedi Prescott.

Hancı onları koridorun sonundaki üçüncü kapıya yönlendirirken Phillip, "Bu benim içki içmem için bir işaret," diye mırıldanarak biraya doğru yöneldi.

Oda küçük ve karanlıktı, sanki insanlar loş mağaralara sığınan bir ırkmış gibi. İçinde uyunması gerekiyordu: bir yatak, küçük bir masa ve bir şömine vardı. Ateş son kütüğünü de tüketiyordu, parlıyordu.
Odanın tek ışığını küçük bir lambayla birlikte közler sağlıyor.

İçeride, kasketini alnına doğru çekmiş, şöminenin önündeki minderli sandalyede oturmuş, mavi kapaklı bir kitap okuyan, kapının açıldığını duyunca dönüp ayağa kalkan bir insan çocuğu gördü.

Gençti, belki on beş yaşındaydı, ince bacaklı ve keskin yüz hatlarına sahipti. Gençliğine rağmen saçları beyazdı. Teni çok solgundu.

Arkadaşı değildi. Visander'ın tanıdığı biri değildi. Visander bunu söylemek için ağzını açtı.

Gözleri buluştu. Solgun çocuğun kendisine bir yabancıymış gibi kaşlarını çatmasını, sonra durmasını, Visander'ın bedeninin ötesine bakıp onun özünü görür gibi olurken gözlerinin şokla genişlemesini izledi.

Ve gözlerinde bir şey vardı - maviye çalan o renksiz gözler - Visander da onları daha önce sadece yatay bir gözbebeğiyle görmüş olmasına rağmen tanıdı.

Bu oydu. Visander onu her yerde tanırdı. Herhangi bir yerde. Herhangi bir şekilde.

Visander daha kapı kapanmadan, kollarını çocuğa sımsıkı sarmış, odanın içinde ilerliyordu.

"Indeviel.

O buradaydı. Sıcak, etten ve kemikten, gerçek ve buradaydı. Rahatlama olağanüstüydü; bir dalga gibi üzerine çöktü. Mutluluk ve şükran dolu sözler söylüyordu; dudaklarından düşünmeden dökülüyorlardı.
"Yaşıyorsun. Yaşıyorsun. Indeviel'in bedeninin kendi bedenine değen sıcaklığıyla dünyasının yeniden kurulduğunu hissedebiliyordu. "Seni buldum ve yeniden bir bütün olduk.

Çocuk boğuk bir ses çıkardı ve şiddetli bir hareketle onu fırlattı.

Çocuk gözbebekleri kararmış gözlerle ona bakarken, Visander şok olmuş bir şekilde ona baktı.

"Indeviel-

Çocuğun göğsü hızla inip kalkıyor, vücudu uçuş için geriliyordu. Visander'ın daha önce hiç görmediği bir ifadeyle Visander'a bakıyordu.

"Bana öyle seslenme," dedi çocuk. "Bu benim adım

değil. "Adın değil mi?

Benim adım Devon. Ve sen - sen değilsin-'

Çocuk -Devon- kaçacakmış gibi Visander'dan uzak duruyordu.

'Indeviel, benim, Visander,' dedi. "Biniciniz.

Devon'ın solgun gözleri yüzünden dışarı bakıyordu, beyaz teni şok edici bir tona dönüşmüştü, bir hayalet kadar solgundu.

'Sizin bana yaptığınız gibi benim de size tuhaf göründüğümü biliyorum, ama-'

Devon'ın şeklinin tuhaf olduğu doğruydu, iki ayağı üzerinde duruyor ve insan gibi konuşuyordu ama özünde aynı olan bir şeyler vardı, kollarını kıvrımlı beyaz bir boynun etrafına sarmak gibi.

'Sen öldün,' dedi Devon.

Bu Devon'un onu tanıdığına dair ilk işaretti ve bir rahatlama hissetmesi gerekirdi.

"Ve söz verdiğim gibi geri döndüm," dedi Visander. 'Burası - burada uyanmak ve yalnız olduğumu düşünmek korkunçtu. Onlarca yıldır burada bensiz olmak senin için de öyle olmalı-'

Çocuk konuşmak yerine korkunç bir sesle gülmeye başladı. İnançsız bir sesle, "Onlarca yıl mı?" dedi.

"Devon. Visander bu yabancı ismi söyledi ve aralarındaki fiziksel mesafe gibi bu da çok yanlış geldi. Yavaşça, dikkatlice, "Ne oldu?" diye sordu. Ne oldu?'

"*Sorun nedir*? O korkunç kahkahanın sesi Visander'in kulaklarında çınladı. "Yıllar mı? Hepsi bu kadar mıydı sanıyorsun? Bir anlığına dışarı çıkan ve döndüğünde uzun zamandır görmediği bir dost gibi karşılanan bir adam gibi gittiğini mi sanıyorsun?

"Ne kadar zamandır?" Arabadan indiğinde etrafında sonsuza dek uzandığını gördüğü insan dünyasını içi boş, bomboş bir hisle hatırladı. "Ne kadar zamandır yoktum?

'Sen öldün,' dedi Devon. 'Ve sonra herkes öldü. Ve büyük bir sessizlik çöktü; çürümenin, boşluğun ve çürümenin sessizliği. Ve uzun yürüyüşünde

Sonsuz zaman, kumlar büyük şehirleri kapladı, denizler binaları yuttu ve insanlar bu dünyanın her yerini boğdu.

Oda birdenbire çok küçük gelmeye başladı, duvarlar üzerine bastırıyor gibiydi, mezarın kalıcı toprak tadı ağzını dolduruyordu.

Biliyordu - öldüğünü ve uyandığını biliyordu. Yine de Devon'ın ona bakma şekli... Geçen zamanın kalabalığı Visander'ı sıkıştırıyordu. Savaşın tehlikelerinden habersiz insanlarla dolu bir dünya. Bildiği hiçbir görüntü ya da sesin olmadığı, tek bir büyü kıvılcımının bile olmadığı bir dünya.

"O zaman kim kaldı?

"Geriye ben kaldım," dedi Devon. "Geriye kalan tek şey benim.

Visander hatırlıyordu - güneşli bir derenin kenarında diz çökmüş, serinletici suyu kaşıklarken arkasında bir şey hissetmişti. Başını kaldırıp baktığında, boynu kemerli, yelesi ipeksi, genç bir tayı izleyen utangaç yaratığı görmüştü. Gözleri buluşmuştu; irkilmişti, bir gümüş parıltısı ve gitmişti.

Haftalarca süren bakışmalar, gizli ziyaretler, ilk önemli dokunuşa kadar başka bir şey düşünememek. Ellerinin altındaki pürüzsüz beyaz boynu, bu kadar saf bir şeye dokunmasına izin verilmesinden duyduğu neredeyse baş döndürücü şaşkınlığı, o beyaz kirpiklerin zevkle inişini, yanağını gıdıklayan o ipeksi ağzı, sonra boynuna sokuluşunu hatırladı-

"Olamaz.

Küçük, kirli bir odada, kaba insan giysileri giymiş, ayaklarında hayvan postu olan solgun bir çocuk. Devon geri çekilmiş, sanki içgüdüsel olarak kendini karşı duvara yaslamıştı.

Visander ona dokunmak için uzandı. "Atım, ben-

'Yapma,' dedi Devon. 'Ben, bir çayırda aşk oyunu oynayan o genç tay değilim. Dizginlerin için başımı eğmeyeceğim ya da dişlerimin arasına almayacağım.

Devon'ın beyaz yüzü kar gibi soğuktu, gözleri soluk buz parçaları gibiydi. Visander başının döndüğünü hissetti.

'Ama siz bu insanlarla çalışıyorsunuz. Neden?'

"Çünkü eski dünyayı geri getirecekler. "Geri

getirmek mi? Nasıl geri getirecekler?

"Bunu yapabilecek tek kişiyi

yetiştirerek. "Hayır," dedi Visander.

Sanki oubliette'in karanlık çukuru ayaklarının dibinde açılmıştı, dibi olmayan büyük bir uçurum. Garayan'da sahayı süpüren gölgeleri, teker teker sönen ışıkları hatırlıyordu. Ama yanında her zaman Indeviel vardı.

onun yanında. Şimdi Devon'ın gözlerinde daha önce hiç olmayan yeni ve korkunç bir bakış vardı.

'Başka kim dünyayı kendi suretinde yeniden yaratma gücüne sahiptir? Onu olması gerektiği hale getirecek?

"Hayır," dedi Visander. "Buna inanmıyorum.

Devon, 'O yükselecek ve bütün insanları bu topraklardan sürecek' dedi.

Konuşurken şapkasını başından çekip çıkardı ve Visander alnının ortasındaki şekilsiz kütüğü gördü. Sarcean'ın bile yapmayı hayal bile edemeyeceği bir saygısızlık karşısında midesinin bulandığını hissetti. Indeviel'in yere yığıldığını, tek başına ve korkmuş bir halde, onlar başını yerinde tutup boynuzu keserken hayal etti.

'Güneş Sarayı'nın yıkılışını gördün,' dedi Devon. 'Sadece Son Alev yanana kadar dünyanın karanlığa gömüldüğünü gördüm. Savaşın zor kısmı olduğunu mu düşünüyorsun? Savaş hiçbir şey değildi; sonrasında gelen uzun karanlıktı.

köpekler ve av, dünyamız toza dönüştü, insanlardan başka bir şey kalmayıncaya kadar ve tekrar zamanım olsaydı karşı tarafta savaşacağıma yemin ettim.

Sarcean için savaşan bir tek boynuzlu at. İçgüdüsel korku boğazına tırmanıyordu - oda küçülüyor muydu? Daha küçük ve daha karanlık, tahta bir kutunun içi gibi.

Sanki ilk kez karşısındaki çocuğu görüyordu; dört yerine iki bacağı, bir zamanlar bembeyaz boyun kıvrımlarının olduğu yerde çenesine kadar iliklenmiş insan giysileri, uzun şelale yelesi yerine renksiz saçları ve alnının ortasında boynuzunun uzun, sedefli mızrağının olması gereken yerde yıkık bir kütük.

Görüntü o kadar yanlıştı ki Visander odanın solmaya başladığını hissetti.

'O kadar uzun zaman oldu ki unuttun mu? Onun ne olduğunu? Ne yaptığını?" Devon'a solgun bir yabancıya bakar gibi baktı.

Devon cevap vermek yerine, 'Onunla dövüşemezsin. Çok geç kaldın.

"Indeviel, *sen ne yaptın*?

Öne doğru yürüdü ve Devon'ı iki ince omzundan kavradı. Kendisini, solgun gözleri tam bir güvenle kendisine bakan, mutluluktan pasifleşmiş bir yüze bakarken buldu.

Visander buna neden olabilecek tek bir şey düşünebildi: Sarcean'ın soğuk, güzel yüzü, korkunç bir eğlenceyle dolu gözleri.

Çaresiz bir yalvarışta bulundu. 'Karanlık için savaşmak zorunda değilsin. Benimle gelebilirsin. Sen bir *tek boynuzlu atsın*.'

Sözlerinin hiçbir etkisi olmadığını gördü. Indeviel nasıl bu kadar ulaşılmaz olabilirdi, dokunulmaz beyaz saçlı bir çocuk, bin yıl gibi görünen Uzakta mı?

"Gidecek hiçbir yer yok," dedi Devon. 'Gözün görebildiği kadarıyla sadece insanlar var.

Visander'in boğazı düğümlendi ve birden oda küçük bir tahta tabuta dönüştü; ağzında toprağın tadıyla boğuluyordu.

'Birbirimize verdiğimiz sözü hatırlamıyor musun? Uzun Yol'dan önce verdiğimiz sözü?'

Devon ona baktı, sanki cevap onu şaşırtmış gibi gözleri büyüdü, oysa artık onu şaşırtan çok az şey vardı.

"Hayır," dedi Devon. "Hayır.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

'*ÖLDÜRÜN ONLARI! Bu bir Vekilharç!*'

"*Vekilharç mı? Simon cömertçe ödeyecek.*'

"Emriniz nedir, Yüzbaşı Howell?

"*Onları buraya getirin*. Sinclair'in askerlerinin yüzbaşısı bir okul çocuğunun İtalyancasıyla konuşuyordu. Yüzbaşı olmak için gençti, belki de yirmi sekiz yaşında bir İngilizdi, sert ve dik bir duruşu, saman sarısı saçları ve soluk gözleri vardı. Çift sıra pirinç düğmeleriyle bir subayın üniforma ceketini giymişti. Ama ceketi kırmızı yerine siyahtı, sanki Sinclair kendi ordusunu tutuyormuş gibi. Will, üst sınıftan gelen bir adam, diye düşündü.

Yanındaki adamlar, görünüşleri ve konuşma tarzlarıyla çoğunlukla yerlilerdi. Will'in konuştuğu azıcık İtalyanca, Thames Nehri kıyılarında dolaşan Napolili denizcilerden ya da
Piyemonte'liler Londra'da Napolyon'a karşı savaşlarda uzun süredir kaybettikleri zaferlerini anımsıyorlardı.

Ama yüzüne doğrultulan tüfek namlusunu ve '*Kıpırdarsan ateş* ederiz' sözlerini anladı. Will, hepsi silahlı en az elli adam saymıştı. Adamlardan biri tarafından sıkıca kavranırken bile direnmeyi düşünemeyecek kadar çoklardı.

Simon'ın adamları tarafından son kez yakalandığında Violet onu kurtarmıştı.

Bunu düşünmemek çok zordu. Onun şöyle dediğini hayal edebiliyordu: *"Seni kapıdan geçirmek için onca zahmete katlandım, ama sen yakalandın. Diğer tarafa mı?* Ona geri dönmenin bir yolunu bulmalıydı. Düşünmeye çalışırken bile, bu yakalamanın onları geçitten daha da uzaklaştırdığı acı gerçeğini hissetti.

Cyprian öne doğru sürüklendi. "Steward'larla ne yapacağımızı biliyoruz. Bu ağır aksanlı bir İngilizceydi. Konuşan yerli, Cyprian'ın çenesini kabaca tuttu.

"Bırak onu.

Yere yığılmak üzere olan James, bir huş ağacının gövdesine dayadığı eliyle kendini ayakta tutmaya çalışıyordu. Onun bu talebi Cyprian'ı tutan adamın alaycı kahkahalar atmasına neden oldu. James elini bırakmadı ama bunun yerine Cyprian'ın yüzüne, tam olarak tokat sayılmasa da, çileden çıkarıcı bir dizi küçük açık el vuruşu yaptı. Yüzbaşı Howell eğlenen bir bakışla atından James'e baktı.

"Peki sen kimsin?

"Ben James St Clair. James düşmek üzere olan biri için şaşırtıcı bir kibir sergileyebiliyordu. "Ve eğer onları bırakmazsan, Lord Crenshaw'a hesap vereceksin.

Yüzbaşı Howell'dan küçümseyici bir ses. "Lord Crenshaw?

Ama diğer adamlardan biri ya da ikisi bakışlarını değiştirdi. Will, birkaç korku titreşiminin yanı sıra, "*Il premio di Simon*," diye duydu.

Simon'ın öldüğünü bilmiyorlardı. Haberin onlara ulaşması için zamanları olmamıştı. Will ve diğerleri anında ulaşmışlardı ama Londra'dan gönderilen mesajlar hâlâ Alpler boyunca yavaşça ilerliyordu. Başka bir şaşkınlık dalgası. Kapıdan içeri adım atmak, Simon'ın hâlâ hayatta ve iktidarda olduğu bir yere, zamanda geri gitmek gibiydi.

Yüzbaşı Howell ne korktu ne de etkilendi. "Damganızı gösterin. 'Kim olduğumu biliyorsan, markam olmadığını da biliyorsundur,' dedi James.

"Ne kadar uygun," dedi Yüzbaşı Howell. Cyprian'ı tutan adama eliyle işaret etmeye başlamıştı bile. "Al onu, Rosati.

Bölgenin koyu renk saçlarına ve zeytin tenine sahip yaşlı bir adam olan Rosati tereddüt ediyordu. "Eğer o gerçekten Simon'un Ödülü ise-" Rosati aksanlı bir İngilizceyle konuştu.

Yüzbaşı Howell, 'Öyle değil,' dedi.

Rosati büyük bir korkuyla James'i kolundan tuttu. James hemen alev almadığında, bir kurbağaya dönüşmediğinde ya da herhangi bir büyülü hastalığa yenik düşmediğinde, Rosati'nin kendine güveni artmış görünüyordu ve tedavisinde daha da sertleşti. "Kımıldayın!

Hai ragione. "Yalnızca bir ragazzo," diye duydu Will arkasından. Diğer yerlilerin de kendine güveni artmış gibiydi.

'Buna pişman olacaksın,' dedi James.

"Öyle mi? Howell eğlenmiş görünüyordu. "Önden kazı alanına git ve gözetmen Sloane'a tutsaklarımız olduğunu haber ver. Rosati'yle konuştu, o da bitkin haldeki James'i arabaya itti.

Kazı. Elleri arkadan kabaca bağlanırken, Will'in içine bir ürperti gönderdi. Onu hissetti, gördükleri o karanlık şeklin

Dağ. *Bu tepelerde bir şey var.*

'Bölgeyi araştırmak için bir düzine adam istiyorum. Eğer birilerini görürseniz, hazine koklayan tek bir haydut bile görürseniz, bunu duymak istiyorum.

Will, James ve Grace'in ardından dört erzak vagonundan ilkine atılırken Howell'ın gözleri karanlığı taradı. Kendini siyah mermer blokların arasında yayılmış buldu.

'Komiserler! Nereden geldiler? Gözcülerden bir şey duymadık.' Kaptan Howell'ın keskin, üst sınıf aksanı dışarıdaydı.

Rosati'nin tedirgin sesi cevap verdi. 'Kapıyı açmanın bir yolunu bulduklarını düşünmüyorsunuz değil mi? Sloane diyor ki-'

'Kapı bir efsane,' dedi Kaptan Howell. 'Vekilharçlar etten ve kandan oluşur.

Birdenbire ortaya çıkamazlar. Sen yapabilir misin?'

Korkunç bir çarpma sesi duyuldu. Sonra bir tane daha. Cyprian birkaç dakika sonra vagonun içine atıldı ve elleri arkadan bağlı bir şekilde garip bir şekilde yere düştü. Vagonun içindeki loş ışıkta bile

Kan ve tükürükten ıslanmış olan yüzünde gözle görülür morluklar vardı. Tuniğinin kumaşı, yıldızı kırmızıya çeviren kanla lekelenmişti. Ayağa kalktığında, yeşil gözleri James'e sabitlenmişti, öfke doluydu ve altında acı veren bir şey vardı.

"Marcus'a böyle mi davrandın?" dedi Cyprian.

James'in gözleri bulanıktı ama dudakları aralandı ve Will hemen bacağıyla ona tekme attı. "Her ne söyleyeceksen, söyleme. Ve sonra: "Al. Ceketimin üzerine sil. Cyprian aşağılanmış görünüyordu ama yüzündeki tükürüğü sildi; ellerini kullanamadığı için bu, hantalca bir işlemdi.

"Geçide geri dönüp Violet'i bulmamız gerekiyor. Cyprian bunu çenesi morarmış ve dudağı patlamış bir halde söyledi.

"Gözetmen.

James'in başı arkasındaki siyah mermere yaslanmıştı; sözleri nefesten biraz daha fazlasıydı.

John Sloane adında bir adam. Kim olduğumu doğrulayacaktır. Beni tanıyor. Bunu gözleri kapalı söyledi. "Bizi bu durumdan kurtaracağım.

Vagon sarsılıp hareket etmeye başladığında Cyprian'ın yarılmış dudağı kıvrıldı. "Evet, kendini Simon'a satmanın çok faydalı olduğu kanıtlandı.

James'in gözleri açıldı, iki kirpik gölgeli yarık. 'Kendini öyle mi sanıyorsun-' 'Bu kadar yeter, ikiniz de,' dedi Will. 'Tartışarak bu durumdan kurtulamayız.

Burada.'

Araba o eski dağ yolunda yokuş aşağı ilerliyordu, bağırışlar ve dışarıdaki atların toynak sesleriyle dolu inişli çıkışlı bir yolculuktu.

"Bu konuda bir şeyler biliyorsun. Gözlerini İnanç Sıçraması'nda bundan söz etmiş olan Grace'e çevirdi. "Nerede olduğumuz hakkında.

"Güneş Krallığı," dedi Grace. "Yıkılan dört büyük krallıktan ilkiydi. Vagon tıkırdayarak ilerlerken konuştu. 'Orada Salon'daki Latince kayıtlar, Karanlık Kral'ın binlerce yıl önce öldüğü Roma döneminde bölgeden alınan sözlü tarihlerin transkripsiyonlarıdır. *Finem Solis.* Güneşin Sonu. Güneş Sarayı düştüğünde, ülkeyi büyük bir karanlık kapladı. O güne-'

Undahar.

"-Tutulma.

Kelimeler içine işledi ve onlarla birlikte Sinclair'in kazısına, toprağın derinliklerine inen, dağda bulunmaması gereken bir şeyi arayan tüm o adamlara dair korkunç bir farkındalık filizlendi.

"Gücünün merkezi," dedi Grace. "Oradan yönetti ve diğer krallıklara saldırmaları için gölge ordularını gönderdi. Güneş Kral'ın gitmesiyle yeni bir isim verildi-'

Undahar.

Will, "Karanlık Saray," dedi.

Ya da öyle söylediğini düşündü. Garip bir sarsıntı hissetti, sanki yer kabarıyor ve zonkluyordu.

"Karanlık Saray mı? Arayan James'ti.

Cyprian, "Nedir o?" dedi.

Acı bir ironi ve bitkinlikle süslenmiş nefes nefese kahkahalar. "Aman Tanrım," dedi James. 'Burada öldüm. Gauthier de öyle demişti. Hatırlamıyor musun?

"*Will*," diye duydu.

'Rathorn Hain'i Karanlık Saray'ın merdivenlerinde öldürdü. Eğer Sinclair'in araştırdığı şey gerçekten buysa, biz-'

Will!

Grace'in eli omzundaydı ve onu sarsıyordu. Hayır, sarsıntının kaynağı bu değildi. Zemin sabit değildi. "Bir şey var" dedi.

Sola doğru bir yalpalama herkesi yana savurdu. Bir başkası. Çığlık atan atlardı, adamlar onlara ve birbirlerine bağırıyordu. '*Olduğunuz yerde kalın vardır!*' Arabadan bir sarsıntı daha.

"Neler oluyor?" dediğini duydu Grace.

"Bilmiyorum," dedi Cyprian.

Arabaya dolu taneleri mi çarpıyordu? Hayır, sanki biri yukarıdan bir avuç çakıl taşı fırlatmış da dağ sallandığı için yerinden oynamış gibi kayalardı. Will bunu hissedebiliyordu; derinlerde, karanlığın derinliklerinde, doğaüstü bir perküsyon. Altlarında bir şey çatırdayarak açılıyordu-

"Will?" diye duydu uzaktan. "Sorun ne?"

"Dur," dedi ya da demeye çalıştı.

Yeryüzü bir çarşaf gibi dalgalandı, arabayı yukarı fırlattı, ancak tekrar aşağı çarptı. Ve sonra iki yanlarında top patlaması gibi patlamalar oldu. Etraflarında taş taşa çarpıyordu. Adamlar çığlık atıyordu, *"Kaya düştü*!

Bir çağlayan; hava sarsıldı ve kayalar gök cisimleri gibi düşerek, vagonun içinde Will ve diğerleri siyah mermer blokların üzerinde ileri geri savrulurken kendilerini un ufak ettiler. *"Dur*! Dışarıdan gelen çığlıklar ve çarpışmalar yüzünden kimse onu duymadı. *"Dur*! Bütün dağ sallanıyordu. Bir sarsıntı onu öne doğru savurdu. Bir an sonra bir parça
Granit arabanın köşesini yardı ve dışarıya bir göz attı. Atların şaha kalktığını, meşalelerin yere düşüp yandığını, kayalar kuyruklu yıldızlar gibi, kayan yıldızlar gibi düşerken insanların yüzlerinin bağırmaktan bozulduğunu gördü.

"DUR!" Çınlayan komutu sessizlik izledi. İki büklüm olmuş, ellerini bağlayan ipleri kavramış, nefes nefese kalmıştı.

Yer hareketsizdi. Yer hareketsizdi, ama buna neden olan güç... sessizliğinde daha uğursuz bir şekilde bekliyordu. *Buradasın*, der gibiydi. *Ben de seni bekliyorum.* Will, Howell'ın parçalanmış vagonun üstüne branda örterek görüş alanını kapattığını görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

Will hemen diğerlerine döndü. Korku onu sarmıştı. Onu duymuşlar mıydı? Duymuşlar mıydı-?

Ayağa kalkarken, diğerleri kendi şaşkınlıklarıyla meşgul görünüyordu, kaya düşmesi onun çağrısının duyulmasına izin vermeyecek kadar gürültülüydü. "O da neydi?" dedi Grace. "Neydi-?

Vagonun dışından İtalyanca sesler duyabiliyordu, pozisyon alma ve yola devam etme çağrıları. Dışarıyı görememek korkunç bir şeydi.

'Onları dışarıda duyabiliyorum. Neler olduğunu bilmiyorlar,' dedi Grace.

'Deprem oldu,' dedi Will.

Sesindeki kendinden eminlik bir hataydı. Sesi diğerleri kadar kararsız çıkmalıydı. Düzgün düşünemiyordu, başı dönüyordu. Kıvrılmıştı
Ellerini yumruk yaptı, rıhtımda geçirdiği zamanı hatırlayarak elindeki yarayı sakladı. *Yapma. Hiçbir şey görmelerine izin verme.* Ama kendi aralarında konuşmaya devam ederek onun kaydığını fark etmemiş gibi görünüyorlardı.

Cyprian, 'Bu bölgede yaygın olabilirler,' dedi. Artçı şoklara karşı tetikte olmalıyız.

Hiç olmayacak. Bu sefer yüksek sesle söylemedi. Doğuştan
gelen bilgi tehlikeli ve yanlış hissettiriyordu.

Dışarıdan "Hya!" diye bir ses geldi ve vagon sarsılarak canlandı.

Dağdan aşağıya doğru yavaş ilerliyorlardı. Birçok kez durup kalktılar, yol kayalar ve dallarla doluydu.
temizlendi. Yeraltındaki fırtına sona ermişti ama korkunç bir şeye yaklaştığı hissi giderek güçleniyordu. *Seni bekliyorum*, diye fısıldıyor gibiydi. Ve ilk başta uzak bir yankı olan kazma sesleri, metal aletler kayaya tekrar tekrar vurdukça giderek yükseldi. Vagon durduğunda, her taraftan onları çevreleyen bir kakofoni vardı.

Kapılar ardına kadar açıldı. Will, yarı yarıya, karanlık ve güzel bir sarayın siren sesleriyle onu karşılayacağını umuyordu. Bunun yerine kendini klostrofobik, brandayla tutturulmuş bir tünelde bulunca şok oldu. Kazma sesleri de buna ekleniyordu, sanki yeraltında taşa gömülmüşlerdi ve çok az etki yapan kazmalarla dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. Tepelerinde asılı duran lambalar moderndi ve yerde, depremin tünelin çatısından aşağıya doğru salladığı, dağılmış toprak ve taş parçaları vardı.

'Adamlar korkmuş durumda. Kimse onları içeri almak istemiyor,' diyordu Rosati, lambalardan birinin altında alçak sesle konuşan Kaptan Howell'a. 'Olanlar için yeni gelenleri suçluyorlar. Diyorlar ki
Deprem Vekilharçların işidir-'

"Sloane'u çağır. Ona tutsaklarım olduğunu söyle.' Yüzbaşı Howell binici eldivenlerini çıkardı.

Will arabadan indirildiği sırada belki kırk yaşlarında bir adam geldi. *John Sloane*, diye düşündü Will. *Gözetmen.* Sert yeleği, lacivert, uzun kuyruklu ceketi ve öne doğru taranmış saçlarıyla Sloane, meşalelerle aydınlatılmış bir çadır kampının değil, işgüzar bir İngiliz memurunun ofisinin sakinlerine benziyordu.

Sloane sanki aklı başka yerdeymiş gibi elini sallayarak, "Yakalanan haydutlarla uğraşacak vaktim yok, Yüzbaşı," diyordu. "Kazının her yerinde çökmeler ve göçükler var.

"Bunlar haydut değil," dedi Howell. 'Onlar komiser. Yanlarında James St Clair olduğunu iddia eden bir çocuk var.

St Clair! Nöbetlerinden birini mi geçirdin? Sence bir vagon bu yaratığı taşıyabilir mi?' Sloane yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. 'Onunla Londra'da tanıştım. Bir metresin yüzüne sahip olabilir, ama bir canavarın kalbine sahip; ona bakacak olursan etini kemiklerinden ayırır.

"Sloane," dedi James.

Arabadan çıkan James, her zamankinden daha solgun olan rengi ve önünde bileklerinden bağlı olan elleri dışında her zamanki gibi görünüyordu. John Sloane bembeyaz kesilmiş, ağzı açık donmuş bir heykel gibiydi. Bir kâbusla karşı karşıya kalmış bir adam gibi görünüyordu.

James, "Sizinle Londra'da da tanıştığımızı hatırlıyorum," dedi.

Ellerini çözün. Ellerini çözün! Çabuk!' dedi Sloane. "Ama

Sinyor Sloane-

"*Ellerini çözün* dedim!

Kapıya en yakın asker bir bıçakla uğraşıyor, James'in bileklerini bağlayan ipi kesmek için kullanıyordu.

Bay St Clair. Çok özür dilerim. Hiç mesajımız yoktu. Geleceğinize dair hiçbir haber yoktu. Sloane yarı eğiliyor, yarı ellerini sıkıyordu.

"Bunu görebiliyorum," dedi James ve serbest bıraktığı elini rahatça vagonun kenarına koydu.

"Ve - ve Lord Crenshaw nerede? Sloane'un gözleri sanki Simon her an ortaya çıkabilecekmiş gibi arabaya kaydı. Perili görünüyordu.

'Simon iki hafta içinde burada olacak. İlerlemenizi bizzat görmek için.

Sloane geveleyerek, "Programa uygun hareket ettiğimizi sanıyorduk," dedi. 'Daha geçen hafta haber gönderdik; yaklaştık, birkaç önemli şeyi ortaya çıkardık-'

'O halde korkacak bir şey yok,' dedi James.

Vagonun üzerindeki tek eli onu ayakta tutan tek şeydi. Will'in midesi sıkışmıştı ama Sloane bunu fark edemeyecek kadar dehşete düşmüştü.

Sadece Kaptan Howell şüpheci görünüyordu, gözleri James'in üzerinde gezinirken daralıyordu. 'Geldiğini neden duymadık? Neden bavulu yok? Arkadaşı neden bir kamarot gibi giyinmiş?

James'in mavi gözleri ona dikildi.

Kaptan Howell, lütfen! Özür dilerim Bay St Clair, kaptanım ne söylediğini bilmiyor-'

"Sorun değil, Sloane," dedi James. 'Kaptanınız sadece bir gösteri istiyor.

Yüzbaşı Howell'ın ifadesi değişti. Yüzü önce kızardı, sonra karardı. Ağzını açtı, bir rictus: hiçbir şey çıkmadı. Elleri boynuna doğru kalktı. Boğuluyordu, öksürüyordu, boynunu tırmalıyordu, sanki
Orada olmayan parmakları ayırmak.

Will kızardığını hissetti, James gücünü her kullandığında hissettiği yavaş, sıcak yayılma, kafasındaki zonklamayla kafa karıştırıcı bir şekilde karışıyordu. Kaptan Howell, sanki kaldırılmış gibi ayak parmaklarının ucundaydı. Yüzü şimdi şiddetli bir mora bürünmüştü ve boğuk sesleri umutsuzca, gırtlaktan geliyordu. Will, Cyprian'ı durdurmak için bir kolunu uzattı ve elini omzuna koyarak onu dizginledi.

Cyprian, '*Onu öldürüyor*,' dedi.

Will kendi kendine, "Hayır," dediğini duydu. "Birini boğmak uzun zaman alır. Sloane da ileriye doğru başarısız bir adım atmıştı. Ama o müdahale etmedi,
James'ten işaretler alıyor, gözleri James'ten Howell'a ve tekrar geri dönüyordu.

"Yol yorgunu olduk ve adamlarınız bizi rahatsız etti. James, Sloane'la rahatça konuştu, yüz ifadesi sakinleşmişti, arkasında Howell boğuluyordu. "Sanırım bize bir oda gösterebilirsiniz?

"Elbette," dedi Sloane, endişeyle gülerek. 'Çadırlarda uyuyoruz, ama kalenin birkaç odasını restore ettik... Bu size uygunsa tabii?

"Bana uyuyor.

James Sloane'u takip etti, Will ve diğerleri de onun peşinden geldiler. Ancak onu geçtiklerinde Howell nihayet serbest kaldı ve yere düştü. arkalarında diz çökmüş, çaresizce nefes alıyorlardı.

Meşale ışığındaki kazı çadırlar, toprak işleri ve hendeklerin üzerindeki tahta yürüyüş yollarından oluşan bir karmaşaydı. Yarı kazılmış taş yapılar karanlıkta yükseliyor, iskelelerle süsleniyordu. Hendeklerde kazmalar sürekli bir ritim içinde yükselip alçalıyordu.

Sloane onları birkaç yürüme yolundan geçirerek bir çadıra götürdü; bu çadır kazı alanının en doğusunda, işçilerin sert zeminde uyuduğu bir barakanın parçasıydı. Sloane onlara elini salladı. 'Bunlar işçi çadırları, işçi sınıfı için. Adamlarınız burada uyuyabilir.

Will, James'in elinin ensesinde durduğunu hissetti, parmakları saçlarına doğru kıvrılmıştı, sahiplenici bir hareketti ve anlamı açıktı. "Bu benimle kalacak.

Will'in yüzü kızardı, yanaklarına kan oturdu. Daha önce James ile aynı odayı paylaşmamıştı. Castleton'daki handa iki oda vardı. James'le kalmak berbat bir fikirdi.

Sloane endişeyle birinden diğerine baktı. "Evet, tabii ki, *Anharion*.'

Will ve James'i taş yapılardan birine götürdü, burada bir dizi kapının önünde durdu, hizmetkârlar lambaları yakmak ve kapıların içindeki iki dik aplike meşaleler koymak için içeri girerken onları iterek açtı.

"Bunlar sizin ortak odalarınız olacak.

Odalarının bir zamanlar antik kalenin bir binasının parçası olduğunu görmek rahatsız ediciydi. Üç basamak aşağıda, alışılmadık şekillerde kıvrılan altı sütunun taşıdığı bir dizi kemer, Will'in tam olarak çıkaramadığı oymalarla süslenmişti. Hizmetçiler giysileri, battaniyeleri, su ve bardakları yerleştirirken, Will odanın, çevredeki tepelerden kesilmiş huş ağacı kütüklerinden yakılan ateşle ısıtıldığını gördü. Uzak duvar boyunca uzanan yatak, en azından güven verici bir şekilde moderndi; perdeli askıları ve yatak başlığı olan dört direkli bir İngiliz yatağıydı.

"Bir kibir, ama" - Sloane gülümsedi - "belki de burada uyumuştur. Will, James'in sertleştiğini hissetti ama tek yaptığı, "Bizi yalnız bırakın," demek oldu. "Elbette. Sloane eğildi ve gitti.

Kapı kapandığı anda James yere yığıldı. Buna hazır olan Will, onun ağırlığını yakaladı ve yatağa doğru manevra yaptı. James'in durumu daha kötüydü, salonda olduğundan çok daha kötüydü.

Will örtüleri geriye itip James'i yatağa yatırdı ve içinde Oridhes'in sularının bulunduğu şişeyi hızla çıkardı. Will şişeyi eğdiğinde James'in dudakları aralandı ve boğazı düğümlendi; uzun saniyeler sonra James'in gözleri hafifçe açıldı, altın rengi kirpiklerinin altında mavi bir parıltı belirdi. Daha rahat nefes alıyordu ve bulanık bir dikkatle Will'e bakıyordu.

"Sana bizi içeri sokacağımı söylemiştim," dedi James. "Ve yaptın da," dedi Will.

Will, onun yanında yatağa oturarak James'e baktı, gömleği ve kravatı darmadağınıktı, mükemmel saçları, bir parmağın fırçasını davet eder gibi görünen tutamlar halinde şeklinden çıkmıştı.

James'in iyileşeceğine dair duyduğu rahatlama neredeyse kelimelere dökülecekti. *Başardın*, demek istedi ona. *Benim için. Minnettarım.* Daha derin bir şey vardı

James'in kendini bu kadar zorlamasından memnun olmaması gereken bir şekilde memnun olan bir parçası. *Benim için* de fısıldadı. *Kendini tüketmiştin. Sahip olduğun her şeyi bana verdin.*

"Aslanınız yaşıyor," dedi James. 'Sinclair sadece onu öldürmek isteseydi Bayan Duval'ı göndermezdi.

James onu rahatlatmaya çalışıyordu - yarı ölüydü ve hâlâ kendini kanıtlamaya çalışıyordu. Karanlık Kral onu hiç böyle görmüş müydü? James bunu yaptığını biliyor muydu?

Ama Violet gitmişti ve hiçbir güvence bu acıyan mesafeyi kapatamazdı. Kapının onu James'le birlikte buraya kustuğunu, onu hem Violet'ten hem de Elizabeth'ten ayırdığını, sanki onu ışıkta tutması en muhtemel kişilerden ayırdığını unutamıyordu.

"Sadece dinlen," dedi Will. "Yarın konuşuruz.

Ayağa kalktı, bir minder ve battaniye aldı ve onları yakındaki uzun koltuğa attı, üzerinde uyumayı planlıyordu. Arkasını döndüğünde James odanın tek yatağından onu izliyordu.

"Utangaç mı?" dedi James.

Will bir elini uzun koltuğun arkasına koydu. "Ben burada uyuyacağım.

"Sadece yanıma uzandığın için seni öldürmez," dedi James.

"Kim öldürmez?

"Kim olduğunu biliyorsun," dedi James. "Benim kıskanç efendim.

Sinclair'den bahsetmiyordu. Gölgesi uzak geçmişten uzanan başka bir figürden bahsediyordu.

"Bence bunun için birini öldürebilir. Kelimeler ağzımdan çıkıverdi.

"O zaman olduğun yerde kal.

Kirpiklerinin altında mor bir mavi vardı. Will durdu, bir nefes alıp verdi. Sonra ceketini ve yeleğini kasıtlı olarak çıkardı, böylece gömleği ve pantolonu kalmıştı.

Yatağın karşı tarafına geldi. Londra'daki pansiyondaki odasından daha geniş bir alan: birbirlerine değme tehlikeleri yoktu.

Will, "O burada hiç uyumadı," dedi. Ve yine kendi sesini duydu: çok emin.

Dikkatli davranmıyordu.

"Biliyorum," dedi James.

Bu kelimelerin etrafında nefes almak zordu. James, Cyprian ya da Violet olsaydı, ceketini ve botlarını çıkarmasına yardım ederdi. Ama etmedi, merak ediyordu.

Eğer bu onu ele verdiyse. Ya da belki de hiç kimse, erkeklerin kollarına sık sık bayılmayan James'e karşı rahat değildi. Ya da onları yatağına davet etmiyordu.

'Burası Karanlık Saray değildi. Yanlış yeri kazıyorlar,' dedi James.

Will kendi botlarını çıkardı. Bunu kendisinin de bildiğini, hissedebildiğini söylemedi. James'in sözleri, ateşli bir rüyada ya da uykunun eşiğinde olan birinin dilinin gevşemiş haline bürünmüştü. Will derin bir nefes aldı. Sonra, James bunu bir meydan okuma haline getirdiği için Will, James'in yanına uzandı.

James yatakta.

James'in değiştiğini hissetti, keskin bir şekilde hava aldığını duydu.

Will, 'Beni uzun koltuğa geri götürmeyin, rahatım' dedi.

James'in sesi şaşkınlıktan nefessiz kalmıştı. "Gördüğümde bile inanamıyorum.

"Ne? Will, James'in mavi gözlerini üzerinde bulmak için başını çevirdi. "Ondan korkmayan tek kişi sensin.

Sessizce. Sanki James bunu anlamamış gibi. Sanki Will'i anlamıyormuş gibi. James'in kirpikleri inerken ve nefes alış verişi düzleşirken mırıldandığı son şey buydu. Uykusu tam bir yorgunluk uykusuydu.

Will sırt üstü yuvarlandı, ön kolunu şakağına dayadı ve gözlerini eski taş tavana dikti. Ve duyacak uyanık kimse kalmadığı için, Will bunu söylemesine izin verdi.

"Yanılıyorsun.

Yumuşak itiraf karanlıkta duyulmadı. Başı zonkluyordu; dağ, keşfedilmemiş boş odaları ve koridorlarıyla sessiz ve yürünmemiş bir şekilde uzanıyordu.

"Çok korkuyorum.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VIOLET odun gıcırtılarına ve dalga seslerine uyandı.
Uzuvlarının ve başının altındaki belirgin tahta çıkıntıları. Hareket etmeye çalıştığında, ellerinin, Vekilharçların onu zapt etmek için kullandıkları aynı güç emici metalle kelepçelendiğini fark etti.

Bir panik dalgası üzerine çöktü. Denizin kokusunu alabiliyordu. Deniz olmalıydı, çünkü Thames'in mide bulandırıcı dumanı yoktu ve taze ve berrak, tuzlu bir tuz kokusu vardı. Ve bir geminin daha önce hiç böyle hareket ettiğini hissetmemişti.
Bu nehirde. Her tarafta derin su vardı, gemiyi yukarı kaldırıyor, sonra tekrar aşağı vuruyordu.

Geçen her saniye Will'den daha da uzaklaşıyordu.

Dışarı çıkmak zorundaydı. Steward kelepçelerinin her zaman yarattığı baş dönmesini aşmak için kendini zorlayarak ayağa kalktı ama kendini parmaklıklı büyük bir metal kafesin içinde buldu. Kelepçelerini kafes parmaklıklarına doğru savurdu. Parmaklıklar
Çıngırtı kemiklerini sızlattı ama parmaklıklar yerinden oynamadı ve kelepçeler açılmadı. Öfkeli bir ses çıkararak omzuyla parmaklıklara olabildiğince sert bir şekilde vurdu.

Hiçbir şey yapmadı. Yara bere içinde ve zor nefes alarak ambara baktı. *Sealgair*'den daha küçüktü ama geminin ana yükü olan sandıkları ve bağlı yığınları görebiliyordu, kendisi sadece sonradan düşünülmüştü. Ona doğru yaklaştığında, birçoğu yıldızla süslenmiş zırh dolu kutular gördü. Vekilharçlar Salonu'ndan gelen eşyalarla dolu sandıklara baktığını ve kendisinin de yağmalanmış bir kargo sevkiyatının parçası olduğunu fark etti. bilinmeyen bir hedefe doğru.

Kapak açıldı.

Uzun çizmeleriyle kendinden emin adımlarla yürüyen Bayan Duval ambara girdi. Sanki Violet'in yakalanmasının üzerinden en az bir gün geçmiş gibi farklı bir pelerin giymişti. Yanında avludaki adam vardı, yüzü oyulmuş olan.

üç pençe izi vardı. Hâlâ bir baston taşıyordu ve topallığı Elizabeth'in onu bıçaklamasından önce olduğundan daha da belirgindi.

Violet'in gözleri Bayan Duval'ın elinde tuttuğu metal nesneye takıldı.

Bir sonraki anda kendini parmaklıklara doğru fırlattı. "Onu geri ver!

"Şimdi, şimdi," dedi Bayan Duval. Gözleri buluştu ve Violet'in kolları bacakları tutuldu. Tıpkı salonda olduğu gibi, olduğu yerde tutuluyordu. Elleri kafesin parmaklıklarındaydı ama onları hareket ettiremiyordu.

"Bunu çok önemsiyorsunuz. Bayan Duval Rassalon'un Kalkanı'nı havaya kaldırarak spekülatif bir şekilde çevirdi. "Kırılmış.

"Ona dokunmayı hak etmiyorsun!" diye tükürdü Violet.

"İtiraf edeyim, eski bir kalkan umurumda değil," dedi Bayan Duval. "Ama bir Aslan büyük bir oyundur. Yılanın hipnotize edici gücüyle gözlerini Violet'ten ayırmıyordu, çünkü Violet başka tarafa bakamıyordu. "Şimdiye kadar yakaladığım en büyük av.

Violet olan biten her şeye karşı şiddetli bir nefret duyuyordu. Kafesten nefret ediyordu. Donmuş olmaktan, hareket edememekten nefret ediyordu. Kalkanının o kadının elinde olmasını istemiyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?" dedi Violet.

Bu geminin sıkışık ambarından çıkmak istiyordu. Burada, Vekilharçlar Salonu'ndaki avludan bu kadar uzakta olamazdı. Diğerlerinden koparılmış olmak, her geçen nefesle daha da uzağa götürüldüğünü bilmek-

"Parmaklıklardan geri çekilin," dedi Bayan

Duval. "Beni nereye götürüyorsunuz?

"Geri çekilin dedim," dedi Bayan Duval ve Violet dehşet içinde kendini bir adım geri atarken buldu. Parmaklıkların ardından kendisini tutsak edenlere şok içinde baktı. Tanrım, James haklıydı: Bayan Duval ona bir şeyler yaptırabiliyordu. Sadece donmak değil, hareket etmek, emirlerini yerine getirmek. Kalbi hızla çarpmasına rağmen kendini düşünmeye, mantık yürütmeye zorlamak zorundaydı.

"Beni her zaman kontrol edemezsin," dedi yavaşça, "yoksa bu kelepçeleri kullanmak zorunda kalmazdın.

"Akıllısın, değil mi?" dedi Bayan Duval. 'Ama Gauhar'ın kızının akıllı olmasını beklerdim.

Bu isim, derin sulara düĢen bir taĢ gibi içine düĢmüĢtü sanki. "Kim?"

"Kendi annenizin adını bilmiyor musunuz?" dedi Bayan Duval.

Violet hareket edemiyordu ama içinde kendisini çok genç ve küçük hissettiren bir şeyin açıldığını hissetti. *Gauhar.* Bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Hiç böyle bir isim duymamıştı. Annesinin ilk adı mıydı? Soyadı mı?
Hindistan'da işleri böyle mi yapıyorlardı? Bilmiyordu, ona hiç söylenmemişti.

O kadın, Louisa Ballard sadece onu aramıştı. *O kadın hakkında konuşma.* Bir hatıra, o derin yerden özgürlüğe doğru yol aldı.
onun içinde. Bir kadın sesi, geniş bir nehir, insanların yıkandığı suya inen basamaklar, nezaket ve kahkahalar. *Gauhar.* Sanki güvenliğini tehdit ediyormuş gibi sesini kıstı.

"Ne olduğunuzu bilmiyor musunuz?" dedi Bayan Duval. "Yoksa sadece komiserlerin sana söylediklerini mi biliyorsun?

"Ağzını Komiserlerden uzak tut," dedi Violet. "O

zaman bana kendi cümlelerinle anlat.

İnatla sessiz kaldı. Bayan Duval'ın gücünün kelimeleri boğazından çekip çıkarmasını bekliyordu. Bu gerçekleşmeyince meydan okurcasına şöyle dedi: 'Beni konuşturamazsınız! Gücünüz yeterince kuvvetli değil!

"Sana bunu yaptırabilirim," dedi Bayan Duval. "Leclerc, silah kapısını aç. Violet vücudunun kukla haline getirildiğini fark etti, bu korkunç bir duyguydu, Bayan Duval'ın önündeki parmaklıkların önünde durmak için iradesi dışında ilerliyordu. Bir anda Bayan Duval kısa ve keskin bir hareketle Violet'in tuniğinin önündeki yıldızı yırttı. Sonra da nahoş bir gülümsemeyle kafesin önünü açtı.

"Getir," dedi ve kumaşı top kapısından dışarı fırlattı.

Violet hareket etmemek için kendini zor tuttu. Sahip olduğu tüm güç ve iradeyle denedi. Açık silah kapısındaydı ve sonra bir kapak gibi dışarı tırmanıyor, aşağıda çalkalanan okyanus suyuna bakıyordu
Geminin tahtasının kestiği yerde.

Kendini aşağı attı - neredeyse. Asılı kalmış, aşağıya doğru sallanırken uzuvları hareket etmiyordu. Kendini kurtaramadığını bildiği için çığlık atmak istedi. Onu durduran Bayan Duval'dı, donmuştu, sıçramanın eşiğindeydi.

"Sizi denize mi atayım?" dedi Bayan Duval. "Aslanlar iyi yüzücü değildir.

Kaskatı kesilmişti, kalbi küt küt atarken hiçbir karşı koyma hareketi yapamıyordu.

Gemi, ıslak derinlikleri kısa bir süre önce kapıdan Salona püsküren okyanusun salınımıyla sallandı. Hayalet gibi görünen su altı kulesini hatırladı.

Violet'in yüzme bilmediği doğruydu, hiç öğrenmemişti. Londra'nın rıhtımlarında büyümüştü ama nehrin yoğun çamurunda kimse yüzemezdi. Kendini aşağı attığını, mücadele bile etmediğini, sadece körü körüne atladığını hayal etti. Su başının üzerinde kapanacak, sadece köpüklü bir girdap bırakacak ve o bile bir sonraki dalga tarafından yutulacaktı.

"Yapmayacaksın. Bana canlı ihtiyacın var. Kendini bunu söylemeye zorladı. "Benimle işin bittikten sonra, beni babama vereceksin.

Bayan Duval sadece gülümsedi, dişleri parlıyordu. "Küçük Aslan. Neye bulaştığın hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok.

"O zaman söyle bana.

'Kaderinin yanında savaşmak olduğunu düşünüyorsun. Ama öyle değil. Bayan Duval'ın gözleri bir sürüngenin göz kırpmayan bakışları gibi onun üzerinde kaldı. "Yenmek için.

Hareket edemezken kanı çekiliyordu. Babasının Tom'un kendisini öldürmesini planladığını söylediğini düşündü. Babası onu tutmak için evinde bir kafes inşa etmişti ve o ancak zamanında kaçabilmişti.

"Bu da ne demek oluyor?

"Yakında öğrenirsiniz," dedi Bayan Duval.

İpsiz bir kukla gibi kafese geri götürüldü ve arkasından kafesin kapısı yeniden kilitlendi. Bayan Duval kapıya dönene kadar Bayan Duval'ın soğuk gözleri altında acizce baktı. Bir serbest bırakma; zorlama ortadan kalktı.

Violet bir anda kendini taşınmaz parmaklıklara doğru fırlattı. Ama kendini titrerken buldu, bacakları onu zorlukla tutabiliyordu. Violet şok içinde bitkin düştüğünü fark etti: Bayan Duval onu kontrol ettiği süre boyunca kasları kasılmış ve kaskatı kesilmişti.

"Kız kardeşimi kızdırırsan hiçbir yere varamazsın," dedi bir erkek sesi.

Etrafına bakındı. Bir şokla, yüzü yaralı adamın hâlâ ambarda olduğunu, gölgelerin arkasında durup onu izlediğini gördü. Onun orada olduğunu unutmuştu.

"Ben Jean Leclerc," diye teklif etti. 'İşimiz bitene kadar benim sorumluluğumda olacaksın. İşimiz tamamlanana kadar.

"Yüzüne ne oldu?" dedi Violet. "Bir kafese çok mu yaklaştın?

Yüzü kızardı ve yara izleri kızardı. "Arkadaşlarının yanına götürülmediğin için kendini şanslı saymalısın.

"Ne demek istiyorsun?" dedi soğuk bir endişeyle. "Onlar hakkında ne biliyorsun?

"Kendini şanslı saymalısın," dedi Leclerc, "çünkü sen-" Leclerc sözünü kesti, gözlerini kırpıştırdı ve yüzü neredeyse dalgalandı. "Violet? Kadın ona baktı. Leclerc bir adım daha yaklaştı. "Violet-!

İçgüdüsel olarak geri adım attı ve kafesin derinliklerine doğru ilerledi. Leclerc tekrar gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı. Biraz şaşkınlıkla, "Kendini şanslı saymalısın," dedi. Tekrar başını salladı.

Sonra döndü ve topallayarak ambardan çıktı.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SARCEAN, güneşin ısıttığı mermer bir bankta, portakal çiçeği spreyinin altında lüks bir şekilde uzanıyordu. Taze kokusu, üzerinde beyaz yaprakların sürüklendiği güneşle örtülü havayı tatlandırdı. Mutluluktan uçtuğunu hissetti,
ayak seslerini duyduğunda, güneşin altında uyuşuk bir halde, tembelce sırtından yanına doğru kayıyordu.

Altın bir figür patikaya doğru yaklaşıyordu. Altın zırhını giymiş, altın miğferini çıkarmış, altın saçları sırtından aşağı dökülüyordu.
Güneş ışığında nefes kesici. Ve tanıdık, kendisiyle birlikte hoş geldin diyen sevgili bir varlık.

Kral'ın şampiyonu, Güneş Generali. Bir gün ona Anharion denecekti. Ama bu uzak bir gelecekti. Şimdilik, o-

Çok güzeldi, o kadar ki ona bakmak acı veriyordu. Ama asıl acı onun gözlerindeki sıcak bakıştı.

"Seni burada bulmayı beklemiyordum," dedi

Anharion. "Ama yine de geldin," dedi Sarcean.

"Seni görmeyi umuyordum," dedi Anharion ve yanına oturup ona baktı.

Boğazı çıplaktı, teni açıktaydı, koparılmamış bir çiçek sapı gibi savunmasızdı. Henüz Anharion değildi. Tasmayı takmıyordu. Gözlerindeki şefkat gerçekti.

"Kral, kraliyet nişanını kutlamak için oyunlarda bir gösteri dövüşü için bana katılıp katılmayacağınızı soruyor.

"Reddetmek zorundayım. Sarcean ona

baktı. "Sana karşı nazik olacağım.

"Sen Kral'ın şampiyonu değil misin?

O mavi gözlerde bir parıltı. "Kazanamayacağımı söylemedim.

Sarcean gerindi, bir balık gibi kıvraktı, kendi uzun saçlarının ipeği etrafına yayılmıştı, gece karanlıktı. Anharion'un onu izlediğinin farkındaydı. Biliyordu

Anharion bazen onu bu şekilde izliyordu, oysa yemin etmişti ve bu yasaktı.

"Peki ya ben kral olsaydım?" dedi

Sarcean. "Eğer kral olsaydın...?

Uzandı ve parmaklarının arasından dökülen güneş ışığı gibi uzun altın rengi saçlarından bir tutam aldı.

Sözler yumuşaktı, tamamen şakacı olamayacak kadar yumuşak. "Kral olsaydım, kraliçem olur muydun?

"Rüya görüyorsun. Anharion, yanakları yanmasına rağmen arkadaşının kaprislerini hoşgörüyle karşılamış gibi gülümsedi.

"Hoş bir rüya," dedi Sarcean.

Anharion ona baktı ve "Uyan," dedi. Will irkilerek

uyandı ve şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Will, uyan.

"Ben-" dedi, kafası karışmıştı, nerede ve ne zaman olduğundan emin değildi. Anharion ona bakarken, gözleri çok daha zor bir insana dönüştü. bir meydan okuma ya da kışkırtmaydı ve dudakları her zaman alaycı bir ifadenin kıyısındaydı.

"James?" dedi Will, zihnini şimdiki zamana sürükleyerek.

James rahatladı ve geri çekildi. Will diğer tüm farklılıkları bir çırpıda gördü. Daha gençti. Altın zırh şimdi zarif bir şekilde takılmış brokar bir ceketti. James'in hareketleri, sanki kendisine bakılmasına alışmış gibi, vücudunun farkında olduğunu gösteriyordu.

Will'in aklına, James bir Vekilharç olarak büyüseydi, uzun saçlarını muhafaza edeceği gibi saçma bir düşünce geldi.

Tanrım, onlar *arkadaştı*; aynı sarayda, aynı kralın emrinde birlikte hizmet etmişlerdi. Bu fikir o kadar yeniydi ki zihninde evirip çevirmeden duramıyordu. Yaka'dan önce bir zaman olmuştu, gün ışığında karşılaştıkları bir zaman ve Anharion'un sıcak sözlerinde flörtün en tatlı ipucu vardı, Anharion'un başka kimseye sunmadığı bir hoşgörü, Sarcean Anharion'un asla-

"Garip rüyalar mı?

Will geçmişi uzaklaştırmak için gözlerini kapattı. Vücudunu rahat tutmak ve parmaklarını avuçlarının içine kıvırmamak için çaba sarf etmek zorunda kaldı.

"Onun gibi bir şey.

James kaşlarını çatarak, "Burası," dedi.

Will iterek yataktan kalktı. Kendisi için temiz giysilerin hazırlandığı leğene ve sürahiye doğru ilerledi. Yüzüne su sıçrattı, soğuk şoku rüyalarındaki genç adamı uzaklaştırmayı amaçlıyordu.

Hayır, gördüğü şey sadece bir rüya değildi. Bu bir anıydı, hisleri ve tepkileri o kadar güçlüydü ki dudaklarında Anharion'un adıyla uyandı.

Dikkatli ol. Oh, dikkatli ol.

Kayıtsızca, "Bir şey söyledim mi?

"Koş, koş," dedi James omuz silkerek. "Dönüp duruyordun.

Uykusunda konuşabileceği fikri, kendini korumayı düşündüğü bir şey değildi. Ama düşünmeliydi. Sarcean'ı ilk kez rüyasında görmüyordu, geceler o varlığın titreşimleriyle doluydu, o güç damarlarında alev alev yanıyor, gölgeler altından ufka doğru uzanıyordu.

Ama Sarcean'ın genç bir adam olduğu, kendisini etten kemikten, umutlar ve duygularla dolu hissettiği zamanları ilk kez rüyasında görüyordu.

James, 'Bana söyleyebilirsin' dedi.

Söylememeli. Kimseye söylememeliydi. Söylediğinde neler olacağını biliyordu. Katherine, annesi... Will onunla kraliçesi olduğu için dalga geçerken James ona gülümsemeyecekti.

Ve yine de... kabul edilmeyi istemek ve bunu bir kez olsun bulmak...

Will, "Onu rüyamda görüyorum," diyerek gerçeğin tek bir parçasının dışarı sızmasına izin verdi.

Kalbi küt küt atarken gözlerini James'e çevirdi. Hemen reddedildiğini görmedi. Saniyeler uzadıkça, belki - belki - belki diye düşündü. Bir akıntı gibi çekiyordu: istiyordu. Ona söylemek, onda iki kayıp ruhun birlikte olabileceği bir liman bulmak istiyordu.

James yeniden doğmuştu. James geçmişteki benliğinin eylemleri yüzünden yargılanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. *Ben Sarcean'dım*, dediğini hayal etti. *Bunu telafi etmeye, iyilik yapmaya ve arkadaşlarıma yardım etmeye çalışıyorum.* Bir an için ihtiyaç o kadar büyüktü ki göğsü acıdı. Birinin onu anlaması, birinin ona inanması... James'in elini omzuna koyup*, "Ben*
Ne olduğun umurumda değil.

James'in sesi hevesliydi. "Onu nasıl öldürdüğünü görüyor musun?" "Hayır," dedi Will, susup arkasını dönerek.

Kendisine bir havlu aldırdı ve ıslak yüzünü gelişigüzel sildi. Hareketlerini basit tuttu. Uzuvlarında gerginlik olmasın.

Sadece başka bir konuşma. Herkes Karanlık Kral'ı öldürmek istiyordu. "Peki ya sen?

"Ben mi?" dedi James.

"Sen de rüyanda onu görüyor musun?

James kızardı. 'Ne olduğumu biliyorsun. Ne hayal ettiğimi tahmin edebilirsin.

Sıcaklık Will'in tenini haşladı, Anharion'un görüntüsü hala yarı yarıya aklındaydı, uzun altın rengi saçlarında parmaklarını gezdirmek için uzanmış olan Sarcean'a bakarken mavi gözlerindeki tatlı bakış-

"Hayır, demek istemedim-" James'in kızarması derinleşti. "Rüyalarımı hatırlamıyorum. Ama bazen uyandığımda hareket edemiyorum. Uykuya hapsolmuş ama uyanık ve sanki... üzerimde eğilen büyük bir güç var. Ve fısıldıyor-'

Kendini bul.

"-Her zaman-

Seni bulacağım. Kaçmaya çalış.

Odanın kapısı açıldı.

Will arkasını döndüğünde genç bir Akdenizli beyefendiyi ve onu takip eden yeşil günlük elbiseli genç bir Afrikalı bayanı gördü.

"Eee?" dedi genç adam sabırsızlıkla. "Kapıyı açabilir misin?

Sen de kimsin? Will söylemek için ağzını açtığında, önündeki görüntü çözüldü ve birden neye baktığını anladı.

Modern kıyafetler giymiş Cyprian ve Grace'di.

Will onlara baktı. Cyprian koyu kahverengi bir ceket ve çok düzgün açık kahverengi bir pantolon giymişti; gömleği, sanki aşırı düzgün kişiliğini sergilercesine, diğer beyefendilerinkinden daha beyaz ve daha düzgün ütülenmişti. Grace, koyu teninde parıldayan ve uzun, zarif boynunu ortaya çıkaran yeşil elbisesiyle dikkat çekiciydi.

"Eee? Yapabilir misin?'

James hâlâ o kadar solgundu ki ölü bir adam gibi görünüyordu ama kararlı bir şekilde cevap verdi: "Tabii ki-

Will, "Hayır," dedi. "O hazır değil.

Diğerleri dönüp ona baktı. Onların ve James'in şaşkınlığını hissetti. Will onlara dik dik baktı.

"Bunu bilemeyiz," dedi Cyprian. "Deneyene kadar bilemeyiz.

"O çok zayıf," dedi Will. 'Şuna bir baksana. Ya da seni en ufak bir şekilde itersem düşmeyeceğini söyleyebilir misin?

"Ben-" diye başladı James.

Will, "Onun hayatını riske atmayacağım," dedi.

Cyprian, 'Violet'in hayatını riske atıyorsun,' dedi. "Violet onun yüz tanesine bedel.

"Ondan elimizde yüz tane yok," dedi Will. "Sadece bir tane var. Violet'in yokluğunu bir kenara itti. Her sorunu geldiği gibi çözecekti.

"Sonra-

Will, "James o kapıyı açmaya çalışırken ölürse," dedi, "Violet'e ulaşmamız için dağlarda iki hafta geçirmemiz, sonra da Londra'ya bir gemiyle dönmemiz gerekecek. Bu şekilde, biz-'

Hiçbiri daha fazla tartışamadan Grace, "Biri geliyor," dedi.

Kapıda, yırtık kahverengi diz pantolonu ve bileklik giymiş genç bir yerli adam belirdi.

"Bay Sloane ve diğer beyler gözetmenin çadırında kahvaltı ediyorlar," dedi genç adam, "eğer onlara katılmak isterseniz.

"Ona birazdan orada olacağımı söyle," dedi

James. "Pekâlâ, Anharion.

Ve James'in rahat hareketiyle oradan ayrıldı. Will tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi. Cyprian'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

'Birlikte oynayacağız. Şimdilik,' dedi Will. "Geri döndüğümüzde kapı hakkında tekrar konuşuruz.

Cyprian cevap vermek yerine James'e bakmaya devam etti. "Sana gerçekten böyle mi diyorlar?

James, Will için dışarıda bırakılmış, belki de Sinclair'in önden gönderdiği kargonun bir parçası olan giysi yığınına doğru gitti.

"Ne?"

"Anharion.

"Neden olmasın? Onlara ihanet ediyorum, değil mi?" dedi James ince bir gülümsemeyle. Ve Will'e giysilerini fırlattı.

Gün ışığında, kazı muazzamdı; dağdan yarı yarıya çıkan eski binaların arasına kurulmuş bir ordu kampı kadar çadır vardı. İşçilerin durmaksızın kazdığı devasa hendeklerin üzerindeki tahta köprülerden geçtiler, diğerleri ise uzun süredir acı çeken eşekler tarafından çekilen arabalara dökmek için sepetlerle taş ve toprak taşıdı.

Sinclair gibi bir adam için bile, bu kesinlikle büyük bir yatırım anlamına geliyordu. Will etrafına bakındı, gördüğü her şeyi katalogladı. Yıllardır aktif olmalıydı, kayıt dışı ve Steward'lardan gizlenmişti. Asıl soru şuydu: Sinclair ne için kazıyordu?

"Violet'e benziyorum," dedi Cyprian, açık giysiler giymeye zorlanan iffetli bir bakire gibi, yeleğini etkisiz bir şekilde çekiştirerek bacaklarını gizlemeye çalışarak.

"Elbise daha da kötü," dedi Grace. 'İçinde hiç hareket edemiyorsun.

Will, "Siz ikiniz ortama uyum sağlamalısınız," dedi. 'Kıyafetlerinizle oynamayın. Arka planda kalın. Ve unvanı olan ya da havalı bir sesi olan herkesten uzak durun.

James yardımcı olmadan, "Büyüklerinizle konuşmayın,"
dedi. Cyprian tehlikeli bir şekilde, "Kimmiş bizim
büyüklerimiz?" diye sordu. "Herkes," dedi James, "ama
özellikle ben.

Will aceleyle, "Onun hizmetkârları olmamız gerekiyor," dedi. 'Bu insanların katı bir hiyerarşisi var ve biz en alttayız.

"*Onun uşağını* oynamıyorum. Cyprian yeleğini tekrar çekiştirdi. James,
'Güzel bacaklar,' diyerek her şeyi daha da kötüleştirdi.
Will tekrar, 'Aralarına *karış*,' dedi ve önlerine geçti. Cyprian'ın
yeşil gözleri parladı. "Yani bir yabancı gibi davran demek
istiyorsun. "Doğru," dedi Will.

"Peki bunu nasıl yapmalıyız?" diye sordu Cyprianus.

"Onlara yabancı dememekle başla," dedi James yanlarından geçip gözetmenin çadırına girerken.

İçerisi tuhaf bir İngilizliğin resmiydi; kahvaltı için kurulmuş uzun bir masa, sanki Londra'da bir yemek masasıymış gibi pastırma ve pisi balığıyla dolu gümüş tepsiler. Tabaklar, bardaklar ve gümüş çatal bıçak takımlarıyla donatılmıştı; İngiliz çaydanlıkları ve şekerlikler vardı, içlerindeki şeker nemden yavaş yavaş eriyordu.

Ana masadaki yedi adamın hepsi sandalyelerini aceleyle geriye iterek ayağa kalktı. Gözleri James'in üzerinde, yuvasına kurt girmiş bir tavşanın gözleri gibi sabitlenmiş bir şekilde, esas duruşta durdular. *Ondan korkuyorlar.* Will, sarı saçları taranmış olan Yüzbaşı Howell'ı tanıdı. Dünkü siyah kaptan kıyafetlerini giymişti ama yeni bir boyunluk takmıştı. Diğerlerinin hepsi günlük giysiler içindeydi, yaşları otuz ile elli arasında değişen İngilizlerdi.

"Bir buluş!" dedi Sloane, onları karşılamak için öne çıkarak. 'Buna inanabiliyor musunuz? Deprem sayesinde bu sabah keşfedildi. Sonra

Aylar, yıllar süren aramalar. Karanlık Saray'ın girişi sonunda bulundu. Kahvaltıdan sonra ilk girişi yapacağız. Elbette, keşif gezisine sen liderlik etmelisin.'

"Keşif gezisi mi?" dedi James, Sloane ona en iyi koltuğu vermek için çılgınca işaret ederken.

"Gelişiniz mükemmel bir zamanlama. James'in solundaki adam Sloane'un yaşlarındaydı, düzgün kahverengi favorileri ve iyi taranmış saçları vardı. 'Kazmaya başladığımızdan beri Karanlık Saray'ın yerini tespit etmeye çalışıyoruz. Dün gece girişe giden bir yol açmış gibi görünen bir deprem oldu. Batıl inançları olan biri bunun sizi beklediğini söyleyebilir.

Depremin artan gerilimi, o yaklaştıkça daha da güçlenen gümbürtü-

James ona uzun, düşünceli bir bakış attı. "Peki siz kimsiniz?" "Bu Bay Charles Kettering, tarihçimiz," dedi Sloane.

"Bay St Clair," dedi Kettering başıyla kısa bir selam vererek. Bir beyefendi gibi konuşuyordu ve kahverengi ceketi kaliteliydi, ama giysileri hakkında pek düşünmeyen birinin hafif uyumsuz tarzında giyinmişti.

"Tarihçi mi?" dedi James. "Eski dünyayı mı inceliyorsun?

"Evet, beni bağışlayın, sizinle tanışmak büyük bir onur," dedi Kettering. 'Antik dünyayı derinlemesine inceledim, ama gerçekten onun bir parçası olan biriyle tanışmak... bu oldukça olağanüstü.

James'e, çok ilgi çekici bir örneği inceleyen bir antika satıcısı gibi bakıyordu. *O bir antika değil*, diye çıkışmak istedi Will. Tepki vermemek için parmaklarını masanın kenarındaki tahtaya doladı. Cyprian'a uyum sağlamasını söylemişti. Bunun ne kadar zor olacağını fark etmemişti.

"Peki beklentilerinizi karşılıyor muyum? James söyledi.

Kettering tekrar, "Gerçekten de olağanüstü," dedi. 'Tıpkı betimlemelerdeki gibi görünüyorsunuz. Acaba, eğer çok ileri gitmeyeceksem, sizden sihrinizi göstermenizi isteyebilir miyim?

"Howell'dan boyunbağını gevşetmesini isteyin," dedi James.

Howell sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak masanın uzak ucundan bakarken bir gıcırtı duyuldu.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" dedi James yumuşak bir sesle, Howell öne doğru bir adım atınca Sloane onu geri çekti ve aceleyle, "Ah, kahvaltı gelmiş gibi görünüyor," dedi.

Hizmetçiler gümüş tepsilerin kapaklarını kaldırarak kahvaltı etlerini ortaya çıkarıyorlardı.

Grace uzun bir süre düşündükten sonra kararlı bir şekilde tabağına bir dilim patates aldı. Cyprian tek bir bardak su doldurdu. Will, kısmen onları idare etmek için, kısmen de açlıktan ölmek üzere olduğu için, kendi tabağını sosis ve reçellerle doldurdu.

'İyi bir İngiliz kahvaltısı,' diyordu Sloane. 'Buranın yerlileri bisküvileri bir şeylerin içine batırıyor gibi görünüyor. Kahve. Şarap. Küçümseyici.

Howell yüksek sesle, "Neden eşyasız geldiğinizi hiç açıklamadınız," dedi. Masanın öbür ucundan gelen sesi boğuktu.

"Korkarım yolda başımız belaya girdi," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledi James. "Haydutlar," diye onayladı Sloane, sanki bu onun uzun zamandır bildiği bir sorunmuş gibi.

'Hepsi bu tepelerde. Baskınlar, ikmal arabalarımıza saldırılar var. Çatalını sallayarak bir konuyu süsledi. 'Tahmin ettiler

Yakındayız. Aslanların avlarını çalan sırtlanlar gibiler. Bulduklarımızı burnumuzun dibinden alırlar.'

"Bulmak mı?" dedi James.

'Kuyuları kazdığımız yerden kilometrelerce uzakta,' dedi Sloane. 'Bu kamptan bir saatlik mesafede. O deprem olmasaydı, onu asla bulamayabilirdik. Bu sabah kapının mührünü kırdığımızda, yüzyıllardır Karanlık Saray'a giren ilk kişi olacağız. Bu onur sana ait olmalı.'

Kettering James'e, "Belki de senin kendi kalıntılarından bazılarını bile buluruz," diyordu.

"Kutsal emanetlerim mi?

'Size ait bulunacak çok şey var - odanızın mobilyaları, süs eşyalarınız, zırhınız-'

"Ben senin çalışma alanın mıyım?" dedi James, sohbet eder gibi bir sesle. "Sadece çağrışım yoluyla," dedi Kettering.

Sloane çatalındaki pastırmayı sallayarak konuştu. "Kettering, Karanlık Kral konusunda Sinclair'in en önde gelen uzmanıdır.

Will, tepki vermemek için sahip olduğu tüm irade gücünü kullanmak zorundaydı. Ama kimse ona bakmıyordu. Herkes, kendi tepkisi o kadar sönmüş bir halde oturan James'e bakıyordu ki, yüzünde hafif bir ilgiden başka bir şey görünmüyordu.

'Öyle mi,' dedi James.

Evet, aslında. Onun hakkında herkesten daha çok şey bildiğim için kendimle gurur duyuyorum.

Yaşayan herkes,' dedi Kettering, James'e başını sallayarak, sanki birisine şöyle der gibi

Değerli meslektaşım, *tabii ki sizi tenzih ederim*. 'Onun hakkında sizinle konuşmaktan çok memnun olurum. Notlarıma çok şey katacaktır.

James sıkıca gülümsedi. "O hayatı hatırlamadığımı Sinclair'den biliyor olmalısın.

"O zaman belki de efendiniz hakkında sorularınız vardır.

Efendi kelimesinin ardından gelen sessizlik, dokunduğu her şeyi buruşturan kavurucu bir sıcaklıkla yanıyor gibiydi.

"Efendim," dedi James, kelimelerin tadına bakarak.

'Geride bıraktıklarından çok şey anlayabilirsin. Örneğin sen. "Ben,"

dedi James.

"Onun en değerli varlığı. Onun zevklerini kanlı canlı görmek büyüleyici. İzin verir misiniz? Gözlüklerini taktı ve James'in yüzüne doğru bir işaret yaptı.

Will, *James'in bir mülk olmadığını* söylemek istedi. Kendini kıpırdamadan oturmaya, birinin James'e elini sürebileceği fikrine izin vermeye zorlamak zorundaydı.
Başı çatlayacak gibiydi.

James tüm bunlar normalmiş gibi zarif bir omuz silkti ve "Pekâlâ," dedi.

Kettering, James'in çenesini yukarı kaldırarak ona baktı.
değerli bir vazo. 'Olağanüstü,' dedi. 'Onun bu dudakları öptüğünü düşünmek ...'

Bu çok fazlaydı. Will fincanını masadan kaldırdı, fincanın kırılma sesi herkesin irkilmesine neden oldu; Kettering James'i bırakıp sese doğru döndü. Açılan sessizlikte arkadaşları ona baktı.

"Mutlu bir kesinti," dedi Kettering, gerginliği bozarak ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. Sanki fincan kazası evrenden gelen büyüleyici, tesadüfi bir uyarıydı. Sanki James'le eğlenceli bir iç şaka paylaşıyormuş gibi, 'Elbette efendiniz eşyalarına başkalarının dokunmasından hoşlanmaz,' dedi.

Cyprian daha sonra, yola çıkmaya hazırlanırken Will'e yaklaştı.

"Bu bir hata," dedi Cyprian, Sloane ona yaltaklanırken binicilik eldivenlerini çıkaran James'e ve ona yol gösteren iki hizmetkâra bakarak Eyeri yeni cilalanmış ve siyah kürkü pırıl pırıl parlatılmış atını dışarı çıkardı. 'Onun dünyasındayız. Bizi tamamen kontrolü altına aldı. O artık zayıf.
Ama tam gücüne kavuştuğunda? O kapıyı açmadan gidemeyiz bile.'

Will, 'O bize sadık,' dedi.

"Öyle mi? Cyprian'ın sesi sertti. "Karanlık Kral'a hizmet etmek için yeniden doğduğunu unutma.

"Bunu hiç unutmuyorum," dedi Will.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KEŞİF, haydutlardan korunmak için iki düzine askerin eşlik ettiği, kazma ekipmanları ve yük atları olan yerel halktan oluşan bir konvoydu. Sloane, askerler olmadan saldırıya açık hedef olacaklarını söyledi.
Çocuklar yanlarında yürüyor, dalları sallıyor ve *"Su! Forza!*" diyerek en ağır yükleri taşıyan iki büyük katırı selamlıyorlardı.

Will ön tarafa yakın at sürüyordu, kaya mahmuzları vadiden yukarı doğru çıkıyordu.

Nehrin aşağıdan görülebildiği bir yer. Patika olmayan uzun mesafeler vardı, sadece sık meşe kümeleri ve ara sıra da dişbudak vardı. Yüksek yamaçlardan birinde İnanç Sıçrayışı vardı ama dağın farklı bir bölümüne gidiyor gibiydiler.

Sarayın girişine yaklaştıkça manzara daha da değişmeye başladı. Devrilmiş ve parçalanmış ağaçların yanından geçtiler, sonra çatlamış ve yarılmış toprağın yanından ilerlediler. Will'in tahmin ettiği şeyi doğruluyor gibiydi: sarayın
Giriş, depremin kaynağıydı ve gittikçe yaklaşıyorlardı. Will bunu hissedebiliyordu, kafasının içindeki basınç artıyordu.

İleride antik taştan kazılmış ürkütücü bir yol uzanıyordu. Dış kalenin gün yüzüne çıkarılmış binalarından daha çok, hayaletli bir dünyayı çağrıştırıyor gibiydi.

"Tutuklayıcı, değil mi?" dedi Kettering, onun yanında at sürerken. 'Düne kadar dağın boş yüzüne doğru uzanıyordu. Şimdi - ötesinde ne olduğunu görene kadar bekle.

Yaklaştıklarında yerel halk arasında bir tartışma çıktı. "*La morte bianca*," ve "*Non voglio andarci*. Kimse yola devam etmek istemiyordu. Ama korktukları haydutlar değildi. Will, yerlilerden birinin ya da ikisinin, sanki doğal olmayan bir şeyden korunuyormuş gibi, yumruklarını sıkmış ama işaret parmağıyla küçük parmağını aşağıya doğru çevirmiş, koruyucu bir hareket yaptığını gördü.

Ve sonra, dünyadaki bir çatlak gibi, onu gördü.

Önlerindeki dağ yarılmıştı. Deprem onu bir yumurta gibi ikiye bölmüştü. Will, yerel halktan birkaç kişinin bu manzara karşısında haç çıkardığını gördü. Diğerleri de aynı hareketi yaptı, kötülükten korunmak için iki parmak. Yaklaştıkça, yarığın büyüklüğü üzerlerinde yükseliyor, karanlık bir görüntü sunuyordu.
İçeriye bir bakış.

O *burada*, diye düşündü Will, 'onun' ne olduğunu bile bilmeden.

Arkasında bir ses patlaması oldu, yerel adamlar öfkeyle lehçe konuşuyorlardı. Bu küçük bir isyandı: daha fazla ilerlemek istemiyorlardı.

"Sorun ne?" dedi Will.

"Batıl inançları var. Kettering omuz silkti. "Batıl

inançları mı var?

Kettering, 'Yerel efsaneler, endişelenmenize gerek yok,' dedi.

Askerler bağırarak işçileri kırbaçlamakla tehdit etti ama yine de çoğu dağın yamacında kalarak bunu reddetti. Tekrar hareket etmeye başladıklarında grupları daha da küçülmüştü.

Will, dağın gölgesine girdiğinde sıcaklığın düştüğünü hissetti; yarığın iki tarafı güneşi engellemek için yükseliyordu. Kuş seslerinin duyulmadığı doğal olmayan bir sessizlik vardı. Hâlâ onlarla birlikte at süren birkaç yerli bile, yeryüzüne doğru yapılan bu gergin ve yavaş yolculuk yüzünden sessizliğe gömülmüştü.

Düşman bölgesinden geçen bir keşif ekibi gibi ilerliyorlardı. Püsküren yarık klostrofobikti. Üstlerinde sadece bir parça gökyüzü görünüyordu. Kaya tepelerinde daraldıkça o bile kayboluyordu.

Ta ki tümüyle yutulana ve depremle yarılmış basamakları olan, yarıcı gücü on ikinci basamakta durup yolu işaret ediyormuş gibi görünen muazzam bir mağarayla karşılaşana kadar. Burası dağın onları getirdiği yerdi. *Onu* da getirmişti. Deprem saraya giden yolu açtığında hissettiği gibi hissedebiliyordu bunu. *Burası. Burası.*

Will'in bakışları yükseldi ve adımların nereye çıktığını takip

etti. Kettering, "Undahar," dedi.

Kapılar üzerinde devler gibi yükseliyordu, yüzeyleri durgun siyah bir gölcüktü. Hiçbir oyma ya da süslemeleri yoktu, büyüklükleriyle baskındılar. Onların önünde Sloane'un askerleri bir zerreden farksızdı. Zifiri karanlık yüzeyleri kadim ve mutlak bir gücü ilan ediyordu. İtalya nedir? Kimdir İngiltere mi?

Kettering çoktan kapıları açmak için ipleri dolamaya başlamış olan yerlilere sesleniyordu.

"Bu kapılar mühürlü," dedi Grace. 'Eski dünyanın günlerinden beri içeri giren ilk insanlar olacağız.

Kendini hazır hissetmeyen Will diğerlerine baktı. James gözlerini kapıya çıkan on iki basamaktan ayırmıyordu.

Kettering, James'in yanına gelerek, "Gergin hissetmen anlaşılabilir," dedi. 'Kaçımız öleceğimiz yerde yürüyebiliyoruz?

"Hiç gergin değilim. James'in gerçekçi sesi Will'in tüylerini diken diken etti. 'Burası Undahar. Bir yerlerde cesedime rastlayacağımızı düşünmüştüm.

Kettering, "Kemiklerinizin hayatta kalmış olması pek mümkün değil," dedi. 'Vücut zamanla çürür. Ama size ait bulunacak kalıntılar olabilir.

James'in cesedine takılıp düşebilecekleri düşüncesi Will'in aklına gelmemişti. James'in aklına geldiği açıktı ama bunu sabit bir sorudan öte belli etmemişti.

"Ne tür kalıntılar?

Kettering umursamaz bir tavırla, 'Bildiğimiz kadarıyla tasman alındı,' dedi. 'Ama efendinizin sizin için yaptığı zırh kalmış olabilir. Eğer ölüm anında onu giydiysen, onu gerçekten de burada bulabiliriz. Düştüğün yeri işaretleyecektir.

"Paralı yol gibi," dedi James.

Will, güneş ışığında gülümseyen Anharion'u düşündü. Rüyasında, Anharion'un zırhı altın rengindeydi. Ama korkunç bir bilginin karanlık çiçeği ona, daha sonra Sarcean'ın ona kırmızı giydirdiğini söylemişti. *Tenini asla bozamayacak yaralar kadar kırmızı.* Will gözlerini James'ten ayırmaya zorladı. Önündeki kapalı kapılar, içeride tutulması gereken sırlardı.

Sloane seslendi, "Çek!

Atlar ve insanlar, eski Mısırlıların sallanışını hayal ettiği gibi sallanıyordu. büyük piramitlerini inşa etmek için. Asırlık kapıların itiraz etmesi gerekirdi ama sanki yağlanmış gibi yavaş ve sessiz bir hareketle açıldılar.

Ağzı açık bir şekilde, dağın altına gömülmüş bir sarayın zifiri karanlığına doğru ilerlediler. James tekrar durmuş ve girişe bakıyordu.

Will alçak sesle, "Bunu yapmak zorunda olmadığını

biliyorsun," dedi. "Neden yapmayayım ki?

Çünkü burada öldün, Will söylemedi. "Çünkü ne bulacağımızı bilmiyoruz.

"Karanlıktan korkmuyorum," dedi James, ilk basamağa bir adım atarak.

Sloane onu tutmak için bir kolunu kaldırdı.

"Hayır, hayır," dedi Sloane. 'Önce yerlileri göndeririz. Bu bir güvenlik önlemi.

Will itiraz edemeden, ellerinde sopalara asılı lambalarla iki köylü çocuk içeri girdi. Aşağı yukarı kendi yaşlarındaydılar, farklı işlerde çalışan çoban çocuklardı. Siyah kapının aralığında gözden kayboldular, sessizlik o kadar uzundu ki, Will ani bir tabanca sesi duyunca sıçradı. Kettering onu rahatlattı.

'Bu sadece yarasaları korkutup kaçırmak için. Ama haşerelerden korkmamıza gerek yok. Bu oda tamamen mühürlendi. Görüyor musunuz?'

Ve gerçekten de kapılardan bir patlama sesi gelmedi ve bir an sonra mahallenin çocuklarının *"Vieni!" diye* bağırdıklarını duydular. *Vieni*! Sloane kollarını kavuşturdu ve memnun görünüyordu, belli ki dışarıda kalmaya niyetliydi.

Kettering lambasını direğinin üzerine kaldırdı. "Gidelim mi?

Hava karanlıktı, tek ışık lambalardan geliyordu. Kettering'li iki yerel çocuk önden gitti, James ve Will onları takip etti, Cyprian ve Grace de arkadan geldi. Ama dağılmadılar. Birlikte hareket ettiler, küçük bir ışık teknesi uçsuz bucaksız karanlık bir denize doğru yol alıyordu.

Kapılardan geçerken Will çok az şey görebiliyordu, uzun sütunlar yaklaştıkça karanlığın içinde şekiller gibi beliriyordu. Ama tanıdık geliyordu, korkutucu derecede tanıdık, sanki elini uzatıp geçmişe dokunabilecekmiş gibi.

Bir adım içeri girince içgüdüsel olarak kolunu burnuna ve ağzına götürdü. "Hava... Nefes almak güvenli mi? Koku rahatsız edici derecede bayattı.

Kettering dedi ki, 'Bu sadece eski. Eski bir oda mühürlendiğinde, Binlerce yıl dışarıdaki dünyayla çok az hava karışarak geçiyor. Fazla düşünmeden konuştu. 'Korkacak bir şey yok. Hava çok kötüleşirse lambalar söner.

Tanrım, aynı havayı mı soluyorlardı? Anharion burada son kez nefes vermiş ve nefesi mühürlenmiş miydi? Şimdi ciğerlerini dolduran şey bu muydu?

Lambasının küçük ışık çemberinde aydınlanan James'e yan yan baktı, ama James bulabilecekleri şeyle yüzleşmek için çelikleşmiş gibi sadece sıkı dudaklı ve kararlı görünüyordu.

İleri gittiler.

Ayaklarının altındaki zemin düz değildi; çıtırdayan şeylerle ve toz yığınlarıyla doluydu.

ölmüştü. Lamba garip manzaraların, parçalanmış ve yarı işkence görmüş heykellerin, dağılmış zırh parçalarının üzerinde parlıyordu.

Kettering, "Korunma oranı inanılmaz derecede yüksek," dedi. 'Bu tek odada, Mdina da dahil olmak üzere diğer tüm kazılarda bulduğumuzdan daha fazla eser var.

Yerli çocuklardan biri göğüs zırhına dokunmak için uzanınca Will'in eli dışarı fırladı. Kötü İtalyancasıyla, *"Hayır, zırha dokunma,*" dedi. *"Hiçbir şeye dokunma*. Eli çocuğun bileğini sıkıca kavramıştı.
Londra'daki kalıntılar, adamların bakan ölü yüzleri ve zırhın onları nasıl değiştirdiği. Gözlerini kocaman açan çocuk yavaşça başını salladı.

"Bakın," dedi Kettering, lamba direğini kaldırarak. "On bin yıl önceki gece gökyüzünün bir tasviri.

Başlarının üzerinde, yıldızlarla dolu oyulmuş bir gökyüzü, düşen bir kuyruklu yıldız, ışıldayan bir ay.

"Ve burası. Kettering giriş odasının sonuna kadar ilerliyordu. "İç kapılar-

Will baktı. Ve gördü-

-Altın bir gösteri, kalabalık bir geçide açılan kapılar,
Tören alayını görmeye gelen insanlar, önlerinden altı sıra halinde geçen süvari alayı karşısında kendilerinden geçtiler.

Önce Güneş Kralı, savaş arabasının üzerinde bir Helios, yüzünü örten altın bir maske, elinde güneş ışınlarının parladığı kraliyet asası vardı. Arkasında altın generali Anharion at sürüyordu: miğferinin altından uzun saçları beyaz pelerinli askerlerin altın mızrak uçlarından daha parlak dökülüyordu
takip eden askerler. İlerleyişleri güneş ışığından bir nehir gibiydi, Kral'la birlikte at sürenlerin hepsi parıldayan beyaz ve altın rengi giysiler içindeydi.

Biri hariç hepsi. Uzun siyah saçları ve giysileriyle Sarcean bir
Cennet kuşları arasında bir karga. Varlığından duyulan rahatsızlığın ürpertisini, etrafındakilerin fısıltılarını, kendisinin onlardan farkını hissedebiliyordu, ancak hiçbiri Kral için gizlice yaptığı işlerin farkında değildi.

Onun hakkında ne düşündükleri umurunda değildi. Toynakları taştan mavi kıvılcımlar çıkaran siyah atı Valdithar'a bindi.

Etrafındaki ihtişama bakarken, Kral'ın en yeni Güneş Muhafızı'nın gözlerinin üzerinde olduğunu eğlenerek fark etti. Genç adam Anharion'un rengini paylaşıyordu, saçları birkaç ton daha açık, altın kum rengindeydi. Eğer Sarcean kendini cömert hissediyorsa, akşamın ilerleyen saatlerinde genç muhafızı ilgisiyle şımartabilirdi. Zaman geçirmek için bir cilveleşme.

İkinci metal iç kapılar açıldı ve tören alayı içeride kaybolmaya başladı. Kraliçe olacak kadının gelmesi çok uzun sürmedi. O zaman kendi planları harekete geçebilirdi. Sarayın kalbinin derinliklerinde yatan gerçek sırrı alıp kullanacaktı.

"İyi misin?" dedi James.

"Ben-" Will içgüdüsel olarak Sarcean'a baktı, onu sırra kadar takip etmek, aradığı şeyi bulmak için tüm vücudu *"Burada*" sözleriyle çarpıyordu.

Hayaletli bir alay yoktu. Oda karanlık, ölü bir harabeydi. Zemin çatlamıştı. Sütunlar devrilmiş ve güneş görmeyen bir ormandaki devrilmiş ağaçlar gibi etrafa saçılmıştı.

İmgeleminde gördüğü tek şey tozdu. Güneş Kralı gitmiş, kızaran Güneş Muhafızı hafızalardan silinmiş ve Anharion ölmüş ve gömülmüştü. Şimdi yanındaki sarışın, mavi gözlü genç adam-

Gözleri endişeyle kararmış olan James'e baktı. *Burası*, demişti James ona daha önce.

"Ben iyiyim," dedi Will, kendini duvardan uzaklaştırarak ve gözlerindeki geçmişi kırpıştırarak.

Önünde, Kettering'in lambasıyla Sarcean'ın geçtiği aynı iç kapıları aydınlattığını gördü.

Ağzı açık bir çene gibi, aynı anda hem çağırıyor hem de itiyordu. Will, Kettering'e onlardan uzak durması için bağırmak istedi. Kettering her şeyden habersiz, lambasını kaldırmış dev yapıya bakıyordu.

"Olağanüstü.

Buruşuk bir şekle bürünmüş ve duvarlardan yarı yırtılmış olan iç kapılar, on sekiz inç kalınlığında ve demirden yapılmış, oyulmuş ve altınla kaplanmış olmalarına rağmen rahatsız edici bir şekilde açıktı.

"Ne oldu ona? Will onun yanına geldi.

Kettering lambasını şekilsiz metale tuttu. "Metalde eğrilme var. Taşın üzerinde yanık izleri var. Görünüşe göre bu kapılar büyüyle açılmış. Ve buradaki hasarın hepsi *içeride*. Her neyse, içeri girmeye değil, dışarı çıkmaya çalıştıklarını söyleyebilirim.

Umutsuz bir kaçış girişiminin kalıntısı, kapılar muazzam güce sahip bir varlık tarafından dövülerek açılmış. *İşte burada.*

Kettering, 'Ve tabii ki dış kapıları gördünüz. Sağlamdılar. Tertemiz. Her ne ise dışarı çıkmamış.'

"Yani hâlâ burada bir yerde mi?" dedi Will.

"Pek sayılmaz. Ayrışmaya bakın,' dedi Kettering. "Binlerce yıl önceydi.

Bu daha da rahatsız ediciydi. "Dışarı çıkmaya çalışırken içeride öldüğünü söylüyorsun.

Bu doğru. Dediğim gibi, bu kadar zaman sonra kalıntı bulamayız. Ama bir kemer tokası, bir terazi, bir mücevher bulabiliriz. Kaçan arkadaşımızı tanımlayacak bir şey.

Kettering öne doğru çekilip lambasını önce kapıya, sonra da kapıları büken saldırının bir parçası olan, mermer üzerinde kocaman bir yara izinin bulunduğu duvara doğru kaldırırken Will, "*Bu* bir *arkadaş değildi*," diye düşündü.

Ama gitmesi gereken yer orasıydı. Bunu hissedebiliyordu. Sarcean her ne planladıysa, içinde yatıyordu. Ve Sinclair'in adamları onu bulmanın eşiğindeydi. *Benim yüzümden*, diye fısıldadı bir ses. *Çünkü buraya geldim.*

"Sinyor!" diye bir ses araya girdi. "Signore Kettering!

Yerel adamlardan biri koşarak odaya girdiğinde bir İtalyan patlaması oldu. Will gözlerini kırpıştırarak kendine geldiğinde birkaç kişinin Yerel halk Sloane'la birlikte içeri girmiş ve bir saldırıdan bahsediyorlardı.

Kendini kararsız hissediyordu, hâlâ hafızası yarı karışıktı ve kendini güçlükle şimdiki zamana geri dönmeye zorluyordu.

Will, bölgesel lehçenin hızlı değişimi içinde sadece İtalyanca *la mano del diavolo* sözcüklerini seçebiliyordu.

Şeytanın eli mi? Buna pek bir anlam veremiyordu. Dışarıdan, uzaktan gelen bağırışlar duyuluyordu.

"*Il Diavolo*, bu tepelerdeki haydutların liderine verdikleri isim," dedi Kettering. 'O ve teğmeni El, yolculara saldırıyor, köyleri basıyorlar. Bir grup yabancı - hırsızlar ve caniler; saraya yaklaşmalarına izin veremeyiz!

"Haydutlar," dedi Sloane. 'Sırtlanlar. Sırtlanlardan daha kötüler. Size

söylemiştim. "Sinyor, bize yardım etmelisiniz. Yerli adam James'e

hitap ediyordu. O da

kalın kolları ve kıvrılmış kolları olan işçilerden biriydi. "Girişe saldırıyorlar.

Kettering, 'Neyi yok edeceklerini ya da serbest bırakacaklarını umursamadan yağmalayacaklar,' dedi. "İçeri girmelerine izin veremeyiz.

'*Signore, piacere*,' dedi yerli. "Herkesi öldürecekler. 'O

zaman beni onlara doğrult,' dedi James.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Saraydan çıkmak, suyun altında tutulduktan sonra suyun yüzeyine çıkmak, nefes nefese kalmak ve dünyaya göz kırpmak gibiydi. Gerçek dünya; yeraltının dönen gölgeleri ve hayaletleri değil. Her şey çok parlak ve gerçeküstü görünüyordu, sanki kayalara ve ağaçlara inanmak mümkün değildi.
Will hissettiği gibi bakmamaya çalıştı: sersemlemişti.

Silahlanın! Hazır olun! Bağırışlar uzak geliyordu, sanki bir rüyadan çok erken koparılmış, kafa karıştırıcı bir uyanıklık ile tekrar dibe batmanın derin çekimi arasında kalmış gibiydi.

Bir katliamın içinde ortaya çıkmıştı. Bir düzine kurşun; Sloane'un bir düzine öncü binicisi düştü. Atlar çığlık atıp şaha kalkarak onları bir ağıldaki sığırlar gibi kümeledi. Takviye kuvvet sağlamak yerine, haydutlar yarıktan aşağı kendilerine doğru gürlerken kendilerini açıkta ve sayıca az buldular.

"Şeytanın Eli!" diye tekrar duydu yerlilerden. "*La Mano del Diavolo*!

Bu mümkün görünmüyordu, askerleri yok edilmiş, kalan birkaçı da tabancalarını çoktan boşaltmıştı.

"Hazır olun!" diye seslendi Yüzbaşı Howell, hücuma hazırlanan son adamlarına. Bir hattın son parçalarında umutsuzca tabancalarını yeniden doldurmaya çalışıyorlardı.

James sakince ilerledi.

Etrafındaki silahlı haydutlara nefes nefese bir cüretle, "Gitmek için tek bir şansınız var," dedi.

"Bizim dağımızdasınız. Haydutların lideri, erkek binici pantolonu, beyaz gömlek ve yırtık kahverengi yelek giymiş Afrikalı bir kadındı. Sesi alçak perdeden geliyordu, İtalyanca aksanlıydı. 'Her ne bulduysanız bize aittir.'

Sol elindeki at tabancasını kaldırdı ve hatasız bir şekilde James'e doğrulttu.

La Mano, Will düşündü. *El.* Isırıcı bir lakaptı: tabancayı tutan sol eli, onun tek eliydi. Sağ kolu dirseğinin on beş santim altında bir kütükle bitiyordu ve deriyle bağlanmıştı.

Yanındaki erkekler -çoğunlukla erkeklerdi- bölgenin yırtık pırtık kıyafetlerini giymişlerdi; kadife kısa ceketler, pantolonlar ve boyundan açık keten gömlekler. Birçoğunun iliklerine tutturulmuş ya da ceplerine sokulmuş mendilleri vardı. Bellerinde cephane kemerleri ya da bıçak, tüfek ya da tabanca için deri kılıflar vardı.

Ama onlar İtalyan değildi: Kettering haklıydı. Will, uzak doğunun düz siyah saçlarına sahip bir adam gördü, bir diğeri de uzak kuzeyin kızıl saçlarına ve soluk çilli tenine sahipti, ikisi de bu bölgede yaygın değildi. Başıbozuk bir maiyet, zengin bir ödül yakaladıkları için kana susamış gülümsemeleri dışında ortak hiçbir şeyleri yoktu.

"Kenara çekilin," dedi El, "yoksa herkesi vururuz.

Kolay biniciliği oturuşuna ve bacaklarına dayanıyordu, kısa siyah saçlarının altındaki sabit bakışları, ateş ederse James'in gözlerinin arasına bir kurşun göndereceğini söylüyordu.

"Pekâlâ," dedi James, kayıtsızca. "Herkesi vurun.

Kaptan Howell'ın, "St Clair, seni aptal herif!" demesine yetecek kadar zaman vardı ki, boş tehditler savuran El, James'e omuz silkti ve onu vurdu.

Uzun zaman önce bir bahçede esen rüzgar, başını kaldırıp gülümsediğinde parmaklarının arasından dökülen altın sarısı saçlar-

Hayır! Will umutsuzca ileri doğru koşuyordu. Tek düşüncesi James'e ulaşmak, onu yoldan itmek ya da kendini kurşunun önüne atmaktı. Ama çok uzaktaydı ve yolunda askerler vardı, onları iterek geçmek zorundaydı, yeterince hızlı değildi.

Patlama gürültülüydü; bir havai fişek, ardından keskin bir duman kokusu. Mükemmel hedeflenmiş bir atış. *İyileşebilir,* dedi Will kendine çılgınca. Tanrım, James kafasına aldığı bir kurşunu iyileştirebilir miydi? Bu imkânsızdı ama Will umut etmek zorundaydı. *İyileşebilir. Hayatta kalacak. İyileşebilir.*

Ancak duman dağıldığında, olanın bu olmadığı anlaşıldı.

James öylece durdu, eğlenen ve meydan okuyan bakışları hâlâ El'in üzerindeydi. Gözlerinin arasında tüten bir delik yoktu. Kıyafetlerinde kırmızı bir tüy yoktu. Vurulduğuna dair hiçbir iz yoktu.

El'in ifadesi titredi, sanki özlemeye alışık değilmiş gibi hafifçe kaşlarını çattı.

Biraz sabırsızca '*Ateş*' dedi ve bu kez arkasındaki tüm grup ateş etti, bir dizi patlama oldu.

Yüzbaşı Howell kendini yere attı. Kalan askerlerin hepsi armadillo gibi kendi üzerlerine kıvrıldılar. Sırtını dik tutmuş, hiçbir aciliyet belirtisi göstermeden El'e bakan James hariç.

Ve sonra, aradaki uzun boşlukta, Yüzbaşı Howell'ın adamları kendilerini açmaya başladılar. Vurulmadıklarını fark eden her bir adam şaşkınlıkla başını kaldırıp arkadaşlarının da vurulmadığını gördü.

Hava sineklerle doluydu. Sinekler hareket etmiyordu. Will onların sinek değil, havada donmuş, yuvarlak, koyu renkli, teneke ve kurşun toplar olduğunu, bir tanesinin Will'in yüzüne bir adımdan daha yakın olduğunu ürpererek gördü.

'Sanırım kendimi daha iyi hissediyorum,' dedi James.

Will bir memnuniyet ve gurur dalgası hissetti. *James yanımdayken beni sarayımın merdivenlerine götürmeye çalış.*

"Sen Şeytan'ın eli olabilirsin," dedi Yakup, "ama ben senin hizmet ettiğin her şeyden daha güçlü bir Efendi'nin eliyim ve bu dağ O'nun toprağıdır.

Ve eliyle bir işaret yaptı.

Havada asılı duran kurşun küreler geriye doğru, onları ateşleyen adamların boğazlarına doğru uçtu. En yakın haydutlar yere düştü, vücutları kurşunla delik deşik olmuştu, James'in hareketiyle hayatları kısa kesilmişti. *Büyücülük! Kötülük!* diye bağırmaya başladılar, dalgalanan atların arasında.

James El'e, "Yerinde olsam kaçardım," dedi. "Sadece bir öneri.

"*Geri çekilin*! Will, El'in atını döndürdüğünü, dizginleri tek yumruğunda, adamlarına "*Geri çekilin!*" diye bağırdığını gördü. Adamlar dönüp koşmaya başladılar, El de arkadan geliyordu.

"Sinclair'in cadısı," dedi James'e, "senin de yanma zamanın gelecek. Topuklarını atına geçirdi.

Haydutlar atlarını belirsiz bir zeminde sertçe iterek ağaçların arasına kaçtı. Bu bir geri çekilmeden çok, savaşamayacakları bir güçten uzaklaşmak için duydukları ilkel bir ihtiyaçla beslenen dehşetli bir izdihama daha yakındı. Yüzbaşı Howell'ın adamları da kaçmak istiyor gibi görünüyordu. Dağınık cesetlerin ve yarım düzine binicisiz atın ortasında, James'e korku, şaşkınlık ve inançsızlık içinde bakakalmışlardı, kaçamayacak kadar korkmuşlardı.

Silahınız, demişti James kendisine kapı bekçiliğinde. Will şimdi James'in tek başına neden olduğu bozguna bakıyordu. James'in Vekilharçlar Salonu'ndaki varlığı bir hakaret olabilirdi ama o sadece

Will'in kendi taraflarına çektiği gücün tüm kapsamını açık bir şekilde ortaya koydu.

Sloane kenardan, 'Aferin, aferin,' diye mırıldanıyordu. "Bizi bir daha rahatsız edeceklerini sanmıyorum. Dehşete düşmüş görünüyordu.

James siyah safkan atının üzerine çıktı, soğuk bir simge bir güce liderlik etmeye hazırdı.

"Bütün o adamları sen öldürdün," dedi Cyprian, içi boş, şok olmuş bir sesle. "Rica ederim," dedi James.

"O girişin gece gündüz korunmasını istiyorum. Sloane emri verdi. "Benim kişisel iznim olmadan kimse girip çıkmayacak.

Will kendini garip bir şekilde titrerken buldu, sanki saraya girmek soğuk suya dalmak gibiydi.

James'le konuşmayı çok istiyordu ama James atına binmiş ve ona tek bir onay bile vermeden yanından geçmişti. Kampa vardıklarında James, Sloane tarafından bir yemek çadırına götürüldü.

Will, Grace ve Cyprian'ı odasına çekti.

Hareli asmalarıyla sağlam İngiliz sayvanlı yatakta ve herhangi bir salonu süsleyebilecek uzun koltukta güven vardı.
Burası onun dünyasıydı, rahatsız edici rüyalar gördüğü o yeraltı sarayı değil. Geçmişin ona musallat olmuş gibi görünen o titrek görüntüleri değil.

Ama Will dağı düşündükçe ürpermesi geri geldi. "O sarayda bir şey var. Kendi kendine konuşmaya başladı. 'Dağın altındaki tehlike, Yaşlı Vekilharç'ın adını koyamadığı felaket - o sarayın içinde ve Sinclair onu bulmaya çok yakın. Fazla zamanımız yok.

"Ne diyorsun sen?" dedi Cyprian.

Will, "Ettore'u bulmalıyız," dedi. "Sadece Ettore ile gelecek olanı durdurabilirsiniz." Yaşlı Vekilharç bize böyle söyledi. Ettore'u bulmalıyız, hem de hemen.

"Violet'i terk etmekten bahsediyorsun. Cyprian'ın çenesi sıkılmıştı.

Will, 'Demek istediğim, Tarikatınızın başının sizi buraya ne için gönderdiğini yapın,' dedi. 'Hiçbir şey Sinclair'i durdurmaktan daha önemli değildir. Violet da benimle aynı fikirde olacaktır.

Cyprian arkasını döndüğünde, Will onun içindeki görev ve sadakat savaşının ikiz güçlerini görebiliyordu. Modern kıyafetlerine rağmen gevşek olan saçları sırtından aşağı dökülüyor, omurgası kılıç gibi dik duruyordu.

"Ya yakalanan James'se?" dedi Cyprian. "Bu da ne demek oluyor?" dedi Will.

Cyprian cevap vermedi. Grace konuştu.

"Yaşlı Vekilharç en ölümcül tehditle burada karşılaşacağımız konusunda bizi uyarmıştı. Ona inandım. Dağın altında büyük bir karanlık hissettim. Will haklı. Ettore denen adamı bulmalıyız. Ve-'

"Ve?" dedi Will.

Grace, 'Bugün bizimle birlikte ata binen adamlar korktular,' dedi. 'Sadece James'in büyüsünden değil. Dağdan da. Burada bir şey var. Korktukları bir şey.'

Kötülükten korunmak için işaretler, bilinmeyen bir harabeye giren isteksiz kaşiflerinkinden daha büyük bir korku. O da görmüştü. Will, eğrilmiş ve bükülmüş kapıları hatırlıyordu.

İçimdeki bir şey dışarı çıkmaya çalışıyor.

Will, 'O halde birlikte oynayalım,' diye kabul etti. 'James bizim efendimiz ve efendimiz. Hava aydınlanır aydınlanmaz siz ikiniz Ettore'u bulmak için yola çıkın. Ben burada James'le kalacağım ve kazmaya çalıştıkları sarayda ne olduğunu öğreneceğim. Cyprian'ın bu emri yerine getireceğini bilerek emri verdi. Cyprian iyi bir askerdi. Kendisine söyleneni yapardı.

Cyprian kaşlarını çattı ve sonra bu fikir onu gerçekten üzmüş gibi, "*Aldatma* konusunda iyi değilim," dedi.

"Biliyorum," dedi Will. 'Bu senin en iyi özelliğin. Köyü bul ve Ettore'u bul. Aldatmacayı bana bırak.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kapıyı çaldığında dalgın bir sesle, "İçeri gel," dedi. Will kapıyı iterek açtı.

Kettering'in ofisi bir tarihçinin darmadağınık sığınağıydı.
kitaplar ve eserler. Duvarlardan üçü kazılmış taştan, dördüncüsü de tavan gibi kanvastan yapılmıştı. Kettering derme çatma bir masada oturmuş, gözüne bir kuyumcu büyüteci takmış, beyaz mermerden bir heykel parçasını inceliyordu; yanında bir tutam saç bulunan bir kulak oyulmuştu, parça yangında yanmış gibiydi.

"Geri gelebilirim," dedi Will, "eğer meşgulsen-

"Hiç de değil, sadece kişisel bir mesele. Kettering beyaz mermeri masanın üzerine koydu ve bir kâğıt ağırlığı gibi yerine oturdu. 'Sen buradaki çocuksun.
James St. Clair, değil mi?"

"Doğru," dedi Will.

Kettering büyüteçi gözünden çıkarıyordu. Mermerin yanına koymadan önce bir bezle kısa bir süre parlattı. "Peki o zaman, size nasıl yardımcı olabilirim?

Will, "Karanlık Kral hakkında soru sormak istiyorum," dedi.

"Ah," dedi Kettering, tek hece yeni bir sesle söylenmişti. 'St.
Clair mi gönderdi?'

"Uzman olan sensin," dedi Will. "Onun hakkında herkesten çok şey biliyorsun. "Bilmek istediğin şey nedir?

Ofisin her yeri dolup taşıyordu. Yerde yığılı kutular vardı. Taş duvarlar her türden kâğıtla dolup taşan raflarla tıka basa doluydu. Beyaz mermer parçaları kalan yüzeylere yığılmıştı, bir kol orada, bir kafa burada. Kettering, Sinclair'in antik dünya bilginiydi ve dünyanın yarısını bu odaya doldurmuş gibiydi.

Will sormak istediği her şeyi, içini kemiren soruları düşündü. Sarcean gerçekte kimdi? Karanlığa sürüklenmesine ne sebep olmuştu? Neden arkadaşlarına sırt çevirmişti?

Will, Kettering'in gözleriyle karşılaştı.

'Güçleri neydi? Onları nasıl kullanıyordu? Kettering,

Will onu şaşırtmış gibi arkasına yaslandı.

Will'e bir süre öylece baktı. Sonra dudaklarını garip bir şekilde bükerek oturduğu yerden kalktı.

"Gel," dedi ve Will'i odasının yan tarafındaki raflara götürdü.

Düzinelerce kâğıt rulosu silindirler halinde istiflenmişti. Kâğıt inceydi, neredeyse saydamdı. Kettering parmağıyla aradı. "Ah. Bir silindiri indirdi ve masanın üzerine açtı, kollarını genişçe açarak kağıdı yaydı.

Bulanık, hayaletimsi bir niteliği olan karakalem bir resimdi. Ortasında, koyu kenarlı ve korkutucu derecede tanıdık bir ***S*** harfi vardı.

Will neredeyse geri çekiliyordu, kukla halindeyken bile gücü ona yayılıyordu. Kettering onun ifadesini yanlış anladı.

'Korkma. Bu sadece bir sürtünme. Bir dümen parçasının içine bakıyorsunuz.

Will, gri, grenli filamentte merceksi şeklini görebiliyordu. Daha önce gördüğü bir kaska benziyordu.

"Onu sekiz yıl önce bulduk. İlk gerçek buluntumuz, Calabria'da çorak toprağın altına gömülmüş tek bir Kara Muhafız. Tek başına at sürüyordu ve bir kutu taşıyordu. Sanırım hedefine ulaşamadan öldürüldü ve kutunun içindekiler alınmış. Geriye kalan tek şey kutu ve zırhının birkaç parçasıydı," dedi Kettering. 'Gerçekten sadece-'

"Kalıntılar," dedi Will.

"Bu doğru.

Bowhill'in üzerinde nöbet tutan üç karanlık nöbetçi, atlarının nefesi Karanlık Tepe'nin soğuk havasında bembeyazdı. Will önce miğferin sahibini öldürmüş, onu tanımak için çırpınırken yere sermişti.

'Kontrol, Sarcean'ın üstün olduğu iki büyü türünden biriydi. Ona bağlı devasa gölge ordularına dair hikâyeler var,' dedi Kettering. "Ona sadık orduların Işık'ın tüm kalelerini ele geçirdiğine dair.

Will ***S'***nin kıvrımlarına baktı.

Komiserler Salonu'ndaki ateş, onu eriterek bir çamur haline getirdi. Bu sürtünme ürkütücü bir hayaletti: o miğferden geriye kalan tek parça.

Ama belki de o kazıdaki asıl buluntu zırh değil, miğfere oyulmuş *S* harfiydi. Will, Simon'ın bunu bulduğunda duyduğu heyecanı hayal edebiliyordu. Simon, Karanlık Kral olma oyununa bayılmıştı.

Will, "Simon bu tasarımı kendi markasını yaratmak için kullandı," dedi. Kettering başını salladı. 'Kaba bir kopya.

Ama etkili.

Kayıtsızca. "Sende yok. Will başını kaldırıp Kettering'e baktı.

"Sen de bilmiyorsun," dedi Kettering.

Arkasına yaslanmış, Will'i izliyordu. Will, Kettering'in gözlerinde birbirlerini anlıyormuş gibi neredeyse komplocu bir parıltı mı hayal ediyordu? Will*, "Sinclair'in bana bir tane vereceğini umuyorum*," diyebilirdi ama demedi.

Will, "Kontrolün, Sarcean'ın uzmanlaştığı iki büyü türünden biri olduğunu söylemiştin," dedi. "Diğeri neydi?

"Ölüm," dedi Kettering.

Will donakaldı. Katherine'in tebeşir beyazı ve siyah damarlarla kaplı yüzünü gördü. Kendi salonlarında parçalanmış Vekilharçları gördü. Gölge Krallar'ın ona gösterdiği görüntüyü gördü; gökyüzü simsiyahtı ve yer cesetlerle doluydu, kilometrelerce ölü.

"Ölüm mü?" dedi.

Ama bunu biliyordu, değil mi? Karanlık Kral'ın yoluna çıkan herkesi öldürdüğünü biliyordu.

"İnsanları öldürüp geri getirmek mi?" dedi Kettering. 'Eski dünyada başka hiç kimse bunu yapamazdı. Bir gölge yaratmak bile... bu ölüme karşı zafer kazanmak değil midir? Bir tür ölümsüzlük vermek değil mi?

Will, Gölge Kralları, onların parçalama ve öldürme ihtiyacını, tek itici güçleri olan fethetme ihtiyacını hatırladı.

Will, 'O sadece gölge bir hayat verdi,' dedi.

"Ama onun favorileri Yeniden Doğanlardı," dedi Kettering, "*Tarihini biliyorsun*," dercesine *başını salladıktan* sonra. "Onu görene kadar inanmamıştım ama James'in Anharion olduğuna hiç şüphe yok. Bir kuyumcunun değerli bir taşı doğrulaması gibi konuşuyordu, sanki her an büyüteci tekrar eline alıp James'e bakabilirmiş gibi. "Neler yapabildiğine tanık olmak için ona bakmanız yeterli.

Yeniden doğmuş. Karanlık Kral tarafından hayata döndürüldü. Sarcean ölümünde, Will'in hayattayken olduğundan daha güçlüydü ve Will'in anlayışının ötesinde yeteneklere sahipti. Orduları kontrol etmek, hayatı kontrol etmek, ...

'Ama sizi St Clair gönderdiyse, gerçekten de Yaka hakkında bilgi edinmek için gelmişsinizdir.

Her şey durdu. Will, tüm dikkatinin Yaka'yı ilk gördüğü andaki gibi odaklandığını hissetti.

Kettering arkasına yaslandı, onu izliyordu.

"Kaybolmuştu, değil mi? Will kendisinin söylediğini duydu.

Bu bir yalandı. Onu tutmuştu. Ağırlığını neredeyse ellerinde hissedebiliyordu. "Kaybolmuştu," diye kabul etti Kettering. 'Ama bulunmak isterse, bulunacaktır.

Bu nesnelerin kendi gündemleri var. Karanlıkta arayan kör şeyler gibi.

Will onu eline aldığında nasıl hissettiğini hatırladı, tasma boynuna ulaşmaya çalışırken tüm vücudu neredeyse James'e doğru sallanıyordu.

"Dikkatli olmalı. Bir kez takıldı mı, bir daha çıkmaz. Bu şeyi boynuna takan kişi onu sonsuza dek kontrol eder.

Will onun güvende olduğunu ummak zorundaydı. Will onu geri verdikten sonra James'in onunla ne yaptığını kimse bilmiyordu. James hiç söylememişti ve Will de ona kesinlikle sormamıştı.

"Karanlık Kral bunu onun için neden yaptı? Will neden diye sordu çünkü nasıl diye sormayı reddetti.

Kettering kaşlarını kaldırdı. "Tahmin edebiliyorum... Güç için. Kontrolün verdiği zevk için. Ama bence cevap muhtemelen çok daha basit.

"Peki bu ne?

"Onu istiyordu," dedi Kettering. "Bu yüzden ona sahip olacağından emin oldu.

Will önce ısındı, sonra soğudu; eski halinin göz kırpan planları her zaman karanlık, ışıltılı ve acımasızdı. "Karanlık Kral bu kadar güçlüyse, nasıl yenildi?

"Kimse bilmiyor," dedi Kettering. "Ama tabii ki..."

"Tabii ki mi?

Kettering, "Gerçekten yenilmiş değildi," dedi. "Öyle miydi?

Will midesinde bir şeylerin ters döndüğünü hissetti. "Leydi tarafından öldürüldü.

Emin olduğu tek şey buydu: Karanlık Kral en azından bir kez yenilmişti. Başını kaldırıp Kettering'e baktığında adamın gözlerinin spekülatif olduğunu gördü.

"Ama ölüm nedir ki," dedi Kettering, "geri dönebilecek biri için?

"Ne öğrendin?

James odaya girdiğinde konuştu, kravatını çoktan çıkarmış, boynundan kaydırarak uzun koltuğun üzerine bırakmıştı.

Boynunun uzun, solgun gövdesini ortaya çıkarmıştı. Hiçliğin ortasındaki tozlu bir kazıda bile James, doğru zamanda koparılmak üzere yetiştirilmiş bir sera orkidesi görünümüne sahipti.

Will, kayıp kıpkırmızı takısını, ölü bir boğazdan alınan gerdanlığı düşünmemeye çalıştı. Kettering, *geri dönebilen biri için ölüm nedir ki*, demişti.

"Cyprian ve Grace, Ettore'nin köyüne doğru yola çıkıyorlar," dedi Will kararlılıkla. 'Scheggino - yerliler uzak olmadığını söylüyor, at sırtında yarım gün. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacaklar.

"Sen ve ben kalıp lordculuk ve uşaklık oynarken. James bunu söylerken Will'e ceketini fırlattı.

"O sarayda ne olduğunu öğrenmeliyiz.

Vale olarak hiç deneyimi olmayan Will, ceketi yakaladığında ne yapacağını bilemedi ve uzun koltuğun arkasına koydu.
Kafasını kaldırdığında James'in alaycı mavi gözleri ona
dikilmişti. 'Bu eğlenceli olmalı. Çocuk kahramana ne yapması
gerektiğini söyleyeceğim.

Sarayda hissettiklerimi sen de hissetmedin mi? Will kelimeleri ısırdı. James'le burada, geçmişe bu kadar yakın olmak tehlikeli hissettiriyordu. Burada uzun süre kalmanın ne anlama geleceğinden korkuyordu. Ama buradan uzaklaşmak, Karanlık Saray'ı Sinclair'e terk etmek anlamına gelecekti.

Kendi kendine, James'le birlikte Salon'a dönerken yolda günlerce yalnız kaldığını söyledi. Şimdi de onunla birkaç gün yalnız kalabilirdi.

"Pek bir şey öğrenemedim," dedi Will, ses tonunu rahat tutarak. 'Bu İşçiler dağınık tepe kasabalarından getiriliyor. Onlara, tarihe ilgi duyan bir İngiliz lordu için klasik binaları kazdıkları söylenmiştir. Hiçbiri Sinclair'in gerçekte ne için kazı yaptığını bilmiyor. Ama bir şey biliyorlar.' Grace bu konuda haklıydı. "Dağdan korkuyorlar.

Ve nedenini söylemiyorlardı. Yüzler kapanmış, kara gözler dağdan bahsedildiğinde düşmanca bakmaya başlamış, ardından inatçı bir sessizlik gelmişti.

"Ya Kettering? Seni onun çadırından çıkarken gördüm.'

Will uzuvlarının rahat duruşunu değiştirmedi. "Yaka'yı aramak için burada olduğunu düşünüyor.

James hareketsiz kaldı. Gauthier'in kulübesinde geçirdikleri geceden beri Yaka hakkında hiç konuşmamışlardı.

"Oldukça çalışkan biriydin, değil mi?" dedi James.

Will cevap vermedi. Aylarca rıhtımdaki nakliyecilerle birlikte sandık taşıdıktan sonra, Will için bu role geri dönmek neredeyse çok kolay olmuştu: sadece yardım eden mütevazı çocuk ve kendinizi onunla kazıdaki hayat hakkında konuşurken bulduysanız, bu sadece orada olduğu içindi, bariz sorular sorduğu için değil.

Ama şimdi riskler daha yüksekti. Simon'ın evine giren çocuk Rıhtımdaki depo başka bir insan gibi görünüyordu. Saf, bilgisiz, hâlâ Simon'la sıradan yollarla savaşmaya çalışan biri. Sabotaj çocukça bir saldırı gibi görünüyordu, sanki Sinclair'in imparatorluğunu ip ip çözebilirmiş gibi.

"O saray Karanlık Kral'ın kalesiydi," dedi Will. 'Sinclair'in bu kadar çok istediği şey ne olabilir? Bütün parasını harcayacak kadar servet mi arıyorsun? Hiçbir başarı belirtisi olmadan yıllarca burada kazı yapmak mı?

James cevap vermedi ama bir süre sonra sıkıntılı bir sesle konuştu. "Bana hiçbir şey söylemeyecekler," diye itiraf etti, sanki her şeyden çok bu başka bir şey onu rahatsız ediyordu. 'Simon'ın temsilcisi olmam gerekiyor ama ya lafı dolandırıyorlar ya da çadıra girdiğimde aniden sessizleşiyorlar. *Benden* sakladıkları şey ne? James kaşlarını çatıyordu. "Sloane'a saraya ne zaman bir ekip göndermeyi planladığını sordum. Sinclair'in tavsiyesine ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona bunun haftalar alacağını ve herhangi bir keşif gezisine izin vereceğimi söyledim. Beni başından savdı. Sadece Kont'tan emir aldığını söyledi.

Will doğruldu ve ona baktı.

"Kim gönderdi? Sonra James'in şaşkın bakışlarına: "Sloane'un tavsiye isteği mi?

"Ne fark eder ki?

"Mektuba müdahale etmeliyiz.

Will çoktan James'in kravatını almış ve ona geri vermişti. James'in kravatı hızla boynuna dolamasını, sonra da kumaşın iki ucunu birbirinin üzerinden geçirerek bağlamaya başlamasını izledi.

Gerçek şu ki, dışarı çıkmak istemesi için birden fazla nedeni vardı. Sadece mektup değildi. Onun yanında yatmanın nasıl olacağını bilmiyordu.

James tekrar gözlerini kapattı ve bir gece daha rüyalar gördü.

"Hadi gel. James'i kapıya doğru itti. "Öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenmeliyiz.

Dışarıda kazı sesleri daha yüksekti, alanın kendisi ışık ve alev noktalarıyla dağılmıştı, ateş meşaleleri kazı siperlerini aydınlatıyor ve tepedeki gökyüzünü karartıyordu.

Ama-

"Hayır, Sinyor," dedi levazım subayı. "Sinyor Sloane'un bana görevini teslim ettiği doğru. Ama bu gece planlanmış bir şey olduğunu sanmıyorum, ya da
yarın ya da bu hafta herhangi bir gün için.'

"Bu garip," dedi James yavaşça, levazım subayının çadırının dışına geri döndüklerinde. "Sloane bu gece Sinclair'le temasa geçeceğini söylemişti.

"Yalan mı söylüyor? Seni oyalıyor mu?'

"Neden yapsın ki?" dedi James. Ve sonra, "Nereye gidiyorsun?"

"Çadırını kontrol etmeye.

Mektubu çalmak konuşulmadı. James ona yeni ilgilenen bir bakış attı. "Bir çeşit sinsisin, değil mi? James'in sesi sanki bir sır keşfetmiş gibi memnun çıkmıştı. "Benim örnek küçük kardeşim senin hakkında bunu biliyor mu?

Cevap hayırdı ve James bunu kesinlikle biliyordu. Cyprian, işleri açık sözlü bir şekilde halletme tarzıyla geceleri etrafta sinsice dolaşmaktan nefret ederdi. Elizabeth de bundan hoşlanmamıştı. *Sinsilik* onun için kullandığı kelimeydi. James'in ortaya çıkan zevkiyle bunu söylememişti.

Bu yönünü başkalarının önünde göstermek tehlikeliydi. James beğenmiş gibi görünse bile. Hepsini görseydi hoşuna gitmezdi.

Yaklaştıklarında Will, "Sloane hâlâ çadırında," dedi.

Saatin ilerlemesine rağmen içeride lambalar yanıyordu. John Sloane hala Çalışıyor muydu? Adam masasında otururken eşyalarını karıştırmaları çok zordu. Belki de tam şu anda mektubunu yazıyordu. Onu beklemeleri gerekecekti ama dışarıda, aylaklık ederken görülebilecekleri bir yerde belirsiz bir süre beklemek akıllıca değildi.

Will, 'Belki gücünü kullanarak Sloane'un mektubunu bize ulaştırabilirsin' dedi.

"Yapamam. Ona bakmam gerekiyor. James durdu, az önce bir şeyi ele verdiğini fark etti. "Sen gerçekten de sinsisin.

Yine o kelime. "Hayatımı kaçarak geçirdim," dedi Will. "Dikkat çekmeden işlerimi halletmeye alışkınım.

'İnsanlar sana bir şeyler söyler,' dedi James.

"Seni kandırmaya çalışmıyorum," dedi Will. "Aynı taraftayız.

'Sadece sana katıldığım için-' Will parmağını dudaklarına götürdü.

James sessizleşti ve sonra Will'in duyduğu şeyi duydu: sesler. Sessiz bir mutabakatla James'le bakıştılar, sonra da ince tuvalin hemen yanında durmak üzere hareket ettiler.

'... ana saraya girdiğimizi bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Gözetmen John Sloane bir üst amire rapor verir gibi konuşuyordu. "Tesadüfi bir deprem. St Clair'in geldiği gece oldu.'

"St Clair?" Kral George'un sarayının yuvarlak, üst sınıf tonlarında kültürlü bir ses cevap verdi. James tamamen hareketsizleşti, yüzündeki renk soldu. "James St Clair'in Umbria'da sizinle birlikte olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

"Perşembe akşamı geldi," diyordu Sloane. 'Bir İngiliz çocuk ve iki komiserle birlikte seyahat ediyordu. Planladığınız gibi değil mi lordum?

Lordum, diye düşündü Will. Karnının zonkladığını hissetti. *Bu olamazdı.* Ama James'in bembeyaz yüzüne tek bir bakışı ona öyle olduğunu söylüyordu.

"Nasıl?" James'in eli onun üst koluna kapandı ve onu sıkıca kavradı. "Nasıl *burada* olabilir?

Yapamazdı. Londra'daydı. O, düşman hatlarının arkasından hiç çıkmayan, korunan ve dokunulmaz bir generaldi. O münzeviydi,
İşlerini yapmaları için uşaklarını görevlendiren Kont, imparatorluğunun dünya başkentlerinde sahip olduğu güce rağmen nadiren görülürdü.

Will'in kalp atışları hızlandı. "O olduğuna emin
misin?" "Will," dedi James. "Bu Sinclair.

"*Emin* misin?

"Bu Sinclair. Sesini tanıyorum.'

Sinclair Kontu, tam şu çadırın içinde.

Londra'dan yeni gelmiş, eldivenlerini mi çıkarıyordu? Sarayın içinde ne varsa ele geçirmeye hazır mıydı?

Will, rıhtımda çalıştığı onca ay boyunca Sinclair'i hiç görmemişti. Ama onunla yüzleşmeyi hayal etmişti. Bir rıhtım deposundaki ofisine girdiğini hayal etmişti. *Annemi sen öldürdün.* İlk günlerde bu, Will'in ona kolayca savurduğu çocukça bir suçlamaydı. Will, onun bundan sonra ne söyleyeceğini hiç düşünmemişti. Ama sonra, yavaş, istikrarlı, amansız, Sinclair'e karşı ciddi bir şekilde çalışmaya başlamıştı. Şimdi ona söyleyecek bir şeyi vardı. *Annemi sen mi öldürdün? Oğlunu öldürdüm.*

Kazı alanınızdayım ve imparatorluğunuza son vereceğim.

Sinclair dedi ki, 'James bize ihanet etti. Artık bize karşı çalışıyor. Diğer suç ortaklarını salonda yakaladık. Genç kız kaçtı. Yeniçeri öldü. Aslan tutsağımız olarak kaldı ve Calais'e giden bir gemide.

Violet yaşıyor, diye düşündü Will. *Yaşıyor. Bir gemide.* Bunun üzerine hissettiği rahatlama, Sarah'nın midesini bulandıran düşüncesiyle hafifledi. Sinclair'in son Vekilharçlardan birinin ölümünden bu kadar rahat bahsetmesi damarlarını öfkeyle yaktı.

'Lordum... James St Clair bir hain mi? Bize karşı mı çalışıyor?" dedi Sloane.

Sinclair, "Küçük Jamie özgürlük için çabalıyor ama bu onun için yaratılmış bir durum değil," dedi. 'O tasmasından kurtulmuş bir köpek, ama yakında evine dönecek. James sertleşti ve Will içgüdüsel olarak bir elini onun koluna koydu. 'Tehlikeli olan yanındaki çocuk. Will Kempen. Ne aradığımızı öğrenemez. Ona hiçbir şey söylemeyin. Ve her şeyden önemlisi, onu saraydan uzak tut.

Sinclair, Simon'ı Will'in öldürdüğünü biliyor muydu? En azından Will'i avlamak onu Leydi'nin gerçek soyundan uzak tutacaktı: Elizabeth'ten uzak tutacaktı. *Emri Sinclair vermişti*, James ona salonun hücrelerinde söylemişti. *Sinclair anneni öldürdü.*

Will aniden onu görmesi gerektiğini fark etti. Annesinin ölüm emrini veren adamın yüzünü görmeye ihtiyacı vardı. Ama tuvaldeki bir boşluğa doğru ilerlediğinde, görebildiği tek şey Sinclair'in başının arkasıydı ve o da kalın sarı saçları ve geniş omuzlarıyla bir subay üniforması giymiş, tanıdık yeni bir boyunbağı takmış tuhaf bir şekilde yanlıştı-

"Lordum, onları basitçe öldürteyim mi?" dedi Sloane.

Hayır. Numara yapmaya devam et. Gemim iki hafta içinde geliyor. Onlarla bizzat ilgileneceğim.'

Sinclair konuşurken ışığa doğru döndü. Will, kapı suyun üzerinde açıldığında yaşadığı aynı kafa karıştırıcı yanlışlığı hissetti.

Konuşan adam Sinclair değil, Sloane'un kaptanı Howell'dı.

Sloane'un elleri saygıyla kenetlenmişti. Küçük bir eğilmeyle, "Evet lordum," dedi.

Howell'a söyledi.

Yanlışlık büyüdü. Will'in önündeki manzara, yalın gerçekler ve sağduyu ile savaşıyordu. Howell, Sinclair olamazdı. Howell belki de yirmi sekiz yaşında genç bir yüzbaşıydı. Kılık değiştirmiş olsa bile, elli dokuz yaşındaki Sinclair Kontu olamazdı.

Howell, Sinclair'in sesiyle, 'Ve onları saraydan uzak tutun' dedi.

"Evet, lordum," dedi Sloane.

Howell, 'Tekrar konuşacağız,' dedi.

Ve Will, ani ve korkunç bir sezgiyle neler olduğunu anladı.

Kaptan Howell sallanırken James'i görüş alanının dışına itti ve kendi sesiyle, 'Bay Sloane? Sanırım benim sıram geldi.

Sloane, Kaptan Howell'ı oturması için ikna etmeye çalışırken Will, James'i geri itmeye ve çadırdan uzaklaştırmaya devam etti.

"Anlamıyorum," dedi James. "O Sinclair'di. Konuşma şekli. Söylediği şeyler... Sinclair ve Kaptan Howell nasıl aynı kişi olabilir?

James ona bakıyordu, yüzünde perili ve şaşkın bir ifade vardı. Gerçekten bilmiyordu.

"Bunu yaptığını daha önce hiç görmedin mi?" dedi

Will. "Neyi yaparken? James ona baktı. "Neyi?

Will kendini düzenli konuşmaya zorladı. Etrafındaki kazıyı düşünmemeye çalışıyordu, bütün tünellerdeki adamlar geçmişi kazıyorlardı.

Sonsuz karanlık.

Kendisine bakmak için dönen o adamların gözlerini düşünmemeye çalıştı.

"Salonda Leda bize Karanlık Kral'ın ***S*** ile damgalanmış adamların gözlerinden bakabildiğini, sesleriyle konuşabildiğini ve hatta onları kontrol edebildiğini söyledi.

"Yani-

"Howell'ın bedenini kontrol eden Sinclair'di.

James'in çenesi gerildi, sonra kendi bileğini tutarak arkasını döndü.

Simon, James'i defalarca damgalamaya çalışmıştı. James'in iyileştirici yetenekleri her seferinde damgayı silmişti. Will araya girdi ve James'i omzundan sertçe kavradı, içindeki sahiplenme duygusu kabarırken James'i gözleriyle buluşmaya zorladı.

Will, "İşe yaramadı," dedi.

"Öyle olmasını o istedi," dedi James.

Söyleyemediği dışında buna bir cevabı yoktu. *Sana sahip değil.* Sinclair'e ve onun kaba kontrol çabalarına karşı öfke kabardı. Burada toprağın altından çıkarmaya çalıştığı şeye. Will'in planlarından her zaman bir adım önde olan planlarına. *Sana sahibim.* Bunu da söylemedi.

"Burada olduğumuzu biliyor," dedi Will. Ve sonra, 'Buradaki adamların yarısında damga var.

"Yani Sinclair her yerde olabilir," dedi James.

"Ya da herhangi biri," dedi Will.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

WILL, CYPRIAN'ı omzuna vurduğu bir el ile uyandırdı. Eğitimli bir savaşçı olan ancak sadece barış zamanı deneyimi bulunan Cyprian uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. O yapmadı
Will'in yaptığı gibi sessizce ve hemen uyandı. Will bir koruma duygusu hissetti. Cyprian'ın tüm olağanüstü yeteneklerine rağmen, dağlarda neredeyse kırılgan bir yanı vardı. Uzun saçları dağınık ve yatak gömleği buruşuk halde, baraka yatağındaki çarşafların arasında kendini yukarı iten genç bir adamdı.

"Ne oldu? Bir şey mi oldu?'

"Kalk," dedi Will. "Fazla zamanımız yok.

Zaten izleniyor ya da takip ediliyor olup olmadıklarını görmek için aceleyle barakaların etrafına baktı. James biraz uzakta bekliyordu, bu kazının küçük lordu gibi davrandığı günün ardından hâlâ tertemiz giyinmişti. Kıyafetleri Sloane tarafından verilmişti ve her ne kadar James'inkilerle aynı kalitede olmasa da
Londra'da giydiği giysiler hala Sinclair'in tarzını yansıtıyordu.

Şimdi Sloane bunun bir oyun olduğunu biliyordu. Onlar Sinclair'in ağındaki sineklerdi; muhtemelen başından beri öyleydiler.

Kendini aptal gibi hissediyordu. Kendini Sinclair'i kandırdığına, bir adım önde olduğuna inandırmıştı. Ama Sinclair'in güçlerinin kapsamını bile bilmiyordu. Sinclair'in bu kazıdaki planlarını hâlâ bilmiyordu, sadece yıllar öncesine dayandığını biliyordu.

Will, "İkinizin buradan çıkıp Ettore'nin köyünü bulmanız gerekiyor," dedi. "Şimdi. Bu gece.

Cyprian ve Grace koğuş yatağında ona dönük bir şekilde oturmuş, yatak tişörtleriyle bile ciddi ve hazır görünüyorlardı. "Ne oldu? Ne oldu?

Will kararlılıkla, "Sinclair,"

dedi. Cyprian, "Sinclair!"

dedi.

Will, James'le birlikte tanık oldukları rahatsız edici sahneyi kısaca anlattı. Onlara Sarah'nın ölümünü, Elizabeth'in kaçışını ve Violet'in Calais'ye götürülüşünü anlattı. Ve onlara Sinclair'in sesiyle konuşan Yüzbaşı Howell'dan bahsetti.

"Leda bize hep Sinclair'in insanları kontrol edebildiğini söylerdi," dedi Will. "Şimdi onu bunu yaparken gördük.

Grace açık duygularını saklayarak arkasını döndü. Cyprian elini onun omzuna koydu ve ikisi içgüdüsel olarak birbirlerine kenetlendiler. Sarah'nın ölümü, Cyprian'ın son Vekilharç olması gibi, Grace'in de artık son yeniçeri olduğu anlamına geliyordu. Bu da onu geriye kalan tek bilgi sahibi yapıyordu. Yaşlı Vekilharç her zaman ısrar etmişti: *Vekilharçların gerçek gücü bizim gücümüz değildir. Hatırlamamızdır.* Son yeniçeri olarak bu yük artık Grace'in omuzlarındaydı ve Cyprian da onun Vekilharç koruyucusuydu.

Sloane kim olduğumuzu biliyor. İkinizin gitmesi gerek. Tüm kazı kilitlenmeden önce Ettore'u bulmanız gerekiyor.

Cyprian onlara döndü. 'Bizimle gelmek zorundasınız. Artık burası sizin için güvenli değil.

Çadırda Sinclair'i duyduğundan beri bunu düşünen Will, "Hayır," dedi. 'Burada kalıp oyunu oynayacağız. Fark edildiğimizi bilmiyormuşuz gibi davranacağız. Sloane bizi bir hücreye atmayacak; kendi numarasını yapacak. Çifte blöf... İzleneceğiz ama yine de
biraz avantaj. Eğer kaçarsak, kazıya erişimimizi kaybederiz.

Grace, 'Bu seni ölüme götürebilecek bir pandomim,' dedi. Will, "Sinclair iki hafta içinde geliyor," dedi. 'Ne olduğunu öğrenmemiz gerek.
şu dağın altında.'

Cyprian çadır direğine yaslanmış olan James'e baktı, sonra başını salladı. Cyprian, "Ben atları getireyim," dedi.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi James, derme çatma ahırda belirerek.

Cyprian onu görmezden geldi. Gecenin karanlığında atını eyerleyen Cyprian, James'in yanında her zaman hissettiği öfke ve mide bulantısı karışımını hissetti. *Neden buradasın?* diye bağırmak istedi. James'in varlığı yanlıştı.
Sorunun altında kelimeler gizliydi: *İşi bitirmeye mi geldin?* James, Cyprian hariç tüm Vekilharçları öldürmüştü. James'in kışkırttığı mide bulandırıcı duygu kokteylinin bir parçası da her zaman var olan gerçek bir tehlike hissiydi.

"Dış dünya." James omzunu ahşap desteklerden birine yasladı ve Cyprian'ın sormadığı bir sorunun cevabıymış gibi söyledi. Cyprian onu görmezden geldi. Tabii ki James yardım etmeyi teklif etmedi. Ettore'u bulma görevi acildi ve Sloane kampı kapatma emrini vermeden önce Grace'le birlikte gitmeliydi.

'Su rutubetli. Yemeklerin tadı talaş gibi. İşçilik kalitesiz. Sadece burada olduğunu sanıyorsunuz ama sonra her yerde olduğunu fark ediyorsunuz.

Kabullenme sarsıntısını görmezden geldi ve James'e bakmamak için kendini zorladı, onunla ortak bir şey yaşamayı reddetti. *Suda bir sorun* var, demişti biraz içen Will'e, sonra da eğlenerek ve kafası karışmış *bir* şekilde, *"Suyun tadı böyle işte,"* diye cevap vermişti. Cyprian kızarmıştı, kendi saflığından utanmıştı, Violet'in onu bu konuda azarlamak için orada olmadığına sevinmişti, ancak bunu hayal edebiliyor, hatta belki de istiyordu, onun yokluğunun şeklini keskin bir şekilde hissediyordu.

"Ve yeni kuralları öğrenmeye çalışıyorsun," dedi James, sesi garip bir şekilde kısılmıştı, her zamanki alaycı hali yoktu, "ama kural yok ve sana amacını söyleyecek ya da yolunu izlediğin için seni takdir edecek kimse yok.

Cyprian onu görmezden geldi. Silahını ve eyerlerini iki kez kontrol etti. Ve sonra, emin olmak için, üçüncü kez. Asla çok iyi hazırlanamazdınız. Bunu yaparken, kimsenin yaptığı işi kontrol etmeyeceğinin, ne Leda'nın ne de Babası'nın yanından geçip takımlarına göz atmayacağının farkındaydı. Ama tertemiz tımar edilmiş atını eyeri ve dizgini tam yerinde olacak şekilde binek avlusundan geçirirken, bunu hayaletler için yapıyor olsa bile titiz bir standardı tutturduğunu bilmek ona iyi hissettiriyordu.

James atını sürerken onu takip etti, sesi keskinleşmişti, sanki bir tepkiyi hak ediyordu ve Cyprian bir tepki vermediği için üzgündü.

'Kılıç temiz, saçlar taranmış, yıldızlar parlıyor,' dedi James. 'Sen gerçekten de mükemmel bir Vekilharçsın.

Cyprian onu görmezden geldi.

'Bahse girerim odanızdan hiç kaçmadınız, bir gün bile antrenmana gitmediniz ya da zili duymazdan gelmediniz. Babanı mutlu etmek için boyun eğmekle çok meşguldün.

Cyprian onu görmezden geldi.

"Ve şimdi ilk görevine gidiyorsun, tıpkı gerçek bir Vekilharç gibi, beyazlar içinde Karanlıkla savaşmaya gidiyorsun.

Cyprian onu görmezden geldi.

"Eyerindeki bir noktayı kaçırdın.

Cyprian, bakmak için döndüğünde eyerin mükemmel bir şekilde cilalanmış olduğunu görmekten nefret ediyordu. Geri döndüğünde, James'in gözleri bir şey kazanmış gibi bakıyordu.

"Babam da böyle söylerdi, değil mi?

Cyprian, "Ne diyeceğini asla bilemeyeceğiz," dedi. "Onu sen öldürdün. Eyerin üzerine çıktı.

'Benim de gelmemi istemediğine emin misin, küçük kardeşim? Bensiz o tepe haydutlarıyla başın belaya girer. Hayatını iki kez kurtardığımdan beri.

Cyprian ona bakmadı, sadece topuklarını atına vurdu. *Bana öyle deme.* Hiçbir şey söylememek daha iyi.

Eğitiminize devam edin. Babam da böyle söylerdi. Grace'e katılmak için yola çıktı.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

'SLOANE BENİ ÇADIRINA DAVET ETTİ,' dedi James.

Yatak odalarını arşınlarken sesi gergindi, kısa ve keskin hareketleri kapı kapalıyken bile rahatsızlığını gösteriyordu.

"Geç bir akşam yemeği. Sadece *yakın çevre*. Onlara katılacağımı umuyor.'

Haberci onları odalarına vardıkları anda yakalamıştı, James'in gözleri hızla kâğıdın üzerinden geçti. Odalarına geri dönerken, onları izleyen adamların hepsinin Sinclair olduğunu hayal etmek çok kolay olmuştu. Buradaki tüm İngilizlerin bir markası vardı.

"Gitmek zorundasın," dedi Will. "Dış görünüşümüzü korumalıyız.

"*Dış cephe*," dedi James. Elinde kuryenin bıraktığı davetiye kartını tutuyordu, sanki öğleden sonra bir görüşme teklif ediyormuş gibi.

Will, "Diğerleri köyden dönene kadar oyalanırız," dedi. 'Sinclair, Sloane'a bizi meşgul etmesini söyledi. Biz de aynısını yapmalıyız.

Sloane'un önünde rol yapması gereken James'ken, vekil babasının gözlerinin üzerinde olabileceğini bilerek bunu söylemek Will için yeterince kolaydı.

"Peki ya sadakatimi sınarsa? Kelimeler, James'in meydan okuyan dış görünüşü gibi kırılgandı. James'in duruşu, vücudundaki beklenti dolu gerginlik, Will'in birden farkına varmasına neden oldu.

"Bundan hoşlanmıyorsun. Will bunu bir vahiy gibi söylemişti. İronikti ama yine de çok anlamlıydı. "İnsanları kandırmaktan hoşlanmıyorsun.

Tabii ki yapmadı. Tabii ki, bunca zamandır, yapmadı. James geldiklerinden beri gergindi, o kesici sözlerin ucu gittikçe keskinleşiyordu. Ve bunu yutmuş, Kettering'in ona dokunmasına izin vermiş, hatta bir zamanlar Sinclair için yaptığı gibi insanları öldürmüştü.

'Tanrım, senin için de böyle bir şeydi, değil mi? Sen gizlice Yaka'yı ararken Sinclair için çalıştığın onca yıl?

James'in söylemesini beklediği şey bu değildi, ağzı küçümseyici bir şekilde bükülmeden önce gözleri bir an için genişledi. "Bu değil-

Will, 'O haydutları öldürmek zorunda kalmamalıydın,' dedi.

Elbette James, Sloane'un önünde sadist amatör rolünü nasıl oynayacağını biliyordu. Yıllarca bu rolü oynamıştı, bir yandan da Tasma'yı arıyordu.

'Birkaç haydut umurumda değil,' dedi James.

James'in Salon'da yetişmiş olduğunu unutmak kolaydı. Cyprian gibi bir kural takipçisi ve gerçek bir inanan olabilirdi. İyi olmak için yetiştirilmişti.

Will, "Komiserleri öldürmek zorunda kalmamalıydın," dedi.

Sanki gerçeğin çekirdeğini bulmuş gibiydi, James'in gözleri daha da genişledi.

Sonra James tepkisinin ona ihanet ettiğini fark eder gibi oldu. Üstünü örtmek için kendini toparladı. "*Gerçekten* umurumda değil-

"Kimseyi öldürmek zorunda kalmamalıydın. Will kendi kendine, 'Benim için öldürmeyeceksin' dedi. Özellikle de Sinclair'i. Onun senin için bir baba gibi olduğunu biliyorum.

"Ama babalar," dedi James, gergin bir sesle, "benim uzmanlık alanımdır.

"Sinclair'in sadakat testi bu muydu?" dedi Will. 'Benim ol, aileni öldür?'

James sessizdi. Çünkü elbette bu tek bir sınav olmayacaktı, James Sinclair'e olan sadakatini bir kez değil defalarca kanıtlayacak, tıpkı bir Vekilharç olarak adanmışlık görevlerinde olduğu gibi acımasızlıkta da kendini kanıtlayacaktı. İkisinin de hoşuna giderdi. Sinclair başkaları üzerinde güç kullanmaktan hoşlanıyordu. James kendini kanıtlamak istiyordu. James'in sahip olduğu her şeyi kapıya döktüğünü düşündü.

Will, 'Yemekte bütün gözler senin üzerinde olacak,' dedi. 'Bir gösteri yap. Bu bana etrafa bakmak için zaman kazandıracak. Aslında, Sloane'un çadırında Sinclair'e kulak misafiri olduklarından beri Will ilk kez yalnız kalacaktı. İstediği fırsat buydu ve bunu boşa harcamayacaktı.

"Ne için etrafa bakınayım? James anlamamıştı ve Will de anlamasını beklemiyordu.

"O sarayın içinde ne olduğunu öğreneceğim," dedi Will, "ve Sinclair'i durduracağım.

"Saray gece gündüz korunurken ve kazıdaki tüm gözler senin üzerindeyken bunu nasıl yapacaksın? James'in kaşları çatıldı.

"Yaratıcılık," dedi Will.

"Beni Sinclair yetiştirdi," dedi James. 'Bütün numaralarımı biliyor. Yarısını bana o öğretti. Ne yapabileceğimi biliyor.

"Benim numaralarımı bilmiyor," dedi Will.

Will, James gidene kadar bekledi, sonra odalarına bırakılmış olan tıpalı şarap şişesini aldı ve doğruca Sloane'un dışarıya nöbetçi olarak gönderdiği kötü kılıklı adama gitti.

Masumca: 'Beni Yüzbaşı Howell'ın çadırına yönlendirebilir misiniz? James St Clair onu Sloane'un yemeğine davet etmemi söyledi.

Adam homurdandı. "Kaptan, St Clair ile yemek yemeyecek.

Will bu kadarını tahmin etmişti. Ama gözlerini kocaman açmıştı. 'Umarım yanılıyorsunuzdur. Onu ikna edene kadar Howell'ın çadırından ayrılmamam söylendi.

Adam, "Umarım bütün gecen vardır," dedi. Böylece Will, gözcüsünün onu Howell'ın çadırına götürmesini ve orada istediği gibi vakit geçirmesi için bırakmasını sağladı.

İçeri girerken şarap şişesini kaldırdı ve yeni bir yalan söyledi. 'Yüzbaşı Howell.

Bay Sloane size bunu gönderdi. İyileştiğinizi umduğunu söylüyor.

"St Clair'in oğlu," dedi Howell, sanki bu ismin tadı iğrençmiş gibi.

Will yakından bakınca, Howell'ın boynundaki morluğun solmakta olduğunu görebiliyordu. Bunu gizlemek için taktığı yeni boyunluk, adem elmasının biraz altına kaymıştı. Giysileri Sloane'unkilerle aynı kalitede değildi ve dağ başında yıpranma belirtileri gösteriyordu.

Ama şişeyi aldı. Mantarı tek bir çekişle çıkardı ve bardakların inceliklerini görmezden geldi, şişeyi bir yudum için dudaklarına götürdü, bir alay yüzbaşısınınkinden çok rıhtımdaki adamların alışkanlıklarına benziyordu.

Will, ele geçirilmenin kalıcı izlerini arıyordu ama hafif bir gerginlik dışında hiçbir şey göremedi.

başından beri orada.

Howell şarabı yuttuktan sonra şişeyi boynundan tutarak sırayla ona bakıyordu. "Odasını paylaşan sensin. Gözlerinde yavaş, açık bir spekülasyon vardı.

Will havanın değiştiğini hissetti, *St Clair'in oğlu* birdenbire olağanüstü yeni bir anlam kazandı. Kasıtlı olarak bacaklarını gevşetti. Bu, Will'in daha önce bir erkekle denediği bir yaklaşım değildi. Ama bir lojmanı paylaşamazdınız.

çocuklar için ev ve dünyadan masum kalmak.

"Bana bunlardan hiç teklif etmedi. Will, Howell'ın bileğine baktı, sonra kirpiklerinin arasından tekrar yukarı baktı.

Howell, "Bir tane almak için ne kadar ileri

gidersin?" Will, "Duruma göre değişir," dedi.

"Acıdı mı?

"Çok fazla," dedi Howell.

"Görebilir miyim?" dedi Will.

Yüzbaşı Howell sanki oynadıkları oyunu biliyormuş gibi eğlenmiş görünüyordu. Öne doğru geldi. Will'in önünde durarak kolunu sıvamaya başladı. Bir perdenin kalkışındaki gerilim: Ortaya çıkan marka bir yükselişti,

korkunç bir işaret.

"Dokunabilir miyim?" dedi Will.

Howell'ın yüzünde yavaşça yayılan bir gülümseme. Will ***S'***yi ilk gördüğünde, onu düşmeye teşvik eden bir çukur gibi hissetmişti. Gerçek şu ki

her zaman onu çağırırdı. Will'in başparmağı yara izinin üzerinden geçti. Howell, Simon'ın hiçbirinin anlamadığı bir sembolden yapılmış kaba bir damgayla onu yakmasına izin vermişti.

"İşte böyle evlat, neyin peşindesin? Yüzbaşı Howell'ın diğer eli Will'in beline uzanırken, alçak sesle, memnuniyetle sorduğu bir soruydu bu.

'Ne yapabileceğimi öğreniyorum,' dedi Will.

Sesi farklı geliyordu. Masadan kalkmıştı, gözleri sabitti. Tutuşu keşiften komuta etmeye dönüşmüştü. Bu Sinclair'in sembolü değildi. Karanlık Kral'ın sembolüydü ve sahibini bekliyordu. Yüzbaşı Howell'ın ifadesi değişti.

Will, "Hayır, karşı koyma," dedi. "Sadece izin ver.

Kaptan Howell'ın nefes alış verişi değişmiş, onunkiyle belli belirsiz bir uyum sağlamış, soluk gözleri gözbebeğiyle birlikte kararmış ve bir avın sırlı bakışına bürünmüştü.

"İşte bu kadar. Will sol elini Howell'ın bileğinde tuttu ve sağ elini kaldırarak ensesini kavradı, başparmağı James'in onu morarttığı yemek borusunun üzerinde duruyordu. Gözleri buluştu. Howell parmaklarının altında yutkundu; Will, Howell'ın boynunda uzayan sakalın kaba çiziklerini hissedebiliyordu.

Ama bundan da öte, ***S'***yi hissedebiliyordu. Onu her zaman hissedebilmişti. Onu çağıran, içine çeken bir karanlık. Onu gördüğü ilk andan beri direnmişti. Şimdi direnmeyi bıraktı, çağrısının onu çağırmasına izin verdi.

"Zor olacağını düşünmüştüm," dedi Will. "Ama değil, değil mi?

Işık ona yanıt vermeyi reddederken, mumlara bakarak geçirdiği onca ay.

Tek yapması gereken karanlığa adım atmaktı.

"Sen zaten benimsin," dedi Will.

"*Efendim*," dedi Kaptan Howell.

Evet, diye düşündü Will ve bir sarsıntıyla Kaptan Howell'ın bedeninin içine girdi, gözlerinden kendi yüzüne bakıyordu.

Nefes nefese kaldı ve havanın tanımadığı bir boğaza dolduğunu hissetti. Bileğinde bir el hissedebiliyordu. Bu kendi eliydi. Kendi yüzüne bakıyordu. Kafa karıştırıcı görüntü ona beyaz mermer gibi soluk tenli, gözleri tamamen siyaha dönmüş, sanki göz bebekleri her ikisini de yutmuş bir çocuk gösterdi. irisler ve beyazlar. O siyah gözler tıpkı rüyalarında gördüğü gibi alev alev yanarak ona bakıyordu.

Bu benim. Ben böyle görünüyorum. Oradaki çocuk oydu. Ama aynı zamanda Howell'dı. Howell'ın kendisininkinden farklı uzunluktaki kollarını hissedebiliyordu. Uzandı ve Howell'ın eli kalktı, kalın parmaklıydı, kolu kıvrık sarı saçlarla kaplıydı. Howell'ın kemiklerinde, serseri bir liman çocuğunun biriktirmeyi umamayacağı türden iri etler vardı.

Benden de uzun. Kendini ağır ve hantal hissediyordu, sanki aşırı büyük bir takım elbise giymiş gibiydi. Ama bu uzuvları kullanmayı öğrenebilir, diye düşündü. Onların farklı denge ve ağırlıklarına uyum sağlayabilirdi. Kaptan Howell'ı şimdi Sloane'un yemeğine götürebilirdi - ya da çadırına, ya da daha sonra bir toplantıya.

Sloane sırları ortaya dökebilir. Sloane'un ele geçirilme belirtilerini fark etmediğini varsayarsak. Eğer tanırsa, Will Sinclair gibi davranabilirdi.

Ya da Sloane'un bedenine sahip olabilirdi. Başka bedenlerde yaşadığını hayal etmek kolaydı ve bunu düşündüğü anda onları hissetti, damgalarıyla birbirine bağlanmış parlayan noktalar gibi. Sanki Sinclair'in bu görevde mutlak sadakate ihtiyacı varmış gibi, bu kazıda her bir İngiliz'i işaretleyen düzinelerce marka vardı. Will hissetti-

Dışarıdaki adam çadırı izliyor. Sloane ve bir avuç markalı subay akşam yemeğindeydi. Levazım subayı, uykuyu zor buluyor

durmak bilmeyen kazma sesleri. Sonra hiçbir şey, ama daha fazla uzanırsa-

At arabasının dizginlerini tutan bir adam, eldivenli ellerinde kalın deri. Yaşlı bir kadın yemek zilini çalıyor, sesi kulaklarında çınlıyor. Elinde bir mesajla kalabalığın içinde koşan bir çocuk. Onlardan düzinelerce, yüzlerce vardı, dünyanın yarısına yayılmışlardı-

Howell. Howell neredeydi? Will, Howell'ı geride bıraktığını fark edince paniği arttı. Elini uzattı ama onu bulamadı. Ya Howell'ın bedenine geri dönemezse? Ya kendi bedenine dönemezse?

Tutunabileceği bir şeyi, herhangi bir şeyi çılgınca aradı. Ama hiçbir şey yoktu, sadece bu dönen yokluk, kendinden uzaklaşmak. O

Umutsuzca, tanıdık bir şeyler aradı. Onu topraklayacak, kendine bağlayacak bir şey için-

-Ve kendini tanımadığı gözlerden çilli bir yüze ve çok iyi tanıdığı o sıcak, yakışıklı yüze bakarken buldu.

"*Violet?*" dedi.

Kız ona bakıyordu ve sanki bir gemideymiş gibi suyun sesini ve tuz serpintisinin kokusunu duyabiliyordu.

O, gerçekten oradaydı, ete kemiğe bürünmüştü, sıcak ve gerçekti, uzanıp dokunabilecek kadar yakındı.

"Menekşe-

"Will!" dedi James ve bir anahtarla Umbria'daki kendi bedenine geri döndü, akıntıdan çekilen bir balık gibi nefes nefese kaldı.

James kapı aralığında kötücül bir ilah gibi duruyordu, gücü etrafında parlıyordu. Kaptan Howell uzak duvara çarptı ve orada sabitlendi, görünmez bir güçle Will'den koptu. Will başını hızla başka yöne çevirdi ve doğal olmayan mürekkep siyahı yüzeylerini gizlemek için gözlerini sıkarak kapattı.

Tanrım, James görmüş müydü? Will soluk soluğa nefes alıyor, gözlerini saklamak için sımsıkı kapatıyor, hâlâ bedeninden çıkmış olmanın etkisindeydi. Kendini toparlamaya çalışarak tırnaklarını avuçlarına geçirdi.
Bilmelerine izin verme. İzin verme.
Gördüler.

James'in ellerini omuzlarında hissetti - James'in gerçek ellerini - ve başını kaldırıp gözlerini açmak zorunda kaldı. Ortaya çıkarılmanın verdiği bir panik parlaması.
Ama James ona acil bir endişeyle bakıyordu, bu da kendi gözlerinin siyah mürekkebinden arınmış olması gerektiği anlamına geliyordu. Kendisini ele verebilecek herhangi bir şeyi bastırmaya çalışsa bile, rahatlama onu ürpertti.

"Will!" dedi James aceleyle.

Violet'i buldum. James'e söyleyemezdi. Kimseye söyleyemezdi. Kimse onun ne yapabileceğini bilemezdi. Kelimeleri bastırmak için dilini ısırdı. Violet yaşıyordu. Violet bir gemideydi, muhtemelen Sinclair'in söylediği gibi Calais'ye gidiyordu. Onu esir alanlardan birinin bedenine girmiş olmalıydı.
Tanrım, o da gemide onunla birlikteydi.

"Will, canını mı yaktı, yoksa-" Will, James'i hiç böyle görmemişti. James'in kendisi için neden endişelendiğini anlamadı ve sonra James'in Will ile Kaptan Howell'ı birbirine sarılmış halde gördüğünü ve kimin av, kimin avcı olduğunu karıştırdığını fark etti.

Bu ironiye gülme isteği boğazında düğümlendi. Her zaman arzuladığı gibi rahatlatılmak ne kadar komikti. Çünkü elbette bu bir yalana dayanıyordu. James, Will'in az önce ne yaptığını bilseydi ona yardım etmezdi.

Geçmişin bir anısı kendini tükürdü: *Kehanette bulunurken savunmasızım.* Zihni bedenini terk ettiğinde, her zaman nöbet tutan ve sadakati mutlak olan Anharion dışında hiç kimsenin Sarcean'ın yanına yaklaşmasına izin verilmemişti,
çünkü Tasma'ya bağlıydı.

Ama James tasma takmıyordu. Will'i koruyordu çünkü bunu istiyordu. Will, James'in ona verdiği şey karşısında duyduğu zayıf bir özlemle, *"Sarcean buna hiç sahip olmamıştı*," diye düşündü.

"James, ben iyiyim, ben-

"Ona elini sürmeye nasıl cüret edersin?

James, hemen çadır direğine doğru soluk alıp vermeye başlayan Kaptan Howell'a dönüyordu. James'in omzunu tutup onu geri çekme sırası Will'deydi.

James. Onu eziyorsun. James! James! *Bırak onu.*'

Yüzbaşı Howell öksürerek yere düştü. Elini boğazına götürerek onlara baktı. "Ne oldu? Nöbetlerimden birini mi geçirdim?

"Sıra sizde!" dedi James. "Sinclair burada mıydı?" Onun gücü Howell'ı çadır direğine geri çarptı. Bütün branda donanımı düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"James, o ne olduğunu bilmiyor!

James sinirli bir ses çıkardı ama gücünün Howell üzerindeki etkisini ikinci kez serbest bıraktı. Howell geriye doğru çabalarken aşağıya baktı.

"Çık dışarı," dedi James ona. "Şimdi.

Howell, eli hâlâ boğazına yapışmış halde yukarı ve dışarı doğru itti. Will neredeyse elini sempatiyle kendi boğazına götürecekti ama Howell'ın havasızlığından ya da morarmasından hiçbir şey hissetmiyordu. Zihninde adamın vücuduna dair bir izlenim kalsa bile, Howell'la arasında devam eden bir bağ yoktu.

Howell gider gitmez James, "Daha dikkatli olmalısın," dedi. "Bu markayı taşıyan erkeklerle yalnız kalamazsın.

"Ben iyiyim.

Will kararsızdı, hâlâ kendi bedenine alışmaya çalışıyordu ama bunu gösteremiyordu.
Hissettiği garip yer değiştirmeyi sakladı, tıpkı neredeyse ortaya çıkarılmış olmanın kırılganlığını sakladığı gibi.

'Sinclair her yerde olabilir. Kendin de söyledin. Peşinde olduğu kişi sensin. Güvende değilsin.'

Sanki Will masumdu; bahtsız çocuktu; James'in takip ettiği ama doğası gereği saf olduğunu düşündüğü biriydi. Sanki Will, Sinclair Will'in annesini öldürdüğünde, Sinclair'in neler yapabileceğini bilmiyormuş gibi.

"James, ben iyiyim.

Violet'i görmüştü. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

"ÜÇE KALDIR!" Violet duydu. *"Bir, iki-"* Gözleri bağlıydı ve Bayan Duval'ın gücüyle olduğu yerde donup kalmıştı, tüm kafesin yukarı doğru yükseldiğini hissetti, sonra merdivenlerden yukarı taşınıyormuş gibi eğildi. Kaydı ve arka parmaklıklara çarptı. Temiz hava ve büyük bir limanın çığlıkları, hepsi Fransızca.

Neredeydi? Calais mi? Bildiği tek Fransız limanı orasıydı. Sinclair'in gemilerinin sık sık seyahat ettiği bu yer, Avrupa'nın geri kalanındaki işlerinin ilk durağıdır. Calais manzarası meşhurdu. Gözleri bağlıyken göremiyordu. Burada ne işi vardı?

Kafes aniden tekrar eğiliyordu, bu sefer ters yönde - bir rampa - sonunda bir vagon olduğunu ancak sarsılıp yuvarlanmaya başladığında fark ettiği şeyin üzerine yerleştirilene kadar.

Hareket edebildiği anda göz bağını koparmaya hazır bir şekilde tetikte bekledi.

Ama Bayan Duval'ın gücünde hiçbir kesinti yoktu. Violet, Bayan Duval'ın arkasında çömelmiş bir kurbağa gibi oturduğunu ve yolculuk boyunca gözlerini ondan hiç ayırmadığını hayal etti.

Bir sarsıntı - araba durdu. Sallanmaya bakılırsa kafes taşınıyordu. Sonra yere çarptı.

Violet saçında bir el hissetti. Sonra, bir sihirbazın sahne numarasını göstermesi gibi, gözbağı çekilip çıkarıldı. Bayan Duval ne demiş olursa olsun, babasını ve erkek kardeşini kendisini beklerken görmeyi umuyordu.

Onun yerine eski bir Fransız şatosunun çürümeye yüz tutmuş balo salonundaydı. Bu

Çürüyen döşeme tahtaları ve tavandaki küf lekeleriyle harap bir haldeydi, kirli Fransız pencerelerinden birinden içeri bir sarmaşık sızıyordu. Boş ve büyük, dansçıları ve sosyetesi uzun süredir ortalıkta olmayan bu bina ona biraz Komiserler Salonu'ndaki eğitim alanını hatırlattı.

Bayan Duval ve kardeşi Leclerc balo salonunun en ucunda duruyorlardı. Kafesin kapısı açıktı ve artık baskı altında değildi. Violet yavaşça, temkinli

bir şekilde dışarı, alanın ortasına çıktı.

İlk gördüğü şey hayvanlardı. Taksidermiler, garip pozlarda hayvanlar vardı. Duvarlarda geyik kafaları, saldırıyormuş gibi görünmeleri için doldurulmuş büyük kediler. Donmuş dağ keçilerinden birine bakıyordu, göz kırptığını gördü ve ürpererek birçok hayvanın canlı olduğunu fark etti: kara bir kedinin yanında bir kardinal papağanı, bir pitonun yanında bir tavşan, bir
Olmamaları gerektiği halde rahatsız edici bir şekilde yan yana ürüyorlardı. Bu, doğal düzenin bozulmasıydı, onu rahatsız eden bir tür kaos. Bayan Duval orada olmasaydı ne olurdu? Yırtıcılar saldırır mıydı? Avlar yenir miydi?

Hayvanların arasında duran Leclerc de bu tedirgin tablonun bir parçasıydı, pençe izleri yüzünü belirgin bir şekilde çiziyordu. Yarı yarıya daha büyük bir yırtıcının balo salonuna girdiğini hayal etti ve sonra düşündü - *bu benim.* Gözlerini Duval'e dikti.

"Neden buradayım?" dedi Violet.

Onunla Bayan Duval arasında, çürümeye yüz tutmuş döşeme tahtalarının üzerinde bir kılıç ve yanında bir bıçak duruyordu. Mantıklı olmayan silahlar dizilmişti.

"Sana bir Aslanın nasıl öldürüleceğini öğreteceğim," dedi Bayan Duval.

Violet kılıca ve bıçağa baktı, sonra tekrar Bayan Duval'a döndü.

"Nasıl öldürüleceğini biliyorum," dedi Violet.

'Nasıl savaşılacağını biliyorsun. Ama kendi türünüzle hiç yüzleşmediniz. Bayan Duval onun bakışlarının yönünü fark etti. "Devam et. Kılıcı al.'

Violet, herhangi bir tepki almadan ilerleyebildiğine şaşırarak yavaşça ilerledi. Parmakları her iki elinde birer tane olmak üzere kılıcın kabzası ve bıçağın sapı üzerine kapandı. Düşünemeden ya da ikinci kez tahmin edemeden
Bayan Duval'e doğru iki adım atarak kılıcını sertçe vücuduna savurdu.

"Dur," dedi Bayan Duval sakince.

Violet kendini havada donmuş halde buldu, vücudu dişlerine saplanan ve görüşünü karartan bir acı şokuyla önce omzundan yere çarptı. Vücudu doğal olmayan bir şekilde felç olmuş bir halde düştüğü yerde yatarken Bayan Duval'ın ayakkabılarının göründüğünü gördü.

"Bana zarar vermene izin vermeyeceğimi açıkça belirtmek isterim. Küçük topuklu siyah düğmeli uzun çizmeler.

"Gözünü kırpma," dedi Violet, bu sözler boş bir tehditti. Bayan Duval'ın gücünün göz kırpmakla durdurulamayacağını zaten biliyordu. Ama Bayan Duval göz kapaklarını kısa bir saniyeden daha uzun bir süre kapatırsa ne olacaktı?

Bu eski döşeme tahtalarının üzerinde fırlatacak hiçbir şey yoktu. Belki kılıcını fırlatıp Bayan Duval'ın başını *yeterince* çevirmesini sağlayabilirdi.

"Şimdi," dedi Bayan Duval. 'Bakalım neler yapabiliyorsun.

Dürtü yeniden ortaya çıktı. İşlerin kolay olmayacağını hisseden Violet, kendini ya da kılıcını Duval'e fırlatma arzusunu bastırdı.

'Eee? Saldırın,' dedi Bayan Duval.

Justice'in ona öğrettiği bir sekans - Violet bunun karşılık bulduğunu görünce şok oldu. "Gördüğüm kadarıyla Vekilharçların tekniklerini öğrenmişsin," dedi Bayan Duval. "Bu bir Aslanı öldürmek için yeterli olmayacaktır.

"Vekilharçlar yaşayan en büyük savaşçılardır," diye karşılık verdi

Violet ona. 'Sana böyle mi öğrettiler? Aslanlar Vekilharçlardan daha

güçlüdür ve

Daha hızlı. Daha dayanıklı. Bir darbe alıp devam edebilirler.

Başının yan tarafına dişlerini titreten bir darbe *vurmak* kelimesine eşlik etti. Violet gözlerini kırpıştırarak silkeledi. Sanki darbe hafızasını yerinden oynatmış gibi, Tom'un Adalet'ten dayak yediğini ve hayatta kaldığını gördüğünü hatırladı. Sonra Tom'un kaç Vekilharç öldürdüğünü hatırladı.

'Neden duruyorsun? Yaralanmış ve hırpalanmış bir Steward gibi tepki

veriyorsun.

Sen bir aslansın. Böyle bir vuruş seni ürkütmemeli bile.

Bu, Violet'in farklı bir nedenle tekrar göz kırpmasına neden oldu. Bayan Duval Aslan kanının ona saldırılara karşı direnç kazandırdığını mı söylüyordu? Kolay kolay morarmadığı doğruydu. Alışılmadık bir yükseklikten atlayabileceğini ve güvenli bir şekilde yere inebileceğini biliyordu. Ağır nesneleri kaldırmak onu ezmiyordu.

"Kendiniz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Bayan Duval. 'Komiserler sana olduğun şeyden faydalanmayı öğretmemişler.

"Bana nasıl dövüşüleceğini öğrettiler.

"Size Aslanların yolunu öğretmediler; kendi yollarını öğrettiler.

Bayan Duval ona bir kez daha vurdu ve Violet birdenbire gelen bu darbe yüzünden sendeleyerek öne doğru yürüdü. Sonra gerçekten sendelemeye ihtiyacı olup olmadığını merak etti. Eğer yerinde dursaydı ne olurdu?

"Gücünüzün farkında değilsiniz," dedi Bayan Duval. 'En iyi Vekilharç, en iyi Aslan'ın karşısında ölür. Her seferinde. Tüm iksirlerine, Karanlık'la yaptıkları tüm anlaşmalara rağmen. Sen kendinden aşağı olanlardan öğrendin.

"Komiserler *aşağı tabakadan* değil," dedi Violet. Ama Tom kesmişti *Sealgair*'deki Adalet. Adalet'in soğuk suyun içinde yüzüstü yattığını, siyah saçlarının etrafına dağıldığını görebiliyordu.

'Aslanın ne *olduğunu* sanıyorsun? Yoksa sana bunu da mı söylemediler?

Violet öfkeyle ona baktı. Bilmemekten nefret ediyordu. Tom Kalküta'yla ilgili hikâyeler anlattığında hissettiği sessizlik duygusunun aynısını hissetti. Her zaman yaptığı gibi bu duyguları bastırdı ve nefretini Bayan Duval'a odakladı.

'Eski dünyada güçleri olan pek çok kişi vardı. Anka'nın Kanı, Manticore'un Kanı. Aslan Kanı'nın aksine, onların soyu tükendi. Ama Aslanlar varlığını sürdürdü. Senin de oynaman *gereken bir* rol var... *Bir Aslan'ın Rassalon'un Kalkanı'nı alacağı gün gelecek*.

"Kaderimin yenmek olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdi Violet, ama cesareti kırılmıştı. Bu sözler ona Yaşlı Vekilharç tarafından söylenenlere çok benziyordu.

Bayan Duval cevap vermek yerine, "Yemek ya da yenmek için," dedi. 'Aslanlar güçlüdür ama öldürülebilirler. Kendi türünüzü öldürmek için güçten daha fazlasına ihtiyacınız olacak. Size nasıl kazanacağınız öğretildi ama nasıl öldüreceğiniz değil. Ben size öğreteceğim. Rakibinizin en savunmasız olduğu yere acımadan, hızlıca nasıl saldıracağınızı öğreneceksiniz. Sana vücudun zayıflıklarını öğreteceğim. Gözler, boğaz, karaciğer.'

"Neden bir Aslan öldürmek isteyeyim ki?

Bayan Duval, "Çünkü ağabeyinle olan kavgan ölümüne olacak," dedi ve Violet'in ağzı kurudu.

Kılıcını indirdi ve Bayan Duval'ın bundan hemen faydalanmamasına neredeyse şaşırdı. Bir an sonra Violet kılıcını
döşeme tahtaları.

"Tom'u öldürmeyeceğim," dedi Violet.

"Ya sizi öldürmeye çalışırsa?" dedi Bayan Duval.

"Bunu asla yapmaz.

'Ailen sana hiçbir şey söylemedi mi? Tom Ballard eninde sonunda seni öldürmeye gelecek. Ya onunla savaşmak için eğitilirsin ya da eğitilmezsin.

Violet kılıcını eline almadı. "Sana neden inanayım ki?

Bayan Duval, "Anneni tanırdım," dedi. Violet ona baktı. "Onun ne bildiğini biliyordum. Tüm türünüzü yöneten kanunlar. *Bir Aslan'ın ölümü bir Aslan'ın güçlerini bahşeder.*'

Sanki kelimeleri çok uzaklardan duyuyor gibiydi. Bu sesler onun içinde bir çan gibi çalıyor, derinlerdeki bir şeyi çağırıyordu. *Bir Aslan'ın ölümü...*

Bir anı; saçlarında eller ve şarkı söyleyen bir kadın sesi. İngiliz eteklerinin yapısal kabarıklığı olmayan ama farklı bir kumaştan yapılmış bir etek.

kumaş. Yeşil, sarı ve kıvrımlarında gevşek. Şarkının sözlerini hatırlamıyordu. Ya da eteğin kenarındaki desen. Ya da-

"Onun adını söyledin. Kendi sözleri çok uzaktaydı. Onları dışarı itmek zorundaydı ve o zaman bile onun bir parçası gibi görünmüyorlardı. Bu konuda konuşmak neredeyse korkutucu geliyordu. *Gauhar.* Annesinin adı. Yasak konu. *O kadının çocuğunu evime nasıl getirirsin!* Daha önce. Onun adını söyledin. Dedin ki-'

Bayan Duval cevap vermedi. "Sahte Azar, Rassalon'u öldürerek onun gücünü ele geçirdi. Ama bir şeyler ters gitti. Azar kalkanı aldı, ama güçleri transfer edilmedi. Rassalon son gerçek Aslan'dı.

"Son gerçek Aslan. Kelimeler bir kıvılcım çaktı, kendisinin ötesinde bir şeyle bağlantı kurdu. O ellerin sıcaklığına, sıcaklığın kuşatıcı anısına.

"Annenin senden beklentisi buydu," dedi Bayan Duval. 'Rassalon'un örtüsünü almak. Aileni hak ettiği ihtişama kavuşturmak için. Bir kraliçe olmak.
gerçek Aslan. Ama John Ballard'ın başka planları vardı.

"Anlamıyorum," dedi Violet. Ama anlamadığı şey bu duyguydu, çoktan unutulmuş bir şeyle olan bu hayalet bağlantıydı.

"Seni baban yaptı. Violet'in midesi "*yaptı*" kelimesiyle burkuldu. "Ve sonra anneni öldürdü. Dehşet içinde Bayan Duval'a baktı. "Onun gücünü kendisi ve oğlu için istiyordu. Ama Azar'da olduğu gibi bir şeyler ters gitti. Gerçek bir Aslan olamadı. Bu yüzden seni de yanında İngiltere'ye getirdi. Neyin yanlış gittiğini öğrenmeye çalışıyor ve cevabı bulduğunda seni oğluna sunacak.

Violet kendini hasta hissetti. 'Bunları bana neden anlattın? Kimsin sen?'

"Ben Basilisklerin sonuncusuyum," dedi Bayan Duval. 'Ve Undahar'ın altında yatanlara karşı yalnızca gerçek bir Aslan'ın durabileceğini biliyorum.

Onu bir mahzene attılar.

Kafesine geri döndüğünde zincirde her iki yönde de birkaç adım hareket etmesine izin verecek kadar boşluk vardı ama mahzen kapısına çıkan merdivenler ya da yeraltı odasını kaplayan kullanılmayan şarap fıçıları bir yana, kafes parmaklıklarının ötesine bile uzanamıyordu. Bileklerindeki Steward kelepçeleri, zincirleri kırmak ya da onları duvardan çıkarmak için kullanabileceği gücü tüketmişti.

Yolda, çürümeye yüz tutmuş şatoyu, tahtalarla kapatılmış pencereleri, mobilyaların üzerindeki beyaz çarşafları, sıvaları dökülen odaları gördü.

duvar kağıdını soyarak eski döşemeleri ortaya çıkardı. Büyük bir taş şöminenin üzerinde oyulmuş *La fin de la misère* yazısını gördü. Anlamını bilmiyordu ama kelimeler onu ürpertmişti.

Aynı zamanda, Bayan Duval'ın uyandırdığı duygularla kendini ham hissediyordu. Hindistan'daki yaşamı, kendi zihninin savruluşuyla engellenen bir avuç puslu anıdan ibaretti. Bunların çoğunda Ballard'lar vardı, sanki babası tarafından bir hatıra gibi koparılıp getirildiği anda doğmuş gibiydi. Annesini hatırlamıyordu. Ayrılırken herhangi bir keder hissettiğini hatırlamıyordu. Anlamak için çok gençti - babasının her zaman söylediği buydu.

Mutlu bir şekilde çılgınca koştuğu gemiyi hatırladı. Londra'ya vardığını hatırladı. Babasının karısı Louisa'nın yüzünü hatırladı, tıpkı Londra'daki evin kişisel olmayan taş cephesi gibi.
Onlardan biri olmayacağını ilk anladığı anı hatırladı: akşam yemeğinde nereye oturması gerektiği konusundaki tartışma.

Ama ondan önce, onu isteyen bir annesi vardı.
onun için planlar yapmış, onun için umutlar ve hayaller kurmuştu.
Hakkında hiçbir şey bilmediği bir yerden gelen bir anne, çünkü
Hindistan'dan söz etmekten bile kaçınmış, Tom ya da babası ondan söz ettiğinde kaşlarını çatmış, sanki bu onu kızdırmış gibi davranmıştı, oysa belki de hissettiği şey kızgınlık değildi.

Leclerc merdivenlerden onu izledi.

Leclerc'in çok yaklaşmasını bekledi ama adam sanki büyük kafeslerdeki yaratıklarla uğraşmaya alışkınmış gibi titizlikle dikkat ediyordu. Yüzündeki yara izlerine baktı: belki de şimdi gösterdiği özenin kaynağı
geçmişte dikkatsizlik.

Leclerc'in tarafını tutması için onunla birlikte hareket etmeliydi. Will de böyle yapardı, diye düşündü. Will'i tam da bu şekilde zincire vurulmuş halde bulmuştu ve Will'in yaptığı ilk şey, onu zincirlerini çözmesi için ikna etmeye çalışmak olmuştu.

Eğer düşünürse, onu zincirlerini çözmeye ikna *etmişti*.

Bunu nasıl yapmıştı? Ta içinize bakan karanlık gözler ve kimsenin yardımına gelmesini beklemezken canını verebileceği hissi.

Leclerc'in merdivenlerden yukarı seslenişini ve ardından ortaya çıkan mutfak görevlisinden bir tepsi almasını izledi. Zincirlerinin menziline girmek yerine,
Leclerc tepsiyi yere koydu, sonra bastonuyla ona doğru itti.

"Gördünüz mü? Biz sizin düşmanınız değiliz.

Tahta tepsiyi kendine doğru çekerken, bunun bir silah olabileceğini düşündü. Bayat ekmekten bir parça koparıp iştahla yedi ve sonra Will'in muhtemelen zehirli olduğundan şüphelenerek yemeyeceğini düşündü.

Umarım öyle değildir. Bir ısırık daha aldı. Tadı zehir gibi değildi, bayat ekmek tadındaydı ve doğrusu o kadar da iyi değildi.

"Madem kız kardeşin hayvanları kontrol edebiliyor," dedi Violet çiğneyerek, "neden yüzün konusunda sana yardım etmedi?

Leclerc'in yüzü kızardı. 'Güç bizim ailemizde var. Çocukken kimin sahip olup olmadığını test ederiz.

Çiğnemeyi bıraktı. "Ne yani, seni vahşi bir hayvanın yanına mı atıyorlar?"

"Gördüğün gibi," dedi Leclerc.

Yara izleri, bir manzaranın derinliklerine oyulmuş, beyaz ve kabarık, kenarlarında pembe büzülmeler olan, çapraz, kıvrımlı yollar gibi yüzünü boydan boya kat ediyordu. Sol gözü yoktu. Elizabeth onu bıçaklamadan önce bile bastonuna yaslandığı belliydi.

Violet, "Ne tür bir hayvan?" diye sordu.

"Bir aslan," dedi ve kız derisinin diken diken
olduğunu hissetti. "Benim gibi mi demek
istiyorsun?

"Gerçek bir aslan demek istedim. Hiç gördünüz mü? Hayal edebileceğinizden çok daha heybetlidirler. İçinde yattıkları otlar gibi altın sarısı, ağır bacaklı, sanki dünyada çok az kaygıları varmış gibi. Ama ayağa kalktıklarında her şeye hükmederler. Yara izlerimin arasındaki açıklıktan pençelerinin ne kadar büyük olduğunu görebilirsiniz. Elbette, o zamanlar sadece bir çocuktum. Leclerc ince bir tebessüm etti. "Bu babamın sınavıydı. Onun hayvanları kontrol etme gücüne sahip olup olmadığımı görmek için. Ben yapamadım.

'Demek bücür sensin,' dedi.

Leclerc yıkık dökük suratının arkasından ona baktı. "Babamın güçlerine sahip değilim.

'Ama kız kardeşinin var. Kıskanıyor musun?'

Onun sakinliğini bozamazdı. 'Kız kardeşime güvenmemekle hata ediyorsun. Ailem beni parçalamasına izin verecekken, canavarı durduran oydu. Beni dışarı çıkardı. Babamın ikimiz üzerindeki hakimiyetini kırdı. Bu yüzden aramızı açabileceğini düşünme. Kız kardeşim zayıflara yardım eder. Eğer ona izin verirsen, senin de babandan kurtulmana yardım edecektir.

Karanlıkta kızardı. Adamın hikâyesi kendisininkine rahatsız edici derecede benziyordu:

Çocuğuna güç sunağında hizmet eden bir baba. O istemedi

Leclerc'le hiçbir ortak noktası yoktu. En derin fantezilerinde Tom babaları hakkındaki gerçeği öğrenmiş ve Bayan Duval'ın Leclerc'e yardım ettiği gibi ona yardım etmişti. Ama Tom bunu hiç yapmamıştı.

"Kız kardeşinin Sinclair için çalıştığını sanıyordum.

Leclerc, "İstediği zaman yapıyor," dedi. "İçiniz rahat olsun, o ve babanız arkadaş değiller.

'Yani beni gizlice mi eğitiyor? Sinclair bilmiyor mu?'

Leclerc ona kişisel olmayan, değerlendirici bir bakışla baktı. "Gölge nedir?" dedi. "Bunu hiç merak ettin mi? Vekilharçların Karanlık'la yaptığı anlaşma tam olarak neydi?

"Birini öldürdüğümü biliyorum," dedi Violet. "Önemli olan

tek şey bu. "Tek başına değil," dedi Leclerc. "Sadece

Rassalon'un gücüyle.

Bu onu kısa bir süreliğine durdurdu. Rassalon Kalkanı'nın gölgelere karşı gücünden bahsettiği tek kişi Will'di. Ve o karanlık, yalnız dövüşte olanları Will'e anlatmamıştı bile. Leclerc'e baktı ve onun da kendisini izlediğini gördü.

"Bunu nereden biliyorsun?

"Sadece gerçek bir Aslan Undahar'ın altında yatan şeye karşı durabilir.

Bunlar kız kardeşinin sözleriydi. Soğukkanlılıkla bastonunu kaldırdı ve onunla tepsiyi işaret etti.

"Öyleyse yiyin," dedi Leclerc. 'Kız kardeşimin eğitimini tamamlamak için gücüne ihtiyacın olacak.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"*Yakaladım seni, seni küçük sefil*! Bir adamın eli kızın koluna yapıştı ve onu geriye doğru çekti, kızın bedeni direnmedi, şok içinde kıza bakıyordu.

'Bırakın beni! *Bırakın* beni! Elizabeth çantadaki bir kedi gibi çırpınıyordu. "Katherine!" diye bağırdı. "Katherine!

Katherine onu duymamış, Prescott ve uzun şapkalı süslü bir adamla birlikte hanın kapısından içeri adım atmıştı. *Will onun öldüğünü söylemişti.* Bir hata mı yapmıştı? *Yalan söylemişti. O bir yalancı.*

Ona duyduğu öfke bembeyaz alevlendi ve kendisini vekaleten tutan iki adama saldırdı. *Yalancı.* Katherine yaşıyordu. Buradaydı, kurtulabilirse yakalayabileceği kadar yakındaydı.

'Ow! Beni tekmeledi-! Bunu topallayan bir adım ve bir sürü küfür izledi. "Onu arabaya geri atın ve bu sefer lanet kapının kilitli olduğundan emin olun!

İki adamdan ilki arabanın kapısını açarken konuştu. Tüm dikkati tekrar ona yöneldi. Ağzı açık siyah bir çene: dehşet onu
oraya geri dönmek zorunda kalma düşüncesiyle daha çok mücadele ediyor. *Oraya değil, onunla değil-*

Kapıdaki adam ön kolunu burnuna bastırdı ve 'Tanrım, sanırım diğeri öldü' dedi.

Elizabeth'i tutan diğer adam tekrar küfretti. "Allah kahretsin. İkisinden daha kısa boyluydu, yıpranmış bir kasketin altında kahverengi saçları olan tıknaz bir adamdı. "Çıkarın onu o zaman, numara yapmadığından emin olun.

"Ona dokunma. *Ona* dokunma,' dedi Elizabeth, midesi bulanarak, uzun boylu adam Sarah'yı arabanın kenarına sürükledi, sonra da cesedi omzunun üzerinde ölü bir ağırlık gibi salladı. Yakın bir köşeye bıraktı.
birkaç bağlanmış saman demeti. Numara yapmıyordu.

Katherine yaşıyor, dedi Elizabeth kendi kendine, Sarah'nın açık gözlerinin görüntüsü aklından çıkmıyordu. *Katherine yaşıyor. Katherine yaşıyor.* O gerçekten

mücadele ediyordu. Bacaklarını vagonun kapısına sıkıştırmaya çalışıyordu, böylece onu kaldıran adam onu içeri sokamayacaktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı Georgie?" dedi uzun boylu adam kuru bir sesle, Georgie dediği kısa boylu, tıknaz adam tekrar küfrederken, Elizabeth'in ayakkabısının topuğu kaval kemiğine büyük bir güçle çarptı. Elizabeth boynunda keskin bir çekiş hissetti ve kumaşın yırtıldığını duydu. "Bırak beni! Mücevherlere alışık değildi ve boğazındaki keskin çekişin ötesini düşünemiyordu.

"Nedir o? Bir Steward kolyesi mi?'

Uzun boylu adam aşağı uzanıyordu. Madalyon boynundan çıkmıştı! *"O benim, geri ver!*" demek için ağzını açmıştı ki Georgie sertçe, "Dokunma ona, seni aptal!" dedi. Steward'ın ne olduğunu bilmiyorsun. büyüsü var.' Uzun boylu adam elini geri çekti, ardından iyi bir önlem için haç işareti yaptı. "Vekilharç büyüsü!

Georgie dedi ki, 'Ben onu içeri götüreyim. Sen git Bay Prescott'a büyük kızın öldüğünü söyle. Ona bununla benim ilgileneceğimi söyle. Elizabeth'e elini salladı.

Kız onun kolunu ısırdı ve Georgie tekrar küfrederek onu kaba bir şekilde vagonun ağzına doğru sürükledi. İkinci bir deneme: Kız içeri itilmeyince, Georgie kendisi tırmanıp kızı sürükledi.

Kendini tekrar vagonun kapalı alanında buldu, karanlık ve sessizdi; kişneyen atlar ve saman kokusu sanki özel, kilitli bir alandaymış gibi uzak görünüyordu.

Etli bir el ağzını kapattı ve bir diz karnına inerek uzun boylu adamın gitmesini bekler gibi onu yerde tuttu. Madalyonu yüzünün önünde sallanacak şekilde kaldırdı ve talep etti:

"Bunu nereden aldın?

"Bu seni hiç ilgilendirmez! Elizabeth ağzını elinden bırakır bırakmaz ona doğru atıldı.

"Buldun mu? Çaldınız mı?' İnatçı bir sessizlik. Seni küçük sefil. Bu Eleanor'un kolyesi. Nereden buldun bunu?'

Eleanor mu?

İsim onu durdurdu, biraz nefessiz kaldığını hissetti. "Nereden aldığım kimin umurunda?

Eleanor öldü. Seni küçük pislik. Ölüden mi çaldın?' Onu sertçe sarstı.

Sarsıntıdan rahatsız olmamıştı, suçlama karşısında dehşete düşmüştü. 'Ben yapmadım

Çal onu! Biri bana verdi!' 'Kim?'

"Bir yalancı," dedi Elizabeth. "Bunun ne önemi var?

Adam ona baktı. Gürbüz, biraz kırmızı yüzlü, yelekli, gömlek kollu ve kadife pantolonlu bir adamdı. Bir işçiye ya da bir seyise benziyordu. Bir eliyle onu tutarken diğer eliyle madalyonu kendi gömleğinin içine soktu. Madalyonun kaybolduğunu görünce sanki bir ışık sönmüş gibi hissetti.

'Geri ver onu! Onu bana geri ver!'

Madalyonu sakladığı yere ulaşamayacak kadar kısa olan kadın, yumruklarıyla onu yumrukladı. Adam yine küfretti, bu sefer daha önce hiç duymadığı özlü bir kelimeyle. Katherine bir keresinde *deuced* dediğinde teyzesinin verdiği tepkiyi hatırlayarak itiraz edecekti, eğer adamın küfrettiği şey olmasaydı.

Madalyon sanki oraya fırlamış gibi elindeydi.

Ona bakıyordu. Adam da ona bakıyordu. Sarah'nın "*Onlara kim olduğunu söylemeyeceğim*" diye fısıldadığını hatırladı. Sarah, Leydi'yi korurken ölmüştü.

'Sen Eleanor Kempen'in kızısın,' dedi. "Değil misin?

Kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu. İçinden bir ses, "B*u onun adı mı?"* diye düşündü. Bunu hep inkar etmişti. *O benim annem değil.* Ama kalbi garip bir şekilde atıyordu ve madalyon elinde sıcacıktı. *Öyleysem ne olmuş yani?* Bunu söylemedi.

"Adın ne?" diye sordu.

"Elizabeth.

"Bir kraliçe ismi," dedi. "Annen gibi.

Gözlerinin neden ıslak olduğunu bilmiyordu. Kendisini hiç annesi olan biri olarak düşünmemişti. Bir çizginin parçası gibi, sanki bu küçük metal parçası onu uzayıp giden bir geçmişe bağlıyordu.

"Dinle," dedi adam. 'Buranın on beş mil doğusunda Stanton adında bir köy var. Sana bir at bulabilirim ve yolu açabilirim. Bu gece yola çıkıp oraya gidebilirsin. Ellie Lange'i sor. O ne yapacağını bilir.

Hiç mantıklı gelmedi. "Neden gitmeme izin verdin?

"Çünkü o kolyenin sahibi olan kadına, çocuğu tehlikede olursa ona yardım edeceğime dair bir söz verdim.

Madalyonu elinde sıkıca kavradı. Will'in söylediklerini düşündü, *Senin almanı isterdi.*

O bir yalancıydı ve güvenilmezdi. Ama içinde küçük bir çocuğun annesinin ona yardım ettiğini düşünen bir yanı vardı.

"Aramızda eski yöntemleri bilen birkaç kişi var," dedi adam. "Leydi'ye hizmet edenler.

Annesi gerçekten de ona yardım edecek müttefikler toplamak için zaman harcamış mıydı? Elizabeth kararlı bir nefes aldı. "Kız kardeşim olmadan gitmeyeceğim. "Kız kardeşin mi?

Katherine. O içeride. Bay Prescott ile birlikte.'

Adam şaşırmış görünüyordu. "Leydi Crenshaw *kız kardeşiniz* mi?" "*Leydi Crenshaw* mı*?*" dedi Elizabeth.

Londra'da Katherine'in konuştuğu tek şey unvandı. *Ruthern'de yaşayacağız, ben Leydi Crenshaw olacağım, partiler düzenleyeceğim, menüleri seçeceğim ve istediğimiz her şeyi yiyebileceğiz.* Elizabeth sadakatle*, "Cook'un yemeklerini severim*," demişti. Katherine de ona sarılıp*, "Hâlâ Cook'un yemeklerini yiyebiliriz. Sadece sonrasında kayısı dondurması yiyebiliriz.*

Ama sonra bir gece Katherine odasına geldi, yüzü korkuyla çizilmişti. *Elizabeth, gitmeliyiz.*

O gece Elizabeth kâbusların gerçek olduğunu öğrenmişti. O Leydi Crenshaw değil. O Katherine Kent. O asla evlenmez
Simon, o-'

Bir katil. Madalyonunu elinde tuttuğu kadını öldürmüştü. Bir sürü kadın öldürmüştü. Ve ölmüştü. Will öyle demişti. Ama sonra, Will bir yalancıydı. Will, Katherine'in öldüğünü söylemişti.

"Simon'la evli değil," dedi adam. 'Phillip'le evlendi. Erkek kardeşiyle.

Phillip mi? "Ama Phillip'le hiç tanışmadı bile!

Adam omuz silkti. Elizabeth kaşlarını çattı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Yüzünü buruşturdu ve derin derin düşündü. Bu adamın hikâyesini nasıl öğrenebilirdi?
gerçek miydi?

"Düğün St. George's Hanover Square'de miydi?

Adam başını salladı. "Özeldi ve geceleyin yapıldı, hiç kimsenin katıldığını duymadım.

"Bu kanıtlıyor!" dedi Elizabeth. 'Yanlış bir şeyler var. O asla özel olarak evlenmez. Ona yardım etmelisin.

Adam bu fikri savuşturmak için ellerini havaya kaldırıyordu. Mavi olan gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı. 'Oh hayır. Beni ihbar edecek. O Phillip'in karısı. Onunla birlikte.'

Elizabeth, "O da benim gibi Eleanor'un kızı," dedi. Adam daha önce iki kez söylediği aynı kelimeyi söyledi.

Elizabeth, "Teyzem bunun kötü bir kelime olduğunu söylüyor," dedi. '*İyi konuşmanın*, *iyi konuşulmak anlamına geldiğini* söylüyor. *Erkeği erkek yapan görgüdür* der. Diyor ki-'

O kelimeyi tekrar söyledi. "Sen burada bekle. İsteksizce. 'Kız kardeşin Phillip'le birlikte handa. Kapıyı çalmak için bir bahane uyduracağım.'

"Georgie ne?" dedi Elizabeth birden. "Ne?

"O adam sana Georgie dedi. Georgie ne?'

"Redlan George," dedi. "Demek Bay Georgie sizsiniz.

Orada beklemedi. Onu ahırın kapısına kadar takip etti, Redlan burada durdu ve avlunun karşısındaki hana baktı.

"Bu çok tuhaf," dedi Redlan.

"Ne?" dedi Elizabeth.

"O adamlar. Daha önce orada değillerdi.' Kaşlarını çattı.

Onun arkasından dışarı baktı. Birinci kattaki odalardan birinin dışında gösterişli bir şekilde beş adam duruyordu. Daha önce orada değillerdi. Muhafızlara benziyorlardı.

'Bu Hugh Stanley,' diyordu Redlan. "Ve John Goddard. Amos Franken. Bu isimler ona bir şey ifade etmiyordu ama Redlan'a bir şey ifade ediyor gibiydiler. "Sen burada bekle ve gözlerden uzak dur.

Beklemek istemedi ama adamın gözden uzak durmak konusunda haklı olduğunu düşündü ve adam avluda ilerlerken iki sıra fıçının arkasına saklandı. Çıtaların arasından beş adamı net bir şekilde görebiliyordu.

Goddard ve Stanley derme çatma bir masada, tahta bir fincan içinde kemik zarlarla hazard oynuyorlardı. Diğerlerinden ikisi tahta kütüklerin üzerinde oturmuş onları izliyor ve ara sıra kahkahalar atıyorlardı. Sonuncusu Redlan'ın Amos Franken dediği adamdı. Kapının yanındaki bir sandığın üzerine oturmuş, elindeki bıçakla kırmızı bir elmayı dilimliyor ve parçaları ağzına atıyordu.

Goddard tehlike masasından başını kaldırdı ve Redlan'ı şu sözlerle selamladı: "Eğer diğer kızı öldürdüysen, Prescott mutlu olmayacak.

Redlan bir homurdandı. "Kapıyı açın, hanımefendiyi Phillip'e geri götürmek için emir aldım.

"Bunu duymamıştım.

"Bunu şimdi duyuyorsun. Redlan elini buyurgan bir tavırla uzattı.

Goddard omuz silkerek anahtarları ona uzattı. "Sen benden daha iyisin.

"Nedenmiş o?

"Bir kaçık," dedi Goddard. "Dillerde konuşuyor. Gözleri çoktan oyuna geri dönmüştü.

Hugh Stanley, "Şans!" dedi, ellerini ovuşturdu, sonra tehlike zarlarını masanın üzerine döktü. Sonra da Bay George'un sözünü söyledi. Diğerleri o kadar yüksek sesle güldüler ki, Amos Franken elmasını yemeyi bıraktı ve masada ne olduğunu görünce kendisi de gülmeye başladı.

Redlan kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Dalmış olan adamlar onun Franken'in elmasını bitirmesi, bıçağını yere bırakması ve zar oyununa yeni dalmış bir şekilde oturması dışında uzun dakikalar boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra Redlan mahkûmunu dışarı çıkardı ve Elizabeth zorlukla yutkundu.

Bu oydu. Katherine'di.

İçini bir rahatlama kapladı. Bu bir rüya, çılgın bir halüsinasyon ya da başka bir kız değildi. Bu Katherine'di, onun tirbuşon gibi altın rengi bukleler yüzünü çerçeveliyordu. Şapkasını kaybetmişti ve çuha çiçeği elbisesinde bir yırtık vardı. Bundan hoşlanmazdı. Bir şeylerin kıyafetlerini mahvetmesinden nefret ederdi.

Elizabeth ona doğru bir adım attı, gözleri irileşti ve kalbi mutlulukla dolup taştı.

Katherine masadan elma bıçağını aldı ve Redlan George'un boğazına sapladı.

Ama o bizim arkadaşımız, diye düşündü Elizabeth, Redlan yere düşüp boynundan kanlar fışkırırken boş bir şokla. *Arkadaşımızı öldürüyorsun.* Öylece durdu, olduğu yere çakıldı kaldı. Bıçağı tekrar kaldırıp elma çekirdeği yere yuvarlanan Amos Franken'ın şahdamarını keserken, Katherine'in çuha çiçeği elbisesine kan sıçradı.

Stanley ve Goddard kumar masasından sıçrayarak zarları ve fincanı parçaladılar. Stanley bir tabancayı çekip doldurmaya başladı, umutsuzca fişeğin kâğıdını dişleriyle yırtarak açtı. Goddard hızla uzaklaştı ve hanın ana kapısına doğru koşmaya başladı.

Yardım alıyor, diye düşündü Elizabeth boş boş, son adam saldırıp Katherine'in üzerine yürürken, Katherine sanki adamın ağırlığıyla geri çekilmeyi beklemiyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle dış duvara çarptı. Bir an sonra adam yere yığıldı, karnı yarılmış, bıçağıyla bağırsakları deşilmişti.

Katherine onun üzerinden geçti. Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. İşini yapan bir kasabın pratik tavırlarına sahipti. Bıçağı dilimlemek için kullandı.

Beş adamı iki eliyle öldürdükten sonra bileklerindeki ipi bir zangoç gibi açtı. İp yere düştü. Başını kaldırıp Hugh Stanley'nin kırmızı çerçeveli gözlerine baktı.

"Geri çekilin, yoksa ateş ederim!

Stanley tabancayı doldurmuştu ve namlusu hafifçe titreyerek Katherine'e doğrultuyordu. Katherine sanki tabancayı görmemiş gibi aldırmadan bıçakla ona doğru ilerledi.

Onu vurdu.

Elizabeth onun sendelediğini, karnında kırmızı bir leke açtığını gördü. Şaşkın şaşkın baktı ve sanki inanmıyormuş gibi yaraya dokundu, gözleri ve ağzı şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"Geri çekil dedim!" dedi Stanley, Katherine tekrar yukarı bakarken. Bir saniye sonra geriye doğru devrildi, Katherine'in bıçağı, hatasız bir isabetle fırlattığı gözüne saplandı. Sonra eğildi ve bıçağı
Stanley'nin göz çukurundan bıçağı çıkardı.

Elizabeth ileri doğru koşuyor, Katherine'in bileğini tutup onu çekiştiriyordu.

Katherine! Bu taraftan. Atları alacağız. Haydi!'

Katherine kıpırdamadı ya da onu selamlamadı; gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi olmadan kolunun altına baktı. Bir süre sonra, "Biri daha vardı," dedi Katherine, hana doğru bakarak. "Kaçan bir adam.

'Yardım almaya gitti. Gitmeliyiz!" dedi Elizabeth.

"Onu öldürmek daha kolay olabilir," dedi Katherine.

Prescott handan çıkıyordu, John Goddard da hemen arkasından onu takip ediyordu.
Prescott, Katherine'e şöyle bir baktı ve Goddard'ı sanki takviye çağıracakmış gibi hemen içeri gönderdi.

"Atlara ihtiyacımız var," dedi Elizabeth, Katherine'in kolunu daha sert çekiştirerek. 'Ahır bu tarafta. Hadi gelin. *Haydi*.

Katherine sonunda kendini sürüklenmeye bıraktığında, isteksiz bir adım Ahırlara doğru. Elizabeth, 'Batıya gitmeliyiz,' diyordu. 'Stanton köyünde yardım var. Ellie Lange adında bir kadın.

Ahırların karanlık, saman kokulu iç kısmında Elizabeth umutsuzca etrafta binek aradı ve sadece tüy toynaklı, ağır aksak yürümekten başka bir şey yapamayacak kadar yavaş atlar gördü. Birden ahırdan ahıra koşarken, kahverengi ve beyaz lekeleri boya lekelerine benzeyen tanıdık bir yüz gördü.

"Nell!" dedi ve midillisinin sıcak boynuna sarıldı.

Geri dönen bir sokulma Elizabeth'in kalbinin bir odasının kilidini açtı. Bir sadakat patlamasıyla, Nell'in tüm İngiltere'deki en hızlı binek olduğuna karar verdi.
Midillisine bir dizgin taktı, sonra Katherine'e yardım etmek için geri döndü.

Katherine, onu dehşete düşürmesi gereken türden bir atın, on sekiz elli, kalın boyunlu ve güçlü arka ayaklara sahip kestane rengi bir canavarın bulunduğu ahırın kapısını açıyordu. Londra'da, Uğurböceği'nin nasıl eyerleneceğini Elizabeth anlatmıştı, Katherine ise daha yeni eyeri kaldırabildi. Katherine artık eyer takmakla bile uğraşmıyordu, sadece atın çıplak sırtına çıkıp şaşırtıcı bir şekilde ata bindi. Atının yelesini çekiştirerek, kulağa *Vala!* gibi gelen bir şey söyledi ve ahırın kapısından dışarı fırladılar.

Elizabeth Nell'in üzerine atladı*, "Deh, Nell!"* dedi ve kendini Katherine'in ardından bağıran, silahlarını kapan, lambalarını kapıp bellerine tüfeklerini bağlayan adamlarla dolu bir avluda buldu. '*İşte oradalar! Yakalayın onları*! Eller ayak bileklerini kavradı.

"*Yürü, Nell, yürü*! Nell cesurca gerindi, kısa bacakları öfkeyle çalışıyordu. Ahırlarda başka binek atı olmadığına göre, gerçekten kaçabilirlerdi. Hanın kapısından dörtnala çıkarken Elizabeth umutla doldu.

Sonra uzaktan köpek sesleri duydu.

Salondan gelen sesi hatırladı, siyah köpekler koşabileceklerinden daha hızlı bir şekilde koridorlara üşüşmüşlerdi.

'Batıya gitmeliyiz! Stanton'da bize yardım edebilirler!'

Katherine cevap vermedi, sadece sertçe sürmeye devam etti. Gerçek şu ki, Elizabeth hangi yönün batı olduğunu bilmiyordu ve Katherine'in de bunu söylemesine imkân yoktu. Karanlıkta Katherine'in çuha çiçeği rengi elbisesi tek soluk noktaydı ve Elizabeth inatla onu takip etti.
Yoldan çıkıp sık bir ormana girdi.

Ormanda hızlı gidilmemesi gerekiyordu. Londra'dan kaçtıkları gece Abbey Bataklığı'nı geçerken salyangoz hızıyla ilerlemişler, atlar bataklık toprağın üzerinde dikkatle ilerlemişlerdi. Ama Katherine tavşan delikleri, kütükler, alçak dallar ya da atın bacağını kırabilecek ani düşüşler gibi tehlikelere rağmen atını yavaşlatmamıştı. Elizabeth yüzüne çarpan dalları görmezden geldi ve midillisi Katherine'in atını şevkle takip ederken Nell'in güvenliği için dua etti.

Köpeklerin sesi uzaklaştı. Ağaçlar daha da sıklaştı ve zemin alçaldı. Sonunda Katherine durdu ve atından indi.

Ay ışığının parıltısının karanlık, hızlı akan bir dereyi gösterdiği, yosunlu ıslak taşlarla bezeli bir yokuşun dibinde durmuştu. Onun
At su höpürdetmeye başladı. Elizabeth attan indi ve uzakta durdu.

Katherine omzunu bir huş ağacının gövdesine yaslamıştı. Karnını tutuyordu, soluk çuha çiçeği rengi elbisesi koyu renk kurdelelerle çizgiliydi. Bir süre sonra bıçağı aldı ve sanki bir elmayı soyuyormuş gibi, elbisesinden kıvrımlı bir kumaş şeridi keserek karnındaki yaraya bastırdı.

Elizabeth ona, kana bulanmış elbisesine, kolaylıkla kullandığı bıçağa, yarasına gösterdiği soğuk ve gerçekçi ilgiye baktı. O yarayla kilometrelerce at sürmüştü. O bıçakla beş adam öldürmüştü.

Elizabeth tüm o girdap gibi dönen yanlışlıkların, burada, ormanda tek başına görmek istemediği bir şeye dönüştüğünü hissetti.

"Sen Katherine değilsin," dedi Elizabeth.

Katherine son sargıyı da bağladıktan sonra, sanki Elizabeth'in pek önemi yokmuş gibi başını kaldırıp baktı.

"Sen Katherine değilsin," dedi Elizabeth. 'Katherine bandaj yapmayı, eyersiz ata binmeyi ya da dövüşmeyi bilmez. İnsanları öldürmez. Ve asla çuha çiçeği giymez, saçları için çok sarı!

Katherine'in ifadesi sertleşti. "*Katherine*," dedi. Bu isim ağzında tatsız bir tat bırakıyordu, sanki tadına bakıyor ve tadını beğenmiyordu. "Senin için kimdi o?

Öyleydi. Elizabeth'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. "O
benim kız kardeşim. "Kardeşin mi?
Elizabeth, "Ona bir şey yaptın," dedi. Ne?' 'Kız kardeşin
öldü,' dedi Katherine.
Elizabeth bir adım geri çekildi. "Öldü mü?

Will'in ona söylediği buydu. Ama Will bir yalancıydı. Katherine yaşıyordu. Değil miydi? Elizabeth önündeki kıza baktı. İkizi değildi. Esrarengiz bir benzerlik de değildi. Bu *Katherine*'di. Her zerresi Elizabeth'in hatırladığı gibiydi. Ama öyle değildi.

Elizabeth artan bir dehşetle, "Bu onun bedeni," dedi. "Sen onun
bedenindesin.

Elizabeth bir anda bunu açıkça gördü: Katherine'in gözlerinin ardında farklı bir insan vardı. Bu Katherine'in yüzü olabilirdi, ama onu canlandıran o değildi.

"Geri ver onu.

Katherine'in içindeki kişi ona soğuk bir ifadeyle baktı. Elizabeth ona doğru uçtu ve elbisesinin önünü tutup salladı.

"Geri ver onu! Ve sonra ona ulaşmaya çalışarak, 'Katherine! *Katherine! Katherine!* Benim, Elizabeth!'

Katherine, Elizabeth'i tuttu ve elinden çekip aldı. "Hayır, Katherine seni duymak için var. O öldü.

"Yalan söylüyorsun," dedi Elizabeth. "Onu geri getirin!

'Aynı gemide yaşayan iki ruh değiliz,' dedi Katherine. 'Günün kapanışındaki son ışık gibi o da gitti. Geri getirecek bir şey yok.

Elizabeth buna inanmadı, inanmak istemedi. Yine de Katherine'in bedenindeki şey çok soğuk bir şekilde farklıydı ve içinde Katherine'e ait hiçbir şey yoktu. Elizabeth yabancı ifadeye, yabancı duruşa ve hâlâ bıçak tutan yabancı ele baktı.

"Kimsin sen?

"Ben Visander, Kraliçe'nin Şampiyonu," dedi eskiden Katherine olan beden. "Ve bu dünyaya Karanlık Kral'ı öldürmek için döndüm.

Ve aniden onun ne olduğunu görebildi: bir asker. Etkili cinayetlerinde, soğukkanlı taktiklerinde ve görmezden gelme biçiminde bunu görebiliyordu.

karnındaki delik. Ön kolunu ıslak olan yüzüne sildi.

"Sana ihtiyacımız yok," dedi Elizabeth. "Karanlık Kral'ı çoktan durdurduk. O yüzden geldiğin yere geri dönebilir ve kız kardeşimi geri verebilirsin.

-'

Visander aniden ona odaklandı. "Onu tanıyor musun? Biliyorsun-' Sözünü kesti ve başını iki yana salladı.

Hayaletimsi bir ses ormanda çınladı. *Hayır*, diye düşündü Elizabeth, kanı donmuştu. *Hayır, hayır, hayır.* O feryat boş taş odalarda yankılanırken, kanla kaplı koridorlarda koştuğu ve ışıkla dolu bir ağaca çarptığı anıları yuvarlandı. Bu sesi daha önce de duymuştu, salonun üzerindeki gökyüzü önce kırmızıya, sonra siyaha dönerken.

"*Vara kishtar.* Visander bir nefes verdi. 'Indeviel, sen kaybedersin *vara kishtar*?'

Bir gölge, diye düşündü Elizabeth. *Bir gölge, bir gölge, bir gölge.* "Gölge nedir?

vara kishtar?'

"Köpek olmayan köpekler, yine de avlanırlar. Karnını tutan yapışkan ele baktı. "Kanımın kokusunu takip ediyorlar. O

eteğinden daha fazla şerit yırtmaya başladı. Atını ahırdan çıkardığı zamanki savaş hazırlığıyla aynı ekonomik hissi veriyordu.

"Gölgeler," dedi Elizabeth, kendini hasta hissederek.

"Onlar gerçek gölgeler değil," dedi Visander. "Onlar bir efendiye bağlı gölge tazıları. Kanlı etek şeritlerini aldı ve onları üstündeki dala bağladı. "Bu onların dikkatini bir süreliğine dağıtacaktır.

Eliyle karnını tutarak kendini tekrar atının üzerine itti. Eskisi kadar kolay hareket etmiyordu. Elizabeth'e baktı. "Beni takip etme. Sen sadece bir baş belasısın.

Visander'in onu terk etmekte olduğunu anlaması bir an sürdü.

"Hayır. Kadın kendini adamın atının önüne attı ama adam ondan hızla kaçtı ve kestaneyi dizginleri olmadan yönlendirdi.

Sonra da atını sürüp gitti.

Elizabeth ağzı açık bir şekilde ona baktı. Topuklarını Nell'in yanlarına vurarak tırmanmaya başladığı sırada Visander çok uzaktaydı. Elizabeth ona yetişmek için atını hırsla sürdü. Ama geçen sefer Nell'i iten şey kaybolmuştu. Nell artık yerde süzülmüyordu; midilli sertliğiyle koşuyor, çalılıklara çarpıyordu.

Önce dört karanlık şeklin her iki taraftan Visander'a yaklaştığını gördü. Ve türlerinin korkunç zarafetiyle, *vara kishtar* saldırdı.

İlki bir panterin sessiz sıçrayışıyla yükseldi ve çığlık atarak atı dizlerinin üstüne çökertti. Gölge tazılarından üçü atın üzerine düşerek boğazını ve karnını parçaladı. Dördüncüsü Visander'a doğru sıçradı.

Elizabeth atından inmiş, Nell'e onu uzaklaştırması için bağırıyordu. 'Koş, Nell!
Koşun!' Sonra eline bir taş aldı ve tazılara doğru koşmaya başladı.

Visander yuvarlandı, ilk hamleden kurtuldu ve bıçağı aldı. Ama solgundu ve karnını tutuyordu ve elma soymak için kullanılan bir bıçak bir *vara kishtar*'ı öldüremezdi. Gölge tazı arka ayakları üzerine çökmüş, tekrar sıçramaya başlamıştı, bir diğeri de birkaç saniye gerisindeydi.

"Hayır!" dedi Elizabeth. "Dur! O benim kız kardeşim!

Kendini Visander'ın bedeninin üzerine attı ve içgüdüsel olarak neyin geldiğini görmek için döndü.

Sıçramanın ortasında bir tazı, açık çeneleri o kadar yakındı ki sıcak nefesini hissedebiliyordu ve yüzünü örtmek için kollarını havaya kaldırdı ve bağırırken gözlerini sıktı, korkusu, koruyuculuğu, öfkesi ve yaşama isteği tek bir yanan patlamayla içinden fışkırdı.

Işık.

Etkileyici, patlayan bir küre, havayı beyaza çevirdi. Gözlerini açtığında gölge tazısının havada eridiğini, ikinci tazının eridiğini ve atın üzerinde ziyafet çeken diğerlerinin de eridiğini gördü, çünkü içindeki şey kendini dışarıya doğru fırlatmış ve ormanı geceleyin çakan şimşek gibi aydınlatmıştı.

Korkunun olduğu yere bir fener getirin. Çünkü karanlık ışığa dayanamaz.

Sonra her şey bitti ve içinde hiçbir şey kalmadı. Baş dönmesi onu ele geçirmeden ve ışık sönmeden önceki saniyede Visander'ın kendisine bakan şok olmuş yüzünü gördü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

İki Steward atı üzerinde bir GECE SÜRÜŞÜ: neredeyse bir görevmiş gibi davranabilirdi.

İlk görevi. Bunun son derece farkındaydı. Grace onun kalkan arkadaşı değildi ve geri dönecekleri bir salonları da yoktu; yine de bunun Justice ve kardeşinin yapabileceği bir şey olduğunu hayal edebiliyordu, burada, İtalyan tepelerinde birçok kişi arasında bir adam bulmak için gönderilmişlerdi.

Marcus ona dış dünyanın ne kadar büyük, bir Vekilharcın ise onun içinde ne kadar küçük hissettiğini hiç söylememişti.

James'in sözleri kafasının içinde çalkalanıyordu. *Kural yok ve sana amacını söyleyecek kimse yok.* Grace'e onun da kendisi gibi bunalmış hissedip hissetmediğini sormak istedi. Ancak Grace, Salon'un dışında doğmuş olmasına rağmen dünyaya uyum sağlamış görünüyordu. Gelenekleri, kıyafetleri ve diğer şeyleri
mutfağını öğrenmeye çalışıyordu. Sürekli uyum ve kayıp hissini paylaşan tek kişinin James olduğunu öğrenmek istemiyordu.
Bu yüzden sessiz kaldı ve atının onunkinin yanında, sabahın ilk ışıklarında Valnerina boyunca yürümesine izin verdi.

Scheggino, bir dağın yamacına dizilmiş Ortaçağ'dan kalma taş evlerden oluşan bir kümeydi. En yüksek noktada eski bir taş kule vardı: artık bakımsız kalmış bir surun kalıntıları. Ev sıralarından birinin altından bir dere akıyordu, buraya gelmek için takip ettikleri Nera'nın bir koluydu ve sanki karanlığın aktığı yeri takip ediyormuş gibi tepelerden aşağıya doğru kıvrılıyordu.

Köylülerin birçoğu kapı aralıklarından ve pencerelerden bakarak onların gelişini izledi. Yeniden giydikleri Vekilharç kıyafetleri göze çarpıyordu, Vekilharç atları da öyle. Ama yıpranmış gözlerindeki şüpheli siyah gözler
Yüzler, buranın her yabancının düşmanca bir dikkatle *ve "Geç"* diyen bir ifadeyle bakıldığı bir köy olduğunu söyledi.

Cyprian küçük taş köprünün yanındaki huş ağacının altında atından indi.

Dışarıda tentenin altında birkaç masanın bulunduğu bir osteria, ana caddeye yakın bir yerde duruyordu. Müşterileri varmış gibi görünüyordu, bu yüzden o ve Grace atlarını bağladılar ve ahşap kapıyı iterek açtılar.

İçeri adım atmak loş bir havaya girmek gibiydi. Uzun masalardaki müşteriler loş ışıkta alçak kadehlerden ve uzun boyunlu karaflardan kırmızı şarap içiyordu. Bir avuç genç adam gömlekleri açık ve kuşakları bellerine bağlı bir şekilde oturuyordu. Arka tarafta, yüzü yaralı bir adam bir tür kaba kahverengi toprak kaptan et yiyordu.

Cyprian ve Grace içeri girdiğinde hepsi konuşmayı kesti.

"İyi günler. En iyi İtalyancasını kullanarak: "Ettore Fasciale adında bir adamı arıyoruz.

Bir sessizlikten sonra ev sahibi konuştu; gür siyah saçlı, güçlü burunlu ve siyah sakallı bir adamdı. "Yaygın bir isim.

'Yakın zamanda burayı ziyaret etmiş olabilir. Belki onu
hatırlarsınız. İnatçı bir bakış. "İnsanlar gelir ve gider.
"Ettore'un da bizi bulmak için can atacağına
inanıyorum. Yine o bakış. 'İnsanlar gelir. Ve
giderler.

Bu iş bir yere varmıyordu. Cyprian kapıya doğru döndü.

"Senin için değeri ne?

Aksanlı İngilizce bir ses onu geri döndürdü.

Arka masadaki yaralı yüzlü adamdı. Kirli bir kadehte kırmızı şarabı evirip çeviren adam, yakındaki bir tabureye çizmelerinden birini koyarak rahatça yayılmıştı. Küstahça Cyprian'a bakıyordu.

Yanakları ve çenesi yarım haftadır uzamıştı. Gömleği gibi lekeli ve kirli bir deri giyiyordu. Yara izi gözünün köşesinden, kabaca kestirdiği gür siyah kıvırcık saçlarına doğru uzanıyordu. Konuşmak için eti toprak kâseye bıraktı.

Cyprian onu ya da etrafında oturan bir düzine adamı tanımadı.

Ama kadını, koyu tenini, soğuk gözlerini ve sandalyesinin arkasına gelişigüzel attığı, deriyle sarılmış bir kütükle son bulan kolunu tanıdı.

Bakış açısında ani bir değişim: uzun masalarda oturan adamlar işçi değildi; onlar hayduttu. Bu osteria haydutlarla doluydu - üç ya da dört masa dolusu haydut. Ve eğer bu kadın El ise, yanındaki adam da Şeytan'dı.

"Dağlarda adamlarımın yarısını öldürdükten sonra buraya gelmenin senin için bir değeri olmalı," dedi Şeytan.

Cyprian'ın arkasında bir kadın ağır tahta mandalı fırlatarak kapıyı kapattı. Bir avuç haydut içeri girerek onunla kapı arasında durdu. Cyprian içgüdüsel olarak elini kılıcına götürdü.

"Şimdi, şimdi. *İl Diavolo* dedikleri kişi otuz beş yaşlarında, buruşuk giysilerinin altında kasları olan, bir tür
Gözlerinde itibarsız bir parıltı. 'Hepimiz iş adamıyız. Ticaret yapabiliriz.'

Şeytanla bir anlaşma. "Aradığım adamı gördün mü? Cyprian elini kabzasından kaldırmadı.

"Olabilirdi," dedi Şeytan. 'Ama bizi dağ geçidinde bıraktığında, bize epey pahalıya patladın. Değil mi, Hand?'

"Doğru," dedi El.

Para. Dışarıdan gelenlerin kaba kişisel çıkarlar için bir şeyler yaptığını biliyordu. Bu, sadakatlerin alınıp satıldığı, Salon'un dışındaki kirli dünyaydı.
Steward'ın tarzı bu değildi ama Ettore'u bulmak prensiplere dayanamayacak kadar önemliydi.

"Ne istiyorsun?" dedi Cyprian.

"Bir kilo et!" diye seslendi adamlardan biri.

"Bir fıçı şarap!" diye bağırdı biri arka masadan.

"Bir öpücük!" diye seslendi bir diğeri.

"Onları duydun," dedi il Diavolo.

Cyprian'ın yüzü kızardı.

Grace kaşlarını çatarak, "Gitmeyecek-" diye söze başladı.

Cyprian onu geri çekti. İl Diavolo'nun yüzündeki yavaş ve memnun gülümsemeden, bu sözlerin sadece kışkırtmak için söylendiğini anlayabiliyordu. Ortada bir teklif yoktu ve olmayacaktı da. Bu sadece kedinin fareyle oynadığı küçük bir oyundu.

Cyprian, "O hiçbir şey bilmiyor," dedi. "Hadi gidelim.

Döndü. Kapıyla arasında dört haydut vardı ama silahlarının durumuna bakılırsa çok iyi eğitimli olduklarını sanmıyordu. Dışarı çıkarken dövüşmekte zorlanacağını sanmıyordu. Eli tekrar kılıcının kabzasına gitti.

"Biliyor musun, bana Ettore'yi hatırlatıyorsun," dedi Şeytan.

Cyprian onu görmezden geldi ve önündeki haydutları katalogladı. Henüz çekmedikleri kılıçları ve bıçakları vardı. Grace'in eli palasının kabzasındaydı ama buna ihtiyacı olacağını sanmıyordu.

"Aynı küçük beyaz elbiseyi giyiyordu," dedi Şeytan. 'Aynı küstahlıkla buraya gelip taleplerde bulunuyordu. Ağırlığını etrafa atıyordu. Tıpkı senin gibi.

Cyprian gözlerini kocaman açarak arkasına döndü. "Ettore bir *Vekilharç* mı? Bir Vekilharç - burada bir Vekilharç mı? Kendi sesini duydu, aşırı hevesliydi. A Steward, İtalya'nın ücra tepelerinde yaşıyordu. Kalbi küt küt atıyordu. *Bir Vekilharç... bir Vekilharç Salon'a yapılan saldırıdan sağ kurtulmuştu.*

Eğer Ettore saldırı sırasında surların dışında olsaydı, Salon'un düştüğünü bile bilmeyebilirdi. Cyprian'ın kalbi bu fikre doğru çarptı: bir Vekilharç, hayattaydı ve Salon'un Işığını yanında taşıyordu. Onu bulmak zorundaydı. Yapmak zorundaydı.

"Oh, bu ilginizi çekti mi?" dedi il Diavolo.

"Nerede o? Söyle bana,' dedi Cyprian. Ve sonra, daha güçlü bir şekilde, '*Ettore'u nerede bulacağımı söyle*,' *dedi.*

"O öpücüğü yeniden mi düşünüyorsun?

Bu konuda iki kez düşünmedi. Kılıcını çekti ama kabzasını göstererek bıçağı çapraz muhafazanın altında tuttu.

'Bu bir Steward yıldızı. Saf altındır. Bu meyhanedeki her şeyden daha değerli.

"Cyprian," dedi Grace.

Son Vekilharç kılıcının üzerindeki son Vekilharç yıldızıydı. Altın yıldızı kabzadan çıkarmak için hançerini kullanmaya başlamıştı bile. Onu uzattı. "Bana bildiklerini anlatırsan senindir.

Şeytan uzun, alçak bir ıslık çaldı. 'Bu oldukça iyi bir para. Bu Ettore denen adamı gerçekten istiyor olmalısın.

Cyprian Şeytan'ın bakışlarını tuttu. Süsleri hiçbir zaman görevinden daha fazla önemsememişti. "Görevimizde bize yardım edebilecek tek kişi o.

Elini uzatmaya devam etti. Dışarıda bir yerlerde bir Vekilharç vardı. Bu görevden daha fazlasıydı. Bu Tarikat'tı, ışığın sönmeyeceğinin kanıtıydı. Başka bir Vekilharç, pusuladaki gerçek kuzey.

"Pekâlâ. Şeytan El'i ileri doğru salladı ve El gelip yıldızı aldı, dişlerinin arasında bir ısırıkla test etti.

"Bu altın. Başıyla onayladı.

"O zaman anlaştık. Gözlerini Cyprian'dan ayırmayan il Diavolo, "Vitali, eyerimi yağlamak için kullandığım bezi getir bana," dedi.

Arkasındaki masada oturan bir adam bir çantayı açtı, içinden kirli bir bez parçası çıkardı ve il Diavolo'ya getirdi, o da Cyprian'a fırlattı.

Cyprian anlamadan yakaladı.

Elindeki kumaşa bakarken Şeytan'ın beklenti dolu gözlerini üzerinde hissetti. Yumuşaktı, cızırtılı, pürüzlü kumaştan daha yumuşaktı. Sinclair'in adamları onu kazıdaki ilk gününde giydirmişlerdi. Tanıdık bir doku. Dikkatli parmaklarıyla açtı, göğsünde korkunç bir çarpıntı vardı.

Kirin altında beyazdı ve üzerinde gümüş bir yıldız vardı.

"Ettore'ye ne olduğunu bilmek ister misin?" dedi Şeytan. "Onu ben öldürdüm.

Cyprian, Şeytan'ın ağır ve memnun bakışlarıyla karşılaştı. *Eyerini yağlamak için kullanıldığını* düşündü.

'Kendini beğenmiş. Kendini beğenmiş,' diyordu Şeytan. "Ağırlığını etrafta sallıyor. Ama dünyanın nasıl işlediğini bilmiyordu. Gerçek dünyanın. Gerçek silahlarla.

El yumuşak bir hareketle tabancasını çekti ve Cyprian'ın şakağına bir santim mesafeye doğrulttu. "Sana onun da senin gibi olduğunu söylemiştim.

Fury; Steward White'ların harap olmuş hurdası açık bir yara gibiydi. Başka bir Vekilharç umudu ortaya atılmış, sonra da elinden alınmıştı. Kulaklarındaki kan gümbürtüsü, elindeki kumaş ve Şeytan'ın sırıtışı dışındaki her şeyin farkındalığını bastıran korkunç bir davul gibiydi.

Bunun altında, içinde bulunduğu tehlikenin farkındalığı vardı: şakağında bir tabanca.

Bunun altında, James'in haklı olduğu ve haydutlarla başının dertte olduğu gibi gülünç bir sıkıntı yatıyordu.

Steward, eğitimine bağlı kal. Cyprian hareket etti, parmakları El'in önce bileğini, sonra omzunu kavradı. Bir hamleyle onu sıkıca kavradı, sırtı göğsüne dönüktü ve kolu boğazına dolanmıştı. Bu haydutlar dövüşçü olabilirlerdi ama Salon'daki en iyi eğitimli acemiyle boy ölçüşemezlerdi. Cyprian tabancayı çenesinin altına sıkıştırmıştı.

Cyprian, 'Gerçek silahların nasıl kullanılacağını biliyorum,' dedi.

Aslında Cyprian hiç tabanca kullanmamıştı. Korkakların silahıydı. Bir bıçağın becerisini ya da eğitimini gerektirmez. Sadece tetiğe basıyorsunuz. Bunu yapabileceğini düşündü. El, göğsünün üstünde sığ bir şekilde nefes alıyordu.

Her haydut elini silahına götürdü ama Şeytan onlara geri çekilmelerini işaret etti. Şeytan sesini sıradan tuttu, tıpkı bir haydutun

Hava durumu.

"Ateş ettiğin anda, bire on olur.

Cyprian, "Dokuza bir," dedi.

Uzun, gergin ve tehlike dolu bir an. Sonra Şeytan ellerini dostça bir teslimiyet jestiyle kaldırdı, sanki tüm bu olanlar çok samimiymiş gibi.

'Bu sadece bir pazarlık, tatlım. Kişiselleştirmene gerek yok.

Cyprian, 'Kapıları aç,' dedi.

Şeytan başını eğdi. Arkasında haydutlardan biri kapıdaki tahta çubuğu kaldırdı ve iterek açtı.

Cyprian tabancası hâlâ El'in üzerindeyken geriye doğru hareket etti. Ama Grace
ileri atıldı ve yere düşmüş olan beyaz Steward kumaş parçasını kopardı.

'Bir yıldız için bir yıldız,' dedi.

Il Diavolo bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sadece kolunu sandalyesinin arkasına doğru uzattı ve gülümseyerek dişlerini gösterdi.

"Bu benimle ikinci kez karşı karşıya gelişin," dedi Şeytan. "Üçüncüsü olmayacak.

Atını dizginleyen ve Nera'nın kenarına yakın bir yerde attan inen Grace oldu. Köye hâlâ çok yakındılar. Cyprian hiç durmazdı ama atların sulanması gerekiyordu ve durup dinlediğinde, arkalarından dörtnala gelen bir haydut kafilesi görünmüyordu. Cyprian kendi atından indi.

"Yaşlı Vekilharç onu bulmamız için bizi buraya göndermişken Ettore nasıl ölmüş olabilir? Grace kirli kumaşı çıkarmış ve ona bakıyordu. Onu tanıdığından beri ilk kez inancı sarsılmış gibiydi. Onun yüz ifadesini gördüğünde, Yaşlı Vekilharç'ın isteklerini yerine getirmenin
Yaşlı Vekilharç onun için Salonu canlı tutmuştu. Şimdi bu yol aniden sona ermişti: Ettore ölmüştü. Rehberleri yoktu, elinde tuttuğu kumaş parçası gerçekten kendi başlarına olduklarının bir işaretiydi.

Grace, 'Olacakları sadece Ettore'nin durdurabileceğini söyledi,' dedi.

Ona tamamen kaybolmuş biri gibi bakıyordu. Yalnızlıklarını hissetti, burada dışarıda
tepelerde, bildikleri her şeyden kopmuşlardı. İtalya'nın tepelerinde yaşayan bir Vekilharç yoktu. Dünyanın hiçbir yerinde yaşayan bir Steward yoktu. Ettore'un kaybı sanki ışığın son noktasının da sönmesi gibi aniden kederlendi.

"Artık her şey bize bağlı. Sakinleştirici bir nefes aldı.

"Yani kendi yolumuzu kendimiz çizmeliyiz," dedi Grace. Sıkışmak yerine beyaz kumaşı kaldırıp ona uzattı. Yıldız yıpranmış ve eyer kiriyle yağlanmıştı. Onu kutsal bir nesne gibi aldı.

Ona tuhaf bir gülümseme verdi. "Eğer Ettore öldüyse... bu seni Yaşlı Vekilharç mı yapar?

Bu şok edici, kara mizah karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sanırım daha yaşlı Vekilharçlar yoksa. Bu konuda şaka yapmak bile kutsala saygısızlık gibi geliyordu.

"Ben Yaşlı Vekilharç'ın yeniçerisiyim," dedi Grace.

Her şeyin saçmalığı kafasına dank edince başını salladı. "Eğer ben Baş Vekilharç isem, bu seni Yüksek Yeniçeri yapar.

Şok olmuş gibi bakma sırası ondaydı. Ve sonra ikisi de gülmeye başladı, hıçkırık gibi bir şeyden oluşan garip bir kahkaha.

"Sinyor! Sinyor Stella!' diye bir ses duyuldu.

Cyprian döndü. Ağaçların arasından bir kadın onlara sesleniyordu. Onları köyden beri takip mi ediyordu? Yalnız olduklarından emindi. Bir pusu işareti bulmak için kırları taradı ama hiçbir şey göremedi.

'Köydeki Mariotto sizin kazıdan geldiğinizi söylüyor. Bu doğru mu?'

Köylü bluzu ve dolgun etekleri içinde, kahverengi saçlarını bir eşarbın altına sıkıştırmış, yaklaşık yirmi yaşlarında bir kadındı.

Cyprian, temkinli bir şekilde başını sallayan Grace'e baktı. "Bu doğru.

"Kardeşim. Dominico. Kazıda duvarcı çırağı olarak çalışıyor.
Onu gördünüz mü? Yirmi bir yaşında. Saçları koyu renk. Tıraşı sakalına uymuyor. Boynuna bir fular takıyor. Sinyor, çok korkuyoruz. Üç haftadır hiçbir şey duymadık.'

Kadının eşkali şantiyedeki genç işçilerin yarısına uyuyordu. Ama korkusu gerçekti ve şantiyedeki adamların kötülükten korunmak için yaptıklarını gördüğü hareketi yaptı.

"Korkmak mı? Neden?" dedi
Cyprian. Ve ona söyledikleri
karşısında buz kesti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BİR BAHÇE; AMA bu sefer Sarcean bekliyordu.

Uzun saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Giydiği sade siyah ipekler, büyüsünün katıksız gücünü ilan eden bir gösterişti. Anharion bile zırh giyerdi.

Parmak uçlarını portakal ağacından sarkan beyaz çiçeklerin yaprakları üzerinde gezdirdi, kemerlerin altından çiçeklerin göz kırptığı patika boyunca yürüdü, yakınında rengârenk balıkların göz kırptığı bir gölet vardı.

Sarcean bilinçli olarak, özel bir anda farkında olmayan birinin davranışlarını etkiledi. Tesadüfen saray bahçelerinde dolaşan genç bir adam.

Ve sonra içeri girdi.

Müstakbel kraliçesinin olmasını beklediğinden daha gençti. Rengi Anharion'unkine benziyordu, saçları aynı uzunluktaydı ve gevşekçe örülmüştü. Çiçekler krallığından geliyordu ve güzeldi, muhtemelen Güneş Kralı kraliçesini başka türlü istemediği için. Kokusunun tatlılığı için seçilmiş bir süs çiçeği diye düşündü.

"Leydim," dedi ürkmüş gibi yaparak. "Bağışlayın, bahçelerin boş olacağını düşünmüştüm. Bu bir yalandı, çünkü Güneş Kralı'nın olmayacağı bir zamanı dikkatle seçerek onu bekliyordu.

"Hayır, sizi rahatsız eden benim," diye cevap verdi hemen. 'Bana sarayda yalnız dolaşmamam söylenmişti.

"Oh? Neden olmasın?

"Ordu komutanlarından biriyle karşılaşacağımdan korkuyorlar," dedi, "Karanlık General dedikleri kişiyle.

Sarcean tepki verdi, tepkisini bastırdı ve onu yeniden değerlendirdi. yüzüne yansıtamayacak kadar sofistike olduğu bir sıraydı. Güneş Kralı'nın istediği, hayal ettiği gibi korkunç bir büyücü değildi. Karanlık bir ağın içine farkında olmadan adım atan genç bir hanımdı.

"Sarcean?" dedi, dudaklarında kendi adının tadını hissederek. "Onun hakkında ne dediler?

Çoğunu biliyordu elbette. *Gölgelerde* ona *kralın kılıcı* diyorlardı, ancak kimse onun yapmakla görevlendirildiği işleri ya da
Kralın zaferlerinin birçoğu güneş altında kutlanırken, karanlıkta kazanıldığını tahmin etti.

"Onun tehlikeli olduğunu," dedi. 'Bir baştan çıkarıcı, bir suikastçı. Ona Kral'ın Gölgesi diyorlar; yeteneklerinin doğal olmadığını söylüyorlar. Onun bir
Darkbinder, ondan uzak durmalıymışım. Bir nefes verdi. "Dahası da var. Buna inandığımdan emin değilim.

"Neden olmasın? Hepsi doğru.' Bu onu eğlendirdi. Yeteneklerinin insanları kendisinden korkuttuğunu zaten biliyordu.

'Basit hikayeler nadiren doğrudur,' dedi. 'Ve eğer kraliçe olacaksam, tebaamı söylendiği gibi değil, oldukları gibi tanımam gerekmez mi?

Sarcean küçük bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"İyi bir kalbin var gibi görünüyor," dedi Sarcean. 'Umarım Kara General seni canlı canlı yemez.

Saçlarında güneş ışığıyla ona döndü; ve ışık güneşten gelmiyordu, ondan geliyordu, dokunduğu her şeyi aydınlatıyor gibiydi. Hatta onu bile, tenine sıcaklık aşılıyordu. "Ama ben bir Işık Getiren'im." dedi.

Şok içinde olanları izleyen Sarcean ise daha önce hiç bu tatlı coşku gibi bir şey hissetmemişti.

"Peki senin adın ne?" diye sordu.

"Will," dedi bir ses.

Omzuna dokunan bir el onu sarstı. Will gözlerini açtı. Etrafında ışık görmeyi bekliyordu. Onun yerine, karanlıktı.

"Will," dedi James ve Will tamamen uyandı. "Ne
oldu? Diğerleri döndü mü?

'Henüz değil,' dedi James.

Will kendini yukarı itti, kafası karışmıştı. Bir bahçede değildi. Odalarındaki uzun koltuğun üzerindeydi ve yataktan kaçarak uyuyakalmıştı. Uyurken bir şey söylemiş olabileceği korkusu içinde yeniden kıpırdanmaya başladı.

'Sen haklıydın. Burası-' 'Ben de
hissediyorum,' dedi James.

James akşam yemeği için giyinmişti ama geç olmuştu. Sloane ile birlikteydi. Rol yapıyordu. Üzerinde o cila vardı, sert ve parlak. Ama Will'e bakışı gerçekti.

Will'in kalbi küt küt atıyordu. Sarcean'ın Leydi ile ilk karşılaşmasını görmüştü. Bundan emindi. *Birbirlerini seviyorlardı*, diye düşündü Will. Hikâye buydu. Adam kadını seviyordu. Kadın da onu sevmişti. Sonra kadın onu öldürdü.

Bunu hissetmişti, onun varlığının verdiği coşkuyu, ışığa duyduğu özlemi. Kendisine bunların Sarcean'ın duyguları olduğunu, kendisininkiler olmadığını söyledi.

Ve kendine gördüklerinin daha önce de olduğunu söyledi. Ölümlerden önce, savaştan önce. Onu aynada gördüğü zamanki gibi görünmüyordu, bir katilin soğuk gözleriyle ona bakıyordu. Annesinin soğuk gözleriyle.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi James.

Sırlar tehlikeliydi. Bunu biliyordu. James onu başka bir anda yakalamış olsaydı... ama uyandığında hissettiği hamlık onu
James'e garip bir samimiyetle yaklaştı. Loş ışıkta bir kez başını
salladı. "Neden gücünü kullanmıyorsun?

Boşluk aniden havasız kaldığında nasıl nefes alabilirdi? Kendini olabildiğince rahat konuşmaya zorladı.

"Yapamam," dedi Will. "Hiçbir zaman
yapamadım. "Neden yapamadın?

Yaşlı Vekilharç ile bir mumu titretmeye çalışarak geçirilen saatler. İçinde açılmayan bir kapı.

Sen doğal değilsin. Sen benim oğlum değilsin. Seni büyütmemeliydim. Seni öldürmeliydim.

"Bilmiyorum," dedi Will. "Belki de hiç yoktur.

Howell'ı ele geçirmek için damgayı kullanmıştı. Howell'a sahip olmak için Gölge Krallar. Bozulmuş Kılıca dokunmuştu. Ama bunların Sarcean'ın aletleri olduğunu biliyordu. Onları kullanmak kimliğinin ötesinde bir yetenek gerektirmiyordu.
Sinclair damgayı insanları ele geçirmek için kullanabiliyordu. Simon bile Gölge Krallara komuta ederek Bozulmuş Kılıcı kaldırabilmişti.

Will'in içinde kilitli olan kendi gücüne hiçbir zaman erişememişti. Nedenini tahmin edebiliyordu.

Kalbi küt küt atarken bile rahat bir duruşu vardı. Yalan söylemekte iyiydi.

Öyle olmak zorundaydı. Doğruyu söylediğinde bile
yalandı. "Öyle," dedi James. "Bunu hissedebiliyorum.

James koltuğa beklediğinden daha yakındı, sesi yakınlığa tepki olarak daha alçaktı.

"Yapabilir misin?

Will'deki tüm alarmlar çalıyordu. *Çok yakın. Kimse göremez. Kimse bilemez.* James'in görünmez dokunuşu yanağında yumuşacıktı. Aynı dokunuş onu dizlerine kadar sürüklemiş ve gömleğinin bağını çözmüştü. Şimdi teninin üzerinde kayıyor ve şefkatle boynunda dinleniyordu. James'in Howell'ı boğduğunu görmüştü ve Howell'ın nasıl hissettiğini, nefes borusunun çöküşünü, görüşünün bulanıklaşmasını tüm şiddetiyle biliyordu. Paniğe kapılmasına neden olan şey bu okşayışın yumuşaklığıydı.

"Benimkini hissedebiliyorsun, değil mi? James'in sesi kulağında, dokunuş kadar yumuşak. "Yapabileceğimi biliyorsun. James bir odaya girdiğinde hissetmişti, hatta

James tükendiğinde, alev alev yanıyordu ve Will onun etrafında kıvrılmak ve bu alevi alev alev yanan bir ateşe dönüştürmek istiyordu.

"Nasıl bir his?" dedi James.

"Güneş gibi. Ya da daha parlak bir şey.'

Sığ nefes alırken bile gerçeği söylüyordu. James her zaman onun tam ve çaresiz dikkatine sahipti.

Benim için de aynısı geçerli. Sen güçlüsün... hissettiğim her şeyden daha güçlüsün. Başka tarafa bakamıyorum. James, "Gözlerimi kapatıp seni tanıyabilirim," dedi.

Beni tanıyorsun, diyemedi. *Hatırlayamadığımız bir geçmişte sen benimdin.* Bunu hissetmek tehlikeliydi.

Will, 'Gücüm varsa bile kullanamam,' dedi.

"Belki de bilmeden kullanmışsındır," dedi James. "Gemideyken Bozulmuş Bıçak dediğini söylüyorlar.

Sihirle olmaz. James'e Bozulmuş Bıçak'ın eline sıçradığını söyleyemezdi çünkü kan kanı çağırıyordu.

"Kullanmak istiyorsun, değil mi?

Aylarca Simon'ın adamlarından kaçtı, hatırlamadığı bir geçmişten kaçtı, sonra Vekilharçları buldu ve güçsüz olduğunu, o geçmişin karanlık mekanizmasının üzerine çökmesini engelleyemeyeceğini öğrendi.

Simon'a karşı oynadığı ilk oyunlar ona başka bir hayat gibi gelmişti. Daha önce

O zaman naifti, Karanlık Kral'ın daha güçlü ve daha kurnaz olduğunu bilmeden önce onu alt edebileceğine inanıyordu, planları

sabırla tohumlandı ve karanlıkta, mücadele edilemeyecek şekillerde metastaz yaptı.

Kelime ağzından çıktı, istem dışı bir gerçek.

"Evet.

Yalan söylemeliydi. Ama ihtiyaç çok güçlüydü: eğer gücünü kullanabilseydi, Vekilharçları kurtarabilirdi. Katherine'i kurtarabilirdi. Annesini kurtarabilirdi.

James'in gözleri karanlık ve ciddiydi, görünmez dokunuş et ve kanın teklifi lehine uzaklaştı: James oturduğu yerden kalkmış ve elini uzatmıştı.

"O zaman sana yardım edeyim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

JAMES'in GERÇEK PARMAKLARI tenine değince Will irkilerek geri çekildi ve uzun koltuktan kalkıp dışarı çıktı.

Mükemmel dudaklar hoş olmayan bir şekilde kıvrıldı. "Her tarafına kara büyü bulaşmasını istemiyor musun?

"Öyle değil. "Ne o

zaman?

Cevap veremedi, bir tuzağa yakalanmıştı. Kalbi çarpıyordu, tuzağa düşmüş hayvan avcının yaklaştığını görüyordu. Karanlık, ışıltılı potansiyel büyü baştan çıkarıcıydı. Ona sahip olabileceği, onu kullanabileceği fikri. Ve dokunuş, dokunulmaya alışık olmadığı ve çok hoşuna giden bir şekilde.

James'in gözlerinde bir aydınlanma.

"Ondan korkuyorsun.

Gülmek istedi. Ama yapamadı. İçinde bir şey uyanmaya çalışıyordu.

"Olmamalısın," dedi James.

Anne, benim. Anne, benim. Anne-

"Seninkinden korkmadın mı?

Yine o nahoş gülümsemelerden biri. "On bir yaşındaydım. Neler olduğunu bilmiyordum.

"Yani gücün-" "Daha yeni

çıktı.

James bundan fazlasını söylemedi ama Will, oğluna bakan Yüksek Yeniçeri'nin gözlerindeki nefreti görebiliyordu, çünkü bunu annesinin gözlerinde de görmüştü. *Annem de benim yaşamak için çok tehlikeli olduğumu düşünüyordu.* Ama bunu James'e söyleyemezdi.

Will yumuşak bir sesle, "Güçlü duygular," dedi.

James'in başını sallaması o kadar hafifti ki neredeyse fark edilmiyordu.

"Kızgın olduğumda.

Ya da korktuğumda. Ya da ben...' Sözünü kesti. 'Nasıl yapacağımı öğrenmek zorundaydım

kontrol edebilmek için. Böylece içimden vahşi bir şekilde akıp gitmesine izin vermek yerine ona hükmedebilirdim. Sen de kendininkini kullanmayı öğrenmelisin.

Will, Yaşlı Vekilharç'la olan ilk derslerini hatırladı. Bütün Yöntemler kontrolle ilgiliydi, belki de gördüğü tek büyü James'inkiydi, patlayıcı ve kontrol edilemezdi.

Hayatta kimse sihir yapmayı bilmiyor, demişti. *Belki de birlikte bulabileceğimiz kayıp bir sanat.*

Ama bu doğru değildi. James büyü yapabiliyordu ve kız kardeşleri Katherine ve Elizabeth de yapabiliyordu.

Ve eğer onlar yapabiliyorsa, Will'in de yapabilmesi gerekmez mi?

Will, dönüşü olmayan bir yola ilk adımını atan bir adamın duygusuyla gözlerini kapadı ve itiraf etti: 'Benimki tam tersi. Vahşi değil. Kapana kısılmış. Dışarı çıkmıyor.

"Nereden biliyorsun?

"Yaşlı Vekilharç beni eğitmeye çalıştı.

"*Yaşlı Vekilharç* mı?

Will başını salladı ve James'in yüzünün kısa bir süre için buruştuğunu gördü.

"Elbette. Tıpkı Vekilharçlar gibi. İşlerine geldiğinde sihir kullanırlar. Olmadığında ortadan kaldırın.

Bir çocuğu öldür, diğerini eğit. Salon'un mahvolmasına yol açan ölümcül bir yanlış adım.

"Peki bir *Vekilharç* birini büyü kullanması için nasıl eğitir? James ona döndü, ağzında alaycı bir ifade vardı.

'Eski hesaplardan çalıştık. Zihni odaklamak için Steward ilahileri kullandık. Kontrol ve konsantrasyon. "Bir mum alevini yakmak için saatlerimi harcadım. Kendi ağzı büküldü. "Titremesini bile sağlayamadım.

James'in önünde bunu söylemek ne kadar da utanç vericiydi. Yüzündeki sıcaklığın altında, o seansların her birinde hissettiği, Yaşlı Vekilharcın Salonu kurtarmak için ondan yapmasını istediği şeyi yapamadığı için duyduğu gerçek utancın dikişi vardı. Kurtarıcısı olduğunu düşünerek ona zaman ayırmıştı. Son günlerini onun başarısızlığını izleyerek geçirmişti.

"Vekilharçlar. Güç hakkında tozlu kitaplarda okurlar. Ama nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmiyorlar. Benim bildiğim gibi değil.'

Konuşurken Will'in etrafında

dönüyordu. "James-

James yine, bu kez arkasından, Will'in kulağına doğru, "İşte," dedi. "Dur sana göstereyim. Elini Will'in kalçasına attı, sanki onu tutmak ister gibi

yer.

"Hissedebiliyor musun? James söyledi ve Will hayır demek için dudaklarını ayırıyordu ki güç yaylandı ve kıvılcım çıkardı.

James'in büyüsünün tınısı Will'in ağzını tükürükle doldurdu. Bu yanlıştı. Çok yanlıştı, heyecan verici bir güç ve potansiyel patlamasıydı. Bunu her zaman biliyor, hissediyordu. James rıhtımda sihrini kullandığında, Will gözlerini ondan alamamıştı.

"*Evet*," dedi ya da dediğini sandı. *Evet, evet, evet.*

James parmaklarını Will'inkilere geçirdi ve ikisinin de ellerini kaldırarak granit çıkıntısına doğru tuttu.

"Ne hissediyorsun?" dedi James.

Sen. Anharion bir amfitiyatroda, Güneş Kralı için bir gösteri yapıyor. Sarcean tahtın arkasından izliyor. Anharion teklif etmişti, *Sarcean. Bir maç yapalım mı?* Sarcean sadece gülümsemiş ve reddetmişti.
Hayır, dostum. Bu senin güneşteki anın.

Anharion'un gücü onu her zaman çağırmış olan görkemli, heyecan verici bir mucize gösterisiydi. James'in ona doğru bastırması genç bir versiyondu, onu daha önce hiç bulunmadığı bir yere, yakınına getiriyordu. *Sen, sen, sen.*

Önlerinde, yerden devasa, bir araba büyüklüğünde bir granit levha kalktı. Onu sürüklemek için bile bir öküz takımı, halatlar, kırbaçlar ve bir sürücü gerekirdi. Gerçekliğe meydan okuyarak yavaşça havaya kalktı ve hafifçe döndü.

Ona karşı James titriyordu.

"Limitine çok yakınsın. Bu açıklama beni şaşırttı. "Bu kadar ağır bir şeyi kaldırmak için konsantre olmalısın. Will bunu daha önce de biliyordu, hatta James'e karşı kullanmış, rıhtımda ve yine Gauthier'in Buckhurst Hill'deki evinde onun gücünü kırmak için konsantrasyonunu bozmuştu. Ama bunu hissetmek - 'Jestler sana yardım eder ama onlara bel bağlamamalısın. James'in uzanan elinden bunu da hissedebiliyordu. Ve-

"Kayayı hissedebilirsin. Kelimeler bir vahiy nefesi gibiydi. Tıpkı Will'in James'in görünmez dokunuşunu hissettiği gibi, James de hayalet gibi kayanın, pürüzlü yüzeyinin, ağırlığının farkındaydı, sanki büyüsü başka bir deriymiş gibi, sürtündüğü şeye karşı duyarlıydı. Bunun anlamı, James ona dokunduğunda-

"Benim gücüm bir tür dokunuştur," dedi James. 'Elizabeth - o ışık yarattı. Ben bunu yapamam. James'in kelimeleri içine doğru kıvrılıyordu. "Belki sen de yapamazsın.

Yapamazdı. Bunu biliyordu. James'in vücudu arkasında sıcacıktı. James'in sesi kulağının dibindeydi: "Belki başka bir şey yapabilirsin.

İçinin derinliklerinde bir şey kıpırdandı, bir ürperti.

"Onu içinde hissedebiliyorum," dedi James. 'Orada. Derinin altında. Onu dışarı çıkarmaya çalışmama izin ver.

"Onu ikna etmek mi?" dedi Will.

Arkasında, James de Will'in hissettiği gibi kendini kaptırmış görünüyordu; Will'in ona çekildiğini hissettiği kadar, onun gücü de Will'e çekiliyordu.

"Bana cevap veriyor," dedi James.

"Sanmıyorum-

"Şşşt," dedi James, Will'inkine dolanmamış olan eli göğsüne doğru kayarak. "Bana bırak.

Will ürperdi, içinde bir şey başını kaldırdı, tehlikeli, yeni uyanmış bir his.

"James-

Kulağını okşayan yumuşak dudaklar. "İşte bu kadar.

James'in büyüsü tüm vücudunda ılık, yavaş, dalgalı salınımlarla, en nazik nabız atışlarıyla akıyordu. James'in içinde, derinlerde bir yerde, kapalı bir yerde buna karşılık gelen bir dalgalanmaya neden oluyordu.

Bir kapı. İçeride açılmayan bir kapı.

"Neresinin tıkalı olduğunu hissedebiliyorum," dedi James. "Çok derinlerde.

Kendi sesinde bir parça vahiy vardı. Arayış gücü, yavaş ve sürtünen bir dokunuşla sesin yüzeyinde gezindi ve Will bir ses çıkardı.

'Ben-' 'Evet,' dedi Will.

"Kapalı bir kapıyı nasıl açarsınız?" dedi James.

Yapamazsın, yapmamalısın. Ne söylemesi gerektiğini biliyordu. *Kesin şunu. Yapamayız.* Aklına James'in kapıyı açtığı, tükenene kadar tüm benliğini kapının içine akıttığı ve kapının alev alev açıldığı anı geldi.

İnanç Sıçraması.

Will, "Büyüyü içine it," dedi.

James'in sıcak, tatlı hissi içinde parladı ve haykırdı. Damarları güçle parladı; çevresini kontrol edemez hale geldi. O zar zor

Birlikte tökezlediklerinin farkındaydı, Will yakındaki masaya çarpmıştı, James arkasında nefes nefese kalmıştı, alnı Will'in sırtına bastırılmıştı, eli hâlâ Will'in elini tutuyordu.

"Hissedebiliyorum," dedi James.

'Hissedebiliyorum-' Yeterli değil.

"Daha sert it," dedi Will.

Acı içinde masanın kenarına doğru itildi ve James'in yumruğunun saçlarını kavradığını hissetti, James bilinçsizce onu iterken gücü içeri doğru itti. Her çatlağı doldurdu, her yarık boyunca ilerledi, bir boşluk, bir zayıflık, bir giriş yolu aradı.

'Orada-' Hissedebiliyordu, James'in gücünün araştırdığı, battığı, deldiği, kılcal bir çatlaktan daha küçük, neredeyse algılanamaz bir nokta. "Orada -'

Sanki çekirdeği yanıt veriyormuş gibi, sanki her kapalı parçası ona izin veriyormuş gibi.

James içeri, tehlike ne olursa olsun. Ama olmazdı; ötesinde her ne varsa kıpırdanıyor olsa bile son bir savunma sıkıca kapalı tutulurdu.

"*Aragas*," diye emretti James.

Açın. Ve James'in büyüsü, sonsuz bir yeraltı gaz havuzuna dokunup onu tutuşturan bir ateş ipliği gibi, içindeki bir şeye bağlandı.

Her şey patladı.

Acı içini parçaladı ve haykırdı. Yok etmek için serbest bırakılan ilkel bir güç, yok edici bir şiddetle içinden fışkırdı. Ham, saf bir güçtü ve parçalayıcı bir dalgayla vurarak yoluna çıkan her şeyi yok etti.

Ve sonra başladığı gibi aniden durdu. Patlama James'i geri fırlatmıştı. Ve James bir kanal olmadan, içindeki kapı tekrar kapandı.

Will molozların arasında, nefes nefese ve yara bere içinde kendine geldi. Görüşü bulanıktı, kendini kaldırıp oturur pozisyona getirdi. *James.* Umutsuzca James'i aradı.

Gördüğü şey yıkımdı.

Granit toz halindeydi, zemin kraterli ve siyahtı, erimiş cam gibi kayalar dökülmüştü. Eğer patlama barakalara doğru olsaydı,
herkes ölmüş olurdu. *Sarcean. Bir maç yapalım mı?* Anharion teklif etti ve Sarcean gülümseyerek el salladı.

Will döndü. James, Will'in gözleri önünde, gömleğinin yarısı vücudundan ayrılmış, yüzündeki morluklar ve kesikler iyileşmekte olan bir şekilde uzağa yayılmıştı.

"Hissettim," dedi James. "Senin içinde.

Hissettim-' 'Neyi hissettin?' dedi Will.

James'in sesindeki şoku duyabiliyordu. James'in ona nasıl baktığını görebiliyordu. Sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Daha önce.

'Tanrım, Sinclair'in seni neden istediğini anlıyorum. Neden herkes seni istedi? Sen

-'

Will'e bakıyordu, gözleri huşu doluydu.

"Bu kadar güçle," dedi James, "Karanlık Kral'ı gerçekten öldürebilirsin.

Will, içinden sert bir şekilde çıkma tehdidi olmasa kahkaha olabilecek o korkunç sesi bastırdı.

'Evet, ben bunun için varım,' dedi. "İnsanları öldürmek. Kolunu yüzünde gezdirerek kanı sildi.

"Öyle demek istemedim-

Kraterli kaya, yangın kalıntıları gibi keskin kokuyordu.

Bu seni heyecanlandırıyor mu? Sinclair'in halkını yerle bir etmemi mi istiyorsun? Sana ölülerle dolu bir saray mı vereyim? Birlikte ıssızlığa ve harabeye bakabiliriz.

Sertçe ısırdı, sözcükleri durdurmak, ağzına dolan kalabalığı kesmek için kendini zorladı.

James ona bakıyordu, Will sanki kendisi gibi davranmıyormuş gibi gözleri kararmıştı. "Sen sadece bir silah değilsin," dedi James.

"Sinclair sana böyle mi söylerdi?

James kızardı ve cevap vermedi, belki de bu adil değildi, ama daha kötüsü de olabilirdi, Will'in bir şeyleri kırmak istemesi çok daha kötü olabilirdi.

"Bunu bir daha yapamayız," dedi Will, kendini dışarı atıp enkazdan uzaklaşarak. "Asla olmaz.

Dışarı adımını atar atmaz olağandışı bir şeyler olduğu anlaşıldı.

Genellikle odalarının dışında dolaşıp göze çarpmamak için kötü bir iş çıkaran adamlar gitmişti. Sloane'un gözcülerinden hiçbir iz yoktu. Odaları tamamen korumasızdı.

Daha da tuhafı, hiç kazma sesi yoktu. Çalışmalar durmuştu. Bölge halkı kazı alanının diğer tarafında gruplar halinde toplanıyordu. Birbirlerine sokularak acil fısıltılarla iletişim kuruyor, duyulmadıklarından emin olmak için etraflarına bakıyorlardı. Arada sırada bir kazıcı acil bir çağrıya yanıt vermek için aceleyle kazı alanını geçiyordu. Adamlar gergin, hatta korkmuş görünüyordu.

Bu, büyülü patlamadan sonra neden kimsenin koşarak gelmediğini açıklıyordu.

Sadece bir adam fark etmiş gibi görünüyordu, geçerken yavaşladı ve çatlak taşa göz kırptı. Will'in arkasındaki odadan çıkan James, "Aşıkların tükürüğü," dedi. Adam kızardı ve aceleyle yoluna devam etti.

"Neler oluyor? Will oradan geçen başka bir adama sordu, ancak Kaptan Howell'ın sık sık çevirmen olarak kullandığı Rosati'yi tanıdı.

Ama Rosati hiçbir şey söylemedi, sadece dikkatli bir bakış attı ve Will'in dağda işçilerin kullandığını gördüğü o korunma hareketini yaptı.

Sözsüz bir anlaşmayla Will ve James rahatsızlığın kaynağına doğru ilerlemeye başladılar.

Çadırlardan birinden gelen tanıdık sesleri duyana kadar fazla uzaklaşmamışlardı.

Kettering, 'Bu yanlış,' diyordu. 'İçeri başka kimseyi gönderemezsiniz. Az önce olanlardan sonra olmaz.'

"Geçtik!" dedi Sloane. 'Olanlar bir işaret. Keşfetmenin eşiğindeyiz!'

Will keskin bir nefes aldı. Gözleri James'inkilere kaydı ve bakıştılar.

"Yirmi altı adamdı!" dedi Kettering. 'Yerel halk kazmalarını yere atıyor ve kazmayı reddediyor. Buranın lanetli olduğunu söylüyorlar.

Sloane'un sesinde hiç sempati yoktu. "Eğer işe yaramayacaklarsa, o zaman bana işe yarayacak adamlar bulun.

Kettering'in sesi daha da mutsuzlaştı. "Peki sen ne yapacaksın-

"Onları yakıyoruz," dedi Sloane. "Tıpkı diğerleri gibi.

"Yapamazsın," dedi Kettering. "Saklayamazsınız-

"Sinclair'in emirleri," dedi Sloane, çadırın kapağını açıp elinde tüfekle gelen yakındaki bir askere işaret ederek. Sloane ayarlamaları yapmak üzere uzaklaşırken, Kettering elini saçlarının arasından geçirdi. 'Bu yanlış. Bu yanlış.

-' Kettering yerlilerin toplandığı yere doğru kararlı bir şekilde yola koyuldu.

"Onu takip et," dedi Will, Kettering'i çadırların arasından takip ederken James'i de yanına çekerek. Önlerinde kırmızı bir parıltı vardı ve geceleyin görmek zordu ama kalın, siyah bir duman sütunu yükseliyor gibiydi. Will kokuyu alabiliyordu, keskin ve tanıdık.

Kettering durmuştu.

Çoktan yanmaya başlamış devasa bir ateş çukuruna bakıyordu. Bir el arabası Sloane'un bir grup askeri tarafından ona doğru getiriliyordu. El arabasının içindekiler ateşin üzerine boşaltılıyordu. Ama arkasında başka bir el arabası daha vardı. Ve bir tane daha. Ve bir başkası.

Kettering gözlerinden yaşlar akarak ateşe bakıyordu. 'O el arabalarında her ne varsa, daha önce bir göz atmamız gerekiyor.
yakarlar.' Sloane'un sakladığı her neyse duman olup uçmadan önce.

Will saf değildi. Ateşin kokusunu alabiliyordu. Ama Sloane'un adamları gerçekten de sarayda bir keşfe ulaşmışlarsa, ne bulduklarını bilmek zorundaydı.

Sloane'un adamlarından birine -ya da Sloane'un kendisine- dönüşebilseydi ve ev sahibinin bedeninde bir el arabasına doğru yürüyebilseydi ne kadar kolay olurdu. Ama yapamazdı, James yanındayken olmazdı. Ne de gerekli süre boyunca James'ten kolayca kurtulabilirdi. Ayrıca bu beceri korkutucu derecede yeniydi ve sonrasında kendisini ne kadar savunmasız bıraktığının farkındaydı.

Will dikkatlerini başka yöne çekmek için etrafına bakındı. 'Eğer bir şekilde dikkatlerini dağıtabilirsek, belki-'

Kazı siperlerinden birinin yakınındaki bir destek kirişi dışarı doğru patladı ve etrafını saran iskele, çarpışan malzemeler ve bağıran adamlardan oluşan bir kargaşa içinde çöktü.

"Böyle mi demek istiyorsun? James elini indirdi, gülümsemesi yarattığı kaosun içinde nefes kesiciydi, çığlıklar yükseliyordu, '*Aiuto! Aiuto*! Ve İngilizce, 'Oi! Gelin ve bize yardım edin!", herkes çöküşe doğru koşuyor.

James, Will'in yanından geçerken, "İpleri çözmek için gizlice dolaşmana gerek yok," diye mırıldandı, yüzünde hâlâ o gülümseme vardı. "Artık ben varım.

Bana sahip olduğunuz kelimelerle bir çırpınış. Will bunu görmezden geldi. Hızlı olmaları gerekiyordu. Adamlar çökmüş hendeğin etrafını sararken, o terk edilmiş el arabasına doğru kaydı.

James'in geldiğini görmek yerine hissetti, sonra yanında hareketsiz kaldı. Kendi gözleri el arabasındaki şeklin üzerindeydi.

James, "Yirmi altı adam" diye alıntı yaptı.

Will cesetleri salonda bir el arabasıyla taşımıştı. Bu, çoğundan daha küçüktü. Belki on ya da on bir yaşlarında bir çocuktu.
Onlara saraya kadar eşlik eden izciler. Çocuğun ceketi bir kefen gibi başının üzerinde duruyordu.

Rosati uyarı hareketini yapmıştı. Will yerlilerin gözlerindeki korkuyu görmüştü. *Önce oğlanları gönderdiklerini* düşündü.

Will nefesini tuttu ve çocuğun ceketini geri çekti.

James'in ellerini omuzlarında hissedene ve James'in sesini duyana kadar sendeleyerek geri döndüğünü fark etmemişti. "Will. *Will.* İyi misin?'

Kollarında siyah damarlar dolaşıyor, gözleri geniş ve korkuyordu. Kılıcı eline almaması için ona yalvarmıştı. *Will, korkuyorum.*

Will, sorun ne? Ne oldu?'

El arabasındaki cesede tekrar baktı. Bir anıya bakmak gibiydi. Ölü çocuğun yüzü doğal olmayan bir şekilde tebeşir beyazıydı, damarları çatlaklar gibi mürekkep siyahıydı. Açık gözleri iki siyah bilye gibiydi. Will ona dokunmadan derisinin soğuk ve taş gibi sert olduğunu biliyordu.

Aralarında binlerce kilometre vardı ama ikisi de aynıydı: Sanki dağın altında yatan her neyse onunla bağlantılıymış gibi ölü bir kıkırdamaya kilitlenmiş, yamaçta onun kollarında ölüyorlardı.

"Bunu daha önce de görmüştüm," dedi Will. "Katherine ile.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"ONA BEYAZ ÖLÜM DİYORLAR," dedi Cyprian.

Will bu ismi duyunca, teninde bir ürperti hissetti. Dördü James'in odasında oturmuş, alçak sesle bilgi alışverişinde bulunuyorlardı. Grace ve Cyprian kaos ortamından yararlanarak kazıya geri dönmüş, işçi pelerinlerini Vekilharç kıyafetlerinin üzerine geçirmişlerdi. Will onlara kazı alanındaki cesetten bahsetmişti.

el arabası, korku ve tedirginlik hissetmelerini bekleyerek - cevapları bilmelerini beklemeden. Ama cesedin taş beyazı solgunluğunu tarif ederken, Grace ve Cyprian birbirlerini tanıyan bir bakış atmışlardı.

"Yerlilerin bu konuda efsaneleri var," dedi Cyprian. 'Dağ açıldığında beyaz ölümün yayılacağını ve büyük bir kötülüğün yükseleceğini söylüyorlar.

Will, saraydaki çarpık kapıları düşünmeden edemiyordu. İçerideki bir şey dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Nedir bu? Bir salgın hastalık mı? Bir veba mı?' dedi.

'Bilmiyorlar. Dağda çok uzaklara gidenlerin başına geliyor,' dedi Cyprian, kardeşinin hayatından endişe eden bir köylü kızın kendisine söylediklerini anlatarak. "Hikayelerde cesetleri yakıyorlar, tıpkı Sloane'un yaptığını söylediğin gibi.

Dağ, sırlarla dolu karanlık bir varlık olarak Will'in zihninde büyüyor gibiydi. Eğer yerel halk beyaz ölümü efsanelerinde yüceltmişse, bu yeni bir şey değildi. Yıllardır, belki de yüzyıllardır buranın bir parçasıydı.

"Sloane geçtiğini söyledi," dedi James. 'Yirmi altı ceset... beyaz ölümün kaynağına yakın olmalı. O sarayın içinde her ne varsa, Sinclair onu neredeyse buldu.

"Onu durdurmalıyız," dedi Cyprian. 'Bir veba salmasına izin veremeyiz. Sarayda olduğunu biliyoruz. Bütün vakalar burada

gerçekleşiyor. Will, "Bütün vakalar değil," dedi.

Cyprian saf bir şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?

Will, o olaylardan bir daha söz etmek istemediği için sözcükleri itmek zorunda kaldı. "Katherine beyaz ölümden öldü.

Onlara James'e anlattıklarını anlattı, Katherine'in ölüm şeklini tarif etti. Siyah damarları ve çok solgun etiyle el arabasındaki ceset, zihninde Katherine'in bedeniyle birleşmişti. Taşa benzeyen, korkunç bir pozda donmuş, uzun sarı saçlarını takip eden ceset aynıydı, her ayrıntısıyla birbirine benziyordu.

'Bıçaktaki yozlaşma-' Her kelime tehlikeliydi ve onu açığa çıkarabilirdi. Yine de onları zorla çıkardı. "Ekthalion'u çektiğinde, yozlaşma derisine sızdı ve onu beyaz taşa dönüştürdü. Daha fazlasını söylemek istemedi; söyleyemezdi. "Onun Şampiyon olabileceğini ummuştum. Ama değildi.

Ya da belki de öyleydi ve sadece ölmüştü. Işığın Savaşçıları Karanlık Kral'la savaşmakta çok şanslıydı. Onu kulübeye taşıdığını hatırlıyordu, benzediği taş kadar ağırdı, onu tutarken kolları ağrıyordu, onu bir çuval gibi yerde sürüklemek istemiyordu.

'Sence sarayda olan şey bu mu? Bir tür silah mı?" dedi Cyprian.

James yavaşça başını sallıyordu. "Ekthalion Simon'ın gemisinde serbest kaldığında olan bu değildi," dedi. 'Ambardaki adamlar çürümüş ve yanmıştı. Kara alevden gelen çürüme organlarını eritti. Onları beyaz taşa çevirmedi.

Karanlık Tepe'de ölen kuşlara ve hayvanlara olan da bu değildi. Ya da gemideki adamlar gibi çürüyerek kuruyan ve ölen çimenlere ve ağaçlara da.

Will, henüz anlamadığı hayati bir parçanın eksik olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

'Kaybedecek zamanımız yok,' dedi. 'Ettore'u bulmamız gerek. Yaşlı Vekilharç ancak onunla birlikte olacakları durdurabileceğimizi söyledi.

Grace ve Cyprian cevap vermediler. Cyprian uzun, sözsüz bir anın ardından omuzlarını dikleştirdi ve tuniğinden bir parça kumaş çıkardı.

Beyaz, kirli ve yırtık; Will'in neye baktığını anlaması bir an sürdü.

Will, "Ettore bir *komiser* mi?" diye sordu.

"Bir Vekilharçtı," dedi Cyprian. "O öldü.

Kapının çarparak kapanması ve onları mahsur bırakması gibi. Cyprian'ın elindeki kağıt parçasında bir yıldızın parıltısı vardı. Hiçbir Vekilharç yıldızını geride bırakmazdı. Cyprian ve Grace'in ifadelerinde bunun doğruluğunu gördü. Yaşlı Vekilharç'ın onları buraya bulmaları için gönderdiği adam ölmüştü.

Will, o el arabasında ölü yatan ve yakılmak üzere odun yığınına atılan çocuğu düşündü. Bowhill'de ölen Katherine'i düşündü.

Hepsi aynı anda bunun farkına varmış gibiydi. Dağda ne olduğunu öğrenmenin tek bir yolu kalmıştı. Ama bu da onları burada esir tutanlardan kaçmak ve tehlikeye doğru koşmak demekti.

Will, 'Saraya geri dönmemiz gerekiyor,' dedi.

Grace başını sallayarak, "Bütün kazı kilit altında," dedi. "Cyprian ve ben buraya zar zor dönebildik.

Cyprian, 'Saraydaki o ölümlerden sonra devriyeler iki katına çıktı,' diye onayladı. "Köyden dönerken düzinelerce muhafız gördük.

"Bir düzine muhafız sorun yaratmaz," dedi James parmaklarını oynatarak.

"Hayır," dedi Will. "Muhafızları öldürmeyeceksin.

"Onları *öldürmek* zorunda

değilim." "Ya da muhafızları

sakatlamak zorunda değilim.

"O zaman içeri tam olarak nasıl girmeyi planlıyorsun?"

dedi James. "Seni götürebilirim," dedi bir ses.

Dördü birden kapıya doğru döndüler.

Kettering kapı aralığında durmuş, gözlüklerini gergin bir şekilde yukarı itiyordu. Will, Cyprian'ın kılıcının kınından çekilmesiyle aynı anda James'in büyüsünün parladığını hissetti. Kendini ikisinin de önüne koydu.

Kettering silahlı değildi. Yüzü solgundu, gözleri Cyprian'dan James'e kayıyordu. Korkmuş görünüyordu. Ama yine de buradaydı.

"Bunu neden yaptın?" dedi Will.

Kettering gözlerini Will'e çevirdi. 'Bugün beyaz ölümden ölen o adamlar... ateşe atılan düzinelerce ceset... bu yanlış. Ben geçmişin kadim büyüsünü incelemek, harikalarını geri getirmeye yardım etmek için katıldım, insanların öldürüldüğünü görmek için değil.

Kettering bunu söylemek için bütün cesaretini toplamış gibiydi. Will, Kettering'in ateş yakılırken gözlerinden akan yaşları hatırladı. Kettering kimseyi tanımadığı halde işçileri korumak için Sloane ile tartışmıştı. dinliyordu. Will kazıya ilk geldiğinde, onu Sloane'a bildirmeden Will'in sorularını yanıtlamıştı.

Will yavaşça, "Beyaz ölüm nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum.

"Sinclair'in kazdığı şey nedir?" "Onu da

bilmiyorum.

James küçümseyici bir ses çıkardı. "Will, bize hiçbir şey söylemeyecek. Büyüsü tehditkâr bir şekilde yeniden parladı.

Kettering aceleyle, "Ölümlerin nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Adamların hepsi aynı yere düştü.

Will, "Sarayın içinde," dedi ve Kettering yavaşça başını salladı. "Bir tür atılım yapmışsın. Bir kez daha başını salladı.

"Bir iç oda açtık. Kapıları açtığımız anda adamlar sanki beyaz bir dalga üzerlerinden geçmiş gibi öldüler.

Will, 'Daha önce o yerel çocukların güvenliğini umursamıyordun,' dedi. Sloane saraya adamlarını gönderirken Kettering beklemede kalmıştı. "Şimdi farklı olan ne?

"Bu normal bir riskti, her kazıda olduğu gibi!" dedi Kettering. 'İnsanların öleceğini, hayatlarının boşa gideceğini, ateşe atılacağını bilmek farklı. Beyaz ölüm... sıradaki herhangi biri olabilir! Ya serbest kalırsa? Büyülü bir veba nüfusa yayılırsa? Sinclair'le amaçlarımızın aynı olduğunu sanıyordum. Geçmişe, antik dünyaya saygı duyuyoruz. Ama o anlamadığı güçlerle uğraşıyor. O sarayda dolaşırken neleri serbest bırakabileceğinden korkuyorum.

Will, Kettering'in yüzünü inceledi. Kettering, Sinclair'i buraya kadar takip etmişti ve hayatını antik dünyanın incelenmesine adamış olduğu için antik dünyaya büyük bir ilgi duyuyordu. Ama ölü işçilere karşı hissettiği duygu gerçek görünüyordu.

"Serbest bırakmak mı?

"Undahar'ın altında ne yatıyor?" dedi Kettering. 'Asıl soru bu, değil mi? Sinclair yıllardır kazıya adam gönderiyor. Sarayı hiç bulamadı. Siz geldiğinizde açıldı. Sanki sizi bekliyormuş gibi. Kettering bu sözleri James'e söylemişti ama bu sözlerin yankılandığını hisseden Will'di. 'Depremler, hızlanan ölümler... dağın altında her ne yatıyorsa, onun zamanının yakında geleceğine inanıyorum.

Bu herkes için rahatsız ediciydi.

Kettering, *bu nesnelerin kendi gündemleri olduğunu* söylemişti. Tehlikenin kalbine doğru gidiyorlardı. Will, içindeki o eski çukur hissinin açıldığını hissetti.

Will kararını verdi. "Eğer Sinclair'in adamlarının nerede öldüğünü biliyorsan, o zaman oraya gitmeliyiz.

Dağılmaya ve kendilerini hazırlamaya başladılar; diğerleri erzak toplamak ve yolculuk için kılık değiştirecek işçi kıyafetleri bulmak üzere dışarı çıktılar.

Ama önce Will'in yapması gereken bir şey vardı. "Cyprian.

Will, Cyprian'ın koluna dokunarak onu geri döndürdü. Cyprian ona şaşkınlıkla baktı.

Will, 'Violet kaçacak,' dedi.

Cyprian'ın yeşil gözleri hem kararsız hem de umutsuzca güvenceye aç bir şekilde açıldı. Will ona karşı yine o tuhaf korumacılığı hissetti.

Will, 'Kaçacak, Cyprian' dedi.

"Bunu nereden biliyorsun? Cyprian içinde çalkalanan bir sorunun cevabını arıyordu.

Will ona gerçeği söyleyemezdi. Ama bunu dikkatlice düşünmüştü. Violet gemide onun için geri gelmişti. Ne pahasına olursa olsun onun için de aynısını yapacaktı.

Will, "Gemide kaçmanın bir anlamı yok," dedi. O da işin bu kısmını düşünmüştü. Onun karaya çıkmasını beklemesi gerekiyordu. 'Gidecek hiçbir yer yok. Ama karada? Biz daha saraya doğru yola çıkmadan Violet özgür olacak.

Cyprian yeşil gözlerini tamamen Will'in gözlerine dikti. "Bundan emin misin?" Will, "Çok eminim," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Oradan ayrıldıklarında kazıya geri dönemeyeceklerdi, bu da Will'in fazla zamanı olmadığı anlamına geliyordu.

Diğerlerine dikkat dağıtmaya çalıştığını söyledi ve bir demet giysilerini bahane etti ve Sloane'un muhafızlarının Yüzbaşı Howell'a bir paket taşıyan zararsız bir ulak gördüklerini bilerek onu takip etmelerine izin verdi.

Howell'ın çadırına girer girmez, selam verme zahmetine girmeden Howell'a doğru yürüdü, bir elini Howell'ın bileğine koydu ve içeri itti.

Howell'ın gözlerinin açıldığını gördü ve bir şaşkınlık çığlığı attığını duydu ama kendini Howell'ın bedeninin içinde bulana kadar durmadı.

Çabuk çalışın. Will'in diğerlerine katılmasına bir saatten az bir süre kalmıştı. Howell'ın ***S*** damgasını bir kanal olarak kullanarak, kendini hatırladığı ağın içine attı, artık tanıdık gelen yolları takip etti, Violet'in gemisinde yaşadığı bedeni aradı, ta ki bir solukla gözlerini açana kadar.

Bacağı ağrıyordu; vücudunu uzayda daha kalın hissediyordu; odadaki nesneler garip açılardaydı. Boyu kısalmıştı. Odayı düzgün göremiyordu.

Gözlerini kıstı, bir adım attı ve masaya tutunarak düştü. Dudaklarını yarı yarıya yakalayan sakat bacağı itirazını haykırdı. Bir çığlık attı ve görüşü netleşince bir an için masaya tutundu. Yavaşça kendini yukarı çekti, bu kez kısa bacakları üzerinde nasıl dik duracağı konusunda hiçbir varsayımda bulunmadı.

Bu bir gemi değildi. Eski bir binada, görkemli tarzda ama köhne, harap bir ofisti. Masaya ağır bir meşe sandalye eşlik ediyor, üzerinde bir adamın ceketi asılıydı. Will'in gözleriyle son kez bakmasından bu yana geçen saatler içinde, içinde yaşadığı adam gemiye yanaşmış ve karaya çıkmıştı.

'Leclerc! *Apportez-moi ces papiers!*'

Evrakları getireyim mi? Hangi kağıtları? Masaya baktı. Eğer kimliğini ifşa etmeyecekse ne istendiğini bulması gerekiyordu.

Ben Leclerc miyim? Her şey bulanıktı. İlk başta gözlerinin çalışmadığını düşündü. Ama masanın üzerinde el yordamıyla gezinirken, eli gözlüğe takıldı. Onları taktı ve kulaklarının üzerine astı.

Ani netlik karşısında baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak tekrar masaya baktı. Kağıtlarla kaplıydı. Koridordaki ayak seslerini duyabiliyordu, yaklaşıyordu. Masayı bıraktı ve sallanarak hemen tekrar masaya tutundu. Ağırlığını gizlice masaya yaslamayı denedi, James'in benimseyebileceği türden kayıtsız bir duruştu bu. Doğru kâğıdı bulmanın hiçbir yolu yoktu. Bir bahaneye ihtiyacı vardı, hızla gözlüğünü çıkarıp cebine attı, sonra da uzanıp rastgele bir kâğıt demeti aldı.

Kollarının çok kısa olduğunu hissederek ıskaladı. Doğal olmayan bir şekilde daha uzağa uzanmak için kendini zorlamak zorunda kaldı ve tam kapı açılırken kâğıdı kavradı.

James'in Bayan Duval dediği kadın içeri girdi. "Eee?

Envanteri aldınız mı?'

Güçlü, köşeli yüz hatları ve delici koyu renk gözleriyle yakından daha da heybetliydi. Elbette ona o gözlerle bakabilir ve bir bakışta onun Leclerc olmadığını anlayabilirdi.

Kalbi keşfedilme korkusuyla çarpan Will, elindeki kâğıdı uzattı ve gözlerini gereğinden fazla kısmış gibi yaptı. "Bu o mu? Gözlüklerimi kaybettim.

Elinden kaptı, kısa bir süre baktıktan sonra yere fırlattı.
Masanın üzerine dağılmış kâğıtları karıştırıp en üsttekini aldı. "Hayır. Burnunun dibinde. Gözleri nasıl bir bakışla baktığını göremeyecek kadar bulanıktı.
Ama sesi sanki acelesi varmış gibi canlıydı. 'Ve gözlüklerin burada. Cebinde. Gözlüğü görmek yerine onun cebini yokladığını hissetti.
"Umarım kızın yanında bu tür dalgınlıklar yaşamazsın.

Ona ne diyeceğini bilemedi. Bayan Duval? Başka bir isim mi? "Ee, kardeşim?

"-kız kardeş.

Kâğıtları aldı ve odadan dışarı çıktı.

Kalbi küt küt atarak onun ardından bakakaldı.

Envanter, aklının bir kısmı şöyle diyordu. *Burada ne saklıyorlar?*
Kâğıtlara bakması gerekiyordu. Ama Violet daha önemliydi. Ve zamanı da yoktu. Umbria'ya döndüğünde bir saatten az zamanı vardı ve bunun yanı sıra Howell'la bir odada yalnızdı, simsiyah gözleri kimliğini haykırıyordu

Ona rastlayabilecek herkes. Kendi ıssız bedenine dokunulsa, hareket ettirilse ya da alınsa ne olurdu? Daha da kötüsü, eğer diğerleri
gözlerini gördü mü? Sarcean onu koruması için Anharion'u kullanmış, kehaneti çok tehlikeli bulmuştu. Bu tehlikeyi şimdi çok daha şiddetli hissediyordu.

Gözlüklerini tekrar taktı, sonra etrafına bakındı ve kapının yanında asılı duran kalın bir anahtar zinciri gördü. Şansının ilk eseri: Kamarot kelepçelerinin anahtarını hemen tanıdı. O kelepçeleri açmak için o anahtarı kendisi kullanmıştı. İhtiyacı olan onay buydu: Violet buradaydı ve onu kurtarmanın yolu buydu. Tek sorun, ne yapacağını bilmemesiydi.

Violet'in tutulduğu yer.

Öğrenecekti.

Kapı masadan altı adım ötedeydi. Nefes aldı, masayı bıraktı ve kendini bir adım atmaya zorladı. Gözleri anahtarlara sabitlenmişti. Onlara ulaşmaya çalışmak, kendi bedeninin içinde dolaşmaktan çok daha büyük bir beceri ve konsantrasyon gerektiriyordu. Altı adım attı ve tekrar duvara tutundu. *Çok yavaştı.* Bir kaplumbağa hızıyla üç günde hücresine varan Violet'e bu şekilde yardım edemezdi. Hızlanmak zorundaydı.

Kapının yanındaki sehpada duran parlak siyah bastonu gördü. Bastona uzandığında midesinin bulandığını hissetti. Bileğindeki ***S*** -kolu boyunca geriye çekilmiş kolundan görülebiliyordu- canlıydı. Sıcak ve kırmızıydı, harekete geçmişti, neredeyse nabzı atıyordu. Kolunu hızla onun üzerinden aşağı itti ve bastonu aldı.

Sonra anahtarları aldı ve gösterişli bir şekilde kemerinden sarkıttı.

Bastonla bile yürümek hâlâ zor bir işti ve kendini sık sık avucunu koridorun duvarına dayarken buluyordu. Violet'i aramak dikkat çekecekti ama Leclerc'in bedenini kontrol etmekte zorlanması durumu yüz kat daha kötüleştiriyordu. Bu yüzden evin içinde bir o yana bir bu yana şüpheli bir şekilde topallamak yerine, burnunu mutfağa kadar takip etti.

Kocaman bir ocağı ve ateşin üzerinde şişte dönen etleri olan büyük bir mutfaktı. Ortada un ve kaselerle dolu uzun ahşap bir masa vardı. Lekeli bir önlük giymiş bir aşçı ve unlu kollarıyla hamur yoğururken onu görünce şaşkınlıkla başını kaldıran iki mutfak görevlisi vardı.

"Sizin için ne yapabilirim, Mösyö Leclerc?" dedi Fransızca. Doğru ya. Fransa'daydı. Sarhoş bir Jean'dan öğrendiği kendi Fransızcası. Rıhtımdaki Lastier süper değildi. Soruyu duyunca gözlerini kırpıştırdı ve Leclerc'in adı Leclerc ise muhtemelen onun da Fransız olduğunu fark etti.

Apporter? Apportez? Fiil çekimlerinin doğru olması için dua ederek, 'Mahkuma öğle yemeği götürün' dedi.

Bu ona bir bakış kazandırdı, hamuru ters çevirdi. "Daha yeni yedi," dedi mutfak görevlisi, "çeyrek saat kadar önce.

Kendini tam boyuna çekti ve mümkün olduğunca Fransız gibi görünmeye çalıştı.

'Aslanlar çok yer, madam,' dedi.

Hamurun çevrilmesi durdu. "İki öğle yemeği!" sözleriyle birlikte anlamadığı hızlı bir mırıldanma oldu. Ama mutfak görevlisi unlu ellerini önlüğüne sildi ve yüzünü ona döndü. "Pekâlâ.

Gözlerini mutfakta gezdiren Will, "Ekmekler, sert peynirler, etler. Bir şişeye biraz su koy. Ve ona şunu ver-' Aman Tanrım, adı neydi? Bir parça kumaş. Battaniye. Peçete.

Mutfak görevlisinin kaşları saçlarına kalktı, ama o yemeği toplamak için işe koyuldu. Kız arkasını döndüğünde, tezgâhın üzerinde bir bıçak gördü, keskin uçlu ince bir bıçaktı. Çabucak aldı ve bıçağı
Kemerinde, anahtarların yanında çok belirgin bir şekilde duruyordu ve hem sapın hem de bıçağın bir kısmının görünür bir şekilde dışarı çıktığından emin oluyordu.

"Önden buyurun," dedi mutfak görevlisi tepsiyi hazırladığında, arkasındaki mırıltıyı duyarak, "*Size yemeğin kaymağını* yediğini *söylemiştim*.

'*Ve içki* de,' diye ikinci bir mırıltı geldi.

Onu koridordan aşağıya doğru yönlendirdi ve sanki bir erzak mahzenine iniyormuş gibi aşağıya inen merdivenleri olan bir kapıya ulaşmadan önce iki dönüş yaptı.
Merdivenlerden inmek küçük bir kâbustu ve ağır bir şekilde duvara yaslandı, bacakları beklediği yerde bitmediğinde denge eksikliğini gizlemek için topallama gösterisi yaptı.

'Tepsiyi kapının dışına koyabilirsin,' dedi.

Bakmadı. Sadece durdu ve ona baktı. "O kızı yeterince taciz ettiğini düşünmüyor musun?

Buna verdiği tepkiyi, korumacılık ve öfke patlamasını bastırmak zorundaydı. Bu mutfak eline soramazdı, *Ne demek istiyorsun? Ona ne yaptı?* Sakin kalmak zorundaydı. Leclerc ne derdi?

Will, "Buraya çalışmaya mı yoksa konuşmaya mı geldin?" diye sordu.

Çevresindeki liman işçileri şikâyet ettiğinde Jean Lastier'nin en sevdiği sözlerden biriydi bu. Lastier'nin diğer favori sözünün, *la vie est trop courte pour boire du mauvais vin*, işe yarayacağını düşünmüyordu.

Tepsiyi öfkeli bir takırtıyla yere bıraktı.

Kendini merdivenlerin dibinde tek başına, kilitli bir kapıya bakarken buldu ve kalp atışları hızlandı. Kemerine iliştirdiği anahtarları çıkardı. Kapı kilidi yeni görünüyordu, bu yüzden en yeni görünen anahtarı denedi. Sorunsuzca içeri kaydı. *Violet.* Violet kapının diğer tarafındaydı. Anahtarları kemerine tekrar dikkat çekici bir şekilde asmak için hızlıca geri taktı ve ardından kapı açıldı.

Odanın kendisi kemerli tavanları olan bir mahzendi. Evden daha eskiydi. Yukarıdaki ev, ortaçağdan kalma taş işçiliği ve engebeli taş döşeli bir zemine sahipti. Köşede bir zamanlar şarap konmuş olabilecek birkaç fıçı yığılıydı.

Kapının yanındaki aplikte yanan bir lamba vardı, böylece kapı kapandığında kiler karanlığa gömülmüyordu.

Ve Violet, Steward'ın kelepçeleri ve uzak duvara bağlı uzun bir zincirle, o içeri girerken onunla yüzleşmek için tırmanıyordu.

Zayıf görünüyordu, yanaklarına kir bulaşmıştı ve üzerinde hâlâ salona yapılan saldırı sırasında giydiği kıyafetler vardı. Ama gözleri meydan okuyordu.

Ona öyle hoş ve tanıdık bakıyordu ki, içini bir sevinç dalgası kapladı.

Mahzene doğru adım atmak ve kollarını ona dolayarak sıkıca sarılmak istedi. Zincirlerini çözüp onu özgür bırakmak istiyordu. Kendini Simon'ın batmakta olan gemisine zincirlendiği ve kızın ambarda belirdiği anı hatırlarken buldu. Bir an için kendini onun yanında diz çökmüş ve kelepçelerini çözerken hayal etti. *Zincirlerimi kırdın*

Bir kere. Hatırladın mı?

Ama yapamadı. Bastonunu kapıya dayadı ve tepsiyi aldı, bu kolay bir iş değildi.

"Kesim için beni şişmanlatmak mı?" dedi.

İngilizce olarak 'That's lambs,' dedi ve sonra adımını şaşırmış birinin sarsıntısıyla Fransız aksanı olması gerekip gerekmediğini merak etti.

'Tom'u öldürmeyeceğim,' dedi, 'bana daha kaç eğitim seansı yaptırırsan yaptır. Ve arkadaşlarımı tehdit etmek için ne söylersen söyle.

Sözleri şok etkisi yarattı. Yüzünü düzelterek bunu gizledi. Ona ters ters bakarken, tavırlarında herhangi bir değişiklik fark etmemiş gibiydi.

"Arkadaşların Umbria'da," dedi tepsiyi yere bırakarak, "Scheggino köyü yakınlarında Sinclair'in kazısında. Denesen bile onları uyaramayacağın kadar uzaktalar.

Kadının bilgiyi aldığını, gözlerinin kısıldığını gördü.

Ama tek söylediği, 'Uyarıya ihtiyacı olan Sinclair. Will onu durduracak.

Ona olan inancı, sorumluluk duygusunu iki katına çıkarmış olsa da, içini ısıtmıştı. *Onu durduracağım*, diye sessizce söz verdi ona.

"Peki o kafesin içinden ne yapacaksın?" diye sordurdu kendine.

Kadının gözlerinin anahtarlara kaydığını gördü.

Kalçasında belirgin bir şekilde sallanan kelepçelerin anahtarları, adamın onları tutturduğu yerde asılı duruyordu. Konuşurken ona doğru bir adım attı ve onun nereye baktığını fark etmemiş gibi davrandı. Sadece Leclerc öne doğru yürüyor, kendini
Zincirinin menzili. Bunu dikkatlice hesaplamıştı.

Yine de kadının bu kadar hızlı hareket etmesine şaşırdı, onu sırt üstü yere düşürdü, sonra anahtarları alıp kelepçeleri çözerek yana fırlatırken onu tutmak için göğsüne bir diz yerleştirdi. Bu hız ve vuruşundaki ekonomi yeni bir şeymiş gibi geldi.

"Dışarı çıkacağım," dedi, eli adamın boğazındaydı.

Daha önce de bir kadının eli boğazına sarılmıştı. Dehşete kapılması gerekirdi. Bunun yerine, Violet'in ona zarar vermeyeceğini bilmenin verdiği çaresiz, sevgi dolu bir duygu hissetti.

"Silahın ya da malzemen olmadan hiçbir yere gidemezsin. İfadesini çok boş tuttu.

Hemen adamın belindeki bıçağı kaptı. Gömleğinden bir şerit kesip ellerini arkadan bağladıktan sonra ayağa fırladı ve adamın getirdiği etleri, peyniri ve ekmeği hızla paketleyip su matarasıyla birlikte beze sararak sırt çantası gibi göğsüne astı. Sonra onun başında durdu.

"Kalkan nerede?" dedi. "Ne
kalkanı?

"Kalkanım," dedi Violet.

Rassalon'un Kalkanı mı? Söylemeden önce dilini ısırdı.

"Bilmiyorum.

Violet inanamayarak bir nefes verdi. "Yalancı. Benimle geliyorsun.

"Ne?" dedi Will ve sesi bir gıcırtı gibi çıktı.

"Beni duydun. Bıçak tam karaciğerine doğrultulmuştu. Bunun da kızın öğrendiği yeni bir teknik olduğunu düşündü. "Beni kalkana götürüyorsun.

"Nerede olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı Will.

Bu ona gerçekten çok keskin bir bıçakla bir dürtme daha kazandırdı. "Yalan söylüyorsun.

Will, o anda kendini o kadar saf hissediyordu ki, Violet'in onu tanımamasına şaşırmıştı. "Tek başına kaçmanın senin için daha kolay olacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?

"Kaçmıyorum," dedi Violet. "Beni kalkana götürüyorsun. "Neyim ben?" dedi Will. "Ama-

"Kımılda!" dedi Violet, onu ileri doğru iterek.

Violet'in bıçağının ucu hâlâ karaciğerine oldukça yakınken bastonunu eline aldı ve merdivenleri tırmanmak için elinden geleni yaptı. Leclerc'in yaraları kendi vücudundaki dengesizliği gizliyordu - neyse ki. Daha da şanslıydı, Violet yolu biliyor gibiydi. Kadın kendinden emin adımlarla yürüyor, bu da Leclerc'in tökezleyerek ilerlemesine, eve olan yabancılığını gizlemesine ve topallayarak yürüdüğü için sadece birkaç bıçak darbesi almasına izin veriyordu.

Ama büyük bir şömine rafı ve arması olan bir salona girdiklerinde, armanın altına kazınmış sloganı ve aile adını gördü ve nereye gittiklerine dair tüm anlayışı değişti. *La fin de la misère.*
Sefaletin Sonu.

Armanın altındaki isim *Gauthier*'di.

Cellat.

*Burası Gauthier'*nin *evi*, diye düşündü Will, aklı bir karış havada. *Sinclair onu bulmadan önce yaşadığı yer.* Ve sonra, daha da endişe verici bir *şekilde*, *Burası*
Gauthier'in aile kasası. Büyük, kilitli bir kasa kapısına bakıyordu.
Karanlık Kral'ın celladı Rathorn'un soyundan gelen Gauthier, James onu geri almadan önce Yaka'nın sahibiydi.

O kasanın içinde başka neler yatıyor olabilir?

Violet anahtarlarını tekrar çıkarmış ve birini kilide takıyordu. İlk denemede olmadı ama ikinci anahtar yerine oturdu. Bir tıkırtı ve gıcırtı ile duvarın bir kısmı açılarak karanlığa inen merdivenleri ortaya çıkardı.

Kasvetli mahzen tarihi eserlerle tıka basa doluydu. Bir ev dolusu mobilyayla doldurulmuş bir oda gibi, eski bir duvar veya friz parçasıyla kaplanmamış hiçbir duvar, heykeller, vazolar ve oymalarla ormanlaştırılmamış hiçbir yüzey yoktu. İçeri girmek, vücudunuzu masaların, heykellerin ve oymaların arasından kaydırmak anlamına geliyordu.
sütunlar orijinal yerlerinden çıkarıldı. Sonra da tırmanmak için

değerli taşlar ve mücevherler, bir ejderhanın istifine benzeyen yığınlar. Sonra daha yakından baktı ve gördü-

Güneş amblemleri, tutulmalar. Işınsız siyah küreler. Bu bir koleksiyon, bir saplantıydı; Gauthiers nesilleri, sanki oraya geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi, Karanlık Saray'a ait herhangi bir eser bulmaya çalışıyordu. Sanki içlerinde yatan bir şeyi arıyorlarmış gibi, Will rahatsız edici

saraya yaklaşan ve hepsi de onun ödülü için yarışan güçler hissi.

Odanın ortasında, dev bir siyah baltanın monte edilmiş olduğu yerde durdu.

bir merkez parçası gibi. Yanında, kopya olması gereken siyah bir başlık asılıydı, değil mi? Will, baltanın gerçek olduğunu iliklerine kadar biliyordu. Ölüm kadar gerçekti; celladın baltası, soğuk bir korku salan bir kesinliğe sahipti, ışığı söndüren türden bir karanlık. Başının yanında, eski dünyanın dilinde, ailenin sloganını oluşturduğu sözcükler yazılıydı: *den fahor.* Sefaletin Sonu. James'in boynunda yükselip alçalan baltanın adıydı bu.

İlerledikçe, Rathorn'un baltasının altında çizimler, dikkatli diyagramlar, sayısal notlar olduğunu gördü ve sonra şok içinde eski dilde şöyle yazan bir yazı gördü:

Undahar

Üstteki kâğıt destesini kaydırarak Karanlık Saray'ın bir çizimini ortaya çıkardı.

Zifiri karanlık bir dünyayı taçlandırıyordu; o kadar soğuk ve ışıksız bir dünya ki, umutsuz bir ışık umuduyla ormanlar ateşe veriliyordu. Ve o karanlık mücevherli sarayın kulelerinin tepesinden izledi - hatırladı izliyordu - uzaktaki büyünün büyüleyici kubbeleri, yakında titreyip sönecek olan son savunmalar, yorulmayan ya da uyumayan aç gölgeler tarafından saldırıya uğradı.

Yaşlı ve güçsüz bir elin titrek yazısıyla Fransızca kelimeler yazılmıştı, *Hiç kimse Undahar'a giremez ve yaşayamaz.*

İkinci sayfa kayıptı. Ya da masanın üzerine saçılmış sayfalardan biriydi. Onları almak için uzandı, ceketinin içine sokup

daha sonra okudu, ancak aptalca bir şekilde okuyamadığını fark etti. Bu onun kitabı değildi.

Calais'deki bir adamın ceketinde kağıtları saklamanın bir yararı yoktu.

O halde onları burada okumak için zamana ihtiyacı vardı. Bir ses onu döndürdü.

Violet onun arkasında duruyordu, kolunda tanıdık bir metal kalkan vardı; Rassalon'un aslan gözleri yüzeyinden ruhani bir şekilde bakıyordu. Onu toplanan nesneler arasında bulmuş olmalıydı.

Gazeteleri taramak için tek bir fırsatı vardı. İtalya'daki arkadaşları onu aramaya gelmeden önce çok az dakikası kalmıştı. Bu zamanı öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için kullanmalıydı.

Will rahatlayarak, "Kalkanın," dedi. "Onu alıp gidebilirsin.

"Yapacağım, teşekkür ederim," dedi Violet. Ve kalkanı adamın kafasına doğru savurdu.

Ne yapacağını şaşırmış bir halde gözlerini açtı; Will'di ve başı ağrıyordu. Kendini yukarı ittiğinde Howell'ın da yere yığıldığını gördü. Bilinci yerinde olmayan Leclerc'i dizginlemenin yolu yoktu. Keşfedilme korkusu olmadan başka bir konukçu bulmak için zaman kalmamıştı.

Diğerlerinin yanına dönmek zorundaydı. Yaralı başını açıklamak için bir hikâye uydurması gerekecekti. Ama elini şakağına götürdüğünde bir yara olmadığını fark etti. Acı bir hayaletti, Calais'de başka birinin vücudunda bıraktığı çürüklerdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDI

"UYANDI," dedi bir kadın sesi ve Elizabeth gözlerini kırpıştırarak bulanık bir şekilde doğruldu.

Sabah olmuştu. Topak topak bir yatakta, yırtık pırtık bir battaniyenin altındaydı.

Karşısında odanın penceresi ve kaba yontulmuş ahşap kapısı duruyordu. Yan masadaki küçük bir vazoda, yeni toplanmış gibi görünen, taç yaprakları eğri büğrü, mor bir orkide dalı gördü.

Konuşan kadın otuz yaşlarındaydı, kahverengi saçları, sade koyu renk bir elbisesi vardı ve elleri ile kollarında kan vardı. *Kan mı?* Elizabeth uyandı ve yataktan fırlayarak kendini yataktan olabildiğince uzağa attı.

sırtını karşı duvara yaslamıştı, kalbi küt küt atıyordu.

Gölge tazısının ağzını açışını, sıcak nefesini, kırmızı dilinin bir anlık görüntüsünü hatırladı. Ve ondan sonra bir şey, bir tür parıltı-

"Korkma," dedi kadın. 'Kız kardeşin çok kan kaybetti. Ama iyileşecek.

Artık bütün odayı görebiliyordu: Burada da elli yaĢlarında, beyaz kolları kıvrılmıĢ köy giysileri giymiĢ, baĢında kasketi olan yaĢlı bir adam vardı. Ve Katherine'in kıpırdamadan yattığı ikinci bir yatak vardı.

Katherine değildi. Eski dünyadan gelen o garip adamdı. Elbisesinin ön tarafı kandan kıpkırmızıydı. Yanındaki masada kanıyla dolu bir leğen ve kanlı kumaş şeritleri vardı. Ve yuvarlak bir kurşun parçası - midesinden çıkardıkları bir mermi.

O benim kardeşim değil. Ama şimdi bunu söylemek daha zordu. Visander'ın canlandırıcı bilinci olmadan, Katherine sadece kendisi gibi görünüyordu. Sanki gözlerini açıp kendisi olacakmış gibi.

"Benim adım Polly," diyordu kadın. "Bu da kardeşim Lawrence.

Belki kendisi olur, diye düşündü Elizabeth. Belki de son birkaç gün kötü bir rüyaydı. Belki bir saniye içinde Katherine uyanacaktı.

Katherine ölü dilde, "*Ar ventas, ar ventas fermaran*," diye mırıldanmaya başladı. Elizabeth ürperdi.

"Böyle konuşup duruyor," dedi Polly. "Dillerde.

"Uzun süre kalmayacağız," dedi Elizabeth. 'İyileşip gideceğiz. Burası neresi?

"Bu köy Stanton. "Stanton!"

dedi Elizabeth.

"Kız kardeşin bayılmadan önce seni buraya getirdi.

Stanton, Redlan George'un ona bulmasını söylediği köydü. Katherine (Visander) kan kaybından zayıf düşmüş olsa bile izini bulmuş olmalı.

Bayılmış gibi görünüyordu. Bu o kadar tanıdık bir görüntüydü ki, Elizabeth yarı yarıya Katherine'in bir gözünü açıp ona gizlice göz kırpmasını bekledi. Katherine bayılmayı iki yıl önce öğrenmişti ve bunu nişanlardan kurtulmak için yapmıştı. Katherine bayılır, teyzesi tuzlu suyla koşar, Katherine ayılır ve zayıfça gülümseyerek iyi olduğu konusunda ısrar ederdi.

Teyzeme yalan söylememelisin, demişti Elizabeth ilk kez ve Katherine yataktan fırlayıp o spontane haliyle ona sarılmıştı. *I*
Biliyorum. Hadi, aşağı inelim. Elizabeth bazen bu sarılmalara direnirdi, bir gün biteceklerini fark etmezdi.

Elizabeth, Polly ve Lawrence'ın beklenti dolu bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Yaralı bir kızın diğerini sürükleyerek köye girmesi zaten çok dikkat çekiciydi. Ama Redlan ona yardım etmişti. Redlan ona güvenli olduğunu söylemişti.

Visander onu öldürmeden hemen önce. Elizabeth derin bir nefes aldı. "Burada Ellie Lange adında bir kadın olduğunu duydum," dedi Elizabeth.

dikkatlice. "Onu tanıyor musun?

Polly, Lawrence ile hızlıca bakıştı.

"Ölüm gibi bir uykudaydın," dedi Polly. "Belki de dinlenmelisin.

Elizabeth, "Onu tanıyorsun, değil mi?" dedi.

Polly isteksiz bir duraksamadan sonra, "O benim teyzem," dedi. "O zaman bizi ona götürebilirsin.

"İnsanları görmüyor. "Neden görmüyor?

Sessizlik. Bildikleri bir şey vardı. Söylemedikleri bir şey.

Havanın gergin kalitesinde bunun önemini hissetti. Dolduruyor gibiydi

İkili bir bakış daha paylaşırken, söylenmemiş binlerce kelime vardı. Elizabeth aceleyle bir adım öne çıktı.

"Bizi Redlan George adında bir adam gönderdi. *Bize yardım edebileceğinizi söyledi.* "Ellie Lange'in annemi tanıdığını söyledi.

Yoğun sessizlikte adamın yüzü inançsızlıkla doldu. Ama Polly sanki bu soruyu bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Olamaz," dedi adam. Polly onu geri çekti.

"Annenin adı neydi, çocuğum?" dedi Polly.

"Eleanor," dedi Elizabeth.

"Size onları içeri almamamız gerektiğini söylemiştim!

Polly sanki çok şey biliyormuş gibi, "Kız kardeşin tıpatıp aynısı," dedi. "Elbisesi kanlar içinde kapımızın önünde belirdiğinde, tarih tekerrür ediyor gibiydi.

Elizabeth bakakaldı. Bu kadın ona *annesinin* buraya geldiğini mi söylüyordu? Aynı kapıda kanlı elbisesiyle durduğunu mu?

"Evet, onu tanıyorduk," dedi Lawrence öfkeyle. 'Bir süre burada kaldı. Bayan Lange'in yapamamasının nedeni o-'

Polly onu susturdu. 'Neden aşağı inip biraz yakacak odun getirmiyorsun, Lawrie. Odunumuz azalıyor. Lawrence bir an itiraz edecek gibi olunca, "Ben iyiyim. Kızı yatağına yatırayım.

Lawrence bundan hoşlanmadı ve onlara, "*Bu oda bela dolu*," der gibi bir bakış *attı*. Ama onları yalnız bıraktı ve o bunu yaparken Elizabeth duvardan ileriye, kız kardeşinin yatağının yanındaki sandalyeye doğru ilerledi, gözleri Polly'deydi.

"Bir şeyler biliyorsun!" dedi Elizabeth.

Polly cevap vermedi, sadece sıkıntılı bir şekilde ona baktı. "O uykuya neden daldığını biliyorum.

Elizabeth'in söylemesini beklediği şey bu değildi. "Ben sadece-"

"Bu eski güç, değil mi? Çok fazla kullandın.

Elizabeth ona baktı. *Karanlık çenesi onu* yutmak *için açıldı, gözleri kapandı ve bir an-* Elleri eteğinin kumaşında iki yumruk yaptı.

"Ne demek istiyorsun?

"Annen Stanton'a ilk geldiğinde ben daha küçük bir kızdım.

"*İlk* kez mi?

"Buraya üç kez geldi," dedi Polly, "doğum yapmak için.

"Ne?" dedi Elizabeth ve aniden oturdu.

Odanın içine gözlerini kırpıştırarak baktığında, burada, bu köyde doğmuş olduğunu fark etti. Belki de tam bu odada ya da ona yakın bir yerde. Stanton onun doğum yeriydi ve belki de Redlan onu bu nedenle buraya göndermişti.

Hayır, Redlan değil, Leydi. O Leydi'nin elçisiydi. *Beni buraya o gönderdi.* Kaderin onu yönlendirdiğini ve bir sebepten dolayı buraya getirdiğini hissetti.

Polly leğene doğru ilerledi ve ellerindeki kanı yıkamaya başladı. 'Teyzem bir ebe. Annen kardeşini doğurmak için ona geldi.
Ve sonra iki kez, sen ve kız kardeşin için.'

O *benim kardeşim değil*, demek istedi. Yatağa yayılmış olan Katherine'e baktı. *O benim kardeşim değil.*

"Kardeşinizin doğumundan sonra teyzem hastalandı. Çalışamayacak kadar hastalandı.
Lawrie, anneni suçladı. Bize kötü şans getirdiğini söyledi. Sana ve kız kardeşine ebelik yapan bendim.'

Elizabeth, Polly'nin leğenin yanındaki havlulardan birinde kuruladığı, çalışmaktan nasır tutmuş ve kızarmış ellerine baktı. *Bunlar beni doğuran eller mi?* Sanki annesi tekrar yanındaymış gibi hissetti, kendi başlangıcına bu kadar yakın olduğu için teni karıncalandı.

Elleri kuruduktan sonra Polly, Katherine'in yatağının örtülerini geri çekti. Bu manzara Elizabeth'in annesiyle ilgili tüm düşüncelerini şok etti.

Bir kan ve sargı bezi karmaşası görmeyi bekliyordu. Katherine yakın mesafeden vurulmuş, sonra da bir saatten fazla bir süre boyunca yarayla uğraşmıştı.

İnanılmaz bir şekilde, yarı iyileşmişti. Bandajsız deri çiğ ve kırmızı görünüyordu ama yara yoktu. Elizabeth'in gözleri Polly'nin yüzüne kaydı.

"Görüyor musun?" dedi Polly. 'Tükenmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve bir sırrı saklamanın ne demek olduğunu, anne ve kızı. Benim ailemde de eski güçlerden biraz var.

İyileştirici bir güç, diye düşündü Elizabeth. Hiçliğin ortasında, yapabildiklerini gizli tutan bir ebeler silsilesi.

"Sen soyundan geliyorsun," dedi
Elizabeth. "Ne?" dedi Polly.

Elizabeth ona söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Polly ona yardım ediyordu, gücünü insanları iyileştirmek için kullanan hoş bir kadındı.
köyüne geldi. Eski dünyayı ya da Karanlık Kral'ı bilmiyordu. Bunun içine sürüklenmemeliydi. Katherine bunun içine sürüklenmişti. Ondan sonra sadece kötü şeyler oldu.

"Kaçtığın tehlike," dedi Polly. "Annenin kaçtığı tehlikeyle aynı, değil mi?

Elizabeth başını salladı. Eleanor burada saklanmış olabilirdi ama Polly'ye neden saklandığını söylememişti.

Elizabeth dikkatle, "Peşimizde bir adam var," dedi. 'Arkadaşlarımdan birini öldürdü. Sarah'yı. Redlan George buraya gelmemizi söyledi. Ellie Lange'i bulmamızı, onun ne yapılacağını bileceğini söyledi.

Polly ona baktı. Elizabeth onun bir şifacı olduğunu bildiği için Polly'nin giysilerindeki kan artık o kadar korkutucu görünmüyordu.

Polly, "Seni ona götürebilirim ama o artık eskisi gibi değil,"

dedi. "Sadece onunla konuşmak istiyorum.

Polly bir şeye karar vermiş gibi, "Pekâlâ," dedi. 'Yarın birlikte gideriz. Kız kardeşin o zamana kadar uyanmış olur.

Döndü ve battaniyeleri tekrar Katherine'in üzerine örttü. Sonra odadan çıktı, kapıyı kapattı ama arkasından sürgülemedi.

Elizabeth, Katherine ile yalnız kaldı.

Ağır tahta sandalyeyi yatağa yaklaştırdı ve tekrar üzerine çıktı. Katherine'in beyaz yüzüne baktı, saçları buklelerinden dökülmüştü, cildinde alışılmadık çamur ve kir lekeleri vardı.

Katherine bayılacakmış gibi yaptığında, Elizabeth her zaman gözcülük eder, yol açıldığında*, "Tamam, gittiler,*" derdi.

"Her şey yolunda, gittiler," diye fısıldadı ama hiçbir şey olmadı.

Çünkü o Katherine değildi. Ama ona benziyordu, o kadar çok benziyordu ki

ve belki Visander uyurken kız kardeşi hâlâ buradaymış gibi davranabilirdi.

"Küpe takmışsın," dedi kız kardeşini neyin mutlu edeceğini düşünerek. 'Teyzem sana vermiş olmalı. Elbisende şu küpelerden var. Beğendiğiniz kollar. Renk için özür dilerim.'

Yastığın üzerindeki yüzde hiçbir değişiklik yoktu, en ufak bir titreşim bile.

Phillip'le evlendin. Tam istediğin gibi oldu. Seninle kalacaktım ve Uğur Böceği ile Nell için büyük bir ahır olacaktı. Her şeyin güzel olduğundan emin olacaktım, sürekli Schubert çalmandan şikayet etmeyecektim, o gürültülü kısım da dahil.

Ellerini eteklerinin arasına sıkıştırmış, kendisine büyük gelen tahta sandalyeye oturmuştu.

Lütfen uyan, demedi. *Gerçekten korkuyorum.*

"Siz Leydi Crenshaw'sınız. Parti verebilirsiniz. Phillip yaşlı bir adam değil.' Cevap yok.

Küçük odadaki gerçeklik ona baskı yapıyor gibiydi. Katherine baktı. Gömülmeden önce serilmiş bir ceset gibi. Sanki teyzesi ve amcası, erkekler onu alıp cenaze alayına götürmeden önce saygılarını sunmak için ortaya çıkacaklardı.

Katherine ölmüştü.

Kız kardeşinin ölü bedenine bakıyordu, sabahları kalkıp etrafta dolaşıyordu, içinde kız kardeşinin katili yaşıyordu.

Kolunu gözlerine sildi ve yan masadaki vazoda duran mor orkideye baktı. Londra'ya gelmeden önce,
Katherine çiçek toplamayı severdi. Elizabeth bir dal orkide aldı ve Katherine'in göğsüne koydu.

"Elbisene uymadığı için üzgünüm.

İşte o zaman Katherine'in gözleri açıldı.

Kızı gördü. Kız, kaşları çatık bir şekilde onun üzerinde duruyordu. Oda insan kokuyordu. Odun dumanı, ter ve bunların altında yoğun bir kan kokusu. Bir insan evi. Bir insan köyü. *Gözün görebildiği kadarıyla sadece insanlar var.*

Ve yine de, bu kız vardı. Ve o görmüştü. Bu kızın ışığı çağırdığını kendi gözleriyle görmüştü. Doğrulup göğsündeki bir çiçek sapını fırçaladı.

'Neredeyiz biz? Ne zamandır uyuyorum? Seni köyüne götürmeye çalıştım ama güçsüzleştiğimi hissettim. O adamın silahı düşündüğümden daha güçlüydü.

"İngilizce konuş," dedi kız kaşlarını çatarak ve kolunu gözlerine sürterek.

Visander elini böğründe yeni açılmış bir yaranın olduğu yere koydu, ancak yaranın hassas olduğunu ama günler öncesinden kalma gibi kabuk bağladığını ve enfeksiyondan arınmış, sağlıklı olduğunu gördü. "Beni iyileştiren sen misin?

"Hayır. O, bu evdeki *insanlardan* biriydi. "Sen
onlardan biri değilsin.

Evet, öyleyim. Sen de öylesin. Bu yüzden insanlar hakkında çeneni kapatabilirsin, çünkü kız kardeşimi öldürmüş olmana rağmen sana yardım ediyorlar.

'Sen onun varisisin. Onun gücüne sahipsin,' dedi Visander. "Işık Getiren.

Gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Bu şaşkınlık, rahatlama ve doğruluktu.

"Işığın olduğu yer karanlık olamaz. Eski sözler dudaklarından döküldü. "Karanlığın olduğu yerde her zaman bir Işık Getiren olacaktır.

O sefil odada ışığı sönmüş Indeviel'i düşündü.
Ve burada, bu evin insan sefaletinde Işık Getiren vardı.

"Indeviel yaşadığını biliyor mu, Işıkgetiren?" Kalbi acıyordu, böğründeki yaradan bile daha çok acıyordu, o kadar hızlı iyileşiyordu ki neredeyse yaranın birbirine bağlandığını hissedebiliyordu.

"Bu kelimeleri bilmiyorum," dedi Elizabeth. "O dili konuşmuyorum. "Ne olduğunu bilmiyor musun?

Hâlâ hassas olan karnına dikkat ederek kendini yatakta yukarı itti. Bu insan vücudu kırılgandı ve neredeyse kan kaybından ölmek üzereydi. Omzu sızlıyordu ve giysisinin kumaşını aşağı doğru ittiğinde, yine kısmen iyileşmiş bir köpek ısırığı izi gördü. Bir saniye daha geçseydi gölge tazı onu parçalayacaktı.

Bu kız onu kurtarmıştı. Ona baktı. Donuk kahverengi saçları ve aşırı koyu kaşları vardı. Lekeli bir önlük giymiş, kısa çocuk bacakları üzerinde önünde duruyordu. İnsana benziyordu. Bir çocuğa. Ve bilmiyordu. Ne olduğunu bilmiyordu.

'Hanımefendiyi biliyorum,' dedi.

Kraliçe. Kraliçeden bahsediyor. Kız elbisesinin boynundaki üç düğmeyi çözdü ve deri bir kravatın üzerindeki metal parçasını çıkardı. Metali adama doğru itti.

Düşüncelere dalmışken, kızın elinde tuttuğu şeyi fark etmesi bir anını aldı. Fark ettiğinde ise neredeyse geri çekiliyordu.

Alıç madalyonu.

Üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki parlak yüzeyi sonsuza dek kararmıştı. Eski, unutulmuş bir kalıntı gibi görünüyordu. Kaybedilen her şeyin bir sembolü gibiydi.

Döndüğünde tüm dünyanın yok olduğunu ve geriye sadece bu kızın kaldığını görmeyi beklemiyordu.

Ona baktı. Üzerine çöken his neredeyse keder gibiydi, tamamen yalnız olma hissi. Karanlık zaten bu dünyadaydı ve Işık Getiren daha bir çocuktu.

Eğitimsiz ve çok gençti. Yine de madalyon buradaydı, bir işaretti, tıpkı karanlık boğazına çöktüğünde içinden fışkıran ışık gibi.

Eğer var olan tek şey oysa, o zaman onu koruyacaktı. Bu tek kıvılcımı koruyacaktı. Burada, karanlıkta yapayalnız.

Bu kez yaralarını görmezden gelerek yatağı itiyor ve dizine doğru gidiyordu.

"Kraliçem," dedi. "Ben sizin şampiyonunuzum.

Başına dokunup kalkmasını söylemek yerine kaşlarını çattı. 'Eğer kraliçen ya da her neysen, dediğimi yapmak zorundasın, o yüzden çık oradan. vücut.'

"Kız kardeşin öldü," dedi Visander. 'Bu bedeni senin terk edebileceğinden daha fazla terk edemem.

Belki de bunun gerçekliğini hissedebiliyordu, çünkü gözleri yaşlarla dolmuştu. Ama bunlar öfke gözyaşlarıydı.

'O zaman bırak ölsün. Çık dışarı. Çık dışarı!'

'Ekthalion'u bulmalı ve Indeviel'in Karanlık Kral'ı geri getirmesini engellemeliyiz,' dedi.

"Hayır, yok," dedi Elizabeth. 'Seninle hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Redlan'ın sen onu öldürmeden önce yapmamı söylediği gibi Bayan Lange'le buluşmaya gidiyorum.

'Tazılar kokumu aldı. Burada fazla kalamayız. "O zaman gidin," dedi Elizabeth.

'Seni korumaya yeminliyim,' dedi Visander.

"Bunu çekip giderek yapabilirsin. Kızın yüzü fırtınaya tutulmuş gökyüzü gibiydi.

"Sen benim kraliçemsin," dedi Visander. "Ve ben de senin şampiyonunum.

Elizabeth olduğu yerde kaldı ve Visander kendini küçük bir kızla yüzleşirken savaş alanında yere bir sancak dikiyordu.

"O zaman Bayan Lange'le buluşacağız," dedi Elizabeth, "o da arkadaşım Violet'i bulmama yardım edecek, sen de çeneni kapayacak, kimseyi öldürmeyecek ve o tuhaf dilde başka bir şey söylemeyeceksin.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

Saraya gece girmek KETTERING'in fikriydi.

Yerel halk geceleri içeri girmez. Çok korkuyorlar, demişti. Will de aynı fikirdeydi. Gece ya da gündüz, dağın altı da aynı derecede karanlık olacaktı.

Kazıdan ayrılmak Will'e, uzun zaman önce Violet ve Cyprian'la birlikte Salon'dan kaçışını hatırlattı. O gün Cyprian sadece çenesini kaldırmış ve nöbetçi komiserlere, "Babam mahkûmları çağırttı," demişti. Şimdi ise Kettering, 'Sloane'un emriyle,' demiş ve onları muhafızların yanından geçirmişti.

Sarayın girişinde nöbet tutan adamlar gergin ve gece nöbetinde oldukları için mutsuz görünüyorlardı. Kettering'in gelişine ya da saraya girme hakkına, "*La morte bianca... non portarla qui*," demek dışında hiç itiraz etmediler. Beyaz ölüyü buraya getirmeyin.

Sarayın büyük ve siyah dış kapıları açık duruyordu. Girişin ötesinde herhangi bir faaliyet belirtisi yoktu. Ölümlerden beri içeriye kimse girmemişti. Will, ince ay ışığından bilinmeyen karanlığa geçmek için ani bir isteksizlik hissetti.

"Atları içeri alamayız," dedi Kettering, kapıların yanında atından inerek.

Will kaşlarını çatarak, "Neden olmasın?" diye sordu.

Kettering, "Tek bir hayvan bile girmek istemedi, katırlar bile," dedi. 'Yalnızca yüklerle gidiyoruz ve yolumuzu yaya olarak buluyoruz.

Haklıydı; atlar daha kapıya varmadan harekete geçti, başları savruluyor, uçları çınlıyor, ay ışığında nefesleri donuyordu.

Geceleri onlar dışında kimse içeri giremezdi.

Ön ve arka taraf karanlıktı; sanki yutuluyor gibiydiler. Direklerdeki lambaları havada tutarak dış girişten geçtiler ve çok geçmeden çarpık ve hırpalanmış iç kapıları gördüler. Cüceleşmiş bir halde kapılardan geçtiler.

Kettering önden gitti. Dış odalar kaya düşmesi ve molozlardan temizlenmişti ve duvarlar boyunca yerleştirilmiş meşaleler vardı, ancak hiçbirini yakmadılar. Direklerinde sallanan iki lambayla karanlıkta ilerlediler, ilerleyişlerini ve yönlerini gizli tuttular. Bir keresinde Cyprian geniş bir girişe yöneldi, ancak Kettering'in onu geri çektiğini gördü. Kettering, "Hayır, kışlaya giden yol bu," dedi. "İpleri takip edin. Bir labirentin içinden geçen bir iplik gibi, Sinclair'in bıraktığı
işçiler onları sarayın derinliklerine götürdü.

Terk edilmiş iş aletleri yığınına ve devrilmiş bir el arabasına gelene kadar belki çeyrek saat yürüdüler. Kettering orada durdu ve dağılmış eşyaları göstermek için lambasını kaldırdı.

Kettering, "Burası adamların beyaz ölümden öldüğü yer," dedi.

Önümüzdeki oda temizlenmemişti. Daha fazla kazık yoktu. Sinclair'in adamları buraya kadar gelmişlerdi.

Will yukarı baktı. Sinclair'in adamlarının öldüğü yer burasıysa, aradıkları şeyin yeri tam önlerinde olmalıydı.

"Will! Bu tarafa! Cyprian karanlığın girintilerinde yatan bir şeklin üzerine eğilmişti.

Lambasını yaklaştıran Will, gözlerini mağara tavanına dikmiş beyaz bir beden gördü. Kettering ileri doğru adım atıyor ve tek dizinin üzerine çöküyordu.
cesedin yanında.

"İşçilerden biri... geride bırakılmış olmalı. Kettering acı içindeydi.

"Ne yapmalıyız?" dedi Cyprian. 'Onu yakalım mı? Gömelim mi?'

"Hayır!" dedi Kettering. 'Cesedin üzerini örtün. Ailesine götürülmeli. Will bir adım attı; ayağının altında bir çıtırtı duyuldu.

Aşağı baktı. Bir bilek kemiğine basmıştı; ayağının altında bir göğüs kafesi, bir omurga, bir kafatası vardı.

Will kendi kendine, "Burada ölen ilk kişi o değil," dediğini duydu.

Kettering ayağa kalkmış, lambasını direğe dayamıştı. İlk bakışta dağınık moloz yığınları ya da düzensiz döşeme gibi görünen şey, kemik yığınlarıydı. Bastıran dehşet Will'in neredeyse öğürmesine neden oluyordu. Onlardan binlerce vardı.

Will, Kettering'e, "Kemiklerin çürümüş olacağını söylemiştin," dedi. "Öyle olmalı," dedi Kettering. 'Bu kemikler eski çağlardan kalma değil.
antik dünya; onlar daha yeni... birkaç yüz yıl, belki daha uzun. Cyprian, 'Taht odasına girmeye çalışan bir başka grup,' dedi.

Kettering anlamamış gibi başını sallıyordu. "Ama dış kapılar mühürlenmişti...

"Sence bu insanlar beyaz ölümden mi öldüler?" dedi Will.

"Ölmemeleri için dua ediyorum. Kettering gerçekten sarsılmış görünüyordu.

"Burada ne *oldu*?" dedi James.

Grace diğer lambayı tutuyordu ve onu yıkımın izini sürmek için kullanıyordu. "Kemiklerin çoğu burada, kapıların yanında kümelenmiş," dedi, şimdiye kadarki en rahatsız edici gözlemi.

"Yani dışarı çıkmaya mı çalışıyorlardı?" dedi Cyprian. 'Sence burada bir şeyle mi kapana kısıldılar?

Will, Sinclair'in işçilerinin bıraktığı yanmayan meşalelerden birini aldı. Kettering'in lambasından çıkan küçük aleve dokundurdu ve alev canlanınca onu kaldırıp odanın ağzına götürdü.

Yüzlerce insan, yüzlerce yıl önce. Sanki bu kapının ötesine geçmeye cesaret eden herkes ölmüştü. Calais'de Gauthier'in el yazısıyla okuduğu uyarıyı hatırladı. *Kimse giremez*
Undahar ve canlı.

Will, "Hiçbiriniz daha ileri gitmemelisiniz," dedi. "Bu çok tehlikeli. İleri doğru adım atmaya başladı.

James'in omzundaki eli onu durdurdu. "Şaka yapıyorsun. Oraya tek başına gitmiyorsun,' dedi James. "Ben de seninle geliyorum.

Will'i şaşırtan bir şekilde, Kettering de öne çıktı. 'Adamlarımdan buraya girmelerini istedim. Kendim de girmeye hazır olmalıyım.

Cyprian ve Grace başlarıyla onayladılar. Cyprian, "Biz de geliyoruz," dedi. Will her birine bakarak, "Katherine'in beyaz ölümden öldüğünü gördüm," dedi.
Onlar. 'Hiçbir uyarı yoktu ve durdurulamazdı. Riske attığınız şey bu.

Ama gözlerinden her ikisinin de bunu bildiğini ve yine de karar verdiklerini gördü.

Yüzlerindeki kararlılığı gören Will, "Pekâlâ," dedi. 'Ama önce ben gideceğim. Siz hiçbir şeye dokunmayın ve arkamda kalın.

Bu ona isteksiz bir baş sallama kazandırdı. James'in omzundaki eli serbest kaldı. Will meşalesini havaya kaldırarak ilerledi, diğerleri de ikişerli gruplar halinde arkasından.
Herhangi bir tehlike ya da büyü hissine karşı tetikte olan bu adam, sürekli olarak
Arkadaşları arkasından yere düşüyor, tenleri beyaza dönüyordu. Yoksa onları koruyan kendi varlığı mıydı, maiyetiyle birlikte dönen kral mı?

Bunu düşünme.

İkiz kapıları yerde bükülmüş metalden iki dev gibi duran girişten geçti. Ve sarayın taht odasına girdi.

Bir an için sanki meşale her şeyi aydınlattı ve alev alev yanan altından bir odayı ortaya çıkardı, Güneş Kralı parlayan tahtında ihtişamla duruyordu, oda yalvaranlarla ve neşeli kutlamalarla doluydu, kaldırım taşlarının üzerinde altın bir disk, altında da yukarıdaki ateşli kürenin ihtişamına uygun bir güneş amblemi vardı.

Sonra Will gözlerini kırpıştırdı ve odanın karanlık ve boş olduğunu gördü. mermer zeminler ve siyah merdivenlere doğru uzun, karanlık bir yaklaşım. Gördüklerinden geriye kalan tek şey zemine gömülü altın diskti ama artık güneş gibi parlamıyordu. Terk edilmiş ve soğuk görünüyordu.

Üzerinde solgun bir taht yükseliyordu; güzel ve korkunç, sanki kemiği karanlıktan çıkardı. Gücü hissedilebiliyordu: bir güç uğultusu, bir boyun eğdirme talebi. Odanın üzerinde baskın bir dehşetle yükseliyor, bir fatih için şiddet ve yıkım armağanı vaat ediyordu.

"Bir taht," dedi James. "Tıpkı dediğin gibi.

Will kendini basamakları tırmanıp o soluk tahta otururken, geçmişin hayaletleri bu yıkıntıların arasından onun etrafında yükselirken, ondan gelen bir söz o uzak günlerin ihtişamını geri getirirken gördü. Kemiklerinde, dişlerinde, kafasındaydı. Tahtın buna aç olduğunu söyleyebilirdi ama açlık tahtta değil, kendisindeydi.

James onun yanından geçti, basamakları ikişer ikişer çıktı ve elini oymalı kolçağın üzerine koyarak ona doğru döndü.

'Hadi deneyelim. Kral olmak nasıl bir duygu?'

"Hayır! Will, oturmaya başlayan James'in kolunu tutarak onu geri çekti. Birbirlerine baktılar, Will'in ani ve içgüdüsel hareketini açıklamak kolay değildi.

"Kendin için ister misin?

James'in ses tonu bunu şakaya vuruyordu ama tahtın bu kadar yakınında sığ nefes alıyordu. Ve Will...

Will çok yaklaşmıştı ve şimdi taht sadece bir adım ötedeydi. Solgun boyu üzerinde yükseliyordu ve oturmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu, cübbesinin siyah ipekleri etrafına yayılmıştı ve önündeki her şey üzerinde gücü olduğunu biliyordu-

"Hayır," dedi Will. "İçinde kimse oturmuyor.

James'in direnmesini bekliyordu. Ama gergin bir anın ardından James omuz silkti, rahatladı ve sanki bunun bir önemi yokmuş gibi geri çekildi.

"Pekala.

Biraz daha ışık. Kettering kendi meşalesiyle basamakları çıkıyor, kürsüyü taht odasını gözetlemek için bir tür gözcü olarak kullanıyordu. Grace ve Cyprian yaklaşıyorlardı ama onların varlığı sadece odanın boşluğunu vurguluyor gibiydi. Başka hiçbir şey görünmüyordu.

'Sinclair'in aradığı şey bu muydu? Bir taht mı? Cyprian'ın sesi küçümseyici ve biraz da şaşkındı.

'Bu sembolik bir şey,' dedi James.

Will başını sallayarak, "Yerel halk büyük bir kötülüğün serbest bırakılacağına inanıyordu," dedi.

Grace konuştu. "Ve Yaşlı Vekilharç, Sinclair'in aradığı şeyin Karanlık Kral'ın dönüşünden daha büyük bir tehdit olduğunu söyledi.

Kettering James'e döndü. 'Karanlık Kral'ın burada ne saklamış olabileceğini düşünebiliyor musun? Ya da belki bir saklanma yerinin, gizli bir kapının yerini biliyorsundur?

"Bunu nereden bilebilirim ki?" dedi James.

"Buraya daha önce de gelmiştiniz," dedi Kettering, kürsüde ne olduğunu göstermek için elindeki feneri kaldırarak.

Kalın bir altın zincir, tahtın ayak ucuna sarılmıştı. Kalıcı bir demirbaş olan zincirin bir ucu siyah mermere cıvatalanmıştı. Akla kralın ayaklarına zincirlenmiş, Sarcean'ın egzotik hayvanını kaşımak için dalgınca uzandığı muhteşem bir hayvanı getiriyordu. Ama buraya zincirlenmiş olan bir ejderha ya da leopar değildi. Zincirin diğer ucunda kırmızı yakutlarla süslü bir toka vardı.

James'in yanaklarında da aynı renkte bir aşağılanma vardı. Yukarı baktı, sanki hepsine yorum yapmaları için meydan okuyordu. Kimse yorum yapmadı ama sessizlik yakıcıydı.

Kettering, "Eşyalarını göstermeyi severdi," deyince Will'in yanaklarının alev alev yandığını hissetme sırası ona gelmişti.

"Bunu hepimiz biliyorduk," dedi Will.

Bu bir bildiri. *Gördünüz mü? Işığın şampiyonunu evcilleştirdim.* Onun gücünün daha büyük bir gösterisini düşünemiyorum.

Anharion her ziyaretçi, her saray mensubu, her vasal için sergileniyor. Ayaklarının dibinde diz çökmüş, zırh değil ama geceleri gösteriş yapmak için boya ve ipekler giymiş-

"Aldırma," dedi Will. 'Buraya başka bir şey için geldik.

Kettering el fenerini kaldırarak taht odasının karanlığına tekrar baktı. "Taht ve zincir dışında bu oda boş.

"Dağılın ve arayın," dedi Will. 'Ama dikkatli olun. Sıra dışı bir şey hisseder ya da görürseniz, bensiz yaklaşmayın.

Cyprian, 'Ne aradığımızı bile bilmiyoruz,' dedi.

"Birisi beyaz ölümden öldüğünde yaklaştığımızı anlayacağız. James bunu her zamanki ironik mizahıyla bile söylemedi, bunun yerine acımasızca gerçekçi bir şekilde söyledi.

Kettering haklıydı: Uzunlamasına yürüdüğünde, siyah sütunların bir cadde halinde kürsüye doğru uzandığı geniş ama boş bir oda ortaya çıktı. Zeminin kendisi molozla kaplı siyah mermerdi.

Diğer tek baskın özellik ise zemine gömülü muazzam altın çemberdi. Bir zamanlar Güneş Kralı'nın beyaz ve altın renginde parlayan ihtişamının bir parçası olan altın bir güneşin tasviri olan bu daire, şimdi kendisini çevreleyen siyah mermerle tedirgin edici bir tezat oluşturuyordu.

Sarcean onu neden saklamıştı? Will merak etti. Cevap ona geri döndü: *Üzerine basmak için.*

'Bir şeyi kaçırdık. İşte burada,' dedi Will kürsüye döndüklerinde.

'Sana inanıyoruz, Will. Sadece-' dedi Grace.

"O burada. Her nasılsa. Bir şekilde.

'Sinclair'in adamları çoktan buraya geldi mi? Odayı temizlediler mi?" dedi James.

"Hayır, size söyledim, adamlar öldüğünde çalışmayı bıraktık," dedi Kettering. "Ayrıca, kendiniz de gördünüz: bu oda hiç bozulmamıştı.

"Ayrılalım," dedi Will, "ve molozları temizleyelim. Burada ne varsa bulacağız.

Zemindeki molozları temizlemekle geçen saatler, hareket etmeyen ya da devrilmeyen daha fazla siyah mermer kaldırım taşı ortaya çıkardı.

"Eğer burası bir zamanlar Güneş Sarayı'ysa, nasıl oldu da Karanlık Kral'ın eline geçti? Will, onlar ararken Kettering'e sordu.

"Sarcean, Güneş Krallığı'nı fethetmeden önce yıllarca onunla savaştı," dedi Kettering, "kuzeyden saldırdı ama Leydi ve Işığın Şampiyonu'nun birleşik büyücülüğünü yenemedi. Nasıl düştüğünü kimse bilmiyor.

Will, Sarcean'ın Güneş Sarayı'ndan ayrıldığını düşündü. Sonra ne olmuştu? Kuzeyde kendi imparatorluğunu mu kurmuştu? Gözünü Güneş Diyarı'na mı dikti? Yıllar

Anharion'la savaş meydanında karşı karşıya gelene kadar? Onu yakalayıp boynuna tasma takana kadar mı?

Kettering ve diğerleri bakışlarını odanın uzak ucuna doğru çevirirken, Will kendini tahtın arkasındaki karanlık girintilerde buldu. Her an, üzerinde beliren varlığını hissedebiliyordu. İçgüdüsel olarak, hepsi ondan kaçıyordu. Ayak sesleri onu şaşırttı.

James'in saçları meşale ışığında parlıyordu, kendi altın tacıydı ve parmaklarını soktuğu için hafifçe karışmıştı. Will kendini, James'in saçlarını nasıl tarayıp moda haline getireceğini merak ederken buldu. kazının kolaylıkları. Parmaklarını üzerinde gezdirme arzusunu hissetti, sonra da söndürdü.

James sessizce, "Tasma'yı takıyor olsaydım," dedi, "zincire ihtiyacı olmazdı. "Hayır," diye kabul etti Will.

"Zincir oradaydı çünkü içinde beni seviyordu. Bunu

fark eden Will sessiz kaldı.

"Sana göstermem gereken bir şey var. James kimsenin izlemediğinden emin olmak istercesine odaya baktı.

Diğerlerinin uzaklaştığını, kendisinin ve Will'in tahtın yanında gizlendiğini görünce James çantasından bezle sarılmış bir şekil çıkardı.

Şekli tanıyan Will'in midesi bulandı. Will onu durduramadan James bezi geri çekti.

Parıldayan altın ve kırmızı, onu boğmak, içine almak istiyordu; onu yaldızlamak, süslemek istiyordu. James'in boğazını sıkmak için yalvaran sadist bir zenginlik çemberi.

Yaka.

Will kendini geri itti ve kalbi küt küt atarak James'e baktı. "*Onu buraya mı getirdin*?

"Onunla ne yaptığımı sanıyordun?

"Bilmiyorum, ben-" Will sözünü kesti, bunun tüm gücünü hissediyordu, hastalıklı bir şekilde baştan çıkarıcıydı. "Neden yanında taşıyorsun ki!

"Çünkü! James'in cevabı, sesini kısık tutmasına rağmen duygularla doluydu. Sözünü kesti, tekrar diğerlerine baktı, sadece duyamayacakları kadar uzakta olduklarını görünce devam etti. "*Çünkü boynuma dolanmak istiyor*," dedi James, daha da sessizce, daha da büyük bir duyguyla.

"Onu uzakta tutmak için bir neden daha. Örtüyü tekrar üzerine iterken kendi tıslayarak cevap verdi.

"*Yapamam*," dedi James. "Onu saklayamam. Onu kilitleyemem.' Ne olursa olsun
James'in sakladığı yerde bulunacaktı. Ve bunu bulan kişi onu yakalama ihtiyacıyla dolacaktı. Will, Kettering'in şöyle dediğini hatırladı,
Bu nesnelerin kendi gündemleri var. Karanlıkta arayan kör şeyler gibi.
"Dışarıda bir yerde olduğunu bildiğim için düşünemiyordum, uyuyamıyordum," diyor James. 'Her gün beni arıyor olacaktı. Hiçbir okyanus yeterince derin değildir. Hiçbir ateş onu eritemez.

James bunca zamandır onu taşıyordu. Will ona baktı. "Kapıdan zayıf bir şekilde çıktığında -bizi yakalayan o askerler- herhangi biri onu alıp sana takabilirdi!

Bunu söylerken James'in bunu bildiğini ve yine de onlar için kendini tükettiğini dehşetle fark etti. James, riske attığı her şeyi bilerek kendini tüketmişti ve bu, herhangi birinin fark ettiğinden çok daha fazlaydı.

"Yapmazdın," dedi James ve Will'in derisi gerilir gibi oldu. 'Londra'da bana takma şansın vardı. Ama yapmadın.

James mutfak ocağına zincirlenmiş, Will'in elleri altında boynunu ortaya çıkarmak için dönüyordu. Tişörtünün altındaki teni sıcaktan titriyordu ve Will de bu titremeyi hissetmiş, ellerini James'in vücudunda gerektiğinden daha uzun süre tutmuştu.

"Ben istedim.

İtiraf öylece ortaya çıktı. Tasmaya direnmenin ne kadar zor olduğunu hatırlamasına gerek yoktu. Şimdi hissedebiliyordu, neredeyse kendini uzanırken, sıcak altını James'in boğazının etrafında kaydırırken görebiliyordu. Kullanılmamış zinciri tahtın yanında duruyordu, bir siren şarkısı: açık Tasma, hazır zincir, boş taht, her biri çağırıyordu.

'Onu bir kenara koymalısın. Bu gerçekten,' dedi Will, 'güvenli değil-'

Kumaş, yere kayan bir gecelik gibi kayıp gitti. Çıplak altın ve yakut, gücüyle ikisine de çarptı. Will bunu dişlerinde hissetti. James'in gözleri gözbebeğiyle yutuldu.

"Eninde sonunda biri bunu yapacak.

"Bunu bilemezsin," dedi Will.

Hissediyorum. Hissediyorum. Benim geçmişim. Geleceğimi-'

Will'in elini tuttu ve tasmanın üzerine koydu. "Biri bunu yapacak. Çıplak eliyle metale dokunmak, onun sıcaklığını ve ihtiyacını hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

"Eğer biri bunu yapacaksa," dedi James, "o kişinin sen olmasını istiyorum.

Will daha ne olduğunu anlamadan onu tahtın arkasına doğru itti. Ellerinde sıcak altın vardı, James bir ses çıkardı ve sanki

Aynı sıcak altın, damarlarında tatlı bir ihtiyaç gibi akıyordu.

"Yap," dedi James. James'in gömleği açıktı, altın sarısı saçları yüzüne dağılmıştı, gözleri donuk ve teslimiyetçiydi. James çoktan teslim olmuş gibi görünüyordu, kendini teslim etmek istiyordu, mandalın kapanmasını istiyordu. "Bana giydir.

Will dişlerini sıktı ve iradesinin her zerresini kullandı. Bezi kaptı ve Yaka'nın etrafına sardı. Örtüldüğü anda gücü azaldı. Ellerinin altında, James'in gözlerindeki şaşkın bakış kayboldu.

Sığ nefes alan Will, James'i hâlâ tahtın üzerinde tuttuğunu fark etti. Bir bakış diğerlerinin hâlâ odanın uzak tarafında olduğunu gösterdi. Ama
Herkes onları görebilirdi. Will başını kaldırıp soluk tahta baktı, gölgesi ikisinin de üzerindeydi. James'in hareketlerini ne kadar az kontrol edebildiğini, kendisini ne kadar kontrolsüz hissettiğini fark etti.

Kendini geriye itti, yanakları yanıyordu.

"Başka biri olsa yapardı. James dudaklarını ıslatarak, tahtın üzerinde yayılmış bir şekilde duran Will'e baktı. Duruşu hâlâ teslim olmuş, direnmiyordu.

"Beni sınıyorsun," dedi Will. "Yapmamalısın.

'Neden olmasın? Sen mükemmel bir kahramansın, değil mi?" "Ben senin kurtuluşun değilim," dedi Will.

'Başkasının bana takmasına izin mi vereceksin? Başka birinin-' 'Hayır,' dedi Will, bunun şiddeti hem James'i hem de kendisini şaşırtmıştı. Ve sonra: "Onu yok etmenin bir yolu olmalı. Bu iş bittiğinde. Bir yolunu bulacağız. James'in mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Bundan sonra hâlâ sana emirler yağdırmamı istiyorsan, yapabilirim.

James, Will'in bunu söylediğine inanamıyormuş gibi, yarı kahkaha yarı şaşkın bir nefes verdi.

'Tanrım, sen hiç kimseye benzemiyorsun,' dedi James.

"Sen de öyle," dedi Will. Sesi alçak ve yumuşak çıktı. 'Tasmayı bir kenara bırak. Beni takip et çünkü bunu istiyorsun.

Öyleyim. Evet. Kahretsin.'

Tasmayı el yordamıyla gözden uzaklaştırdı. Will anında rahatladı ve aynı anda yaşadığı hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Tasmanın orada olduğunu unutmaya çalıştı. Ama yapamadı.

"Kahretsin," dedi James tekrar, sanki ikisini de getirdiği sınırın yeni farkına varıyormuş gibi kolunu yüzüne atarak.

"Burada kaldığımız sürece daha da kötüleşecek," dedi Will.

James Tasmayı daha uzun süre taşıdıkça muhtemelen daha da kötüleşecekti. James'in kaç kararının ve etkileşiminin bu tasma tarafından desteklendiğini ya da James'i şimdiden ne yapmaya ittiğini merak ediyordu.

James'in ellerini beline koyup büyü yapması için kulağına fısıldaması - James'in onu odalarında yanında uyuması için zorlaması - bildiği tek şey, bunların hepsinin Yaka'nın hain işi olduğuydu. Ya da eser değilse bile geçmişin baştan çıkarıcı fısıltısıydı: James defalarca özgürlük için yola çıkmak yerine kendini sadık general rolüne geri atmıştı. James'in Will'i takip etme kararı, eski hayatının yankıları değilse neydi?

Tasma James'in kararlılığını aşındırıyorsa, Will ikisi için de güçlü olmak zorundaydı ve olacaktı. Zorunda olduğu sürece.

James, 'Senin de bunu hissettiğini bilmek beni daha iyi hissettiriyor,' dedi. "Gerçekten hissetmemelisin," dedi Will.

James yüzünü ona çevirdi.

"Düşünmeye devam ediyorum... çocukken Simon bana gücümden, ne kadar güçlü olacağımdan bahsettiğinde, babama gösterebileceğimi düşündüm. Gücümü alıp onunla büyük bir şey yapabileceğimi düşündüm. O kadar büyük ve önemli bir şey ki, ona sahip olmakta haklı olduğumu kanıtlayacaktı. Ta ki ne için olduğunu anlayana kadar.

"Ne içindi?

"O," dedi James. *O.* Sarcean. Her şeyin arkasındaki ipleri elinde tutan. 'Ama belki de öyle olmak zorunda değildir. Belki de-'

James sözünü kesti.

"İnsanları konuşturmakta iyisin, değil mi?

"Öyle miyim?

'Evet. O büyük kara gözlere bir bak. Bir kez olsun kendin hakkında bir şey söyle.'

Bu daha kolaydı, sanki sırlarını paylaşan iki arkadaşmış gibi James'e bakmak.

"Ne gibi?" dedi Will.

"Bilmiyorum. İnsanlığın kurtarıcısı olarak büyümek nasıl bir şeydi?"

"Anlatacak pek bir şey yok. Will tek omzunu rahatça silkti. "Benim Annem çok katıydı; pek bir şey yapmazdık.

'Seçilmiş olanı korumak zorundayız,' dedi James. 'Bahse girerim sen gerçek bir ana kuzusuydun. Herkes senin üzerine titrerdi.

Will rahat bir gülümsemeyle, "Onun gibi bir şey," dedi.

Onu görebiliyorum. Geceleri seni yatırdığımı. Hastayken seni şımarttığımı. Böyle olmana şaşmamalı.'

Başka bir gülümseme. Yalan söylemek zahmetsizdi. "Peki bu nasıl?

James'in başka bir espriyle cevap vermesini bekliyordu. Ama James ona baktı ve "Burayı kurtarabileceğine inandığım biri," dedi. Ve sonra, Will neredeyse duymayacak kadar sessiz bir şekilde, 'Beni kurtarabileceğine inandığım biri,' dedi.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ELLIE LANGE'IN KULÜBESİ Stanton'ın kenarındaydı, köy yerini karanlık tepelere bırakmadan önceki son karakoldu. Kulübenin etrafındaki manzara tuhaftı; devasa oyuklar ve her şeyin çıplak ve ölü olduğu yerler vardı. Elizabeth, bahçenin bile tuhaf olduğunu düşündü; bir kısmı aşırı büyümüş, bir kısmı da siyah taş ve toprakla kaplanmıştı.

Polly ve Visander'la birlikte patikada yürürken Elizabeth gergindi, alışık olduğu bir duygu değildi, en azından bu gerginlik ve mide bulantısı. Annesini tanıyan hiç kimseyle tanışmamıştı. Her konuda yalan söyleyen Will'i saymıyordu. Katherine'in burada olmasını diledi, böylece onun elini tutabilirdi. Onun yerine ellerini iki yumruk yaptı.

Polly pirinç tokmağı olan mavi boyalı kapıyı çaldı ve siyahlar giymiş sert yüzlü bir kahya belirdi, ağarmış saçlarını sert bir topuzla arkaya tutturmuştu.

"Bayan Thomas. Polly hizmetçiyi selamladı ve getirdiği sepeti, ev dokuması kumaş örtüsüyle birlikte havaya kaldırdı. "Teyzemi görmeye geldik. Bir sepet getirdik.'

Bayan Thomas içinde unlu mamuller bulunan sepete hiç bakmadı. "Bayan Lange bugün iyi değil.

"İyi nöbetlerinden birini geçiriyor olabilir. Polly caymadı. "Bekleyip görebiliriz.

Bayan Thomas aynı fikirdeymiş gibi görünmüyordu ama kapı aralığından geri çekildi. "Boşa harcayacak vaktiniz var.

Polly, "Teşekkür ederim, Bayan Thomas," dedi ve Elizabeth onun peşinden salona gitti.

Odada ocak ızgaralı bir şömine, yeşil duvar kâğıdı, korniş ve süpürgelikler vardı. Ayak tabureli sandalyeler ve bir kanepe mekânı doldururken, büyük pencerelerin üzerine ağır kadife perdeler çekilmişti.

Önce Visander içeri girdi ve Elizabeth'in Cyprian'la özdeşleştirdiği türden bir hareket tasarrufuyla odayı emniyete alarak kapıyı ve pencereleri kontrol etti. Sonra sanki tetikteymiş gibi kanepenin yanında durup her iki çıkışı da izledi.

Elizabeth usulca onun yanındaki kanepeye oturdu. Polly ona gülümsedi. "Annenin burada kaldığı zamankinden çok da farklı görünmüyor.

Elizabeth'in gözleri onun yüzüne kaydı. "Burada mı kaldı?

"Koridorun karşısındaki odada," dedi Polly. 'En son on yıl kadar önceydi. Burada, bu evde doğum yaptı.

Elizabeth'in bu hesapları yapmak için matematik dehası olmasına gerek yoktu. "Ve sonra beni verdi. Kız kardeşim gibi.

Polly şaşkınlıkla başını salladı. "İkinize de bir ev bulmama yardım eden kardeşim oldu. Bir beyefendinin evinde çalışıyordu. Bay Kent. O ve karısı çocuk istiyorlardı. Büyütecek birini. Kendi çocuklarıymışsınız gibi davranamayacak kadar yaşlıydılar, bu yüzden yeğenleri olduğunuzu söylemeyi kabul ettiler.

Elizabeth odaya baktı. Burayı hatırlaması gerekiyormuş gibi hissediyordu ama hatırlamıyordu. Teyzesi ile eniştesini ve onların Hertfordshire'daki rahat evlerini düşündü. Onlar hiçbir zaman ebeveyn unvanını almamışlar, daha çok vasi düzeyinde kalmışlardı. Onun gerçek ailesi kız kardeşiydi.

Katherine küçükken bazen *annesinin* yanında oyuncak bebeklerle oynardı. Katherine annelerini hatırlıyor muydu? Ayrıldıklarında kaç yaşındaydı? Bazı silik hatıralar için yeterince büyük müydü? Bu evi hatırlamış olabilir miydi? Elizabeth eski dünyadan gelen ve kız kardeşinin çalınmış bedeninde tetikte bekleyen askere baktı ve parlak bir öfke duydu, çünkü Katherine burada onunla olmalıydı.

"Ben Bayan Lange'i kontrol etmeye gidiyorum," dedi Polly. "Siz ikiniz burada bekleyin.

Elizabeth hemen yıpranmış kanepeden fırladı. Visander ile burada yalnız oturmak istemiyordu. Onun varlığından neredeyse tiksindiğini hissederek kendini koridorda, annesinin kaldığı odanın dışında buldu.

Kapı açıktı.

Annesiz büyüdüğü için hiçbir zaman gerçekten bir anne istememişti. Hertfordshire'daki erken yaşamı, kurbağalar, cırcır böcekleri, tavşanlar ve su samurlarıyla tanışarak ve küçük ormanlarda koşuşturarak geçmiş, bu da onu tamamen meşgul etmişti.

Teyzesi ve amcası ona annesi hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. Sadece doğum yaparken ölen bir kibar kadın olduğunu söylemişlerdi. Bu küçük gizem konuşmalara neden olmuştu; Katherine güzelleştikçe, konuşmalar da

onları daha ısrarlı bir şekilde takip etmişti. Elizabeth her zaman savunmaya geçmişti.

Annesinin kibar bir kadın olduğu konusunda ısrar ediyor, fısıltılardan ve dedikodulardan belki de öyle olmadığını düşünüyordu.

Şimdi gerçek annesini hayal ediyordu. Simon'dan kaçarak doğum yapmak için buraya gelmiş, sonra da çocuğu başkasına vermişti. Will, onu korumak için, demişti. Birden Elizabeth'in aklına o çocuğun kendisi olduğu geldi. Buraya daha önce, kırmızı yüzlü bir bebek olarak gelmişti. Annesinin kollarında tutulmuş, sonra bir başkasının kollarına teslim edilmişti.

Burası onun doğduğu yerdi, bu ev tepelerde yarı saklıydı.

Hayalet aramak için içeri doğru yürüdü. Oda bir doğum odası ya da yatak odası bile değildi. Tek bir masa ve dört sandalyeden oluşan, oldukça çıplak bir sabah odasıydı. Dışarıdaki çıplak arazi şeritlerinden birinin sinir bozucu manzarasına sahip bir penceresi vardı. Yatağın durduğu hiçbir yer yoktu. Elizabeth annesinden herhangi bir iz aradı. Hiçbir iz yoktu.

"Bana sorarsan, senden vazgeçtiği için şanslısın.

Elizabeth irkilerek döndü ve kapıda Bayan Thomas'ı gördü, sert, çizgili yüzü anlaşılmazdı.

"Ne demek istiyorsun?

İlk başta Bayan Thomas cevap vermeyecek gibi görünüyordu. Ve sonra: "O çocukla anormal bir ilişkisi vardı.

"Oğlan mı? *Will.* Will burada mıydı? Elizabeth kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Onu kilit altında tutuyordu. Altı ya da yedi yaşındaydı,' dedi Bayan Thomas. "İyi huylu küçük bir çocuktu. Ona bir suçlu gibi davrandı. Onu yatağın direğine bağladı. Ve ona bakış şekli, sanki ...'

"Sevmek mi?

'O uyurken serbest kaldı. Bebeği görmek için dışarı çıktı. Bir çocuğun kardeşine ilgi duyması doğaldır. Uyandığında onu bebekle birlikte görünce çılgına döndü. O ... şey, bu konuda ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi.

Hiç tanımadığı bir anne hakkında duymayı umduğu bir hikâye değildi bu. Bu ona yine o çıngıraklı hissi verdi. Elizabeth elini madalyonun etrafına koydu. Will onu nasıl tarif etmişti? Will'*in, "Beni elinden geldiğince iyi yetiştirdi*," dediğini hatırlıyordu.

"Ona biraz böbrekli turta getirdim ve sanki ömür boyu sürecek bir arkadaş kazanmış gibiydim. Beni takip edip sohbet ediyor, ev işlerinde bana yardım ediyordu. Bir kere bile morluklarından şikayet etmedi, zavallıcık. Ve sana şunu söyleyeyim.

"O sıralarda, varlıklı bir adam karısıyla birlikte burada kalıyordu. Personel için bir terördü, hizmetçilere el kaldırdı. Bana da ellerini sürdü.

Odasında bir lamba devrilmiş, elbiselerini ve
eşyalarını ateşe verdi. Ertesi gün gitti. Çocuk hiçbir şey söylemedi ama o olduğunu biliyordum. Benim için yapmıştı. Akıllı bir çocuk. Ve sadık.' Hizmetçi, 'Cesareti olsaydı onu öldürecekmiş gibi baktı' dedi.

Kapı aralığından gelen bir ses Elizabeth'in dönmesine neden oldu. Polly bir elini tahta pervaza dayamış, bekliyordu.

"Bayan Lange geldi," dedi Polly. 'Eğer onunla konuşacaksan, şimdi gelsen iyi olur.

Oda karanlıktı, bir hasta odasının boğucu sessizliği vardı. Odanın tek penceresine ağır kadife bir perde çekilmişti ve pencereyi kapatıp boğuyordu.

"Işığı sevmiyor," dedi Polly, sözcükler mırıldanıyordu. Elinde tuttuğu küçük lambayı yarı kapalı tutuyor ve yatağın mümkün olduğunca uzağına, kapının yanındaki dolabın üzerine koyuyordu. Odada loş gölgeler vardı.

"Bayan Lange," dedi Polly. "Eleanor'un kızları, konuştuğumuz gibi sizi görmeye gelmişler.

"Kim?" dedi Bayan Lange.

"Unutuyor," dedi Polly. 'Yüzleri. İnsanlar. Bunu kişisel algılayamazsın. Cuma olduğu halde Pazartesi olduğunu sanıyor. Bazen on yedi yıl önce olduğunu sanıyor. Elizabeth ve Visander'a yatağın yanında kendisine katılmalarını işaret etti.

'Eleanor'un kızları. Sana söylemiştim,' dedi yaşlı kadına.

Bayan Lange altmış beş yaşlarında, romatizmalı gözleri, kırışıklarla dolu bir yüzü ve beyaz kumaş şapkasından dökülen gri saçları olan bir kadındı. Yatağın ortasına uzanmış, başını tek yastığa koymuştu. Başını kaldırıp Elizabeth ve Visander'e baktı.

"Eleanor," dedi Bayan Lange Visander'a. Elizabeth sanki odada annesi varmış gibi hayalet gibi bir his hissetti, oysa sadece Visander vardı ve yüzünde mum ışığı vardı.

Katherine'in yüzünde.

"Bir oğlan," dedi Bayan Lange.

"Ne?" dedi Visander kaşlarını
çatarak.

"Çocuğunuz," dedi Bayan Lange Visander'e. "Erkek olacak.

Polly, Visander'e, 'Özür dilerim,' dedi. 'Kafası karışıyor. Çoğunlukla geçmişte yaşıyor. Sen de Eleanor'un tıpatıp aynısısın.

'O güçlü ve sağlıklı,' dedi Bayan Lange. 'Ve sen de çok ilerlemişsin. Sekiz ay.'

Will, diye düşündü Elizabeth yine. *Will'den bahsediyor.* Geçmişi yeniden yaşayan yaşlı kadına baktı.

"Onu öldürmek zor olacak," dedi Bayan Lange. "Ama bana tam zamanında geldiniz.

Elizabeth omurgasından aşağı soğuk suların

aktığını hissetti. "Öldürmek mi?" dedi.

Bayan Lange yatakta çırpınmaya başladı, başı bir o yana bir bu yana savruluyor ve uzuvları garip bir şekilde hareket ediyordu.

'*Ar ventas. Ar ventas, fermaran!*' dedi Bayan Lange.

Onun yanında Visander bir adım geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu dili nereden biliyorsun?

"Fermaran, katara thalion!" dedi Bayan Lange.

"Ne diyor bu?" dedi Elizabeth.

"Eleanor," dedi Bayan Lange. 'Benimle savaşıyor. Kavga

ediyor. "Kim kavga ediyor?" dedi Elizabeth.

Çocuk! Tanrım, Eleanor! Bana ne getirdin?' Ve sonra, 'O çok güçlü. O çok güçlü, yapamam-'

Yine eski dünya diline döndü. "Onun ebe

olduğunu söylemiştin," dedi Visander.

"Öyle. Öyleydi,' dedi Polly. 'Sana söyledim, böyle dönüşleri var. Nedenini bilmiyorum. Elizabeth*, kardeşinin doğumundan sonra teyzemin hastalandığını* söylediğini hatırlıyordu.

"Buraya gelmemeliydik," dedi Visander. "Bu kadın size yardım edemez.

"Anlamıyorum," dedi Elizabeth. "Sorun nedir?

"Çocuğu öldürmeye çalıştı. Ama onun büyüsü çok güçlüydü. Hiçbir şey onun doğmasını engelleyemedi ve bu girişim kadının aklını kırdı. Visander, 'Etkileri toprağa kazındı. Bunu dışarıda görebilirsiniz.

Arazideki büyük oyuklar, toprak erimiş gibi kayalar dökülmüştü ve on yedi yıl sonra bile orada hiçbir şey yetişmiyordu.

"Size yardım edemez. Zihni parçalanmış durumda. Doğal iyileşmesi bunun bir kısmını engellemiş olsa da geçmiş ve bugün arasında sıkışmış durumda ve gerçeği söyleyemiyor.

"Polly?" dedi Bayan Lange, başını kaldırıp baktı, gözleri berraktı. Bir an için sanki ateşi düşmüş gibiydi. Sanki kendisiymiş gibi başını kaldırdı.

"Doğru, Bayan Lange. Benim. Eleanor'un kızlarıyla birlikteyim.'

"Eleanor'un kızları," dedi.

"Ona madalyonu göster," dedi Polly.

O dayak krizinden sonra Elizabeth onu tekrar kızdıracak bir şey göstermekten çekiniyordu. Tereddütle öne çıktı. Elbisesinin önünden madalyonu çıkarıp uzattı ve kravatının üzerinde sallanırken odanın neredeyse görülemeyecek kadar loş olduğunu düşündü.

"Redlan George sana gelmemi söyledi," dedi Elizabeth. "Bunu gördükten sonra." "Alıç madalyonu!" dedi Bayan Lange. "Leydi'nin sembolü!

"Bana yardım edebileceğini söyledi," dedi Elizabeth. "Ne yapacağını biliyormuşsun.

Bayan Lange'in gözleri onunkilere dikildi. Bir saniye sonra, Bayan Lange'in pençeli yaşlı eli yatak örtüsünden uzandı ve aceleyle kendi elini kavradı.

"Komiserlere gitmelisiniz," dedi Bayan Lange. 'Onu durdurabilecek tek kişi sensin... *O* seni bulmadan önce Vekilharçlara gitmelisin. Yoksa karanlık hepimiz için gelecek.

Elizabeth hiç tanışmadığı tüm ölü Vekilharçları düşündü. Artık var olmayan Vekilharçlara gidemezdi. Grace ve Cyprian'ın hâlâ hayatta olduklarını sanıyordu ama onlar tam olarak Vekilharç değillerdi ve sürekli ne yapacaklarını bilmediklerinden bahsediyorlardı. Bayan Lange'in sözleri için artık çok geçti.

Tüm bu yolculuk bir çıkmaz sokaktı. Bayan Lange cevapları bilmiyordu. Odasının dışında neler olduğunu bile bilmiyordu.

Elizabeth ona baktı ve kolunu sertçe kavrayan elini okşadı. "Endişelenme. Endişelenmene gerek yok. Karanlık Kral'ın gelmesini çoktan engelledik.

Bayan Lange küçük odada çok yüksek sesle çılgınca bir kahkaha attı.

"Gelmesini engellemek mi?" dedi Bayan Lange. Dinlemiyor muydun? *O zaten burada!*'

Pencere kırıldı ve Elizabeth hırıltılı çenelerindeki jilet gibi dişlerle açılan siyah bir ağzın ani görüntüsüne döndü ve sıcak köpek nefesini neredeyse üzerinde hissetti.

Elizabeth karanlığın girdabını gördüğünde Polly çığlık attı. *Bir gölge köpeği.* Pencereden içeri dalmış, camlar etrafa saçılmıştı. Visander hemen ardından ağır perdeleri çekip yaratığın üzerine fırlattı. Yerden doğrulmaya çalışan Elizabeth, onun yaratıkla birlikte yuvarlandığını gördü.

Bir cam parçasını kapıp aşağı doğru saplayana kadar battaniyeyi kıvranmaya devam etti. Korkunç bir feryat koptu, sonra da sessizlik.

Polly ve Bayan Thomas şok içinde Visander'a bakıyorlardı. Ayağa kalktı ve uğuldayarak açılan pencerenin önünde elbisesini fırçaladı. Öldürüldüğünü doğrulamak için pencereyi saran perdeyi geri çekti. Gölge tazı ölü yatıyordu, iğrenç bir yaratık, yarı kâbus, yarı köpek. Pencerenin dışından diğer hayvanların ulumaları geliyordu, sanki kayıp arkadaşlarıyla bağlantıları varmış gibi.

Visander, 'Onları uzaklaştırmazsak bu ev için gelecekler,' dedi.

Polly kendini salladı. "Annenin geçen sefer çıktığı yerde bir kiler var," dedi. 'Tünel seni tepenin sırtına çıkaracak.

Visander, "Bizi oraya götür," dedi.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

SARCEAN, günün üzerine düşen bir gölge gibi bahçeye doğru yürüdü.

Aylar süren yokluğun ardından bile saraya dönüş yolunu bulmak zor olmamıştı. Yolların tüm sırlarını biliyordu.

Kadın onu bekliyordu, hafifçe vuran ışık kadar güzeldi.

Onunla gizlice buluşmanın kendisini bayağı hissettireceğini düşünmüştü. Ama duygularının keskin ve gerçek yoğunluğu karşısında bir kez daha şaşırdı. Ona yakın olmak acı vericiydi, hem de tek başlarına oldukları zamanki kadar.
birlikte felaket gecesi.

"Geleceğini düşünmemiştim." dedi.

"Beni çağırmışsın," dedi ve elini tuttu ve sadece bir kez titrediğini hissetti.

Onu çiçekli ağaçların altında, eğimli patikalar boyunca, ilk tanıştıkları yere götüren oydu. Bunu beklemiyordu ve bunun ona ne yaptığına şaşırdı. Güzel kokulu havada nefes almak zordu.

Konuşmasına izin verdi. Elini göğsüne koydu ve onu özlediğini söyledi. O yokken hiç tesellisi olmadığını söyledi. Aşk böyle bir şey miydi? Anharion'a baktığında hissettiği, sanki derinliği olmayan bir uçurumun bir tarafında duruyormuş gibi hissettiği aynı parçalanmış, baş döndürücü duygu.

Başparmağını kızın yanağında gezdirdi, yüzüne baktı ve "Kralın adamları beni tutuklamaya ne zaman geliyor?" dedi.

"Ne?

"Bu bir tuzak, değil mi?" dediğinde, kızın kalkık yüzü hatırladığı kadar güzel görünüyordu.

Gözlerinde kabul edilmenin, görülmenin şoku vardı. Geri adım atarak adamın elinden kurtuldu ve aralarındaki boşluğu bıraktı.

"Madem tuzak olduğunu biliyordun, neden geldin? Sesi canı yanmış gibi geliyordu ve belki de yanmıştı.

'Beni çağırmışsın' dedi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. O konuşamadan zırhlı ayak sesleri sessizliği bozdu. Buna hazır olduğunu düşünüyordu. Ama yüzünü dönüp midesinin düştüğünü ve göğsünün boşaldığını hissetti. Güneş Muhafızları'nın başında, parlayan altın bir adalet kuyruklu yıldızı olan Anharion vardı.

Sarcean bunu hissetti: darbeye hazırlanmak ve bunun yerine kalbe saplanan, delici ve beklenmedik bir bıçak almak.

"Vatana ihanetten tutuklusunuz," dedi Anharion. "İradesine karşı köleleştirmeye çalıştığınız krala karşı komplo kurmaktan.

Sarcean, 'İkiniz de' dedi.

İkisi yan yana durduğunda aralarındaki uçurum derinleşiyor, iç burkan bir benzerlik oluşuyordu. Anharion güzeldi, bakması acı veren türden dokunulmaz bir güzellik. Yine de Sarcean hiçbir zaman gözlerini kaçıramamıştı.

Şimdi başka tarafa bakamazdı, kendine zarar veriyordu.

"Kralın büyüsünü bozmak," dedi Sarcean. "Sana böyle mi söyledi?

Neredeyse beklenmedik bir gurur parıltısı hissediyordu, sonunda kralın kendisine karşı açıkça harekete geçmesine yetecek kadar tehdit oluşturmuştu. Bunun altında öfkesinin çalkantısı vardı. Bunun altında, soğuk ve dikkatli planlarının ilk çarkları dönüyordu.

Anharion, "İşlediğin suçlar yüzünden günlerini oubliette'de geçireceksin," dedi. O altın renkli, sevgili yüze baktı. "Peki ya savaşırsam?

"Benim gücümün daha büyük olduğunu biliyorsun. Peki ya kaçarsam?

"Seni bulacağım," dedi Anharion. 'Seni her zaman bulacağım. Kaçmaya çalış.

Sarcean generallerinin arkasında dizilmiş altın zırhlı Güneş Muhafızlarına baktı. Korkuyorlardı, bunun kokusunu onlardan alabiliyordu. Sessizliğin uzamasına izin verdi, korkularının doruğa çıktığını, kalp atışlarının dikkatle boş bırakılmış yüzlerinin arkasında çarptığını hissetti.

Anharion'un elindeki obsidyen kelepçeler kalın ve ağırdı, her santimi sembollerle oyulmuştu, büyüyü bastırmak ve onu çaresiz kılmak için yaratılmıştı.

Sarcean bileklerini uzattı, herkesi şok eden bir teslimiyet hareketiydi bu, hatta bir adım öne çıkıp Sarcean'ın bileklerindeki kelepçeleri kapatan Anharion'u bile. Sarcean bile sihrini söndürdüklerinde şaşırdı, boğulmuş, baş

döndürücü bir his.

Taht odasına götürüldü.

Bir ışık katedrali; ışıltılı; nefes kesici. Göz kamaştırmak ve yükselmek, yüceltmek ve yüceltmek için inşa edilmişti. Güneş Tahtı'nı ihtişamının doruğunda, parıldayan sütunları ve yüksek, ışıltılı tavanlarıyla altından bir oda olarak gördü.

Sarcean'ın öfkesi damarlarında asit gibi yanıyordu ama bunu zarif uzuvlarında ya da yüzünde göstermiyordu. Tören zırhı içinde ihtişamlı ve kişiliksiz olan Güneş Kralı tahttan ona bakıyordu. Anharion ve kraliçe kürsüdeki yerlerini aldılar, ona karşı ulaşılamaz altın heykeller gibi dizildiler. Saraydaki tüm saray mensupları onu izlemek için toplanmıştı. Onun alçaltıldığını görmekten duydukları hazzın yanı sıra, hâlâ kelepçelerden kurtulmanın bir yolunu bulabileceği korkusunu da hissedebiliyordu.

Korkmakta haklıydılar. Merhametli olmayacaktı.

"Son sözün yok mu Sarcean? Güneş Kralı'nın gözleri eğlenmiş görünüyordu. Bunun kolay olacağını düşünmüştü. Ama olmayacaktı.

"Güneş battığında onları duyacaksın," dedi Sarcean.

Bu sadece Güneş Kralı'nı daha da eğlendirmişe benziyordu. 'Sen de inanıyor musun

müttefikler sizi kurtaracak mı?" dedi Güneş Kralı. 'Ayaklanmanızın kökü kazındı. Herkes sizinle birlikte oubliette'e atılacak. Sen ve senin gibiler hayatlarınızı karanlıkta sonlandıracak ve bir daha asla güneşi göremeyeceksiniz.

İçinden dökülen kahkahaya engel olamadı. Kendi türünden olanlar için gerçekten de korkunç bir ceza.

"Karanlıktan korktuğumu mu sanıyorsun?" dedi Sarcean.

Güneş Kralı tahtında törensel bir duruşla oturuyordu. Mücevherleri parıldıyordu; zırhına eşlik eden ipekler yere parıldayarak düşüyordu. Salona, güneş lejyonuna, saray mensuplarına ve yaratıklara bir otorite ışıltısıyla hükmediyordu.

'Şimdi korkmuyor olabilirsiniz. Ama korkacaksın. Güneş Kralı bir el hareketi daha yaptı. *"Aragas*.

Yavaşça genişleyen bir göz gibi, oubliette açıldı.

Will'in nefesi kesildi ve kendine geldi.

Çukur hala açılıyordu; içinde açılıyordu, tüm dikkati ona odaklanmıştı. Kalbi çarpıyordu, rüya içinde dönüp duruyordu. Ama bu bir rüya değil, bir anıydı. *Burada*, diye düşündü. *Burada, burada, burada.*

Temizlediği molozlardan ayağa kalktı ve kürsünün basamaklarını çıkarak tahta doğru yürüdü.

Arkasında, Cyprian'ın onu geçerken şaşkınlıkla döndüğünü duydu. "Will? Will onu görmezden geldi.

Taht solgun, yüksek bir varlıktı. Önünde durdu, ince antik kemik gibi mermer yüzeyine baktı. Diğerleri yaklaşıyordu; arkasındaki mırıltıları duyabiliyordu: "*Will?"* ve "*Ne oldu?*" ve "*Neler oluyor*?

Tahta oturdu.

Anında, aşağı doğru fırlatıldığı, toprağın derinliklerine düştüğü ve ışığın üzerinde kaybolduğu bir imgelem tarafından saldırıya uğradı.

Anharion, Sarcean'ın çukura atılışını izlemiş miydi? O güzel mavi gözlerde herhangi bir pişmanlık titreşmiş miydi? Will hatırlamıyordu. Ama uzun düşüşü ve üzerinde sönen ışığın onu sonsuza dek tahtın altındaki karanlığa hapsettiğini hatırlıyordu.

Şimdi Güneş Kralı'nın emir verdiği yerde oturmuş, siyah mermer zemin üzerindeki altın renkli dev güneş amblemine bakıyordu.

Will*, "Aragas*" diye emretti.

Taşın taşa sürtünme sesi havayı kirletti ve odanın ortasındaki devasa güneş kenara çekilmeye başladı. Genişleyen siyah bir hilal şeklinde açılan devasa disk, güneşin olduğu yerde sadece bir kara delik kalana kadar geriye kaydı.

Undahar. Tutulma.

Tanrım, gerçekti. İçindeki çukur gerçekti. Orada hapsedilmişti.

Sarsılan Will ayağa kalktı ve merdivenlerden aşağı inerek ona doğru geldi. Zihnindeki görüntü, bir rüyanın örümcek ağları gibi asılı duruyordu. Oraya inmek istemiyordu.

Dibinde korkunç ve hatırlanmayan bir şey yatıyordu. Bu bir tekrar yaşayamayacağı bir deneyim. *Bir daha asla.* Diğerlerinin etrafında toplandığını hissedebiliyordu. Şok olmuşlardı ve hareketlerinden dolayı cesaretleri kırılmıştı. O da bunu hissedebiliyordu.

Orada ne yatıyordu? Onu bu korkunç çekime iten şey neydi? "Bunu nasıl yapacağını nereden biliyordun?" dedi Grace.

Diğerleri aşağıya doğru bakarken o cevap vermedi.

James ön kolunu burnuna bastırarak, "Ah, hava bayat," dedi. "Ne - ne oldu?" dedi Cyprian, karanlığa doğru bakarak.

En son Kettering öne çıktı ve korkuyla karışık bir dehşetle cevap verdi: "Burası bir zindana benziyor. Hapsedilenlerin kabus gibi bir ölümle cezalandırıldığı bir hapishane çukuru.

James'in ifadesi çarpıtıldı. 'Elbette Karanlık Kral bir *hapishane çukuru* tutuyordu
tahtının altında.'

Will ona baktı. *Hayır*, söylemedi. *Karanlıkla cezalandırılan Işık'tır.*

Cyprian, "Bu yol nereye çıkıyor?"

diye sordu. Will, 'Aşağıya' dedi.

Cyprian'dan bir fener aldı ve yere bıraktı. Uzun bir düşüş, ışık gittikçe azalıyordu. Yerde yatıyordu. Etrafı karanlıktı.

'Bana bir tane daha ver,' dedi.

Aşağıda daire şeklinde yanan beş meşale belirdiğinde, en yakındaki sütuna bir ip bağlayıp onu da çukura indirdiler. Will öne çıktı ve aşağı inmeye başladı.

Karanlıkta asılı duran uzun bir yoldu.

Hatırladı-

Pislik ve koku; susuzluk ve açlığın baş döndürücü zayıflığı. Miğferin çivili acısı. Yukarıdaki taht odasından gelen boğuk gümbürtüler ve yankılanan sesler. Başı kaldırılmadan ve miğfer çıkarılmadan önce ne kadar yattığını bilmiyordu.

Ne kadar zayıf olsa da ışığa dayanamıyordu. Onu kucaklayan figür bulanıklaştı.

O geldi. Altın saçları ve altın zırhıyla Sarcean onu rüyadaki bir figür gibi hayal meyal görüyordu. O her zaman karanlığı delen güneş ışığı gibiydi. Sarcean'ın duyguları içinde kabardı, kendisine bile itiraf etmediği bir umut. "*İç,"* dedi ve Sarcean bir şişeden dudaklarına uzatılan Oridhes'in sularının tadına baktı.

Ve sonra figür çözüldü; altın rengi saçları vardı ve göğsünde güneş amblemi taşıyordu.

Ama güneşi taşıyan sadece Anharion değildi. Birlikte oyalandığı genç Güneş Muhafızı'na bakıyordu. O gece genç muhafıza *Sandy* adını takmıştı, çünkü saçları kumun soluk altın rengindeydi.

"Sarcean. Sandy onun yanında diz çökmüştü, yüzü umutsuz bir endişeyle ciddileşmişti. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim.

Sarcean kendi nefessiz kahkahasını duydu; nefesinin kaldığını düşünmemişti. Gözleri ıslanmıştı, uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra yakıcı ışıktan akıyordu.

"Ne oldu? Sandy'nin gözleri endişe doluydu.

Sarcean ince ince gülümsedi. "Seni başka biri sanmıştım. Bir fısıltıydı, kuru bir kâğıdın hışırtısıydı.

"Kral ve saray Garayan'a gidene kadar gelemezdim. Bu gözler, onun için endişe dolu. "Karanlığın seni delirteceğinden korktum.

"Güneşten doğmuş olsaydım belki," dedi Sarcean. "Ama benim gücüm karanlıktan geliyor.

"İşte, omzuma yaslan.

"Beni adamlarımın yanına götür," dedi Sarcean.

Zayıf ve ince olduğu için her adımda sanki ayak kemikleri soğuk taşa sürtünüyormuş gibi canı acıyordu. Ama kararlıydı. Yukarıdan gelen ışık yerdeki bir daireyi aydınlattı ama rahatsız edici ve hareketsiz şekillerin gölgede toplandığı karanlığa doğru ilerlediler.

"Burası çok eski bir yer," dedi Sarcean. 'Saray inşa edilmeden önce buradaydı, kayanın içinde doğal bir oluşum. Hainler, katiller, canavarlar yüzyıllardır buraya atılıyor. Açlıktan, delilikten, kendilerine ya da başkalarına uyguladıkları şiddetten ölüyorlar. Ama cesetleri çıkarıyorlar. Çıkarmak zorundalar, yoksa çukur ağzına kadar dolardı. Ve taht odası pis kokularla dolardı. Şu anda olduğundan daha fazla. Ama kan ve kanın hatırası kalır ve kanda büyük bir güç vardır.

Sandy'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?

'Ben burayı inceledim. Düşmanlarınızın sizi hapsedeceği hapishaneyi incelemez misiniz?

"Neredeyse yakalanmak istiyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi Sandy endişeyle. Bir başka keskin gülümseme. "Öyle mi?

Müttefiklerinden biri hariç hepsi ölmüştü, Idane adında bir metal ustası. Çukurlaşmış gözler ona bakıyordu. Idane boğazı kurumuş bir halde Sarcean'ın adını söylemeye çalıştı.

Genç Güneş Muhafızı Sandy, "Her şey yolunda," diyerek Idane'yi rahatlatmaya çalışıyordu. "Efendin burada, seni dışarı çıkaracak.

"Bana bıçağını ver," dedi Sarcean yanındaki Sandy'ye. Sandy aceleyle onu yerine getirdi.

Bıçağı tutan Sarcean, Idane'nin yanına diz çöktü ve başını bir sevgilinin başını okşar gibi okşadı. "*Bana yardım et*," dedi Idane, ona bakarak.

"Sadakatin için bir ödül," dedi Sarcean. Ve

düzgün bir kesikle Idane'nin boğazını kesti.

Sandy dehşet içinde geri çekildi. "Onu sen öldürdün! İğrenmiş bir şok içinde Sarcean'a bakıyordu. "Neden? Neden sen-

Sarcean ona baktı ve "Yeniden doğmak için ölmelisin," dedi. Will'in ayağı dibe dokundu.

Bu onu hayalden uzaklaştırdı; gözlerini kırpıştırdı, ipi bıraktı ve tökezledi. Sanki o adamın boğazını kendisi kesmiş gibi hissetti.

Sarcean'ın ilk ölüm deneyleri. Sarcean cesetlerini sadık adamlarını çukurda bıraktı. Daha sonra, Güneş Kralı Sarcean'ın kayıp olduğuna öfkelenirken, onlar dışarı çıkarılacak ve gömüleceklerdi. Ama Sarcean diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyordu: takipçileri yeniden dirilecekti. Sarayın büyülü savunmasının içine gömülüp, Sarcean'ın onlara en çok ihtiyaç duyacağı ana kadar gözsüz ve sessiz bekleyeceklerdi. Sonra kör tohumlar gibi filizleneceklerdi.

Sarayı ele geçirmesine yardım edecek ürkütücü bir Truva Atı. Simon gibi, Sarcean'ın da insanları geri getirmek için kana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Çukuru seçmişti çünkü çukura batırılmıştı. Bu da demek oluyordu ki.

Düşürdükleri meşaleler etrafında bir daire çizerek çukurun altındaki birkaç metrelik boş alanı aydınlattı. Meşalelerin yakınında, ayaklarının altında toz yığınları vardı. Will ışığın ötesine baktı.

Bir figür ona baktı. Geriye doğru sarsıldı. Bir an sonra bir cesede baktığını fark etti, mumyalanmış gibi zırhlar içinde bir kabuk. Dönerek uzaklaştı, ancak karanlıktan ona bakan başka bir yüz gördü. Heykel değillerdi, grotesk bir şekilde oldukları yerde donmuş bedenlerdi.

El fenerini kaldırdığında, karanlığa doğru sonsuza dek uzanan sıra sıra dizilmiş olduklarını gördü.

Diğerleri de onun arkasından iniyorlardı. Cyprian, "*Bundan hoşlanmadım*," dedi. '*Çok karanlık*,' dedi Grace. '*Karanlık kendi başına bir tehlikedir. Işığın ötesine geçmeye kalkışmayın*.

Ve neye baktığını anladığında daha büyük bir dehşete kapıldı.

"Dokunma ona," dedi Will. "Hiçbir şeye dokunma. "Neden? Nedir o?" dedi Cyprian.

"Bu bir ordu," dedi Will. "Ölülerden oluşan bir ordu.

Sarkan ip merdivene doğru geri geri gidiyordu. "Dışarı çıkmamız gerek. Diğerleri anlamamıştı. "Burayı kapatmalıyız ki bir daha kimse bulamasın.

"Yüce Tanrım," dedi Kettering, el fenerini figürlerden en yakın olanına doğru kaldırarak. Önünde siyah bir miğfer titredi, göz yuvaları boştu. 'İşte bu, gerçekten burada, tıpkı efsanelerdeki gibi-'

Ölüler mağaranın her tarafını doldurmuştu. Sadece ölü insanlar değil, ölü yaratıklar da. Etrafları onlarla çevriliydi. Çukurun altındaki boşluk tek boş alandı, tozla yığılmış küçük bir daire, ayakta durabilecekleri tek bir ışık adası gibiydi.

"Karanlık Kral'ın ordusu," dedi Will. "Geri dönmeye hazırlar.

Idane'nin imgelemindeki ölümü sadece bir ilkti. On yıllar sonra Sarcean, kendisiyle birlikte geri dönebilmeleri için tüm ordusuna ölmelerini emretmişti - ve işte buradaydılar.

"Will haklı. Burada kalamayız. James kendi meşalesini figürlere doğru değil, yerlere doğru tutuyordu. Toz yığınlarının altında parıldayan siyah obsidyen, Vekilharçlar Salonu'nun altındaki hapishanenin duvarlarına benzeyen bir yazıyla karalanmıştı. "Burası büyüyü engellemek için tasarlanmış.

James'in sesi Will'in hiç duymadığı kadar tedirgindi, sanki cehenneme atılmış ve orada olduğu sürece hiç gücü kalmayacağı söylenmiş gibiydi. "Gitmemiz gerek.

"Bu kendini öldürmüş. Kettering'in el feneri kabuğun boğazına saplanmış hançeri gösterdi, zırhlı eldiven hâlâ hançere sarılıydı. Meşalesini diğerlerine doğru tuttu, hepsinin boynundan hançerler çıkmıştı. "Hepsi... kendilerini öldürdüler... Hikâyelere göre Sarcean onlara ölüm emrini vermiş ve onlar da bunu kendi elleriyle yapmışlar...

Cyprian James'e döndü. 'Senin çağdaşların. Onlardan herhangi birini tanıyor musun?

"Hayır!" dedi James, geri adım atarak, tamamen tiksinmiş bir halde.

Will, bitmek bilmeyen sıra sıra yüzlere baktı. Bu kadar çok insanı öldürmeyi hayal bile edemiyordu. Böyle bir güç Avrupa'ya yayılabilirdi ve hiçbir şey onu durduramazdı. Ucube bedenler, çürümüş formlarına rağmen savaşa girmeye hazırmış gibi dimdik duruyordu.

Birdenbire her şeyin onları uyandırabileceğini hissetti. Bir ses, bir hareket ...

Will, "Sinclair bu odayı asla bulamaz," dedi. 'Bu orduyu bulmasına izin verilemez ya da orduyu toplama şansına sahip olamaz.

"Bunun için çok geç," dedi Howell yukarıdan, ip merdivenin tepesinde fener ışığında bir figür.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ELIZABETH uzun tünelden çıkıp, sakinleri endişeyle meleyen bir keçi ağılına girdi. Karşıdaki Lange kulübesini görebiliyordu.
ve tazıların ulumasını duydum.

Gölge tazıları henüz kokularını almamıştı. Onun ardından ortaya çıkan Visander, sargısını kanlı kumaş şeritlerine ayırıyor ve daha önce yaptığı gibi onları ağaçlara bağlamaya hazırlanıyordu. Elizabeth keçi ağılının etrafına bakındı. Katherine'le birlikte Bay Billy'yi kovaladıklarını hatırlıyordu.
onu yakalayamadan kaçtı.

'Onları keçilere bağlarsanız bize daha fazla zaman kazandırırsınız.

Visander şaşkınlıkla ona baktı. Ama başını salladı, keçilerin boyunlarına şeritler bağladı, sonra tahta kapıyı çekerek açtı ve keçilerin her yöne koşmalarını sağladı. Kırık bir kalbin bile bu kadar çabuk uyum sağlaması tuhaftı: Katherine'in çamurda ilerlediğini, odun kütüklerini gövdesiyle kaldırıp açtığını, keçileri kovaladığını, sonra da ilkel bir silah olarak bir dirgen tuttuğunu görünce gözlerini kırpıştırdı.

'Yürüyerek kaçamayız. Atlara ihtiyacımız var. Visander yabayı kaldırarak konuştu. "Polly'nin evindeler.

Polly'nin evi Bayan Lange'inkine yakın değildi ve atlara ulaşıp uzaklaşana kadar köyün etrafından dolaşmaları gerekiyordu. Elizabeth Nell'i ileri iterek, Visander ise yeni çalınmış doru bir ata binerek, yabayı bir şövalyenin mızrağı gibi taşıyarak yeşil yamaçlara doğru at sürdüler. İlk başta tepelerde yankılanan köpek ulumalarını duydular ama sonra onlar bile sustu.

Sadece saatler sonra, farklı bir vadide, atları sulamak için bir derede attan indiklerinde durdular.

Nell'i suyun kenarına götüren Elizabeth dişlerinin takırdadığını fark etti, zihni hâlâ Bayan Lange'in sözleriyle çınlıyordu. Karanlık

King zaten buradaydı. Elizabeth bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Karanlık Kral onun kulübesinde doğmuştu. Karanlık Kral'ın Eleanor'un oğlu olduğunu.

Will.

Bu onu ürpertti ve hasta hissettirdi. Sıradan bir gülümseme verdiği onca zamanı düşündü. Diğerlerine öğüt verdiği ve onların da bu öğütleri dinlediği onca zamanı. Herkese yalan söylüyordu.

O bir yalancı. Herkese anlatmaya çalışmıştı. Kız kardeşine yalan söylemişti. Arkadaşlarına yalan söylemişti. Yalan söylemek doğru değildi. Onlara söylemişti.

"O ebe Karanlık Kral'ın kendi evinde doğduğuna inanıyordu," dedi Visander, onun düşüncelerini yankılayarak. 'Kraliçe'nin soyundan gelen birinden doğmuş. Sarcean için bile müstehcen bir ihlal.

Kalın bir sesle, 'Adı Will Kempen,' dedi.

"Onu tanıyor musun? Karanlık Kral'la tanıştın mı? Visander diz çökerken dirgenin bir ucunu yere sapladı ve aceleyle onun omzunu kavradı. "Işıkgetiren, sana zarar vermeye çalıştı mı?

Katı dürüstlük onu 'Hayır' demeye zorladı.

Onu siperlerin tepesinde, önlerinde uzanan uçsuz bucaksız bataklıkla birlikte yanında otururken düşündü. O zaman onu öldürebilirdi. Sırtının ortasında tek bir el. Tek bir itiş. Ya da ahırda onunla yüzleştiği gece. Birlikte yalnız kalmışlardı. Onu öldürebilirdi.
ona bir şey yapmadı.

Yanına oturmuş, ona yardım eden madalyonu vermiş ve onunla sessizce annesi hakkında konuşmuştu.

Yalan söylüyorsun.

"O bir sinsi." diye patladı. Her zaman etrafta sinsice dolaşır. Kız kardeşimi kendisine aşık etti. Sonra da öldü.

"Bu bedeni baştan mı çıkardı?

Kaşlarını çattı. "Tam olarak değil.

Onun tam olarak ne yaptığını söylemek zordu, sadece ortaya çıkmıştı, ondan sonra Katherine saatlerce pencereden dışarı hülyalı hülyalı bakmış, her gün onun dönüşünü beklemişti. Katherine onun peşinden salondan çıkmış, tüm dikkatini ona vermiş, onunki ise Simon'a odaklanmıştı. Katherine ona kendi dünyasıymış gibi bakmış, o da ona kendi dünyası sırlar ve endişelerle doluymuş gibi bakmıştı.

Ama Visander onu şaşırtarak başını salladı.

"Evet, onun yolu bu. Gücünü karanlıkta büyütüyor. Her eylemi yüzeyde masum görünür ama altında karanlık dallar vardır.

Visander derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı. "Onun hakkında bildiğin her şeyi anlat bana.

Elizabeth cevap vermek için ağzını açtı ama sonra durdu. Will hakkında gerçekten ne biliyordu ki? Koyu renk saçları, soluk teni ve yoğun gözleri vardı ama konuşulacak bir geçmişi yoktu.

Kaşlarını çattı ve düşündü. "Bir şeyleri gizlice yapıyor. Farklı insanların yanında farklı davranıyor. Daha derin düşündü. "Düşünme konusunda iyidir. Yetkili o olmasa da herkes onun dediğini yapar. Visander'in yüzü o konuştukça daha da asılıyordu. "Herkesi arkadaşı olduğuna inandırıyor.

"Peki ya güçleri?

"Onda hiç yok.

"O zaman zamanında yetişebiliriz. Visander kararlı bir hareketle ayağa kalktı. "Planladığı gibi oldu. Güçleri hâlâ kilit altındayken geldim. Onları elde etmeden önce onu durdurmalıyız. Bir kez elde ettiğinde, artık çok geç olacak.

Ona, Katherine'in yüz hatlarına verdiği farklı ifadeye baktı. Ona Leydi'nin şampiyonu olduğunu söylemişti. Ama o ayağa kalktığında, belki de ilk kez bunun doğru olduğunu anladı. Visander Aydınlık'ın şampiyonuydu ve Leydi'nin emriyle Karanlık Kral'ı durdurmak için buradaydı.

Elizabeth Violet, Cyprian ve Grace'i düşündü. Will'in ne olduğunu bilmeden ona yardım ediyorlardı. Onları kandırıyordu. Hepsini kandırıyordu.

Işık için savaştıklarını sanıyorlardı, oysa Karanlık için savaşıyorlardı. Karanlık Kral'ın yanında duruyorlardı ve onun arkadaşları olduğunu düşünüyorlardı. Midesinde korkunç bir çukur açıldı.

"Diğerleri, onlar bilmiyor!" "Ne
demek istiyorsun?

"Arkadaşlarım. Onları uyarmak
zorundayız. "Neredeler?

"Bir yere gittiler. Kapıyı ve dünyadaki yarığı hatırladı. "Onunla bir yere gittiler. Güneş Sarayı. Diğerlerinin bu konuda ne dediğini hatırlamaya çalıştı. "İtalya'da bir yer.

"Bu "İtalya "yı nerede bulacağımı bilmiyorum ama Güneş Sarayı'nın yerini biliyorum, yeter ki bana bir harita gösterin.

Hiçliğin ortasındaydılar, bir tarafta kayalık bir tepe zirvesi, diğer tarafta ormanlık bir yamaç. Coğrafyanın ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz.

Elizabeth önlüğünün içine uzandı ve ödevini çıkardı.

Kirli ve lekeliydi ama açıp bir kalem çıkardı. Üzerinde, öğretmeniyle birlikte kopya ettiği, yarısı tamamlanmış dünya haritası vardı. Dilini dişlerinin arasına soktu ve son yarısını kalemle hafızasından çizdi. Oldukça iyi olduğunu düşünüyordu. Belki de
İsviçre ve Lombardiya yanlış yerdeydi ama bunun bir önemi yoktu, değil mi? İsviçre'nin altına çizmenin dış hatlarını özenle çizdi, sonra da ortasını biraz gölgeledi.

"Bu da ne?

"Orası Papalık Devletleri. Umbria'nın Papalık Devletleri'nde bir yer olduğunu biliyordu. "Arkadaşlarım orada. Umbria'nın etrafında bir daire çizdi.
Muhtemelen.

'Dünya böyle görünmüyor. Burada ya da şurada okyanus yok. Visander işaret etti.

'Evet, var. Coğrafyada pek iyi değilsiniz herhalde'.

Bu Visander ve Katherine'in ortak noktasıydı. Visander tartışmak yerine, sanki tüm bunlar ona yabancıymış gibi, yamaca bir kez daha bakarak sıkıntılı bir ifadeyle baktı.

"Peki şimdi neredeyiz?

Ona baktı. "İngiltere. "Orası

neresi?

Kadın ona baktı. "Bilmiyor musun?

"Küçük insan karakollarının isimlerini bilmiyorum.

Elizabeth kaşlarını çattı ve işaret etti. "İşte burada. Küçük haritasında bile İtalya'dan oldukça uzak görünüyordu. Manş Denizi yolunun üzerindeydi, Fransa da öyle. Bunun cesaretini kırmasına izin vermemeye çalıştı. 'Bir gemiye ihtiyacımız olacak. Ve yol paramızı ödemek için de biraz paraya. Ama bunları nereden bulacağımı bilmiyorum. Ya da nasıl.

Uzun bir sessizlik oldu.

Visander'ın sesi, 'Evet' derken hiç de mutlu gelmiyordu.

"Ne demek istiyorsun?

"Yani," dedi Visander, "arkadaşlarınıza nasıl seyahat ettiğimizi biliyorum.

'Bunu giyemem,' dedi Visander.

Yansımasına baktı, bir şaşkınlık dalgası kabarmış, çarpıp onu boğmaya hazırdı.

Aynadaki kız beyaz ve leylak rengi bir elbise giymişti; fiyonklar ve kurdeleler tüllü bir kumaştan örülmüştü. Saten ayakkabılarında da saçlarıyla aynı lila kurdeleler vardı.

"Hanımefendi sorunun ne olduğunu açıklayabilir mi?

Sorunların apaçık ortada olduğunu düşünerek tezgâhtar kadına baktı. Giysiler sıkı ve daraltıcıydı. Aynı zamanda şişiriyor ve hareketi yavaşlatıyordu. Ayakkabıların tabanları tutmuyordu. Son bir rezalet olarak, Kafasında küçük bir şapka vardı.

"Bununla nasıl savaşacağım?

Göstermek için kollarını yarıya kadar kaldırdı. Biraz daha yukarı kaldırsa elbisesi yırtılacaktı.

Birkaç başarısız kesme hareketinden sonra, dükkândaki kadın ortadan kayboldu ve ona fırfırlı leylak rengi bir sopa vermek için geri döndü.

Kaşlarını çattı, sonra Elizabeth'e döndü, ancak Elizabeth'in aşağıdakilerle konuştuğunu gördü

Dükkândaki kadın. "Onu alacağız," dedi Elizabeth. "Ve akşam yemeği için bir elbise. Ve bir - bir-'

"Belki bir akşam yemeği elbisesi, üç gündüz elbisesi, gece kıyafetleri ve birkaç iç çamaşırı?" dedi dükkândaki kadın, içeri girdiklerinde kıyafetlerinin durumunu görmüştü.

Elizabeth rahatlayarak, "Evet, doğru," dedi.

Tezgâhtar kadın satın alma işlemini organize

etmek üzere oradan ayrıldı.

"Bu ne silahı? Visander fırfırlı sopayı Elizabeth'e uzattı. "Buna şemsiye deniyor. Onu yanında taşırsın.

"Tabanca gibi mi çalışıyor?" Tabancayı çevirdi, sonra onay için Elizabeth'e baktı ama Elizabeth'in yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktığını gördü. "Sorun nedir?

Elizabeth, 'Kız kardeşim kıyafetleri severdi'

dedi. "Neden?

"Bilmiyorum. Sadece giyerdi. Onlarla giyinmeyi severdi.'

Visander aynada kendine baktı. Aralarında sayısız nesil olduğu için bu imkânsızdı ama Kraliçesine benziyordu. Aynı gözler ve ikiz olabilecek kadar benzer bir yüz. Bu bir

rahatsız edici bir duygu, ona benzemek, onun gibi olmak... . Kraliçesinin zırh giymesi ve leylak rengi bir sopa değil, bir silah taşıması dışında.

Ve bu gençlik masumiyetine sahip değildi. Gözleri sertti. Sanki içindeki her şey yerle bir olmuştu ve geriye kalan tek şey Karanlık Kral'a duyduğu nefret ve halkından geriye kalanları kurtarma kararlılığıydı.

"Teşekkür ederim hanımlar, yakında tekrar ziyaret edin," dedi dükkândaki bayan.

Küçük Dover Elbise Dükkânı'ndan sokağa çıktılar; Visander günlük elbiselerden birini, Elizabeth ise yeni mavi bir önlük giymişti. Şehir beyaz kayalıklarla çevrili bir limanda yer alan küçük bir insan yerleşim bölgesiydi. Visander hemen gemiye gitmek istemişti ama Elizabeth onu ortama uyum sağlamaları gerektiğine ikna etmişti. Bu da Katherine'in incileri karşılığında takas edilen parayla alınan bu giysiler anlamına geliyordu. Ve onları bekleyen kiralık bir araba. Visander ona doğru döndü.

"Bu şekilde yürüyemezsin," dedi Elizabeth.

"Ne gibi?

"Daha çok böyle yürümelisin. İki elini önünde kavuşturarak daha kaygan bir adım gösterdi.

"Böyle yürüyemezsin," dedi Visander.

"Ben bir hanımefendi değilim," dedi Elizabeth. 'Ve dükkânda konuştuğun gibi konuşamazsın. "Umarım ailenizin sağlığı yerindedir" ve "Çok naziksiniz" gibi şeyler söylemek zorundasınız.

"En nazik olan kim?" dedi Visander.

"Herkes," dedi Elizabeth. 'Biriyle tanışırsanız, iyi günler ya da iyi akşamlar dersiniz ve ailesinin sağlıklı olmasını dilersiniz ve başka bir şey söylemeniz *gerekiyorsa*, havanın olağanüstü olduğunu söylersiniz. Ve başınızı bu şekilde sallamalısınız.

Elizabeth garip bir şekilde yarı başını salladı, yarı reverans yaptı. Bu gülünç bir selamlamaydı. Elizabeth beklentiyle ona baktı. Fazla hevesli olmadan onu taklit etti, ancak kendini hareketi zarif bir şekilde ve savaşırken bulamadığı türden bir kolaylık ve kas hafızasıyla tamamlarken buldu.

Elleri elbisesinin fırfırlarıyla dolu olduğu halde sinirli bir şekilde ayağa kalktı. "İşte böyle," dedi Elizabeth, "ve kimseyi öldürme.

Rıhtıma giden bir arabaya bindiler. Kasaba tebeşirden oyulmuş bir limandı, sularında beyaz yelkenliler kümelenmiş, iki yanında beyaz kayalıklar yükseliyordu. Koyu renkli gemi, üç siyah köpeğini uçurarak bu fonda dikkat çekiyordu.

"Vara Kishtar'ı bayrağı olarak dalgalandırıyor.

Gölge tazıları rahatsız ediciydi. Gemiye karşı bir tiksinti hissetti. Ama Karanlık Kral'ın kendisi zaten bu gemideyken bir amblemin ne önemi vardı

ki?

Dünya mı? *Sarcean. İşte.* Ve yenilmek için yeterince gençti. Bu düşünce Visander'ın kalbini hızlandırdı. Eğer Sarcean tam gücünde değilse, henüz tam olarak kendisi değilse, bu dünyanın bir şansı vardı.

Bir yanı da *"Bu sefer seni tanıyorum*" diye düşünüyordu*,*
Sarcean. Bu sefer sen gençsin, ben ise erkeğim. Bu sefer durdurulabilirsin ve ben seni durduracağım.

İlerlerken, daha önce hiç görmediği bir insan geminin tahtalarından aşağıya, ona doğru adım atıyordu.

Adam başıyla selam vererek, "Leydi Crenshaw," dedi. Visander ona boş boş baktıktan sonra: 'Ben Yüzbaşı Maxwell. Londra'da tanışmıştık.

"İyi günler Kaptan," dedi Visander, sakin bir sesle. "Umarım ailenizin sağlığı yerindedir.

"Sağlıkları çok iyi, teşekkür ederim," dedi Maxwell, memnun görünerek. "Sizi ve kız kardeşinizi görmek ne hoş bir sürpriz.

"Çok naziksiniz," dedi Visander.

"Sürpriz olmamalı, çünkü gemiyle geliyoruz," dedi Elizabeth.

Maxwell gözlerini kırpıştırdı. "Doğru mu duydum?

O anda ikinci bir araba yanaştı; Visander'in iyi tanıdığı, parlak siyah patinası ve pırıl pırıl parlayan dört siyah atıyla bir araba.

Phillip dışarı çıktı ve Visander onu, genç görünüşünü ve siyah saçlarını yeniden tanıdı. Uzun soluk bir pantolon ve siyah bir palto giymiş, parlak çizmeler ve başına tam oturan uzun bir şapka takmıştı.

Phillip'in gözleri onunkilerle buluştu.

"Sen! Phillip iki kez baktı, sonra bembeyaz kesildi. Bir çıkış yolu ararken iskelede hiçbir şey bulamadı. Arabaya geri dönmek ister gibi görünüyordu ama kaptan tarafından çoktan fark edildiği için bunu yapamadı.

"Lord Crenshaw," dedi Kaptan Maxwell. 'Hanımefendi eşiniz ve kız kardeşinin bu yolculukta bize katılacağını söylememiştiniz.

Phillip daha ağzını açamadan Elizabeth koşarak onun elini tuttu ve yüksek sesle, "Phillip Amca, buradasın!" dedi.

"Phillip Amca!" dedi Phillip, tamamen öfkeyle.

Elizabeth onun elini bırakmadı. "Bize kulübeleri göstereceğini ve ilk seçimi benim yapacağımı söylemiştin.

'Şimdi buraya bakın-'

Visander öne çıktı ve Phillip'in Elizabeth'in tutmadığı kolunu tuttu. Hâlâ elinde tuttuğu elma bıçağının ucu Phillip'in göğüs kafesine saplandı.

Phillip'in hareketsiz kaldığını hissetti.

'Olağanüstü bir hava var,' dedi Visander.

Phillip'in tereddüt ettiğini hissettiği bir an oldu ve bıçağı daha sert bastırdı.

Phillip, Maxwell'e zayıf bir şekilde gülümseyerek, "Ayrılmaya dayanamadık," dedi.

"Genç aşk," dedi Maxwell, başını hüzünle sallayarak.

Kabinin içinde Phillip hemen topuklarının üzerinde döndü. 'Burada ne halt ediyorsun? Kaçıp gitmiş olman gerekiyordu ve iyi ki kurtuldun!

Visander, 'Geminiz bizi İtalya'ya götürecek,' dedi. 'Kızla benim orada işimiz var. Yolumuza çıkmazsanız, size zarar gelmez.

"Artık İngilizce konuşuyorsun, değil mi? Phillip söyledi. "Daha önce konuşmuş olabilirsin!

"İnanın bana," dedi Visander, "sizden uzak durabilseydim, dururdum. Sadece geminize ihtiyacımız var.

"Sadece oyun mu oynayacağım? Seni bağlayıp babama geri göndermeme ne engel olacak?

Visander iki adımda kabinin diğer tarafına geçmiş, elini Phillip'in boğazına dolamıştı.

'İğrenç yaratık. Seni olduğun yerde öldürmediğim için şanslısın. Visander dedi ki, 'Karanlık Kral'a hizmet ediyorsun. Onun yalancısını öldürmek beni tatmin eder. Türümden pek çok kişiyi katlettiğinden beri.

'Görüyorum ki İngilizceyi sadece tehdit etmek için konuşuyorsun. Ne kadar da tipik bir adamsın. Phillip'in kibri Visander'ın boğazına sarılan elinden hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Eski dünyadan gelen herkes mi alçaktır, yoksa sadece sen mi?

"Bir alçak!" dedi Visander. 'Beni isteğim dışında insani bir törenle kendine bağladın!

'Ölü bir dünyadan gelen bir askerle evlenmek *istediğimi* mi sanıyorsun?

İstemedim!" "Bizi bağlayamazsınız, Yüzbaşı Maxwell bizi akşam yemeğine bekliyor," dedi Elizabeth.

Visander dönüp ona baktı. Elizabeth'in kaşlarını çatarak ona baktığı bir sürenin ardından, isteksizce Phillip'in elini bıraktı.

Phillip'in gömlek uçlarını düzeltmesini izledi, sonra bir parmağını yakasının içinde gezdirdi. "Burada sıkışıp kaldık," dedi Phillip. 'Ve

"Odaları ilk sen seçemezsin, çünkü hepsi bu kadar, seni küçük velet.

"Onunla bu şekilde konuşma, yoksa boynundaki elim bir nezaket gibi görünecek. Visander ileriye doğru adım atıyordu ki, Elizabeth'in kaşlarını çatarak yoluna çıktığını gördü.

"Kimseyi öldürmeyeceğini söylemiştin.

'Ben böyle bir şey söylemedim ve eğer görevimizi tehlikeye atarsa onu kesinlikle öldürürüm.

"Kravatlarımdan birini daha mahvetmektense bu daha iyi," dedi Phillip, onu başından savmak için elini kaldırarak. 'Seni İtalya'ya götüreceğim. Başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Ama bunun sana bir yararı olmaz.

"Bu da ne demek oluyor? Visander ona kuşkuyla baktı. 'Babam sarayı

açtı,' dedi Phillip. "Biz oraya varana kadar,
bir İtalya olmayacak.'

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

HOWELL, Rosati ve diğer adamları etrafına inerken iplerden inerek tozun içine düştü.

Kendini korumak için derin bir dürtü: Howell'ın adamları tabancalarını doğrultup meşaleler tutarken, Will diğerlerinin önüne geçti.

"Seni hain, bizi doğruca oraya götüreceğini biliyordum. Howell, James'e hitap ederken bir eliyle alnındaki tozu sildi. *"Simon'ın Ödülü.* Seni en başından beri tahmin etmiştim. Yanındaki iki yerliye emir verdi: 'Onları bağlayın.

"Kaptan, yanılıyorsunuz. Beklenmedik bir şekilde öne çıkan Kettering oldu. "Sloane'un emriyle benimle birlikte buradalar. Kettering başını sallıyordu.

Dışarıdaki adamları atlatmalarını sağlayan hikâye buydu. Howell buna inanmadı. James'ten hoşlanmaması çok büyüktü. "Kettering. Bir dangalakla birlikte olmak için fazla zeki olduğunu düşünmüştüm. Sana ne teklif etti? Hazineden pay mı?'

"Ama burada kayda değer bir şey yok," dedi Kettering. 'Sadece toz ve mumyalanmış cesetler. Daha önce defalarca gördüğümüz türden şeyler.

Yalan söylüyor. Oda zenginliklerle dolu. Miğferler saf altın,' dedi Will. "Tozun altında görebilirsin.

Neredeyse işe yarıyordu. Howell en yakın dümene uzandı ama parmakları bir santim kala durdu. "Hayır. Ona dokunacağımı sanmıyorum. Tekrar Will'e döndü. "Zekisin, değil mi? Will sadece ona baktı.

Yukarıdan bir asker seslendi. 'Yüzbaşı! Aşağıda ne görüyorsunuz?'

Howell, "Tıpkı Sinclair'in tarif ettiği gibi," dedi. Yukarıdaki adamları tarafından görülemeyen ışık halkasının ötesindeki figürlere baktı. 'Bir

antik ordu. Adamlarını kampa geri gönder. Sloane'a onu bulduklarını söyle.' Ve sonra, "Kilometrelerce devam ediyor.

Yukarıdan gelen belli belirsiz bağırışları ve hareket seslerini, verilen emirleri ve bulduklarını Sloane'a bildirmek üzere geri gönderilen adamları duydular. Will'in tansiyonu yükseldi. Sinclair'in adamlarının buraya dönmesine izin verilemezdi, bu figürleri uyandırmalarına izin verilemezdi, ölülerin ordularını ülkenin dört bir yanına sürmeleri için serbest bırakamazlardı-

"Bu odayı keşfedeceğiz," dedi Howell. "Ve oraya ilk siz gireceksiniz. Tabancasıyla Will'e ve diğerlerine işaret etti. "Buna bir test diyelim.

"Hayır. James bir adım öne çıktı, gücünü kullanmadan önce sık sık yaptığı gibi parmaklarını esnetti. "İçinizden biri bir adım atarsa, sizi ezerim.

Yerliler gergin bir şekilde birbirlerine baktılar. Ama Howell sadece sırıttı. "Bence bunu yapabilseydiniz çoktan yapmış olurdunuz," dedi Howell.

"Ama hadi test edelim.

"Hayır! Howell tabancasını kaldırıp James'i tam göğsünden vururken Will kendini öne doğru iterek haykırdı.

Silah sesi korkunç derecede yüksekti ve muazzam odada yankılandı. James bir çığlık atarak düştü ve yerde hâlâ yanan meşalelerden birinin yanındaki toprağa düştü.

"James!" dedi Will, James'in göğsündeki kanlı yaraya bastırarak onun yanında diz çöktü. O kadar çok kan vardı ki-

"İyileşeceğim," dedi James dişlerini sıkarak.

Ama iyileşecek gibi görünmüyordu; yüzü bembeyazdı ve acı içindeydi. Will, ellerinin altında James'in sıcak, yapışkan kanı olan Howell'a baktı.

Will, *benim ne olduğumu bilseydin*, diye düşündü*,* Sarcean'ın öfkesinin bir yankısını hissederek*, tahtımın altında bana meydan okumaya asla cesaret edemezdin.*

Howell'ın bir markası vardı. Will onu kontrol edebilirdi. Will ona yaptıklarının bedelini ödetebilirdi. İçindeki arzunun kabardığını hissetti ve elleri James'in sırılsıklam gömleğinin önünü sıkıca kavrarken bile başını umutsuzca bir tarafa çevirdi, kararma ihtimaline karşı gözlerini sıkarak kapattı.

'Gördünüz mü? St Clair bir tehlike değil,' diyordu Howell yerlilere. Şimdi tabancasını onlara doğru sallıyordu. 'Ben onları mağaraya götüreceğim. Siz de bu figürlerden birkaçını toplayıp kampa geri götürün.

Yerlilerden biri öne doğru bir adım atınca Will'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve başı geriye döndü. "Hayır, hiçbirine dokunma!

Howell'dan nasıl bir intikam almak isterse istesin, kazıdaki masum işçilerin gözlerinin önünde ölmesine izin veremezdi. İtalyanca tekrar seslendi, 'D*okunma! Ölülere dokunmayın!*'

Yerli adam tereddüt etti ama en yakındaki figürün önünde durmak için bir adım öne çıktı. Bu, Will'in ilk aydınlattığı kişiydi ve bir Kara Muhafız'ın miğferini ve zırhını giyiyordu. Yerli adam bir an için miğfere baktı.

'Eee? Acele et,' dedi Howell. Ve adam endişeyle parmak uçlarını heykelin zırhlı omzuna dokundurdu.

"Hayır! Will, ellerini James'in iyileşmekte olan yarasından kaldırarak ağladı, ama artık çok geçti. Bir an için hiçbir şey olmamıştı, ama bu onun için de böyleydi,

Kılıcı zaferle havaya kaldıran kolu ve her şeyin yoluna gireceğine dair o aptalca umut anı.

Will adamı geriye doğru itti ve bir an için birbirlerine baktılar, sonra adam kendi ellerine baktı, siyah

Dallar vücudunun üzerinden yüzüne doğru ilerliyordu. "*Hayır, hayır, non posso morire così*. Önündeki zırhlı heykel çözülüp toza dönüşürken, adam dizlerinin üzerine çöktü, yüzü bembeyazdı.

Will, Bowhill'de bunu yapanın Ekthalion olduğunu, onun kanından bir damlayla öldürüldüğünü düşünmüştü. Ama Ekthalion değildi. Başka bir şeydi.

Ve o her neyse, buradaydı, etraflarında toplanmıştı. Ayaklarının altındaki toz yığınları, önlerindeki heykel gibi çözülmüş, eski dünyadan kalan diğer Karanlık yaratıkların kalıntılarıydı.

"Beyaz ölüm! Etrafındaki yerlilerin figürlerden endişeyle uzaklaşırken attıkları haykırışları duyabiliyordu. '*La morte bianca! Beyaz ölüm*! Çukurun ağzının altındaki dar çembere geri dönmüşler, sanki etraflarındaki odanın karanlığından korunmak istercesine sırt sırta vermişlerdi.

Howell da aynı derecede korkmuş görünüyordu. "Beyaz ölüm neden burada?" diye sordu Kettering'den gergin bir sesle ve geri çekildi. 'Oda lanetli mi? Bu figürler vebadan mı öldü?

"Bilmiyorum," dedi Kettering, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Will yerlilerin '*Yakın onu*' dediğini duydu. '*Yakın onu. Çabuk*. Beyaz bedenden korkmuş görünüyorlardı. Figürlerden korkmuş görünüyorlardı. Karanlıktan korkmuş görünüyorlardı.

Will ayaklarına baktı ve tıpkı ufalanan figürün yeni oluşturduğu gibi birkaç toz yığını olduğunu gördü. Burada başka figürler de var mıydı ve beyaz ölüm bir şekilde onlardan kazıda ölen adamlara mı yayılmıştı?

'*Burası, buranın kökeni. Kaynak*,' dedi Will hızlıca, İtalyanca. '*Beyaz ölüm burada yaşıyor. Daha ileri giderseniz, ölürsünüz. Hepiniz ölürsünüz*.

'Kaynak! Bu oda dağın tüm uzunluğu boyunca uzanıyor olmalı. Howell'ın sesi daha yüksekti ve panikle karışıktı. 'Bu şekilde mi sızıyor? Bize mi bulaştırıyor?'

"*Oraya gönderdiği herkes ölecek*," diye devam etti Will İtalyanca, Howell'a değil yerlilere seslenerek. *"Hepinizin oradan çıkması gerekiyor*.

Ama Howell ona doğru döndü. "Sen. Will'e eliyle işaret etti. 'İçeri gir. Orada başka neler olduğunu öğren. Heykeller ne kadar uzağa gidiyor.

"Hayır," dedi James, bir dirseğinin üzerinde doğrulup hâlâ göğsünü tutarak. "Will, yapamazsın.

"Ya da onu tekrar vururuz. Howell tabancasını James'e

doğrulttu. Will hemen James'in önüne geçti.

"Ben yaparım. Howell'ın tabancasıyla yüzleşti. Ve sonra James'e, "Sorun yok.

James, "Beyaz ölüm seni öldürecek," diye bağırdı.

"Olmaz," dedi Will. Sonra yukarı bakarak, 'Ben giderim. Sadece ona zarar verme. Ve sonra tekrar James'e, 'Ben iyi olacağım.

Bu onu öldürmez. Daha önce öldürmemişti. Ne de herhangi bir Karanlık nesne. Ve ayrıca, burası onun odasıydı. Bunlar onun planlarıydı.

Bir adım öne çıktı. Bu figürlerin hayata dönmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Sadece yakınlarda yürümesinin onları uyandırması mümkündü.

Howell, "Acele et," dedi ve Will ikinci bir adım attı.

"Burada hiçbir şey yok," dedi Will. "Görmüyor musun? Her ne arıyorsanız, bu oda sadece ölülerle dolu.

Howell, "Elini şu heykelin üzerine koy," dedi.

Tanrım, onu uyandıracak mıydı? Rakamlar ileride belirirken en büyük korkusu buydu. *Howell'ın panik halindeki kontrol ihtiyacı hepimizi öldürtecek.*

Will, hâlâ Howell ve diğerlerinin görüş alanında olan, kendisine en yakın şekle ulaşmıştı. O da Karanlık Muhafızlar'ın zırhını giyiyordu ama kanatları vardı.

On beş ayak açıklığında, devasa tüylü kanatçıkları vardı. Will uzandı ve elini heykelin göğsüne koydu.

Endişe verici bir şekilde, yüzeyin altında bir şeylerin titreştiğini hissetti, sanki

İçinde bir yerlerde hayat vardı. İçgüdüsel olarak parmaklarını heykelin göğsüne doğru uzattı ve gözlerini kapattı.

Kanatlarının açıldığını hissetti, sanki kendisi uçuyormuş gibi kürek kemiklerindeki gerginliği hissetti, havaya yükselmek için sertçe çekti. Savaş alanındaki ateşlerin yoğun, keskin kokusunu aldı. Yerdeki figürler küçük görünüyordu ama onun görme yeteneği farklıydı; her birini net bir şekilde görebiliyordu. Aradığı kişiyi bulduğunda yere çakılacak ve saldıracaktı.

Elini çekti ve gözlerini açtığında diğerlerinin kendisine baktığını gördü. Kalbi çarpıyordu, heykelden hissettiği şeye kapılmıştı. *Hayatını hissettim, uçtuğunu hissettim.* Hâlâ yarı yarıya kuş hissine kapılmıştı, ilk başta diğerlerinin ona nasıl baktığını anlamadı. Gördüklerinin bir kısmını ele vermiş miydi?

Ancak saniyeler geçtikçe, beyaz ölümün belirtilerini göstermesini beklediklerini fark etti. Göstermediğinde, bakışları coşkulu ve hayret dolu bir hal aldı. Grace ve Cyprian'ın gözlerinde neredeyse kutsal bir huşu vardı. James'in gözleri ışıltılı ve muzaffer bir ifadeyle parlıyordu.

Ondaki Leydi'yi gördüklerini fark etti. Karanlığın üstesinden gelebilecek kadar ışığı olan bir kahraman.

Yerli halk arasında da bir tepki, kendi içlerinde dalgalanan bir huşu vardı.

Yerlilerden birinin arkasından, "*Beyaz ölüm*," dediğini duydu. *"Beyaz ölüme karşı bağışıklığı var*.

"Seni etkilemedi," dedi Howell, paniğin sınırı hâlâ oradaydı ama şimdi inançsızlıkla sarmalanmıştı.

"Belki bu şekil güvenlidir," dedi Will. "Neden ona dokunmuyorsun?

Howell, James'i işaret ederek, "Küçük sevgilin neden ona dokunmuyor?" dedi.

Will içgüdüsel olarak James ile figürlerin arasına girdi ve düşünmeden hareket etti. Howell gülümsedi.

'Yani onlara sadece sen dokunabiliyorsun. Neden?'

Kimse cevap vermedi. Howell tabancasını Will'e doğrulttu. "Neden?

James başını hafifçe salladı, sanki *"Sakın Leydi'nin Kanı olduğunu anlamasınlar*" der gibiydi.

Boğazında korkunç bir kahkaha tınısı hissetti ve onu bastırmak zorunda kaldı. O
cevap veremeyeceğini herkesten iyi biliyordu. Kimse onun ne olduğunu bilemezdi. Burada, kendisiyle birlikte dönmesi için öldürdüğü ve uyanmanın eşiğinde gibi görünen orduyla çevriliyken değil.

Howell, "Daha ileri git," dedi.

Birbiri ardına adımlar atarak içeri girdi, figürler etrafında beliriyordu. "Ne görüyorsun?" dedi Howell.

Will, "Bunun gözleri bağlı," dedi. Karanlığın derinliklerine doğru ilerledikçe kendi feneri yeni şekiller ortaya çıkardı - solundakinin gözlerinde metal vardı. Elini omzuna koydu ve etin eridiğini gördü; gözleriyle bir şeyleri eritebiliyordu.

"Kes şunu," dedi James. "Will, çık oradan.

"Yürümeye devam et," dedi Howell.

Will bir sonraki şekle baktı. "Bunun pulları var. Bunlar zırhının bir parçası değil, derisinin bir parçası. Her adımında dikkatli davranıyor, etrafındaki heykel ormanını uyandırmaktan çekiniyordu.

"Will, daha ileri gitme," dedi Grace.

"Yürümeye devam et," dedi Howell.

Bir adım daha. "Bu bir balta taşıyor. Sapında işaretler var. Sanırım her biri bir ölüm.'

"Will," dedi Grace. 'Ne olacağını bilmiyorsun. "Daha ileri
git," dedi Howell. "Işığın ötesine geç.

Will, boş olmadığını bildiği uçsuz bucaksız siyah mağaraya doğru baktı. Önündeki karanlığı, kafasındaki basıncın kaynağını hissedebiliyordu. Karanlıkta onu çağıran bir şey vardı. Yozlaşmanın kalbi. Hayaletlere ya da ona ulaşmaya çalışan kalabalık varlıklara dair korkunç bir izlenim, sanki dünya geçmişin geçmeye çalışmasıyla şişmiş gibiydi.

"Ne arıyorsun?" dedi Will. 'Bu yaratıklar uzun zaman önce öldü. Burada hiçbir şey yok. Sinclair neyin peşindeyse, o başka bir yerde. İçine girmeden karanlığa baktı.

"Kapa çeneni," dedi Howell, ağırlığını ortaya koyan bir uşaktı ama sesinde çaresizlik vardı. "Yürümeye devam et.

James, 'Howell, seni aptal, eğer bu mağaradaki ordu uyanırsa, hepimiz öleceğiz-' dedi.

"Rosati," dedi Howell. "Vur onu.

Rosati tabancasını çıkarırken Howell'ın iki yanındaki iki yerli bakışlarını paylaştı.

Sonra Rosati sakince ateş etti. Ama James'e

değil. Howell'ı vurdu.

Howell irkilerek yere düştü, silah sesinin yankılanması bu mahzende sanki bir ölüyü uyandıracakmış gibi dehşet vericiydi.

Bu ses Will'i hayal aleminden kopardı. Döndü ve sanki ağır bir efor sarf etmiş gibi hızlı hızlı nefes aldığını fark etti. Başı dönerek figürlerden uzaklaşıp diğerlerine doğru ilerledi. Sanki büyük bir tehlike atlatılmış gibi hissediyordu; karanlıkta bekleyen her neyse, onun dönüp duran görünmez baskısı korkutucuydu.

Onlara doğru birkaç adım geri gittiğinde Howell ölmüş, boş gözlerle oubliette'in ağzına bakıyordu. Rosati denen adam onu ileriye doğru çağırıyordu.

Will İtalyanca, 'B*ize yardım ettiniz,*' dedi. "*Neden*?

"Sen," dedi Rosati. "Beyaz ölüme karşı bağışıklığın var.

"Anlamıyorum.

Rosati, 'Büyük kötülük geldiğinde, onunla beyaz ölüme ölmeyen biri savaşacak,' dedi. 'Bir şampiyon. Ya da efsanelerimiz öyle diyor.

Will o korkunç kuru kahkahayı yine boğazında hissetti ve kendini tuttu. Meşale ışığının kenarında Cyprian, sarsılmış bir Kettering'i asılı iplere doğru yönlendirmeye yardım ediyordu. Birkaç adım ötede yerde yatan James, kendini yukarı kaldıracak kadar iyileşmişti.

Ben bir şampiyon değilim. Şampiyon Bowhill'de kılıcı eline aldığında öldü.

'Dağın altındaki kötülüğü durdurmak için buradasınız,' dedi Rosati. 'Gitmelisiniz. Takviye kuvvetler gelmeden önce. Hızlı bir İtalyanca patlaması oldu ve ardından Rosati, 'Beni takip ederseniz, sizi buradan çıkarırım,' dedi.

"Suçlanacaksın," dedi Will. "Seni bırakamayız.

Rosati James'i işaret etti. 'Onu cadının öldürdüğünü söyleyeceğiz. Senin kaçtığını. Ama şimdi gitmelisin.'

Will, mağaranın karanlık genişliğine son bir kez baktıktan sonra başını salladı ve gittiler.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VIOLET dev baltayı eline aldı, sonra da etrafında tedirgin edici bir şekilde uzanan eserlerin bulunduğu odaya baktı.

Boynuzlarla dolu dolaplara ve mücevherlerle yığılmış masalara bakarken, böyle bir koleksiyonun sadece eşyalara sahip olmak için değil, dünyanın kendisi üzerinde kontrol sahibi olmak için toplandığı hissine kapıldı. Burada hapsedilmiş olmasının, gizlice bakılmak üzere bir araya getirilmiş olmasının cazibesinin bir parçası olup olmadığını merak etti. Babasının evindeki Hindistan odasını hatırladı; bu odaya seçkin konukları kabul eder, bir araya getirdiği ve sözlerinin altında pasif bir şekilde duran eserler hakkında şu ya da bu açıklamayı yapardı. Bunun da cazibenin bir parçası olup olmadığını merak etti.

Nesneler karşılık veremezdi. Babasının o odada Hindistan üzerindeki kontrolü tamdı.

Baltayı sırtına bağlarken, burada kalmanın ve taşıyabildiği kadarını yanına alarak toplayabildiği her şeyi toplamanın, her ihtimale karşı - ne ihtimaline karşı?

Bu nesnelerin kimin için yapıldığını asla bilemeyecekti ama kendisi için yapılmamışlardı.

Tam arkasını dönüyordu ki, gözleri Leclerc'i içine çeken parşömenlerle dolu masaya takıldı.

Kelimelerin hepsi Fransızcaydı, bazıları yeni mürekkeple yazılmıştı, bazıları ise o kadar soluktu ki parşömen neredeyse boş görünüyordu. Gauthiers kuşakları koleksiyonları üzerine notlar almışlardı. Belki de Fransızcayı anlayamadığı için gözüne çarpan bir taslak oldu.

Güneş sanki gökyüzünde bir delik varmış gibi siyah mürekkeple boyanmıştı. Gözleri çaresizce ilerledi ve bir dağdan siyah mürekkep püskürdüğünü gördü, sanki gölgeler kusan bir yanardağ gibi, sonra korkunç bir kalabalık.

Ve sonra eski moda bir tarzda çizilmiş, biraz orantısız tek bir figür gördü, bu da onu daha korkutucu hale getirdi.

Karanlık Kral'a bakıyordu.

Ölümünden yüzyıllar sonra çizilmiş, karanlık boynuzları olan - yoksa karanlık bir hale miydi? - Elinde görülemeyecek kadar küçük bir sopa ya da asa tutuyordu.

Nesneden kutsal olmayan güneş ışınları gibi siyah çizgiler çiziliyor ve sanki onları kontrol ediyormuş gibi onu sürüye bağlıyordu.

İngilizce, modern el yazısıyla:

Sinclair, Karanlık Saray'ın yerini tespit ettiğine inanmaktadır. Sevkiyatları deniz yoluyla güneye, Calais'ye, oradan da dağları aşarak Mont Cenis Geçidi'nden adamlarının durmaksızın kazdığı İtalya'ya gönderir. Karanlık Kral'ın ordusunu serbest bırakmaya çalışıyor. Onu kontrol edebilecek araçlara sahip olduğuna inanıyor.

Southhampton'daki ipuçlarını takip etmekte haklıydık. Salondan derhal bir kuvvet gönderilmeli. Sinclair'i durdurmak için İtalya'ya komiserler göndermeliyiz.

Durdu, gözleri kelimelere sabitlendi. Bir günlüğe benzeyen bir şeye yazılmışlardı. Sanki zorlanmış gibi elini uzattı ve sayfaları en başa çevirdi.

Adalet, eğer vardığınızda ben çoktan gitmiş olursam, burada yazdıklarımı Yaşlı Vekilharç'a götürmelisiniz. Fazla zamanımız yok.

Biliyorlar. Kupa'yı biliyorlar. Dönüşmemi bekliyorlar.

Ancak Sinclair'in hepimizin bildiğinden daha büyük planları var ve öğrendiklerim Vekilharçlar için hayati önem taşıyor.

Hayır. Oh, hayır. Olamaz, değil mi? Titreyen eli kendini durduramadan sayfayı çevirdi.

Belki bir haftadır buradayım. Beni esir alanlar James St Clair adını almış olan James, Duval adında bir kadın ve onun kardeşi Leclerc.

Leclerc her yemek saatinde beni ziyaret ediyor, sanki gözlemlenmesi gereken bir numuneymişim gibi sürekli notlar alıyor. Hareketlerimi not ediyor. Ne kadar içtiğimi. Ne kadar yediğimi. Çok az konuşmama rağmen sözlerimi not ediyor. Gözlemlediği her şeyi, elinden çekip almak için can attığım deri günlüğüne yazıyor.

İlk başta Leclerc ve Duval'ın Vekilharçlar üzerinde çalıştığını düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki onlar gölgeler üzerinde çalışıyorlar. Sanki Sinclair'in gölgelerle ilgili planları benim dönüşümün ötesine uzanıyor. Eylemlerinde büyük bir karanlık var, anlık olarak görebildiğim ama henüz göremediğim korkunç bir model.

James nadiren ve her zaman geceleri ziyaret eder.

Karanlık'ın acımasız bir hizmetkârı haline geldi. Doğasının tüm kötü yanlarını benimsedi. Beni zincire vurulmuş görmekten hoşlanıyor ama ondan kaçabileceğimden de korkuyor. Yeni pozisyonundan bahsediyor ve kaderiyle övünüyor. Ne olacağımı söyleyerek benimle alay ediyor.

Babam onun hakkında haklıydı. Karanlık Kral'ın tahtında onun yanında oturmaktan başka bir şey istemiyor. O kurtarılabilir değil. Onu öldürmezsek hepimizi öldürecek.

İşin kötüsü, sataşmaları derinden etkiliyor. Çünkü o haklı.

Dönüyorum.

Gölgem beni ele geçirmeden önce ölmem gerekiyor ama zincirlerim çok kısa ve kullanabileceğim nazik bir silah da bırakmadılar. Bu günlüğü Leclerc'ten çalarken içine bir şeyler yazmayı düşünmemiştim. Kalemin bir atardamarı deleceğini düşündüm. Ucunu kolumdaki damarın üzerine tuttum.

Ben yapamadım.

Gölge çok güçlü. Yaşamak istiyor. Bize söylemedikleri şey bu. Birbirimizi öldürmeliyiz çünkü kendimizi öldüremeyeceğimiz bir nokta geliyor.

Artık tek şansımın dayanmak olduğunu biliyorum. Adalet, eğer başarabilirsem-

Yazmayı bırakmalıyım. İlk sarsıntıları hissedebiliyorum. Sabahları daha kötü oluyor. Sabit kalmak için meditasyon yapacağım.

Kalbi hızla çarpıyordu. Kelimeler, karalanmış çizimlerin, havaya kaldırılmış asanın ve tekrar tekrar çizilmiş bir dağın arasına yazılmıştı. Çok fazlaydı, sayfalar dolusu, günlüğü alıp kaçması gerektiğini biliyordu ama gözlerini ayıramıyordu.

Atlarımızı bağlarken sana bakıp durdum. Bana yeni canlanmış gibi görünüyordun ya da belki de salonun dışında seninle yalnız olmanın verdiği basit bir keyifti.

Yakalanmadan önce hatırladığım son şey gülümsemen, elini yanağıma koyman ve bana görevsiz bir gece teklif etmendi.

Sanırım o zaman dönüşüyordum. Kendim olsaydım kabul etmezdim.

Buna dayanamadı. Bu çok kişiseldi. İleri atladı.

Yaptığımız her şeyin Işığın değil, gölgenin hizmetinde olmasından korkmaya başladım. Neden kendimizi duvarlarımızın ardına kapattık? Neden eski dünyanın bilgisini saklı tuttuk? Neden ittifaklar kurmadık ya da eski dünyadan diğerlerini bu savaşa dahil etmedik?

Kararlarımız kendimize mi aitti, yoksa içimizde taşıdığımız o karanlık tohumdan, Karanlık Kral'ın ektiği gölgelerden mi geliyordu?

İçtiğim günü düşünüyorum, yıllar süren eğitim beni Kupa'ya götürdü. Acemiyken tek istediğim kalkan arkadaşın olmaya layık olmaktı.

Şimdi o anı düşünüyorum. Sınavı ya da kutlamayı değil, kupayı getirdikleri anı.

Cyprian'ı düşünüyorum. Onun içmesini istemiyorum. Bunu içinde hissetmesini istemiyorum. Kendini kaybetmesini. Gölgeye hapsolmasını. Benim hissettiğim gibi. Olduğum gibi. Karanlıkta kayboldum. Ama onun bir çıkış yolu var. Benim için çok geç. Onun için çok geç değil.

Kalemi tutmak daha zor. Ellerim sabit değil. Kendimi korumak için konsantre olmak zorundayım. Uyumaktan korkuyorum. Gözlerimi kapatırsam, tamamen bir gölgeye dönüşeceğim.

Dayanacağım. Bocalamayacağım.
Karanlığın içinde ışık olacağım.
Yolda yürüyeceğim ve gölgeye meydan okuyacağım. Ben kendimim ve dayanacağım.

Tekrar ileri doğru çevirdiğinde el yazısının değişmiş olduğunu gördü. Günlük boyunca kötüleşen yazı, artık zorlukla okunabilen vahşi bir karalamaydı. Kelimeler bile dengesiz görünüyordu.

Artık önümde rahatça konuşuyorlar.

Çok ileri gittiğime inanıyorlar. Artık gölge efendime karşı çalışacak irademin kalmadığını düşünüyorlar. Asadan bahsediyorlar. Dağın altında yatanlara hükmedebileceklerine inanıyorlar. Kimsenin onları durduramayacağını düşünüyorlar.

Taşıyıcıyı bulacaklarını söylüyorlar. Araç kralı doğuracak.

Bizim eski kafalı olduğumuzu düşünüyorlar. Modern dünya ile uyumsuz. Son Alev'in azaldığını ve Vekilharçların zamanının dolduğunu söylüyorlar.

Zihnimin açık olduğunu bilmiyorlar.

Vekilharçlar bunu tek başlarına
yapamazlar. Eski müttefiklerimizi bir
araya getirmeliyiz.
Kralı Çağırmalıyız
Işığın Leydisi'ni bulmalıyız.
Ekthalion'u kullanabilecek Şampiyonu bulmalı ve
Rassalon'un Kalkanını yeniden dövmeliyiz.

Eski ittifaklar bozulduğunda Karanlık güçlendi. Çünkü ayrılırsak kesinlikle düşeriz. Karanlık'ın yolu bu değil mi, birbirimize düşmemize izin vermek, daha büyük olana değil.
Tehdit mi?

Eski kinleri ve farklılıkları bir kenara bırakalım. Gölgeler bizi bir arada bulsun. Karanlığa karşı tek vücut olalım.

Gölge bu düşüncelerden korkuyor. Kalemimle savaşıyor. Kalkanın parçalandığı gibi bizim de parçalanmamızı istiyor. Bazen ben oluyorum ve parçalanmamızı istiyorum. Parçalanmamızı istiyorum.

Burası çok karanlık. Yıldızları göremiyorum. Adalet, sen bir rüya mıydın? Sanırım gerçek olmasaydın, seni rüyamda görmek zorunda kalırdım. Öyle bir rüyaya tutunurdum ki, ayak seslerini duyardım, başımı kaldırıp gülümsemeni görürdüm.

Ben bir gölge değilim. Ben Marcus'um. Ben Marcus'um.
Bu kafes açılacak. Yüzünü göreceğim. Ve sen kılıcını çekeceksin. Göreceğim son şeyin sen olacağını biliyorum. Bunu biliyorum. Adalet.

Çok karanlık.

O geliyor.
O geliyor.
O geliyor. O
geliyor.
Geliyor. O
geliyor. O
geliyor. O
geliyor.

O geliyor. O geliyor.
Geliyor. O geliyor. O geliyor. O geliyor. O geliyor. O geliyor. O geliyor.

Arkasından bir ses geldi.

Kâğıtları kaptığı gibi ceketinin içine soktu ve sesin nedenini görmek için etrafına bakındı.

Bayan Duval'dı.

"Şimdi neyle karşı karşıya olduğumuzu ve neden savaşmayı öğrenmeniz gerektiğini görüyorsunuz," dedi Bayan Duval.

Violet'in kalbi küt küt atıyordu. "Nedenmiş o?

"Çünkü Karanlık Kral'dan daha fazlası geri dönecek.

Birden heykeller ve figürler, bakan yüzleriyle tekinsiz bir hal aldı. Violet sıkıca, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Bayan Duval merdivenlerde karanlık bir siluet halindeydi, yukarıdan gelen ışık onu gölgeliyor, yüzünü ya da ifadesini görmeyi zorlaştırıyordu.

'Sinclair dağın altındaki orduyu serbest bıraktığında, dünyamızı yerle bir edecekler. İlk olarak İtalya düşecek, ancak ondan sonra tüm insanlar kontrolleri altına girene kadar haritanın her yerine yayılacaklar.

'İtalya,' dedi Violet, 'arkadaşlarımın olduğu yer. Onları uyarmak zorundayım! "Sana daha önce de söyledim," dedi Bayan Duval.

"Hiçbir yere gitmiyorsun.

Hareket etmeye çalıştığında ise Bay Duval'ın gücü onu durdurdu. Kendisini pranga gibi yerinde tutan güce tüm bedenini fırlatmaya çalıştı. Hayal kırıklığı içinde Bayan Duval'a tükürmeye çalıştı.

Bunların hiçbirini yapamazdı. Bayan Duval merdivenlerden inerken olduğu yerde kalmak zorundaydı.

'İtalya düşecek,' dedi Bayan Duval. 'Arkadaşlarınız için çok geç. Ama bu dünya için çok geç değil. Burada kalmalı ve eğitimini tamamlamalısın. Kardeşinizle savaşmaya ve onu yenmeye hazır olmalısınız. Geçmiş günümüze geri döndüğünde, dünyanın gerçek bir Aslana ihtiyacı olacak. Sadece gerçek bir Aslan Undahar'ın altında yatan şeyi yenebilir.

Görüş alanının çevresinde hareket vardı. Violet uzuvlarını hareket ettiremiyordu ama gözlerinin yönünü hareket ettirebiliyordu.

Kasıtlı olarak Bayan Duval'ın omzunun üzerinden bir noktaya bakarak, "Arkanızda," dedi.

Bayan Duval bu çocukça numaradan rahatsız olmuş gibi küçümseyerek, "Buna kanacak değilim," dedi.

Leclerc inleyerek kendini yukarı itmek için o anı seçti.

Bayan Duval döndü. Bu kadarı yeterliydi. Violet hemen öne fırladı. Bayan Duval'ın gözleri tekrar ona çevrilmeden önce bir saniyesi vardı, belki de daha az. Ama bu, sıçrayıp Bayan Duval'ı yere sermek için yeterli bir zamandı. Düzinelerce derste ona *öldürmek için saldırması* söylenmişti. *Zayıf noktası*. Başparmaklarını
Bayan Duval'ın gözlerine baktı ve bastırdı.

Bayan Duval'in Fransızca bağırdığını duydu. Göz kapaklarının narin örtüsünün altındaki yuvarlak küreleri hissedebiliyordu. "En savunmasız oldukları yerden saldırın ve bunu acımadan yapın," dedi ve başparmaklarını aşağıya doğru indirmeye hazırlandı. Buradan çıkmak için Bayan Duval'ı kör etmesi gerekecekti.

"Bekle!" dedi Leclerc. Leclerc yerde dört ayak üzerinde umutsuzca yalvarıyordu. 'Bekle, yapma, yalvarırım, sana her şeyi anlatacağım. Sadece kız kardeşimi bağışlayın.'

'*Ona söylemeyin*,' diyordu Bayan Duval. '*Gidecek, doğruca İtalya'ya koşacak ve hazır değil, gözlerimi almasına izin verin, kalmalı, henüz gerçek bir Aslan değil, ordu uyandığında orada öldürülecek-'*

"Hayır. Bir keresinde beni bir aslandan kurtarmıştın," dedi Leclerc. "Şimdi ben de aynısını yapacağım.

"O kazıda gerçekten neler oluyor? Violet söyledi. 'Sinclair'in planı ne? Marcus buraya ne aramaya geldi?'

Leclerc konuşmaya başladı ve Violet onun sözleri
karşısında buz kesti. Arkadaşlarının yanına dönmek
zorundaydı.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yolculuğun gerçek ıslak tatsızlığı gemi limandan ayrılana kadar kendini göstermedi.

Bu gemi ne dalgaları yarıyor, ne de güzelliğin ve köpüklerin üzerinde süzülüyor, köpükleri ve serpintileriyle yüceliyordu. Deniz tarafından batırılmıştı, sanki her an boğulacakmış gibiydi. Ve deniz dalgalı ve büyüsüzdü, ıslaktı.

Bu yüzey onları teknenin yükselip alçalması şeklinde savuruyordu.

Belli belirsiz mide bulantısı Visander'ın peşini bırakmadı ve Karanlık Kral'a doğru ilerlerken bu görevin arka planının bir parçası haline geldi. *İşte. O*

Burada. Midesi okyanus gibi bir yükselip bir alçalıyordu.

Sarcean onu tanır mıydı? Visander onu öldürürken o da bilecek miydi? Bu düşünce mide bulantısına karışan kendi hastalıklı heyecanını getirdi. Bıçağı saplarken Sarcean'ın gözlerinin içine bakmak - bunun için bu insanlara insan gemilerinde katlanabilirdi. Her şeye katlanabilirdi. Elbisesinin eteklerini kaldırarak güverteye çıktı.

Phillip dehşete düşmüştü. "Bunu akşam yemeğinde

giyemezsin! Visander kendine baktı. "Neden?

"Bu bir yemek elbisesi değil.

"Elbisem," dedi Visander dişlerini sıkarak, "değil-

Ama Phillip onu kolundan tuttu ve Visander onu tanıdığından beri göstermediği bir güçle kulübeye doğru sürükledi. "Feshedilmiş bir dünyadan gelen ölü bir adam olabilirsin ama sen benim karımsın ve akşam yemeğine giyinmeden çıkamazsın!

Phillip, Visander'ın giysilerinin bulunduğu sandığı açtı ve eteklerine pembe gül goncaları işlenmiş, yüksek belli ve dar siluetli beyaz ipek elbiseyi çıkardı. Phillip burun kemiğini sıktı.

Phillip acı dolu bir sesle, "En azından üç mevsimlik," dedi. "Nasıl bir taşra taşrasından aldın bunu?

"Küçük Dover Elbise Mağazası. Visander cevabı bildiği için öfkelenerek her kelimeyi ısırdı.

Phillip, yüzünde bir tür ıstırapla, 'Hâlâ imparatorluk beli var,' dedi. "Biliyorsunuz, *burada moda* var, on bin yıl boyunca sadece *cüppe* giyip dolaşmıyoruz.

"Senin insan modan umurumda değil, solucan," diye tükürdü Visander.

"Bu dili konuştuğunda seni anlayamadığımı biliyorsun. Phillip kaşlarını çatarak elbiseyi yatağın üzerine serdi. "En azından kaptan fark etmez, on beş yıldır aynı yeleği giyiyor.

Phillip gittiğinde Visander elbiseyi giydi, bir dizi kısa ve sinirli hareket yaptı. Kalıntılar tenine baskı yapıyordu ve elbisenin kısa kolları ve
Alçak dikdörtgen yakası soğuk deniz havasında onu üşüttü. Kendisine baktı ve sinirlendiğini hissetti.

Görevlerinin başında durup kendisine bakan denizcileri görmezden gelerek kamarasından çıktı. İnce elbisesi güvertedeki rüzgâr ve serpintiye pek uymuyordu ama en azından dalgalı denizde değillerdi.

Kaptanın yemek kamarasına girdiğinde Elizabeth ve Phillip'i çoktan oturmuş buldu. Kaptan Maxwell de geminin iki subayıyla birlikte oradaydı. Kamara, koyu renk lake ahşaptan yapılmış, dar, kubbeli bir odaydı; uzun camlı pencereleri ve cömertçe hazırlanmış uzun bir masası vardı.

Visander insanlarla ilk kez sosyalleşiyordu ve biraz endişeyle yaklaştı, sekiz sandalye olmasına rağmen sadece altı parti üyesi olduğunu fark etti, bu da henüz iki misafirin gelmediği anlamına geliyordu. Oda kalabalık olurdu. Küçük ahşap odalarda insanlarla vakit geçirmekten hoşlanmazdı. kapılar kapandı. Şimdiden dışarı çıkmak istiyordu.

"Leydi Crenshaw, gerçekten de eşi benzeri olmayan bir güzelliğiniz var," dedi Kaptan Maxwell. "Mütevazı kamaramı aydınlatıyorsunuz.

"Çok naziksiniz," dedi Visander.

Elizabeth bu ifadeyi kullandığı için ona cesaretlendirici bir baş selamı verdi ve Kaptan Maxwell yine çok sevinmiş görünüyordu. Phillip'in karşısına oturarak onu Kaptan'ın sandalyesinin yanına oturttu ve Kaptan Maxwell'in ona gülümseyerek baktığını gördü.

"Rıhtıma tek başınıza geldiğinizi görünce şaşırdık, Leydi Crenshaw," dedi Maxwell. 'Londra'dan gelen eskortunuza ne oldu?

'Onları ben öldürdüm,' dedi Visander.

Kısa, olağanüstü bir sessizlik oldu ve memurlardan biri belirsiz bir şekilde güldü.

"Bu yeni bir deyim mi?" dedi Maxwell. 'Hayır, ben

öldürdüm-'

"Ah, işte diğer yolcularımız geliyor!" dedi Phillip hızla.

Visander başını kaldırdı ve her şey durdu.

Devon, eli bir Aslan'ın kolunda, kapının girişinde duruyordu.

Visander sertçe ayağa kalktı, sandalyesi geminin döşemesinin tahtasına çarparak gıcırdadı. Kılıcına uzanırken, dehşet içinde fark etti ki
bir tane var. Şemsiye bile kamarasındaydı, diye düşündü saçma bir şekilde.

"Çek ellerini onun üzerinden, Lion.

Aslan anlamamış bir şekilde ona baktı.

Maxwell, Phillip'e, 'Karınız çok başarılı,' dedi. "Bu hangi dil?

"Latince," dedi Phillip. "Ya da Fransızca.

"Aradaki farkı asla anlayamam," dedi Maxwell.

"Evet, ben de aynen öyle dedim! Phillip haklı görünüyordu.

Aslan on dokuz yaşlarında, kumral saçlı ve yakışıklı yüzü çillerle kaplı bir çocuktu. Phillip'le aynı giysileri, beli kıvrık ve yüksek yakalı ceketi giyiyordu. Yanında ince yapılı Devon vardı,
Solgun bir çocuktu, beyaz yüzü ve beyaz saçlarının bir kısmı başındaki şapka tarafından gizlenmişti. Visander bunun yanlışlığının içine işlediğini hissetti, Aslan ve tek boynuzlu at.

"Nasıl yapabildin," dedi Visander Devon'a. "Türüne nasıl böyle ihanet edebildin?

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Devon, Aslan'a yaklaşarak, aşinalık ima ediyordu - onlar-

"Yapamazsın," dedi Visander. "Bir Aslanla olmaz.

Phillip kararlılıkla, 'Bay Ballard, size eşim Leydi Crenshaw'ı takdim edebilir miyim? Katherine, bu Bay Tom Ballard.'

"Leydi Crenshaw," dedi Tom.

Bir Aslanla dövüşemezdi, bu bedende ve silahsız. *"Çek ellerini Indeviel*'den" diyemezdi. *"Senin türün benimkini kestiği gibi ben de seni keseceğim*" diyemezdi. Öldürülürdü ve kraliçesi de öldürülürdü.

Herkes ona bakıyordu. Olması gerektiği gibi davranmıyordu. Damarlarında öfke yanarken bile bunun farkındaydı. Bir insan bedenindeydi.

Bu sosyal bir toplantıydı. Oturup bu Aslan'la tanışması gerekiyordu.

Herkesin gözleri üzerindeyken geçen saniyelerin uzun ve yavaş korkunçluğunu hissetti.

"Umarım ailenizin sağlığı yerindedir," diye zorladı.

"Annem ve babamın sağlıkları çok iyi, teşekkür ederim. Tom'un gözleri biraz bulutlandı. "Umarım, yani - umarım yakında kız kardeşimden haber alırız.

Bir anne, bir baba ve bir kız kardeş. *Dört Aslan.* Visander, sanki sık sık birlikte oturuyorlarmış gibi Aslan'ın yanında oturan Devon'dan gözlerini alamayarak kendini oturttu. Tımarlı adamlar akşam yemeğini getirdi.

Dehşet içindeyken, gümüş tepsileri kaldırıp pişmiş etleri ortaya çıkardılar ve Indeviel'in önünde parçalara ayırdılar. Midesi bulandı. Grotesk et dilimleri: Indeviel'in itiraz edeceğinden emindi, onun yerine Indeviel'in tabağına servis etmesini izledi. Indeviel çatalı kaldırıp eti ağzına götürdüğünde, bu çok fazlaydı. Visander ayağa kalktı ve mide bulantısından başı dönerek kendini dışarı attı.

Tökezleyerek dışarı çıktı, her şey çok sıkıydı, daralmıştı, nefes almakta zorlanıyordu. Dışarı çıkmak zorundaydı ama gidecek hiçbir yer yoktu, gemi kendi başına bir tür hapsedilmişlikti. Geminin küpeştesine çarptı, sürekli sallanan hareketini hissetti. Ani bir telaşla kustu, ekmek ve yemekten oluşan öğününü kustu.
öğle yemeğinde yedikleri meyveler.

Indeviel ve bir Aslan... Indeviel'le ilk karşılaştığı anı hatırlıyordu, ağaçların arasından zar zor görünen bir gümüş parıltısıydı. Ona bindiğini, tarlalarda yaşayan diğer tüm yaratıklardan daha hızlı koşmanın verdiği saf heyecanı hatırlıyordu. Ve sonra savaş başladığında, boynu kemerli, yelesi ve kuyruğu uçuşan gururlu savaş tek boynuzlu atını, alnında sert bir mızrak gibi duran boynuzunu.

Yıllar sonra, katledilmiş tek boynuzlu atların aslan pençeleriyle parçalanmış solgun bedenlerinin sahada yavaşça çürüdüğünü hatırladı. Indeviel o zamanlar Aslanlardan intikam almaya yemin etmişti. Her şeyiyle birlikte bunu da mı unutmuştu? Bu dünya onu sonsuza dek mahvetmiş miydi?

Ağzını elinin tersiyle silen Visander, Phillip'in kendisini takip ettiğini ve korkulukta yanında durduğunu fark etti.

"İnsanın denizdeki ilk seferi her zaman zordur," dedi Phillip. "Babam beni ilk kez yanında sürüklemeye başladığında sürekli hastalanırdım. Garip bir gülümseme. 'Ya da belki de sadece beni tutuyordu. Simon'ı hiç deniz tutmazdı.

'Beni deniz tutmadı,' dedi Visander.

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Phillip.

"Senin dünyan beni hasta ediyor. Çirkinliklerle dolu. Çürümüşlükle. Bir koyunun etini yiyorsunuz. Bu iğrenç.'

Phillip, 'Altı adamımı öldürmüşken bir koyunla ilgilenmek çok iyi,' dedi.

"Bu benim *denizdeki ilk seferim* değil. Visander öğürmenin verdiği eforla biraz sığ nefes alıyordu. "Görünüşüm nasıl olursa olsun, ilk yolculuğuna çıkan genç bir kız değilim.

'Atlantik mi? Pasifik mi?'

"Veredun," dedi Visander.

Gece boyunca uzanan siyah sulara baktı. Burası Veredun'a ya da bildiği hiçbir denize benzemiyordu. Üstlerinde yıldızlar
Köpük gibi beyaz sprey, ama geminin sallanan lambalarının ötesinde çok az ışık vardı.

"Nasıldı?" dedi Phillip. "Ne nasıldı?

"Eski dünya.

Harikulade bir dünya olduğunu söylemek istedi; parlayan kuleler, büyük ormanlar, muhteşem yaratıklarla dolu bir dünya.

Ama aklına getirebildiği tek şey ölümün pis kokusu, gökyüzündeki karanlık gölgeler ve geriye kalan tek ışık olan Son Alev'in parıltısıydı.

"Gitti," dedi Visander.

"Belli ki.

Visander açıklamaya çalışmadı, o ayrılmadan çok önce yok olduğunu, başka birinin onu yönetmesine izin vermektense dünyayı yok edecek bir adam tarafından yok edildiğini söylemedi.

Ama yüzüne bir şey yansımış olmalıydı, çünkü başını kaldırdığında Phillip onu izliyordu.

"Onu tanıyordun. Karanlık Kral'ı tanıyordun.

"Evet. Onu tanıyordum. Kısa. Kesildi.

"Nasıl biriydi?

Odadaki tüm gözleri üzerine çeken o manyetik varlık. Her sonucu planlayan akıl. Sadık müttefiklerini kendi tarafına çeken karizma. Ve mutlak hakimiyetin sadist gücü.

Visander dişlerini sıktı.

"Karanlık Kral generalini Garayan krallığını yok etmesi için gönderdi. Yerle bir edilmesini emretti, hiçbir sakini sağ kalmadı, hiçbir iz kalmadı.

kalmıştı. Generali, bir zamanlar muhteşem olan bu topraklardan geriye kalan tek bir taşla döndüğünde, Karanlık Kral ne yaptı sanıyorsunuz?

"Ödülü sergilemek mi?" dedi Phillip tedirginlikle.

'O son taşı toz haline getirmediği için generalini diri diri derisini yüzdü,' dedi Visander. 'Siz insanlar güç için yanıp tutuşuyorsunuz ama bunun bedelini anlamıyorsunuz. Geri getirmeye çalıştığınız adamı tanımıyorsunuz.

Phillip başını salladı. 'Ben hiçbir şeyi geri getirmeye çalışmıyorum. Bu babamın hayali. Benim değil.

'O zaman bunu neden yapıyorsun? Neden Karanlık Kral'ın dönüşüne yardım ediyorsun?" "Ben onun soyundanım," dedi Phillip.

Phillip'in nazik ve rahat sesiyle söylediği sözleri hemen anlamadı. Sözler içine işlemeye başladığında, güverte döşemesinin üzerinden Phillip'e bakarak tökezleyerek geri çekildi.

Midesi bulanan ve dehşete düşen Visander, Phillip'e bir kez daha baktı. Koyu renk saçlı, soluk tenli. Bir insan için yakışıklı. Renginin yanı sıra bariz bir benzerlik. Sarcean'a bakmıyordu. Phillip insana benziyordu; Phillip insandı. En azından Visander'ın söyleyebildiği kadarıyla. Ama Işık Getiren de insan gibi görünüyordu ve çağırdığı ışık...

Yoksa o renkte, o kara gözlerde bir benzerlik mi vardı?

Sulandırılmış, diye düşündü, sanki Sarcean'ın yüzyıllar boyunca seyreltilmiş yüz hatlarına bakıyormuş gibi.

Kendi iradesi dışında Sarcean'ın soyundan gelen biriyle birleştirildiğini anladığında midesi ağzına geldi. Daha da kötüsü, bunun Kraliçe'nin soyundan gelen ve ona çok benzeyen bu bedende gerçekleşmiş olmasıydı. Kraliçe'nin soyundan gelenlerin Sarcean'ın soyuyla evlenmesi iğrenç bir rezaletti.

Bunu Sarcean mı planlamıştı? Sarcean'ın sapkın eğlencelerinden birini mi oynuyordu? Sarcean buna gülerdi, Visander'in kanını kaynatan o güzel, korkunç kahkaha.

Devon biliyordu. Devon o masada onun karşısında oturmuştu, biliyordu. Birdenbire Devon'ın planlarının korkunç ve daha büyük bir kapsamı olduğunu anladı. Visander Phillip'in insan yüzüne baktı, kendini hasta ve tuzağa düşürülmüş hissediyordu.

Phillip, 'İşte bu yüzden babam onu geri getirmek istiyor,' diyordu. 'Bizler Karanlık Kral'ın varisleriyiz ve Karanlık Kral geri döndüğünde onun yanında hüküm süreceğiz.

Visander esprisiz bir kahkaha attı, yüksek, kız gibi bir ses ve Bir kere başladı mı duramazdı. Kahkahası kan gibi dökülüyordu.

Acıtan bir kesik, iyileşmeyen sonsuz bir akış.

"Neden gülüyorsun?

"Onun yanında hüküm sürmek mi?" dedi Visander. 'Karanlık Kral rakipleri sevmez. Sana söz veriyorum. Geri döndüğünde tüm aileni öldürecek.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Will, "Sinclair'in o orduyu ele geçirmesine izin veremeyiz," dedi.

Rosati ve bir avuç yerli adam tarafından dağdan kaçırılan askerler saraydan birkaç mil uzakta bir açıklıkta durmuşlardı. Yerliler, Sloane'un İngiliz askerlerine numara yapmak için geride kalırken, Rosati atına binmiş ve onları yamaçtan aşağı yönlendirmişti. Hâlâ ordu tarafından yarı sersemletilmiş görünen Kettering'le birlikte çift sürdü. Gün ortasıydı, oubliette'in karanlığından sonra güneş şaşırtıcı derecede parlaktı.

Will, Valdithar'ın toynaklarının altındaki yere baktı. Bu oda ne kadar büyüktü? Ordu altlarında bu kadar uzanıyor muydu?

Grace, 'Girişe bir mağara yapabiliriz,' dedi.

"İşe yaramaz," dedi Kettering. 'Dağ kendi rızasıyla açıldı. Onun için çalışıyor. Kralı için.

'Bu bize bir ya da iki gün kazandırabilir,' dedi James.

Will başını salladı. "Hâlâ içeride olan işçileri kapana kıstırma riskini

göze alamayız. "Onu başka nasıl durdurabiliriz ki? Grace söyledi.

Cyprian, diğer beyaz Steward atının üzerinde, dağın şekline bakmak için geri dönmüştü.

Vekilharçlar. O ordu... Vekilharçların savaşması gereken şeydi, değil mi? Biz yok edilmeden önce.'

Will ona cevap vermedi. Ama Vekilharçlar o orduyu yenemezdi. Vekilharçlar tek bir gölge tarafından yok edilmişti. Bu, devasa ve korkunç askerlerden oluşan sonsuz bir güçtü. Will onların ruhlarının titreşimlerini hissetmişti... zihinlerini. Orada büyük generaller vardı.

Güç için yanıp tutuşuyorlardı. Yine de aklına korkunç bir düşünce geldi: dağın altında uyuyan onun ordusuydu. Dünyanın her yerini ele geçirmek için kullandığı güçleri. *Benden emir alırlar mıydı?*

"Yaşlı Vekilharç bize Ettore'u bulmamızı söyledi," dedi Will, elindekileri

iterek.

düşünceleri uzaklaştırdı. "Sadece onunla birlikte olacakları durdurabileceğimizi söyledi.

"O orduyu nasıl durduracağını biliyor olmalıydı," dedi James.

"Ya da onu nasıl kontrol edeceğini," dedi Will.

"Ama o öldü. James bunu kısa ve öz bir

şekilde söyledi. Will Cyprian'a döndü.

Will, "O haydutlar, Ettore'u canlı gören son kişilerdi," dedi. "Liderleriyle görüştün.

Will'in ne önermek üzere olduğunu anlayan Cyprian çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayır. O bizden nefret ediyor.

"İl Diavolo'dan söz ediyorsunuz," dedi Rosati.

Will ona döndü. "Cyprian köydeki osteria'da kaldığını söylüyor. Bize yardım eder mi?'

Rosati, 'Şeytanın doğru fiyat karşılığında her şeyi yapacağını söylerler,' diye düşündü. 'O bir katil. Ettore'yi öldürdü. Bizi de öldürmekten çekinmez,'

Cyprian söyledi.

Will, 'Bu çok önemli,' dedi.

Eğer o ordu serbest bırakılırsa, her yeri istila edebilirdi. Hatırladı. Gölge Krallar'ın ona verdiği imgelem, ölü yığınlarının üzerinde duran kendisi, bu dünyada hiçbir şeyin dayanamayacağı bir güç tarafından öldürülmüştü.

'Osteria'nın sahibi benim kardeşim. Görüşmek isterseniz il Diavolo'ya haber gönderebilir,' dedi Rosati. Will ona başıyla onay verdi.

Cyprian, "Şeytanla bir anlaşma," dedi. Pek mutlu görünmüyordu.

"Ettore'un ne bildiğini öğrenmemiz gerekiyor," dedi Will. "Şimdi her zamankinden daha fazla.

Scheggino köyüne yaklaşırken ağaçlarla kaplı bir yol, ardından berrak su ve alabalık deresinin rengârenk çakıl taşları üzerinde bir köprü vardı. Köyün kendisi tepelerinde yükseliyor, tek bir kulesiyle tepeden dışarıya doğru büyüyordu.

Şimdiye kadar takip edilmemişlerdi. Ama Howell'ın ölümünün ortaya çıkması an meselesiydi ve Sloane onları bulmaları için tepelerde arama yapan askerler gönderdi. Hepsi bunu biliyordu ve acele etme duygusu onları daha hızlı at sürmeye itti.

Pişmiş toprak çatılardan ilki göründüğünde Rosati atını ileri doğru itti. Affedersiniz. Buluşmanızı ayarlamak için kardeşimle acilen konuşmam gerekiyor-'

Köyün eteklerindeki taş bir eve ulaşan Rosati atından indi ve siyahlar giymiş beyaz saçlı bir kadınla selamlaştı. Kadın evin dışında bir tabureye oturmuş, sebze soyarken bir yandan da dünyanın geçişini izliyordu,

Burada adet olduğu üzere. Rosati ona *nonna* diye hitap etti ve bölgenin dilinde hızla konuştu. Kadın onu duymazdan geldi, gözleri hâlâ atının üzerinde olan James'e dikilmişti.

"Sen... sen de onlardan birisin," dedi. Will donakaldı.

"Onlardan biri mi?" dedi James kibarca.

"Eski kan. Tükürdü. "Geri döner, bahçedeki bir ot gibi sökülüp atılmalı, yeşermeden önce öldürülmelidir. Bunu buraya mı getirdin? Bunu evime mi getirdin?'

Rosati, 'Nonna, onlar arkadaş, yardım etmek için buradalar,' dedi. 'Dağın altında büyük bir tehlike var-'

'Yardım edin, yardım edemezler, sadece yok edebilirler, kendilerini dünyamıza zorla sokuyorlar, bize benziyorlar ama değiller, yok etmemiz gereken bir bela onlar-'

Will, 'Başka bir yerde beklememiz gerek' dedi.

Atlarını gözden uzak bir yere bağladılar. Will etrafına baktığında, evlerin çoğunun ikinci katları olduğunu ve Londra'dan alışık olmadığı bir şekilde, sokakları boydan boya geçen üstü kapalı yürüyüş yolları olduğunu gördü. Gizli kalmaları gerekiyordu. İhtiyaç duyacakları son şey, varlıklarının duyulup Sinclair'in dikkatini çekmesiydi.

"Benim ne olduğumu nereden biliyordu?" dedi James.

Kettering dedi ki, 'Seni uyarmalıydım. Buradaki insanlar gücü olan herkesi öldürür' dedi.

"Ne?" dedi Will.

Pitoresk köy aniden uğursuz bir nitelik kazandı, sanki bu taş duvarların arkasında ya da bu ağaçların sessizliğinde şeytani bir şey yatıyor olabilirdi.

'Scheggino, Karanlık Saray'ın eteklerinde inşa edilmiştir. Burada doğan torunların olmadığını mı sanıyorsunuz? Kimse o güçleri geri istemiyor. Yerlilerin bir sözü vardır, "*Non lasciarlo tornare*".

Will, "Geri dönmesine izin vermeyin," diye alıntı yaptı.

Karanlık güçlerin savaştan sonra sarayı çevreleyen tepelere doğru kaçışını hayal etti. Bunu düzinelerce, yüzlerce yaparlardı ... burada binlerce torun olabilirdi. Burası, tüm kolların aktığı bir nehrin kaynağı gibiydi.

'Onlar dağın gölgesinde yaşıyorlar,' dedi Grace. 'Yüzyıllar boyunca burada neler yaşadıklarını bilemeyiz. İnançları bizim anlayamadığımız değerlere sahip olabilir.

"Barbarca yerel uygulamalar," dedi Kettering. 'İlkel, batıl inançlar -'

James Kettering'e, "Bu ikisinin yanında sempatik bir kulak bulamazsın," dedi. 'Komiserler kendi ölümlerini kendileri yaparlar.

Vekilharçların Kanı, Aslanların Kanı... Will'in aklına ilk kez, güçlerini başkalarından saklayarak burada gizlice hayatta kalmış başka hangi büyülü soyların olabileceğini merak etmek geldi. James'i bir bakışta tanıdığına göre, yaşlı kadının kendine ait bazı gizli yetenekleri olmalıydı.

Will, 'Yerliler ne olduğunuzu öğrenirse hepiniz tehlikeye girersiniz,' dedi. 'Sadece James değil. Dikkatli olmamız gerekiyor.

"Hepimiz tehlikedeyiz de ne demek?" dedi Cyprian.

"Üçünüz de eski dünyanın soyundan geliyorsunuz," dedi Will. 'Bu insanların Vekilharçların kanı ile diğer herkesin kanı arasında ayrım yaptıklarını sanmıyorum.

Grace ve Cyprian'ın yüzlerindeki şok, kendilerini James ile aynı görmediklerini açıkça ortaya koyuyordu.

Will, siyah giysiler içinde Yaşlı Vekilharç'a çok benzeyen o beyaz saçlı yaşlı kadının, parmağıyla onu işaret ederek*, "O burada,*" dediğini hayal edip duruyordu.

Dağda saat olmamasına rağmen on dakika gibi gelen bir süre boyunca gergin bir şekilde beklediler.

Rosati döndüğünde alçak sesle, 'Özür dilerim,' diye özür diledi. 'Eski yöntemlere herkesten daha çok inanıyor. Beyaz ölüm onun oğlunu aldı.

Will, "Baban beyaz ölümden mi öldü?" diye sordu.

Rosati başını salladı. 'Hayır, babam değil. Amcam. Babamın kardeşi. Gençken olmuş. On bir yaşındaydı, tepelerde çobanlara yardım ediyordu. Sürüyle birlikte dışarı çıktı ve geri dönmedi. Onu bulmak neredeyse üç gün sürdü. Geri getirildiğinde vücudu taş gibiydi ve yüzü bembeyazdı. Babam daha yaşlıydı. Cesedi yaktı.'

"Özür dilerim. Korkunç bir şey olmalı. Will bunu kendisi de görmüştü, hem de birden fazla kez. Tuhaf yanlışlığını, beyaz taşa dönüşen hayatı.

"Onun sözleri... Buranın yolu bu. *Non lasciarlo tornare.* Biz izin vermeyiz Güç sahibi olanlar yetişkin olurlar. Bir tehdit haline gelemeden öldürülürler.

Yanında James'in yüzü dikkatle boştu. Rosati fark etmemiş gibi görünerek elini Will'in omzuna vurdu.

Rosati, 'Kardeşim haydutla buluşmanızı ayarladı,' dedi. "Varlığınız köyde duyulmadan hemen gitmelisiniz.

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"ŞEYTAN," dedi El, "sadece bir kişiyle uğraşacak. Cyprian, kız kütüğü ona doğrultmadan önce anlamıştı. "O.

Osteria'ya arka taraftan hızlıca girmişlerdi, ancak onu dizleri yukarıda ve bıçağının ucu masaya saplanmış bir şekilde oturmuş onları beklerken bulmuşlardı. Cyprian'ın hatırladığı gibi görünüyordu: bu haydutların tercih ettiği yırtık yelek ve fular giymiş, etrafında oturan adamlara açıkça komuta ediyordu. Kendisine düşmanca gözlerle bakan haydutlardan birinin kalçasında en az bir tüfek olduğunu gördü.

Will, "Tek başına hiçbir yere gitmiyor," diye söze başladı ama Cyprian konuşmaya başlamıştı bile.

"Ben yaparım. Cyprian çenesini kaldırdı. "Nerede o?

Arkasında James homurdandı. Cyprian El'e odaklanmaya devam etti.

"Hayır," dedi Will, yanına yaklaşarak. 'Hepimiz gidiyoruz. Bu makul.

Will geri adım atmadı. Israrı, James'i Salon'a getirdiğinde sahip olduğu kararlı niteliğe sahipti. El, bir an için fazla ilgi göstermeden ona baktı. Sonra tekrar Cyprian'a baktı. "Yalnız git, yoksa anlaşma iptal olur.

"Beni ona götür. Will tekrar konuşamadan Cyprian bir adım öne çıktı.

El ayağa kalktı, bıçağını masadan çıkardı ve basitçe 'Bu taraftan' dedi.

Osteria'nın dar merdivenleri kötü aydınlatılmış bir asma kata ve müşterilerin şaraplarını yudumlayabilecekleri birkaç odaya çıkıyordu. El onu yukarı götürdü, merdivenleri kararlı adımlarla çıktı. Silahını kınına sokmuştu.

Bıçak kemerinde, sağ kalçasındaydı. Cyprian sadece kısa bir süre

baktı. "Bana sor," dedi.

Cyprian bakarken yakalandığı için kızardı.

"Yoksa çok mu *poltrone*'sun?

Çok iyi. "Eline ne oldu?" "Şeytan," dedi,
"kesti onu.
"Ve sen de onu mu *takip* ediyorsun? Cyprian iğrenerek
geri çekildi. "Onu bu yüzden takip ediyorum," dedi.

Midesi bulanan adam, midesi çalkalanarak ona baktı. Kadın ona, dünyayı anlamayan bir çocuğa bakar gibi, kuru ve eğlenen bir bakışla baktı.

"İçeride. El, deri kaplı kütüğüyle kapıya vurdu, sonra da çekip gitti. Cyprian gözlerini ileride kendisini bekleyen şeye dikti.
Saniyeler geçti.

Kapıyı çalmasına cevap gelmeyince Cyprian kapıyı iterek açtı. Alçak ahşap bir kapıydı ve içeri girmek için eğilmesi gerekiyordu. İçeride doğrulan Cyprian, kaba yontulmuş bir taburenin üzerinde duran tek bir lambanın, küçük penceresinin üzerine perdeler çekilmiş odanın loş iç kısmındaki tek ışığı sağladığını gördü.

Şeytan odanın yatağında ağır bacaklarıyla yatıyordu, kaslı gövdesi Siyah saçlarla dağılmış zeytin derisi. Cyprian'ın girişini memnuniyetle izliyordu. Cyprian'ın gözleri alıştığında, orada
yatakta şeytanla birlikte bir figür vardı. Bir kadın, çekik gözlü ve doygun.

Ve sonra onun ne giydiğini gördü.

Ettore'un Steward tuniğinin son parçaları. Kasıtlıydı. Kışkırtılıyordu ve zihninin bir kısmı bunu biliyordu. Ama saygısızlık çok büyüktü.

"Ne cüretle-

"Şimdi, şimdi, Twinkles," dedi Şeytan. "Buraya anlaşma yapmaya geldiğini sanıyordum.

Stewardlar öldüğünde ve bu haydut yatak arkadaşına onların kıyafetlerini giydirdiğinde, öldürdüğün bir hayvanın derisini giymek gibi, içinde dans etmek gibi bir anlaşma. İçindeki öfke kalın bir şekilde yükseldi.

Steward, eğitimine devam et. Cyprian gözlerini tunikten ayırmaya zorladı.

'Bir anlaşma yapmak için buradayız. Ettore hakkında bize anlatabileceğin her şeyi bilmek istiyoruz,' dedi Cyprian. 'Kimdi, onu nerede buldunuz, ne yaptı?
onun göreviydi.'

"O öldü," dedi Şeytan. "Ne fark eder ki? Adam
homurdandı: "Bir şey arıyoruz. "Değerli bir şey
mi?" dedi Şeytan.

Adamın zalim niteliği iticiydi. Ancak Vekilharçlardan geriye kalan tek şey bu tunik parçaları değildi. Geriye kalan, Yaşlı Vekilharç'ın ona emanet ettiği görev ve onların hatırasına sadık kalma şekliydi.

Bildiği tek yolla savunmasını yaptı. Dürüstçe.

'Şu dağın altında bir ordu var,' dedi Cyprian. 'Binlerce yıldır uykuda olan bir ölüler ordusu. Eğer uyanırsa, bu köyü, bu vilayeti, bu ülkeyi istila edecek. Ettore bunu nasıl durduracağını biliyordu.

"Yaptı mı? Nasıl?'

"O, bu dünyayı korumaya yemin etmiş bir düzenin parçasıydı.

Bu lekeli ve kirli odada bunu söylerken, Vekilharçların çoktan hayattan çıkıp, anlatmaya hazır olmadığı bir hikâyenin içine girdiklerini hissetti.

'Birkaç adamım onu alt edebiliyorsa pek de koruyucu sayılmaz.

Şeytan bunu gurur ve eğlence karışımı bir ifadeyle söylemişti. Cyprian öfke ve tiksintinin onu ele geçirdiğini hissetti.

'Ettore hizmet için hayatını verdi, o asil ve fedakâr biriydi. Bu senin gibi bir paralı askerin anlayamayacağı bir şey.

"Haklısın, başka şeyler yapmakla meşgulüm. Şeytan yatak arkadaşını kendine doğru çekti. "İstersen kalıp izleyebilirsin.

Çıkmadı. Dönüp odadan çıkarken Şeytan'ın kahkahası onu aşağıya kadar takip etti.

Arkadaşları, El ve birkaç masa dolusu haydutla birlikte bekliyorlardı, onları içeride tam olarak hapsetmemişlerdi ama James'le huzursuz bir çekişme içinde oldukları kesindi, elleri tüfeklerin üzerinde, İtalyanca mırıldanıyorlardı.

"Ne oldu? Onunla konuştun mu?' Will, Cyprian döner dönmez ayağa kalktı.

"Bize yardım etmeyecek," dedi Cyprian. "Onunla konuşmak anlamsız. Will'e dağda da aynı şeyi söylemişti. Şimdi burada, hiçliğin ortasındaki bir köydeydiler ve bu sonuçsuz yolculukta bir günlerini boşa harcamışlardı. "Sana söyledim-" diye başladı Cyprian ve durdu.

Şeytan üst kattan çıkmış, gösterişli bir şekilde gömleğini içine sokmuştu.

Cyprian kızardı. Şeytan onları selamlamak yerine bir şişe içki aldı. Adamlarından birinden içki aldı, sonra içti, sonra osteria'nın ocak ateşinin önündeki koltuğa gitti ve kendini pis bir tahtın üzerine yayılmış kirli bir kral gibi üzerine attı.

Will, ocaktaki ateşin ışığında gençleşerek öne çıktı. Çocuksu bir yapısı vardı ve herhangi bir silah taşımıyordu. Cyprian, Will'in

Tüfekleri ve uzun bıçaklarıyla kaba adamlar onu tamamen alt ettiler.

Will, "Peşinde olduğumuz şeyi bulursak, saraydaki her şeyi alabilirsin," dedi.

Ve birden il Diavolo'nun tüm dikkatini üzerine

çekti. "Will, ne yapıyorsun?" dedi Cyprian.

"İçinde ne olduğunu biliyorsun," dedi Will. 'Ya da bildiğini sanıyorsun. Buraya geldiğimizden beri içeri girmeye çalışıyorsun. Mücevherlerle kaplı altın zırhlar, kolun kalınlığında altın zincirler, altın kupalar, tabaklar ve aynalar. Hepsi senin olacak.'

Şeytan hiçbir şey söylemedi. Uzun bir süre sonra içkisinden bir yudum daha aldı, koluyla ağzını sildi ve çenesiyle Cyprian'a bir işaret yaptı.

"Şunun kibarca sormasını sağla.

Cyprian'ın, Will'in gözlerinin üzerinde olduğunu anlaması için

dönmesine gerek yoktu. Cyprian düz bir sesle, "Lütfen," dedi.

Şeytan burnundan bir hırıltı çıkardı. Ateş ışığında Cyprian'a baktı, sadistçe bir memnuniyetle dolu uzun bir bakıştı.

"Dizlerinin üzerine çök.

Aşağılanmışlık yanaklarını ısıttı, ocaktaki ateşin alevinden daha sıcaktı. Haydutların eğlence ve alay dolu gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Amaç bir Vekilharcın lekelendiğini görmekti. Bunu biliyordu.

Ama onu bir Vekilharç yapan şey göreviydi ve her Vekilharç'ın dağın altında yatan orduyu durdurmak için canını vereceğini biliyordu.

Kasıtlı olarak dizlerinin üzerine çöktü, midesindeki sıcak utanç sızıntısını görmezden geldi. Her şeyi görmezden geldi, gözlerini yılların döktüğü şarapla çentiklenmiş ve yapış yapış olmuş döşeme tahtalarından ayırmadı.

'Lütfen,' dedi, 'bize yardım edin. Bunu yapabilecek tek kişi sizsiniz.

Şok olmuş sessizlik, Şeytan'ın onun diz çökmesini beklemediğini açıkça ortaya koydu. Cyprian, isteğinin aşağılayıcı bir şekilde reddedilmesini bekleyerek kahkahalara ve alaylara hazırlandı. Ancak saniyeler geçtikten sonra başını kaldırdığında, Şeytan'ın garip bir ifadeyle kendisine baktığını gördü,

Gözlerinde çaresiz bir bakış.

'Bir yer vardı... beyaz tepede... arkadaşınız Ettore bir şey arıyordu. Sabah sizi oraya götüreceğim,' dedi Şeytan, isteklerini yerine getirirken yüzündeki ifade donuklaşmıştı. "Bu gece sarhoş olacağım.

Herkes sarhoş oldu.

Cyprian, teneke maşrapalar birbirine çarpıp ağızlarından kırmızı şaraplar dökülürken osteria'dan ayrıldı. Arkasında haydutlardan biri kaval çalıyor, diğerleri dans ediyordu. Diğerleri küçük kasaba meydanına yayıldılar, önlerinde uzanan saray ganimetleri düşüncesiyle kahkahalar, çığlıklar ve bağırışlar vadide çınlıyordu.

Onlara katılacak ya da Vekilharçların bir sabah görevi için ne kadar farklı hazırlandıklarını düşünecek durumda değildi. Bunun yerine, köyün dışında, nehrin yakınında, Sloane'un adamlarının gelme ihtimaline karşı nöbet tutabileceği bir yer buldu.

Dışarıdaki soğuk havada arkasından gelen ayak seslerini duyunca, osteria'nın sefahat dolu kaosunda kendi sakinliğini arayan Grace'i bekledi.

Ama figür yanına geldiğinde, James'ti.

Cyprian, osteria'da beklediği türden bir alay için kendini yeniden hazırladı. Başını çevirdiğinde James'in yüzünde karmaşık bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

"Marcus'a diz çöktürdüm," dedi James. "Gemide.

"Aferin sana," dedi Cyprian.

James ilk kez hemen cevap vermedi. Cyprian ona baktı ve gitmesini diledi. Keşke hiç var olmasaydı. Diledi ki
James'i, James'in sonsuza dek yok ettiği Salon'un dünyasıyla değiştirdi.

"Onu zincire vurdum," dedi James. "Kanal'a yelken açtık. Tüm zaman boyunca savaştı. Calais'de demirlediğimizde, o-'

"Bunu bana neden anlatıyorsun?

Sözleri James'i olduğu yerde durdurdu. Sanki neden konuştuğunu kendisi de bilmiyormuş gibi yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Bilmiyorum," dedi James uzun bir süre sonra. "O haydut için diz çöküşünü izlemek hoşuma gitmedi. Sanki kelimeleri zorluyormuş gibi. "Vekilharçların da olabileceğini hatırlamak hoşuma gitmiyor-

"Ne?

James cevap vermek istemedi. Cyprian bunu onun gözlerinde görebiliyordu. "Özverili.

Bu çok fazlaydı. 'Keşke babam seni öldürseydi. Marcus hala hayatta olurdu.'

'Ve eğer hiç denememiş olsaydı, ben bir Vekilharç
olurdum,' dedi James. "Ne?" dedi Cyprian.

'Seninle aynı hayalleri kurmadığımı mı sanıyorsun, küçük kardeşim? Beyazları alıp bu dünyayı Karanlık'tan korumak?

"Aynı şey değil," dedi Cyprian.

"Neden olmasın?" dedi James. 'Çünkü ben bir Yeniden Doğan'ım ve sen de bir Vekilharç'sın?

Acıyla beslenen öfke. Vekilharçlar gitmişti ve James hâlâ buradaydı. Bunun adaletsizliği onu kavradı. Soğuk dağ havasını içine çekti.

"Çünkü *onları* sen *öldürdün*," dedi Cyprian. "Hepsini sen öldürdün. Muhtemelen bunun hayalini kurdun, bizi öldüreceğin günün hayalini kurdun, muhtemelen-'

"Vekilharçlar," dedi James, "tüm hayatımı beni öldürmeye çalışarak geçirdiler.

"Marcus yapmadı," dedi Cyprian. 'Marcus tüm zamanını babamı ikna etmeye çalışarak geçirdi. Sen Sinclair için öldürmeye başladığında bile, seni tekrar bir araya getirmenin bir yolu olduğunu düşündü.

James sadece ona baktı.

'Ve *ben-' Yıllarca bir hata olduğunu düşündüm. Yıllarımı senin gölgende geçirdim.* Bunu James'e söylemezdi.

"Sen ne?" dedi James.

Cevap vermedi. James'in önünde bu şekilde kanamak istemiyordu. Ona bu zevki tattırmak istemiyordu.

Cyprian, 'Ben senin yarım kalan işinim,' dedi. "O gün diğerleriyle birlikte ölmem gerekiyordu ama ölmedim. Sözü sakin ve kararlıydı. "Seni buna pişman edeceğim.

"Gerçekten de tıpkı babam gibisin," dedi James. "Senin tarafında olduğuma inanamazsın.

Sinclair seni yakalayana kadar. Ya da Karanlık Kral dönene kadar. Sonra koşarak geri döneceksin. Cyprian ona dik dik baktı. "Sen Hain'sin. Sadece dönüşmeni bekliyorum.'

"Bir kalkan arkadaşı gibi mi?" dedi James.

Bunun küstahlığı onu nefessiz bıraktı. 'Alay etmeyeceğin ya da yıkmayacağın bir şey var mı?

"Git egzersizlerini yap," dedi James. 'Git kılıcını al ve boş formları, ilahileri ve törenleri çalış, kimse için durmadan onları mükemmelleştir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDI

ŞEYTAN Cyprian'a, "Sağ gözün kapalı olarak sür," dedi.

Şafak vakti, akşamdan kalma haydutlardan oluşan küçük bir kafileyle yola çıkmışlardı. Cyprian, Will'e kısa bir süre danıştıktan sonra James'ten kaçarak atına atlamıştı. Hayatının geri kalanında James'ten uzak durmaktan mutlu olurdu. Aynı şey Şeytan için de geçerliydi. Ama dağa tırmanmaya başladıklarında, kendini onların arasında at sürerken buldu.

Şeytan'ın sözlerinin anlam kazanması uzun sürmedi: Dağların arasından geçen yolları sağa doğru keskin bir inişe sahipti ve onlar ilerledikçe ince bir rafın fısıltısından daha fazlası olmayana kadar daraldı. Tekmeledikleri taşlar
Atlar aşağı doğru sallanıyordu. Ot tutamları ve çalılar bile yamaçlara zar zor tutunmuş gibiydi. Cyprian sağ tarafındaki çürüyen yarığa baktığında, yarığın dibindeki diğer yolcuların kalıntılarını biraz şaşkınlıkla gördü.

"Dur tahmin edeyim, senin tavsiyeni dinlemediler," dedi James.

"Öyle de denebilir," diye seslendi Şeytan neşeyle omzunun üzerinden. "Onları pusuya düşürdük.

Cyprian iğrenme duygusuna kapıldı. "Yani insanları sadece para için öldürüyorsun. "Bu doğru," dedi Şeytan. 'Sorun nedir, Twinkles?

Sevmiyor musun
Para mı?'

"Pırıltılar" dedi James, kelimeyi kuru bir şekilde düşünerek.

Cyprian hiçbir şey söylemedi. Elbette James Şeytan'la arkadaş olmuştu, iki Steward katili birlikte muhteşem bir şekilde geçiniyorlardı. Kendi gözlerini önünde sabit tuttu. *İşte,* demişti Şeytan, bu sabah yakındaki bir dağın tepesini işaret ederek. *Arkadaşın Ettore'nin aylak aylak dolaştığı yer orası. Bunun sana bir yararı olmayacak. Orası boş.*

Ettore'un öldüğü yere doğru gidiyorlardı. Cyprian kendini bir damın kenarından bakmaya ve paslanmış bir zırh seti, bir kemik koleksiyonu görmeye hazırlamıştı. Ettore'un ölümüne tanık olduktan sonra, bu başa çıkılabilir bir acı olacaktı.

Salonda ölümler. Ama Şeytan buranın boş olacağı konusunda yanılıyordu. Bir Vekilharç görevi olmadan buraya kadar gelmezdi.

Haydutlar önde ve arkada olmak üzere tek sıra halinde ilerliyorlardı. Steward atları, imkansız kayaların üzerindeki dağ keçilerinin zarafetiyle hafifçe yukarı doğru sıçradı. Haydutlar

Haydutların hepsinin, sonsuz bir dayanıklılığa sahipmiş gibi görünen, sırtlarında yükleri olan dağ midillileri vardı. Will'in daha ağır olan atı Valdithar, ince kayalık patikaları tırmanmaktan hoşlanmıyor ve zorlanıyordu.

"Ettore'un bir savaşı ya da başka bir şeyi durdurmaya yardım edecek kişi olduğunu söylemiştin?" diye seslendi Şeytan ona. Cyprian nefes alış verişini sakin tuttu.

"Öyleydi.

"Eğer o kadar önemliyse," dedi Şeytan homurdanarak, "neden adamlarınız onu bulması için bir çocuk gönderdi?

Ben çocuk değilim, Cyprian söylemedi. *Sınavıma beş hafta kalmıştı. "Şimdiye kadar bir Vekilharç olurdum*" demedi.

"Çünkü öldüler," dedi Cyprian. "Hepsi öldü.

Şeytan atın üzerindeki koltuğunda rahattı. "Nasıl öldüler?" "Onları ben öldürdüm," dedi James. "O yüzden hayallere kapılma.

Zirveden çok sırtı andıran dağ, çevresindeki yükselti ve vadilerin mide bulandırıcı manzaralarına sahipti. Zirvesinde, uzun süredir kuru olan bir açıklık açıldı.

Çimenler ve kökleriyle yamaca tutunmuş gibi garip bir açıyla büyüyen bir kayın ağacı.

"İşte," dedi Şeytan, zirveye çıktıklarında biraz hevesle. 'Arkadaşının bulduğu şey bu. Boş bir dağ zirvesi.

Haklıydı; yükseklik ve gökyüzünden başka bir şey yoktu. Cyprian alçalan yamacın yakınında, etrafa saçılmış birkaç taş gördü. Ama atından inip onların arasında durduğunda, dağın parçalarından başka bir şey olmadıklarını gördü. En iyisini yapmaya çalışan Grace, "Bunlar bir mağara olabilir ya da-" dedi.

Bunu düşünen o ya da Grace olmalıydı ama "Burada Vekilharç koğuşları tarafından gizlenmiş bir şey olabilir mi?" diyen Will'di.

"Vekilharç koğuşları da ne demek?" dedi Şeytan. Kaşlarını çatmış, dağılmış taşlara bakıyordu.

Will, "Vekilharçlar kalelerini gizlemek için koğuşları kullanırlar," dedi.

'Ne

eski bir kemer ya da kırık bir taş parçası koca bir kalenin girişini saklıyor gibi görünüyor-'

Cyprian bağırıyordu, 'Temizleyin! Buradaki her şeyi temizleyin!'

El işaret etti ve adamları aceleyle işe koyuldular.

otları ve kalın toprağı kazıyordu. Bir toprak ve yosun tabakasının altında, bir kapının her iki yanındaki sütunlar gibi aralıklı iki pürüzsüz taş levha vardı.

Cyprian bir nefes aldı ve aralarından geçti. Hiçbir şey

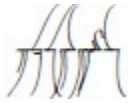
olmadı.

Boşuna bir etki bekledi, tıpkı Vekilharçlar Salonu'nun her zaman yaptığı gibi gizli bir alanın kendini göstermesini bekledi. Çaresizce diğerlerine döndü.

"Grace, neden sen denemiyorsun?" dedi Will.

Grace ayağa kalktı ve onun yanında durmak için öne çıktı. Yamaçta onlara hiçbir şey görünmüyordu.

Cyprian, Will'in yanıldığını söylemek için ağzını açmıştı ki, levhanın üzerindeki oymayı gördü.

Will, parmaklarıyla yazının üzerinden geçerken, "Sadece bir Vekilharç

girebilir," diye okudu.

Grace yazıyı daha yakından incelemek için öne doğru ilerledi. 'Bu kelime *Steward* kelimesinden daha eski. Daha çok *gardiyan* gibi.

"O zaman neden açılmıyor?" dedi Cyprian.

Grace gözlerinde garip, hüzünlü bir bakışla ona bakıyordu, sanki cevabı biliyordu - ve sanki o da biliyordu, keşke görebilseydi. İnkâr duygusu içinde keskin bir şekilde yükseldi.

"Hayır," dedi Cyprian.

"Ben bir yeniçeriyim," dedi Grace, "sen de bir

acemisin. "Hayır," dedi Cyprian.

"Salon, Vekilharç kanı taşıyan herkes için açıldı. Bunun bir Vekilharç'a

ihtiyacı var.

Sınavları tamamlamış ve yemin etmiş biri. Cyprianus

'Hayır,' dedi.

"Ettore," dedi Will.

Cyprian, ıslak toprakla hâlâ karanlık olan çıplak kayaya baktı. Haydutlardan aldığı o beyaz kumaş parçasını, onlara yardım etmiş olabilecek bir adamın kalıntılarını düşündü. Vekilharçlar gitmişti ve onlar olmadan, artık sonsuza dek kapalı kalacak olan bu kapıyı açacak kimse yoktu.

İçinde bir umutsuzluk okyanusundan bir duygu dalgası yükseldi. Sadece ailesinin ve arkadaşlarının değil, kutsal yerlerin ve geleneklerin de sonu gelmişti. Kendisinin ve Grace'in Steward yollarını tek başlarına devam ettiremeyeceklerini biliyordu. Şimdi Vekilharçlık işlerinin onlar için çoktan kaybolduğunu görüyordu, hiçbir şey
Burada boş bir dağ yamacından başka bir şey yok.

Arkasından gelen ayak seslerini duydu.

Şeytan, yüzünde tuhaf ve alaycı bir ifadeyle yanına geldi. Bu davetsiz misafir karşısında öfkelenen Cyprian, bu son saygısızlığa dayanamayarak onu durdurmak için harekete geçti. Şeytan'ın burayı çiğnemesine ya da dudaklarından dökülen alaycı, küçümseyici sözleri söylemesine izin vermeyecekti.

Ama Şeytan onu görmezden geldi. "Bir Vekilharç'a ihtiyacın var, değil mi?

Taşların arasına girdi ve kadim sütunlar ışıkla parlamaya başladı.

Sütunların arasında, dört yüksek sütun tarafından havada tutulan ve basamaklarla kayaya oyulmuş bir sunağa çıkan bir pavyon belirdi. Bataklıkta Salon'un girişinin açılışını izlemek gibiydi, aynı büyü. Hem buradaydı hem de değildi; dağın tepesinde, Vekilharç koğuşları tarafından gizlenmiş bir yapı.

Cyprian, bir zamanlar yükselen bir gözetleme yeri, aşağıdaki vadiler için bir işaret, dağın tepesinde beyaz bir yıldız olarak görünmüş olması gereken şeye hayretle baktı.

Bu koğuşları açabilecek tek bir kişi vardı: Aradıkları ve öldürüldüğüne inandıkları adam. Cyprian şeytana döndü.

Cyprian büyük bir şaşkınlık ve inanmazlık içinde, "Sen Ettore'sun," dedi.

Şeytan onun önünde duruyordu; ışık tıraşsız yanaklarına, kirli ve yağlı giysilerine, bakımsız kılıcına yansıyordu.

Nasıl? Bu adam nasıl son Vekilharç olabilir? Bir hata olmalı, değil mi? Bir tür zalim şaka olmalı.

"Odanızı sizin için açtım," dedi Şeytan köşkte etrafına üstünkörü bir bakış atarak. 'İhtiyacınız olanı alın, sonra adamlarım burayı temizlesin.

"Bekle. Cyprian aceleyle öne çıktı ve onun koluna girdi. 'Sen - sen bir Vekilharçsın - sen-'

Bir haydutun soğuk gözleri ona bakıyordu. Kelimeler Cyprian'ın ağzında kurudu.

Şeytan, Ettore'yi öldürdüğünü söylemişti. Kastettiği bu muydu? Yemininden vazgeçtiğini mi? Kalkan arkadaşını terk mi etti? Forsaken the

Hall'a mı? İçinde Vekilharç'a dair hiçbir şey kalmamış, paralı, zalim bir haydut mu olacaktı?

"Cyprian!" diye seslendi Grace.

Bu ses onu düşüncelerinden sıyırdı, ancak ona doğru döndüğünde hâlâ şoktan içi boştu ve ne gördüğünü anlaması bir anını aldı. Grace çoktan ölmüş bir figüre bakıyordu. Bir kafatası, bir iskelet ve çürümeye yüz tutmuş cüppeler... Sanki yılların durgunluğunu hiçbir şey bozmamış gibi garip bir şekilde sağlam görünüyordu. Pavyonun sunağının önünde diz çökmüş vaziyette duruyordu. Cübbesi Vekilharç cübbesine benziyordu ama yere kadar uzanıyordu.

Bir yeniçerininki gibi, bir komiserin tuniği gibi uyluğun ortasından kesilmemişti. Çürümüş ve lekelenmişti ama yine de yer yer rengini görmek mümkündü; beyaz ya da mavi değil, dökülmüş, çürümüş şarabın koyu kırmızısı.

"Görünüşe göre onunla randevunu kaçırmışsın," dedi Şeytan homurdanarak. "Birkaç yüz yıl farkla.

"Bundan daha uzun," dedi Grace. 'Bu kalıntılar binlerce yıllık.

... korunmuş... belki de burası kapalı olduğu için. "O zaman bize orduyu nasıl durduracağımızı nasıl söyleyebilir?" dedi Cyprian.

Will hepsinin yanından geçmişti. Cyprian'ın kendisinin yapması gereken tümdengelimsel sıçramayı bir kez daha yapmış görünüyordu.

Sunak. Beyaz kuvars. Tıpkı-' 'Yaşlı Taş,' dedi Grace.

Sunak, Yaşlı Taş ile aynı beyaz, süt kıvamına sahipti.

Taşın onlarla geçmişten konuşabileceği, Vekilharçlardan bir mesaj içerebileceği düşüncesiyle kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Bu bir tesadüf olamaz. Will, Şeytan'a döndü. "Dokun ona.

Şeytan'ın kaşları şüpheyle kalktı. "Yaşlı ne?

Will, 'Sunağa dokun,' dedi.

"Ona dokunuyorsun," dedi Şeytan huysuzca.

Will elini sunağın üzerine koydu, sanki "*Burası güvenli*" der gibiydi. Sonra kaşlarını Şeytan'a kaldırdı.

Bir ricanın işe yaramadığı yerde küçük bir meydan okuma havası işe yaradı. Şeytan - Ettore - alnını tekrar kavislendirerek elini sunağın üzerine koydu.

Cyprian, önündeki sahne aniden parıldayıp değişirken şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Köşk, altın ve gümüşle ışıldayan yüksek mermer sütunlar ve yıldızlara doğru yükselen yüksek kubbeli çatısıyla eski ihtişamına kavuşturulmuştu.

Salon'un her zaman güzel olduğunu düşünmüştü ama bu pavyona baktıkça

Salon'un bir harabe olduğunu ve Steward mimarisini en yüksek noktasında hiç görmediğini fark etti.

Kırmızılı figür de eski haline dönmüştü, cüppesi zengin kadifedendi ve koyu renk saçları beline kadar dökülüyordu. Diz çöktüğü yerden doğruldu ve onları selamlamak için öne çıktığında, Cyprian onun kendisinden çok da yaşlı olmayan genç bir adam olduğunu görünce şok oldu.

"Ben Nathaniel, Undahar'ın vekilharcı ve en karanlık saatimizde sizinle konuşuyorum.

Figürün -Nathaniel'in- göğsünde altın bir yıldız vardı ama cüppesi beyaz ya da mavi değil, koyu kırmızı renkteydi. Cyprian'ın tanımadığı bir tarzda uzun bir tunik gibi yere düşüyorlardı.

'Düzenimiz istila edildi. On iki yüz kadın ve erkekten geriye bir tek ben kaldım. Sözlerim hem çağrı hem de uyarı olsun, çünkü başımıza gelenlerin bir daha yaşanmasına asla izin verilmemelidir.

Konuşurken doğrudan Cyprian'a bakıyor gibiydi, ama bu kesinlikle imkânsızdı. Cyprian, Nathaniel'in gerçekte burada olmadığını kendine hatırlatmak zorundaydı, tıpkı Yaşlı Vekilharç'ın hayalet formunda döndüğünde gerçekte Salon'da olmadığı gibi. O sadece taşın içinde tutulan bir hayaldi.

"Her şey sadece altı gün önce başladı. Taht odası her zaman mühürlü ve yasaktı, ancak içimizden biri kapıları açtı. Hemen ardından garip bir hastalığa yakalandı. Derisi beyaza döndü ve kanı siyah taş gibi olana kadar sertleşti. Daha önce hiç böyle bir hastalık görmemiştik. Akşama kadar bu hastalık altı kişinin daha başına gelmişti.

Cyprian arkasındaki diğerlerine dönerek, "Beyaz ölüm," dedi.
Nabız atışları. "Daha önce de buraya çarpmıştı. Bu gerçekten de doğru yere geldiklerinin bir işaretiydi. Ettore'nin kendisi -Şeytan- kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış dursa bile.

"Yüksek Vekilharç bir vebadan korkuyordu," dedi Nathaniel, yüzü hatırladığı endişeyle buruşmuş bir halde, "ya da daha kötüsü, eski dünyanın doğal olmayan bir büyüsünden. Ölen kardeşlerimizin başında nöbet tutmak ve ölümlerin ilkinin gerçekleştiği taht odasını temizleyip eski haline getirmenin yollarını tartışmak için geri çekildik.

Cyprian'a, gruplar halinde toplanıp Marcus hakkında huzursuzca fısıldaşan Vekilharçların sessiz konuşmalarını hatırlattı. Endişeli ama başlarına gelecek büyük felaketin farkında değillerdi.

Aynı zamanda zihni sorularla dolup taşıyordu. Kimdi bu
Bir zamanlar Karanlık Saray'ı koruyan vekilharçlar mı? Neden hiç duymamıştı

Yoksa beyaz ölümden mi?

Nathaniel sözlerine şöyle devam etti: "Metinlerimizin hiçbirinde bu salgına benzer bir şey yoktu. 'Dış odalara geri dönerek nöbetçilerimizi nöbet tutmaları için ayarladık.

'Hiçbir şey görmediler. Ama sabah uyandığımızda uyanmayan uykular arasında beyaz bedenler bulduk. Korku yayılmaya başladı. Bazıları sarayı terk etmemiz gerektiğini söyledi, ancak bu Undahar'ın koruyucuları olarak kutsal görevimizden vazgeçmek anlamına gelecekti. Diğerleri ise kalmamız gerektiğini ve vebayı yanımızda taşırsak kendimizin de bir tehlike olabileceğini söyledi.

'Toplanmamalıydık. Bir salgının ortasında savunmasızdık. Biz tartışırken korkunç bir manzara gördüm. Kardeşlerim ve kız kardeşlerim
düzen çöktü, her biri düşmeden önce bembeyaz oldu, sanki salonun üzerinde beyaz bir okyanus yuvarlanıyordu. Panik içinde çığlıklar atarak o beyaz dalgadan kaçtık ve kapıları arkamızdan kapattık. Yine de kapının arkasından korkunç bir ses duyduk, feryatlar ve çığlıklar kanımı dondurdu.

"Dayanamayız," dedi Yüksek Vekilharç. "Undahar'da yatan şey uyanıyor. Bu topraklarda herhangi bir vebadan daha kötü bir terör yaratacak. Tek umudumuz onu mühürlemek ve bu yeri asla bulunamayacak kadar derine gömmek.
bulundu."

"Bu nasıl yapılabilir!" diye bağırdı içimizden biri.

"Yapılabilir," dedi. "Ama bu bizim hayatımızı alır."

"Pekâlâ." Kendimizi sarayın içine gömmemizi kastettiğini bilerek bir adım öne çıktım. Bunu yapmaya hazırdım.

Ama Yüksek Vekilharç beni engelledi. "Bir Vekilharç hayatta kalmalı. Vekilharçlar Salonu'na haber ulaştırmalısın. Ve eğer Undahar'ın karanlığını durduramazsak, Kral'ı çağırmalısın."

"Ouxanas," dedim ona, Yüksek Komiser'e adıyla hitap ederek. "Beni seni terk etmek zorunda bırakma."

"Olması gerektiği gibi, Nathaniel. Sarayın altında ne yattığını biliyorsun." Yüksek Vekilharç konuşurken kapılar açıldı.

"Kapıların arasından kardeşlerimin bembeyaz düşmüş bedenlerini gördüm.
Üstlerinde, Yüksek Komiser'in asasındaki koğuş taşından gelen ışık patlamasında dönüp duran başka bir şey vardı.
saray sallanmaya başladı.

"Koştum. Doğu pavyonundan, Undahar'ın toprağın altına batışını ve onun yerine yer değiştiren toprak ve taşın yükselişini, bir zamanlar bereketli bir ovanın olduğu yerde bir dağ ve vadi oluşturmasını izledim.

Undahar'ın

Vekilharçların fedakârlığı, sarayın derinliklerinden gelen patlamayı durdurmuş ve Undahar'ı bulunamayacağı bir yere gömmüştü.

'Belki de hikaye burada sona ermeliydi. Keşke öyle olsaydı.

"O ıssız yerde iki gün iki gece kaldım, haberci kuşla Vekilharçlar Salonu'na haber gönderdim ve cevaplarını bekledim, gücümü topladım, yeni dağ üzerimde belirdi.

"Üçüncü gün uyanıp kaya güvercininin Salon'dan haber getirmesini beklerken, Yüksek Vekilharç'ın vadiden canlı olarak çıktığını gördüm.

"Ouxanas!" Ona seslendim. Ama adını tanıyor gibi görünmüyordu. "Ouxanas - yaşıyorsun! Beyaz ölüme yenik düştüğünü sanmıştım!"

"Şaşkındı, kafası karışmıştı, ama o beyazlıktan hiçbir iz göstermiyordu. Diğerlerinin başına gelen veba gibi. Yine de yaklaştığında kollarının ve parmaklarının çizik içinde olduğunu ve sanki kir bulaşmış gibi olduğunu gördüm.

çıplak elleriyle kendini dağdan çıkarmıştı.

"Aceleyle çantamdan bir matara çıkardım, ona Oridhes'in şifalı sularından ikram etmeyi düşünüyordum. Ama arkamı döndüğümde kırık bir ağaç dalıyla arkamda duruyordu. Ben onu durduramadan dalla kafama vurdu. Tökezleyerek geri çekildim, neredeyse düşüyordum. İki eliyle birden saldırdı.

Ellerini boğazıma götürdü. Adını haykırdım ama beni duymadı. Dağın altındaki orduyu serbest bırakmam için bana bağırıyordu. Bunu yapmam için beni zorlayacağını söyledi.

"Uçurumda boğuştuk. Başıma aldığı darbe yüzünden zayıf düşmüş ve yaralanmıştım. O değişmişti, tanıdığım Ouxanas'lardan farklıydı. Uçurumun kenarında bocaladık ama düşen o oldu.

'Yeni dağda tek başıma bırakıldım.

"Undahar'ın içindeki bir kötülük Ouxanas'a bulaşmıştı. Bunu biliyordum ama yine de sanki nazik akıl hocamı öldürmüşüm gibi hissettim. Kardeşlerimin sonuncusunu kendi ellerimle öldürdüğümü bilerek ağladım.

"Tam o anda bir kaya güvercini ayaklarımın dibine kondu. Ona baktım ve ancak uzun süre sonra Salon'daki Komiserlerden beklediğim cevabı taşıdığını anladım.

"Aldığım mesaj beni şok etti. Sarayın gömülü kalması gerektiğini söylediler. Ordu ve beraberinde getirdiği salgın kaybolmalıymış. Güneş Kapısı sonsuza dek kapanacaktı. Bunun bilgisi bile burası unutulmalı. Sadece Yaşlı Vekilharç Undahar'ı hatırlayabilirdi,

Yaşlı Vekilharç bile dağın altında yatanlardan halefi dışında kimseye bahsetmeyeceğine dair yemin etti.

'Bana gelince, beyaz ölüm bana da bulaşmış olabilir. Kendimi gözetleme kulesine kapatmalı ve koğuşların kapanıp beni sonsuza dek saklamasına izin vermeliyim.

Ben de öyle yaptım. Ve böylece beni buldun... ya da umarım beni bulursun... Umarım yeminime sadık kalırım ve gitmem, gerçi yiyeceğim ya da içeceğim bittiğinde ayartılmam çok güçlü olacak. Ama yerimde kalmak için irademi kullanacağım.

'Bu mesajı duyan Vekilharç, uyarıma kulak ver. Dağın altında yatan şeyi arama. Undahar'a girmeyin ya da mühürlü kapıları kırmayın. Gelmekte olan şeyi durdurabileceğimizi düşündük. Yanılmışız. Kötülük geldiğinde, onu yenemedik. Sadece gömdük. Ve kendimize unutmamızı söyledik.

'Ama gömülü olan asla gitmez. Altında yatar, geri dönmeyi bekler.'

Figür son sözleri söylerken solmaya başladı, ta ki tamamen yok olana kadar ve Cyprian iskelet kalıntılarına ve unutulmuş bir Vekilharçlar tarikatının parçalanmış kırmızı cüppelerine bakakaldı. Kendini görevine adayarak, açlık ve susuzluk içinde sonuna kadar diz çökmüştü.

"Pekâlâ, hadi burayı temizlemeye başlayalım," dedi Şeytan, sanki onu parçalara ayırmaya niyetliymiş gibi cüppeli iskelete doğru adım atarak.

Cyprian onu engelledi. "Yapamazsın. Onun mezarını öylece soyamazsın. "Ben de tam olarak bunu yapmak için buradayım.

Cyprianus, 'O bir insandı,' dedi.

Anlaşma buydu, Twinkles. Sen bilgiyi alacaktın, biz de ganimeti. En iyisini aldığınızı söyleyebilirim. Burada posadan başka bir şey yok... cübbesi bile muhtemelen çürümüş. Ama kemeri ve süsleri değerli olabilir.'

Cyprian hayal kırıklığının zirveye ulaştığını hissetti. "Kesin şunu! Ölülere saygı gösteremez misiniz!" "Saygı gösterecek ne var? Şeytan'ın yüzü karardı. 'Bu aptallar anlamadıkları güçlerle uğraştılar ve işler kötü gitti. Tipik Stewardlar.'

Bunun adaletsizliği içinde yükseldi, kırılgan kenarlı ve acı vericiydi. Cyprian diz çökmüş figüre baktı ve sabahtan sabaha kendisinin de diz çöktüğünü hatırladı. Saatlerce meditasyon yaptığını, formları mükemmelleştirdiğini, yaptığı şeyin önemli olduğuna dair güçlü bir inanca sahip olduğunu hatırladı.

'O seni kurtardı! Eğer onun fedakârlığı olmasaydı, dünya istila edilmiş olurdu!" dedi Cyprian. 'Onu burada toplansın diye bırakmayacağız. Bedenini yakacağız. Onu ateşin içine göndeririz.

Will, "Zaman yok," dedi. Cyprian ona doğru döndü ama Will'i yüzünde amansız bir ifadeyle buldu. 'Uyarısını duymadın mı? 'Duymadın mı? Taht odası açık, Sinclair yolda ve o orduyu durdurmanın bir yolu yok.

Cyprian bunun aciliyetini hissetti. Ama sunağın önünde diz çökmüş olan figüre sırtını dönemedi. Sonuncusu olduğunu ve kendisine eşlik edecek sadece Vekilharç ritüelleriyle burada yalnız başına nöbet tuttuğunu bilmeden.

"Zaman yaratıyoruz," dedi Cyprian.

Vekilharçlar Salonu'ndaki büyük yangın gibi değildi. O ve Grace yamacın aşağısından çalı çırpı ve kuru ot topladılar, haydutlardan birinden de bir çıra kutusu aldılar. Çıra hazır olduğunda, Cyprian Nathaniel'in kemiklerini ortasına yerleştirdi, diz çöktü ve çeliği taşa vurdu. Zirvenin tepesinde bir işaret feneri gibi yanan dev bir ateş olması gerektiğini düşündü. Ama dağda sadece soğukluk vardı ve ateş de küçüktü.

"Nathaniel. Onun adını söylemek önemli gibi geliyordu. Gerçek ölümün hafızadan silinmek olduğunu düşündü. Öldüğünüzde gelmez. Adın son kez söylendiğinde gelir.

'Mesajınızı duydum ve görevinizi üstleneceğim. Ordunun Undahar'dan çıkmasını engelleyeceğim.

Herkesin adının unutulması gerektiği gibi Nathaniel'in adının da unutulacağı gün gelecekti ama Cyprian*, "Henüz değil*," demek istiyordu.

'Burası Nathaniel'in Dinlenme Yeri olsun. Sonunda işin bitti.'

Başını kaldırdığında Şeytan'ın - Ettore'nin - kendisine baktığını gördü, karanlık gözlerinde geniş ve açık bir şey vardı, sanki kaybolduğuna inandığı bir şeyi bir anlığına görmüş gibiydi.

Cyprianus diz çöktüğü yerden kalktı.

"İstediğini al," dedi Ettore'nin yanından geçip kayaya doğru yürürken.

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bana bunu nasıl kullanacağımı ÖĞRETECEKSİN," dedi Visander, Phillip'e.
Kendini güvertede yana doğru atarak geminin ahşap küpeştesine yasladı.
'O şeyi bana doğrultma, şeytan! İndir onu! İndir onu!" "Silahtan korkuyor musun?" dedi Visander. Silahı elinde çevirdi.
Silah tahtadan yapılmıştı, bir ucunda metal bir boru vardı ve kabzaya benzeyen kısmına oyulmuş metal detaylar işlenmişti. Phillip ona baktı.
'Delirdin mi sen? Birini öldürebilirsin. Tanrı aşkına, bu şeyi nereden buldun?'
Visander silahı tutuşunu değiştirdiği anda Phillip silahı alıp uzağa, yere doğrultmak için harekete geçti.
"Onu senin adamlarından birinden aldım, o da beni onunla yaraladı," dedi Visander. 'Ve şimdi bana öğretmeni istiyorum, böylece ihtiyaç olursa başkalarını da yaralayabilirim.
"Tanrı'ya şükür, dolu değil," diyordu Phillip. 'Bak, zor bir şey değil, nişan alıp ateş ediyorsun. Dürüst olmak gerekirse, nişan almak o kadar da faydalı değil, lanet olası şeyler zamanın yarısında sağa ya da sola çekiyor.
Bu dili konuştuğunda seni anlamıyorum. Herkesin Visander'e söylediği sözler şimdi onun dudaklarından dökülüyordu. "Göster bana.
"Atıcılık benim uzmanlık alanım değil," dedi Phillip. 'Vals ya da quadrille öğrenmek istemezsin herhalde? Onlara ateş etmek yerine silahsızlandırmak?
Dans çok faydalıdır.'
'Gittiğimiz yerde değil,' dedi Visander.
"Bilemiyorum, İtalya oldukça romantik bir yer," dedi Phillip. Visander tekrar, "*Göster bana,*" dedi.
"Önce beni onunla vurmayacağına söz vermelisin.

'Hiçbir şey için söz vermiyorum. Eğer Karanlık Kral'a yardım etmeye kalkarsan, seni durdurmak için elimden gelen her şeyi yaparım,' dedi Visander.

"Tuşa bastın," dedi Phillip. Ve sonra: "Bu Fransızca.

Phillip'in yüz hatlarına tekrar baktı. Eğer ararsa, aynı renkte, koyu renk saçlı ve soluk tenli olduğunu düşündü. *Sarcean'ın varisi.* Phillip'te, Visander'ın Güneş'ten önce hatırladığı o sürükleyici canlılık, bakıp geçmenin imkânsız olduğu o güzellik ya da o tüketen güç yoktu.
Saray düştü.

Ama yakışıklıydı ve arabalar ve kıyafetler gibi anlamsız ilgi alanlarına harcadığı zahmetsiz bir karizma ile dikkat çekiyordu.

Sarcean'ın bakışlarının, bir insanın gözünden kaçabileceğini düşünmek gülünçtü.
kendilerini zamanın çağları boyunca aşağı indirdiler. Ama Kraliçe'sinin vardı: burada onun yüzüyle duruyordu. Ve Sarcean'ın tüm torunlarına damgasını vuran erkekliğini hafife alamazdı.

Phillip silahı uzattı.

"Bu bir Queen Anne, oldukça eski ama etkili. Yakın mesafeden ateş etmek içindir. Phillip onun yanında durdu. "Bunun gibi, görüyor musun? İçinde
Bir sonraki an Visander'ın arkasındaydı ve silahı eldivenli eline bastırıyordu. 'Bu şekilde tutacaksın. Namlunun hedefe dönük olmasını istiyorsun.

"Bunun gibi mi?

Phillip'in kolları ona sarılmıştı, bir eli belindeydi, diğeri elini yönlendiriyordu. Vücutları arasındaki boy farkı sinir bozucuydu. Visander çocukluğundan beri başka bir adamdan hiç bu kadar küçük olmamıştı. Etrafının sarıldığını, yutulduğunu hissetti. Bu onun dengesini bozdu, düşünmesini zorlaştırdı.

"Aynen öyle. Önce böyle kuracaksın. Phillip tabancanın üstündeki küçük bir metal mekanizmayı çevirdi, sonra Visander'ın dikkatini mekanizmanın altından sarkan metal bir halkaya çekti. 'Bu tetik. Parmağını buraya sokuyorsun. Ve sonra ateş etmek için geri çekersin. Hayır, daha sert, tetik çekişi ağır. İşte, ihtiyacın olacak - uh-'

"Ne?" dedi Visander.

Phillip durmuştu. Visander'ın bedenine değen vücudu sıcaktı. Sesi Visander'ın kulağının üzerinde nefes alıp veriyordu.

Hiçbir şey. Sadece. Bu biraz ... Sen Simon'ın nişanlısısın.'

'Ben Simon'ın nişanlısı değilim. Ben senin karınım,' dedi Visander ve bunu söylediğinde içinde çok garip bir şey oldu.

"Ben," dedi Phillip, Visander'in küçük belindeki elini dikkatli bir şekilde hareket ettirmeden, "sanırım bu doğru.

Visander tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı, sadece küçük bir *tıkırtı*.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi, diken üstünde hissediyordu. "İşe yaramadı," dedi, nefesi kesilmişti.

"Ben," dedi Phillip. Ve sonra, 'Yüklemelisin.'

"Yüklemek mi?

'Pudra ve top. Belki bir sonraki dersimiz için.

Phillip kararlı bir şekilde geri adım attı.

Artık vücutları arasında bir boşluk vardı. "Pekâlâ," dedi Visander. *Git*, *tozu ve topu getir, demeliydi, şimdi alıştırma yapacağız.* Ama düşünmek garip bir şekilde zordu.

Phillip eğilerek, "Sizi güverteye bırakayım," diyordu.

Visander nefesini tutup döndüğünde, Devon'un solgun bir gemi figürü gibi ayakta durup kendisine baktığını gördü. Halatları çeken denizcilerle dolu uzun güverteler onları ayırıyordu. Visander aralarındaki acı verici mesafeyi hissetti; sırtında karda dörtnala giden, parmakları uçuşan gümüş yelesinde kıvrılmış bir anı.

Devon ona doğru geliyordu ve Devon'un gördüğü şeyi acımasızca fark ederek tabancayı eteğinin kemerine sıkıştırdı: Kraliçe'nin Şampiyonu, Sarcean'ın torununun kollarında duruyordu.

'Kendi ittifaklarınızı kuruyorsunuz,' dedi

Devon. 'Aslanlarla yatıyorsun,' dedi

Visander.

"Aslanlar sadıktır.

Sadıktım, Visander söylemek istedi. *Sana sadıktım.* "Phillip'in Sarcean'ın soyundan geldiğini biliyordun.

Devon bunu inkâr etmediğinde, sadece çok solgun yüzünde eşit bir ifadeyle Visander'a baktığında Visander kendini hasta hissetti. Her karşılaşmada daha iyi değil, daha kötü oluyordu: karşısındaki insan çocuğu insan giysileri giymiş olarak görüyordu, bu giysiler çivit otuyla boyanmıştı, ayaklarında ölü hayvan derileri vardı.

"Onu seninle evlendireceklerini bilmiyordum. Devon bunu bir süre sonra

söyledi. "Evet, yaptılar," dedi Visander. 'Ben zar zor kendimdeyken, hala Bu bedene alışmaya çalışıyorum. Bu da planının bir parçası mıydı?

Devon ona handa olduğu gibi bakıyordu, sanki Visander'a çok uzaktan bakıyor ve onun orada olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

"Geri döneceğini düşünmemiştim," dedi Devon. 'Dönebileceğine inanmayı bırakmıştım. Seni düşünmeyi bile bırakmıştım.

Bu acıttı, göğsünde keskin bir ağrı. "Anlıyorum.

"Bir zamanlar her gün seni düşünürdüm," dedi Devon, o uzak sesiyle, "ama bu binlerce yıl önceydi.

Visander geminin küpeştesine doğru döndü, yüzünde okyanusla nemlenmiş soğuk havayı hissetti. Nefes almakta zorlandığı şu anda bile denizin tuzlu suyunun kokusunu her zaman alabiliyordu.

"Aslan. Sesi asık suratlı ve kıskanç çıkıyordu, elinde değildi. "Sana binmesine izin veriyor musun?

"Sen benim tek binicimsin, Visander. Devon'ın sesinde sert ve korkunç bir şey vardı. "Dönüşemem.

Visander ona doğru döndü. Ne görmeyi beklediğinden emin değildi. Devon'un beyaz yüzü tüm ifadelerden arınmıştı.

Devon'ın sonsuza dek o bedende hapsolduğunu bilmek, içinde dehşet dolu bir sempati uyandırdı. *Bu mesafe asla aşılamaz*, diye düşündü.

'Neden burada olduğunu biliyorum,' dedi Devon. 'Sarcean, senin saplantın. Uğruna geri döndüğün kişi o. "Onun için," dedi Devon, "benim için değil.

"Sarcean'ı seçen sensin. O olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı. O olmasaydı sen ve ben-'

"Binici ve at?

Bunu alaycı bir şekilde söylemesi, saf bir şeyi acı verici bir şeye dönüştürdü, bu da öfkenin içinde kendi yolunu bükmesine neden oldu.

'Bir tek boynuzlu atın ona hizmet ettiğini görmek onu memnun ediyor mu? Sen onun yeni ödülü müsün, Anharion'un yerini mi alacaksın?

Visander kelimeleri Devon'ın kayıtsızlığına doğru savurdu, bir etki, bir çatlak, Devon'ın gözlerinde bir parlama umuyordu.

'Yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun, o yüzden şunu dinle,' dedi Devon. 'Gelmekte olan şeyi durduramazsın. Leydinin burada hiçbir gücü yok. O öldü. Karanlık Kral dirildi. Bir hiç uğruna öldün.

Kulübesine döndü ve Elizabeth'i buldu.

Ev ödevini yapıyordu. On yaşında olmasına rağmen, kara kaşları birbirine kenetlenmiş halde yazarken şiddetle konsantre olması gerekiyordu. Bu çocuğun Karanlık Kral'ı öldürebileceği ona akıl almaz geliyordu.

Kadınsız bir şampiyon ve atsız bir binici olduğumu düşündü. *Burada kayboldum.*

Ve yine de bu çocuk vardı.

Her şeyin bir hiç uğruna olmasına, kendi ölümüne ve dünyasının ölümüne izin veremezdi.

Okyanusun karanlık uçsuz bucaksızlığıyla kuşatılmış bir halde, kader buluşmalarında onu öldürmek için Sarcean'a doğru yelken açıyordu. Ama Devon yanılıyordu. Yalnız değildi.

'Ben *aladharet* değilim' dedi.

Başını kaldırıp bakmadı. "O dili anlamıyorum.

Düşünmeden konuştuğunda bu kelimeler aralarında neredeyse bir ritüel haline geliyordu. Bu bedenin dilini kullanmak çaba gerektiriyordu.

'Ben büyü yapamam,' dedi. 'Ben hiç '*adharet*' ile çalışmadım - bunun için başka bir kelime yoktu - '*adharet*'.

"Yani? Sonunda ödevini yapmayı bırakmıştı. İnsan yazıları kâğıt üzerinde ölü örümceklere benziyor, diye düşündü.

'Kraliçe senin yaşındayken beş yıldır eğitim görüyordu ve şimdiden ışık dokuyup çağırabiliyordu. Ben bu becerileri bilmiyorum. Sadece gördüklerimi biliyorum, onları korumak için savaşırken *adharet*'in büyü yapmasını izledim.

"Yani... bir savaşçı olduğunuzu ve büyü kullanamayacağınızı mı söylüyorsunuz?

Çocuğunun yüzüne baktı. Ona yol gösterecek kimsesi yoktu. Görevin büyüklüğü önünde uzanıyordu.

"Diyorum ki sen öğrenci değilsin, ben de öğretmen değilim," dedi Visander. 'Ama eğer yapabilirsem seni eğiteceğim.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ELIZABETH masanın üzerine bir mum koydu ve hazır bir şekilde önüne oturdu.

Visander kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu ne?"

"Büyü için," dedi Elizabeth.

"Bir blok hayvansal yağ.

"Will bir mum yakmaya çalışarak başladığını söyledi.

Kamarada yalnızdılar, Phillip Kaptan Maxell'le birlikte gemiyle ilgili şeyler konuşuyordu. Siyah fitiliyle yanmayan mum sanki gelmemiş bir şeyi bekliyormuş gibi görünüyordu, aynı onun hissettiği gibi. Etraflarında, gece vakti kamara, geminin hareketiyle sallanan asılı lambalarla aydınlatılmıştı.

'Bu çok aptalca. Ateş senin gücün değil. Visander mumu aldı ve bir kenara koydu. 'Sen mum yakmazsın. Sen güneşsin.

"Işık," dedi Elizabeth asık suratla.

"Bu doğru," dedi Visander. "Sen Işık Getiren'sin. "Işık

hiçbir şey yapmaz," dedi Elizabeth.

'Işık gölgeleri yener,' dedi Visander. 'Işık, Karanlıkbağlayıcı'ya karşı durabilecek tek güçtür.

"Nasıl?

Visander ayağa kalktı, bir lambayı zincirinden çözüp aldı ve gölgelerin ondan uzaklaşmasını izlerken odanın içinde dolaştırdı. Lamba yaklaştığında gölgeler kısalıyor, sanki geri çekiliyordu.

'Ondan nasıl kaçtıklarını görüyor musun? Gölgeler çok sayıda saldırdığında, büyücülerimiz onları bariyerlerle uzak tuttu, ama sadece bir süreliğine. Her büyücü tükenirken, bariyerleri yıkıldı ve gölgeler onları ele geçirdi. Sadece Kraliçe'nin ışığı bir gölgeye dehşet verebilir, onu geri püskürtebilir, hatta sonsuza dek yok edebilirdi. Onun ışığı parladığı sürece savaş kazanılabilirdi.

Sonra lambayı dışarı çıkardı. Dışarıda, karanlıkta, küçük ışık sadece ayaklarının altındaki döşemeyi görmeye yetiyordu. Gemiyi örten siyah geceyi delip geçmiyordu. Elizabeth karanlığın içinden yankılanan gemi adamlarının seslerini duydu.

"Indeviel ve ben bir keresinde Garayan'ın gölge ovalarında at sürmüştük," dedi. "Buna Uzun Sürüş diyorlardı. Altı gün altı gece zifiri karanlıkta dörtnala gittik, tek ışık etrafımıza yaydığı ve bizi karanlıktan koruyan küreydi.

gölgeler bizi bütünüyle yutabilirdi.'

Visander ona doğru baktı. "Karanlık etrafımızı sarmış durumda," dedi. "Ve sen ışığı getiren kişisin.

Karanlık denize baktı. *Sen güneşsin*, demişti ama o daha çok bir lamba gibiydi. Kulağa pek büyük bir şeymiş gibi gelmiyordu ama belki de bir lambaya ihtiyaç duyduğunuz zamanlar olmuştur. Violet'in Gölge Kral'la savaştığı zamanı ve ahıra kaçarken kendini ne kadar çaresiz hissettiğini hatırladı. Violet'in yanında savaşıp Nell'i koruyabileceği fikri hoşuna gitmişti. Bir midillinin etrafındaki balonun çok büyük olmasına gerek yoktu.

"Ne yapacağım?" dedi.

Onu geminin ana direğine götürdü. 'Ormandayken ışığı çağırmıştın. Bu ilk sefer miydi?'

Başını iki yana salladı. "Ondan önce bir ağaç yakmıştım.

Bildiği kadarıyla hâlâ yanıyordu ve salonun derinliklerinde parlıyordu. Onu yakmaya çalışmıyordu, o ana dair anıları karmakarışıktı, sırtına sert bir itiş, ayağının takılması ve elleriyle çırpınması ve ardından bir ışık patlaması.

Visander elini direğin üzerine koydu. 'Bu bir ağaçtı. Yak

onu. Yakmadı, sadece direğe baktı.

"Gerekirse ellerini üzerine koy.

"Bir ağaçla yelken açamayız," dedi Elizabeth, Ağaç Taşı'nın çiçek açtığını hatırlayarak ve direğin parlak köklerini tahtalara saldığını hayal ederek.

"O zaman bu kıymığı al.

Visander elma bıçağıyla direkten küçük bir tahta parçası kopardı. Elizabeth onu aldı, avucunun içinde tuttu ve üzerine düşündü. Hiçbir şey olmadı.

"Büyücülerin zihni odaklamak için kelimeler ya da komutlar kullandığını duymuştum," dedi Visander. "Işığı düşün ve komutunu oduna söyle.

'Yak,' dedi Elizabeth.

Hiçbir şey olmadı.

"Parla," dedi Elizabeth.

Hiçbir şey olmadı.

"Parla," dedi Elizabeth.

Hiçbir şey olmadı.

"Ormanda ışığı çağırdığınızda, bu çok önemli bir andı," dedi Visander. 'Bizi *vara kishtar*'dan koruyordun. Belki şimdi bunu düşünürsen... bu dünya için, bu dünyanın insanları için, bildiğin her şeyi Karanlık Kral'dan kurtarmak için çok önemli bir şey düşünebilirsin.

Elizabeth kıymığa bakarak, "Herkesi kurtarmak," dedi. Hiçbir şey olmadı.

"Belki de gün ışıyana kadar beklemeliyiz," dedi Visander, etraflarındaki gece karanlığına kaşlarını çatarak. "O zaman o kadar zor olmayabilir.

Arabacı atları hareket ettirmek için "Deh!" diyordu, o da bunu denedi. Ve, "Devam et! Ve, "Hya! Hiçbiri işe yaramadı. Visander'in söylediklerini düşünmeye çalıştı. En önemli şeyi, en çok yapmak istediği şeyi. "Will'i durdurmak. Kıymık ışığa dönüşmedi.

"Ne yapıyorsun, o odun parçasıyla mı konuşuyorsun?" dedi Phillip dalgın dalgın.

Yatağın üzerinde birkaç ceket vardı ve dikkatinin çoğu onların üzerindeydi.

Elizabeth açıklamaya çalışmayı düşündü, ama gerçekten hiç yoktu. Teknik olarak rakipleri olan Phillip'e söylemesi gereken kısımları. Bunun yerine "Önemli bir şey düşünmeye çalışıyorum," dedi ki bu tam olarak yalan sayılmazdı.

"Ceketler önemlidir. Phillip bir tanesini önünde tuttu. 'Bence mavi bana çok yakışıyor ama bordo kadar yakışıklı mı? Sen ne düşünüyorsun? Ona döndü.

Katherine'in söyleyeceği bir şeye o kadar benziyordu ki Elizabeth durdu ve korkunç bir acı hissetti.

"Ne? Phillip kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım kız kardeşimi severdin. İkisinin birlikte kıyafet denediklerini ve balolara katıldıklarını hayal etmek kolaydı. "Benim gerçek kız kardeşim. Eğer aptal babanın aptal planlarını takip etmeseydin.

"İnanın bana, hanım eşimin tek konuştuğu şey eski dünyanın tehlikeleri.

Dedi ki, 'Eski dünyadan şeyler gördüm. Visander'den çok daha kötüler.

"Gerçekten mi? Ne gördün sen? Phillip kendini yatağa attı ve başını ellerinin arasına alarak ona baktı.

"Bir Gölge Kral," dedi Elizabeth. Ve sonra, titiz bir dürüstlükle, 'Şey, onu görmedim. Duydum. Ses korkunçtu ve Sarah başladı
Ağlıyordu. Gökyüzünü siyaha çevirdi. Her şeyi siyaha çevirdi. Ve soğuk, sanki gündüz gece olmuş gibi. Hiçbir şey göremiyordunuz, elinizi yüzünüzün önünde bile tutamıyordunuz ve sanki hiç ısınmayacakmış gibi hissediyordunuz, sanki dünyadaki tüm ışık sonsuza dek yok olmuştu.

'Visander'den daha kötü olup olmadığını bilmiyorum. Onu kötü bir gününde görmediniz,' dedi Phillip.

Elizabeth ağzını açtı, sonra kapattı. Phillip alay ediyordu ama o alay etmekte iyi değildi, bu yüzden sadece, "Onu kötü bir gününde gördüm, sanırım sadece o günlerinde böyle oluyor," dedi.

Phillip şaka yapmış gibi gülmeye başladı, oysa sadece dürüst davranmıştı ve bu da ona Katherine'i hatırlattı. Bu hep hoşuna gitmişti, Katherine'in sıcak kahkahaları, kendiliğinden sarılmaları, sanki Elizabeth'in söylediklerinden büyülenmiş gibi, diğer insanlar ona küsmüş gibi görünürken.

"O zaman ona daha iyi bir gün yaşatmaya çalışalım. Phillip bunu samimi bir gülümsemeyle söylemişti ve bu ona Katherine'i, o sınırsız, iyi huylu cömertliği hatırlatmıştı.

"Seni Simon'dan daha çok seviyorum," diye karar verdi
birden. Garip bir nefes verdi. "Bunu pek az insan
söyler. "Ben seviyorum," dedi ona.

Yüzündeki ifadeyi yorumlayamadı ama adam doğrulup bir elini saçlarında gezdirdikten sonra ona tuhaf bir gülümseme verdi.

"Sağ ol ufaklık," dedi Phillip. "O odun parçasıyla konuşurken iyi şanslar. Başını salladı ve karyolasına gidip üzerine oturdu. Karanlıkta, geminin dümencisinin ara sıra yaptığı çağrıları duyabiliyordu.

"Phillip'in ceketi," dedi kıymığa, deneysel olarak. Hiçbir şey.

Yemekten sonra tekrar dışarı çıktı. Oturmaktan hoşlandığı iki yer bulmuştu: heyecan verici olduğu için bumbanın yolundan uzakta olan arma ve
yuvarlak, yüksek pruva çünkü manzarayı görebiliyordu. Pruva geceleri pek işe yaramıyordu ama yalnız kalabileceği bir yerdi. Oturdu ve kıymığa konsantre oldu.

Bu sefer, o anda hissettiği duyguyu hatırlamaya çalıştı.
gölge tazıları saldırdı. Işığın içinden fışkırdığı an bulanıktı. Kendini Visander'ın önüne attığını, dönüp tazıları gördüğünü hatırlıyordu-

"Kız kardeşim de pruvanın yanında otururdu," dedi bir ses.

Döndü. Karşısında duran çilli ve kızıl saçlı genç adam Bay Ballard'dı. Yemekte karşısına oturmuş ve katıldığı diğer keşif gezilerinden bahsetmişti. Gemideki rolünü anlamak kolay değildi. Yolcu değildi ama hiçbir iş de yapmıyordu. Sadece Kaptan Maxwell'e bir şeyler anlatıyor gibiydi. Arkadaşı Devon adındaki beyaz saçlı çocuk da Bay Ballard'ın peşinde dolaşmak ve Visander'la ara sıra hararetli konuşmalar yapmak dışında bir şey yapmıyor gibiydi.

"Sinclair için çalışıyorsun, değil mi?" dedi.

"Doğru.

Onun yanına oturdu. Oturmamasını diledi. Sinclair için çalışan herkesin korkunç olduğunu düşünüyordu. "*Onun kadınları öldürdüğünü biliyor muydun*?" demek istedi. *Karanlık Kral'ı geri getirmeye çalıştığını biliyor muydun?* Sinclair'in
Sorun, muhtemelen biliyor olmasıydı.

Bacaklarını altına topladı ve çaprazlayarak onunla birlikte manzarayı seyretti.

"Kız kardeşinle seyahat etmek güzel olmalı.

"Sayılır," dedi Elizabeth.

Ellerinin üzerinde arkasına yaslandı. Manzarayı göremediklerini fark etmemiş gibiydi.

'Kız kardeşim hep benimle denize açılmak isterdi. Ama ona hiç izin
verilmedi. "Neden izin verilmedi?

"Babamız çok katıdır.

"Yani kız kardeşin evde mi kaldı?

"Hayır, o-" Sözünü kesti. "Benim sorunlarımı duymak zorunda değilsin. O ona bir gülümseme verdi. İyi bir doğası varmış gibi görünüyordu ama Will de öyle görünüyordu. 'Sadece sizin ve Leydi Crenshaw'ın ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olmak istedim. Bana her türlü soruyu sorabilirsiniz. Bazı sorularınız olmalı.

Vardı, hem de çok. Çoğu insan onu soru sormaya teşvik etmedi. Ona şüpheyle baktı.

"Ne iş yapıyorsun? Bir işin varmış gibi görünmüyorsun ama sürekli kaptanla konuşuyorsun.

Güldü. 'Keşif gezisine ben liderlik ediyorum. Umbria'ya vardığımızda kazıdan ben sorumlu olacağım.

"Phillip'in yetkili olduğunu sanıyordum," dedi Elizabeth.

"Elbette öyle," dedi Tom. 'Ama günlük işleri ben yürüteceğim.

Bu Phillip'in sorumlu olacağına benzemiyordu. Şüpheciliği daha da arttı. "Kız kardeşim arkadaşın Devon'un tek boynuzlu bir at olduğunu söylüyor," dedi Elizabeth. O bir Visander'den kız kardeşi olarak bahsetmeye özen gösterdi. "Ama bu nasıl olabilir anlamıyorum, çünkü hiç de öyle görünmüyor.

Tom ona şaşkınlıkla göz kırptıktan sonra dikkatlice, "O eskiden tek boynuzlu at olan bir çocuk," dedi.

"Tek boynuzlu at olmayı bırakabileceğinizi bilmiyordum.

"Tek boynuzlu atlar avlanıyordu. İnsanlar hepsini öldürdü, sonra da Devon'u öldürmeye çalıştı. Boynuzunu ve kuyruğunu kestiler. Hayatta kalmak istiyorsa, erkek olmak zorundaydı.

Kulağa korkunç geliyordu. 'Biri onları durdurmaya çalışmalıydı. 'Birileri durduracak,' dedi Tom.

Elizabeth kaşlarını çatarak düşündü. "Sonra da geri mi dönecek?" "Hayır," dedi Tom. "Asla geri dönmeyecek.

"Tek boynuzlu at keçiye mi daha çok benzer yoksa ata mı?

"Bilmiyorum," dedi Tom kahkahasını bastırarak, "ve ona sormayacağım.

Karanlıkta oturdular ve kadın bitene kadar sorular sordu. Sonra dedi ki, 'Konuşmak güzeldi. Kız kardeşimle konuşmayı özlemişim.

Sadece başını salladı. Kız kardeşini özlüyor olabilirdi ama tam orada olan birini özlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Gördüğünüz ve yanınızda olduğunu düşündüğünüz kişiyi, ta ki yüzünde başka birinin ifadesiyle size dönene ve gülümsüyor olsa bile gülümsemesini bir daha asla göremeyeceğinizi fark edene kadar.

Onu karanlıkta izlediği yerde bırakmak için ayağa kalktı. Adam birkaç adım uzaklaştığında aklına başka bir soru geldi ve ona seslendi.

"Sence en önemli şey nedir? Tom, 'Aile' dedi.

Kıymığa baktı.

Katherine'in öldüğü gece Elizabeth Vekilharçlar Salonu'ndaydı. Ama Bowhill'de olmak için her şeyi yapardı. Katherine'e yardım edebilmek için. Katherine'i gece karanlıkta tek başına hayal edemiyordu. Katherine karanlıktan hiç hoşlanmazdı. Korkardı. Katherine korktuğu zaman Elizabeth onunla oturur ve elini tutardı.

Her iki taraf için de geçerliydi. Elizabeth üzgün ya da asık suratlı olduğunda Katherine onunla oturur ve gülümsemesini sağlardı. Katherine'in onun ışığı olduğunu hissediyordu ve şimdi o ışık sönmüştü.

"Katherine," dedi.

Kıymık parlamaya başlasaydı iyi olurdu. Yıldızlar gibi yükselen ve gecenin içinde sürüklenip giden birçok küçük parçacığa ayrılmış olsaydı.

Ama öyle olmadı. Elizabeth gözlerini sildi ve başını kaldırıp Devon'un güverteye çıktığını gördü, karanlığa karşı soluk bir leke gibi duruyordu. Her zaman Tom'u takip ederdi, diye düşündü. Devon alaycı bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Bir an için birbirlerine baktılar.

Boynuzun için üzgünüm, demedi, çünkü artık biliyordu
Kelimeler işe yaramadı ve bir şeyler kırıldığında asla gerçekten onarılmadı. Sadece devam ettiniz. Bildiğiniz en iyi şekilde devam ettiniz.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

Will, 'Sinclair buraya gelmeden onu durdurmalıyız,' dedi.

Kesin olarak bildiği tek şey buydu. Diğerlerine baktı. Cyprian ve Grace'in hâlâ duygusal olarak dağda yarı yakalanmış durumda olduklarını görebiliyordu ve belki Ettore de öyleydi ama haydutu okumak daha zordu.

Osteria'daki masalarda oturuyorlardı. Will ve diğerlerine Kettering de katılmıştı. Ettore, Will'e James'i hatırlatan bir pozla, çatlak alçı duvara uzun bacaklarıyla yaslanmış, fikirlerini söylüyordu. James'in kendisi de kapının yanındaki bir fıçının üzerinde, bir dizini kırmış oturuyordu. Etrafında, aralarında El'in de bulunduğu bir grup haydut oturuyordu.

"O orduyu nasıl yetiştireceğini biliyor," dedi Will. 'Ve biz bilmesek bile onu nasıl kontrol edeceğini.

Sinclair'i bunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Sinclair hepsinden öndeydi. Sinclair şu anda Sarcean'ın ordusunu ölümden uyandıracağı kazıya doğru yelken açıyordu.

Nasıl kaldıracağını biliyordu ve biz de onu doğruca odaya götürdük. O kısmı yüksek sesle söylemedi. Tahtın altındaki odayı açan oydu. Sinclair değil. Diğerleri değil. O açtı.

Kendisine karşı bir oyun oynuyormuş gibi hissediyordu; geçmişteki Karanlık Kral, Will'in bırakın karşı koymayı, zar zor görebildiği hamleler yapıyordu. O orduyu yerleştirmiş ve uyanmalarını bekliyordu. Ve tıpkı Sinclair'in onlar için bir planı olduğu gibi, onun da onlar için bir planı vardı. Will henüz bunun ne olduğunu göremiyordu.

Cyprian kaşlarını çattı, gözleri sıkıntılıydı. "Vekilharçların o orduyu durdurması gerekiyordu.

"Ama ölmediler," dedi Will. "Onun yerine beyaz ölümden öldüler.

Sinclair beyaz ölümü serbest bırakmasını umursamazdı. Muhtemelen, Will gibi onun da bağışıklığı vardı. Sinclair beyaz cesetlerle dolu bir saraydan geçerek tahta çıkabilirdi.

James fıçıdan konuştu, sesinde keskin bir ton vardı. 'Sinclair'in gemisi üç gün içinde varacak. Bu bize fazla zaman kazandırmaz.

Will, 'Dağa ulaşmadan önünü keseceğiz,' dedi. 'Ama sanırım
-'

"Sence?

"Bence o orduyla savaşmak zorunda kalabileceğimiz için hazırlıklı olmalıyız. James'in gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı. "Yani-

'Demek istediğim, eğer Karanlık ordu serbest bırakılırsa, buradaki yerel halk savaşmak için bir şansı hak ediyor. Onlara anlatmamız gerek. Onları olacaklara hazırlamalıyız.

Bunun içine işlemesini izledi. Arkadaşları ve Kettering taht odasının altındaki yüz binlerce askeri barındırabilecek geniş mağarayı görmüşlerdi. Ettore ve haydutlar da Nathaniel'in dağın altında yatan şeyin binlerce Vekilharcı öldürdüğünü anlattığını duymuşlardı.

"Gerçekten de bu insanları Karanlık Kral'ın ordusuyla savaşmaya hazırlamamızı istiyorsun. Cyprian bunu sanki inanamıyormuş gibi söyledi. Ya da daha yeni inanmaya başlamıştı.

'Köylüleri uyarmadığımız ya da onlara savaşma şansı vermediğimiz halde serbest bırakılırlarsa ne hissedeceksiniz?

Vekilharç Teğmen Cyprian yavaşça başını sallıyor, hediyeleri için salonun dışında bir rol arıyordu.

"Onları silahlandırabiliriz," dedi Cyprian. 'Onlara bazı temel eğitimler verebiliriz. Nasıl savaşılır. Ne zaman geri çekileceklerini. Köylerde dağın altından yükselen kötülükle ilgili efsaneler var. En azından savaşmak için bir sebepleri olur.
bize inanın ve savaşın.'

Will, 'Kuvvetlerimizi böldük,' dedi. 'Bir grup Sinclair'in konvoyuna saldıracak,
Diğeri ise kasabaları ve köyleri olabileceklere karşı hazırlamak için geride kalır.

Arkadaşlarının başını salladığını gördü ama en büyük sürpriz haydutlardan geldi. Bacaklarını açmış oturan El, elindeki teneke kupayı yere bıraktı ve ayağa kalktı, bu hareket bir söz gibiydi.

"Seninle birlikte Sinclair'le savaşacağım," dedi El. "Bunca zamandır yapmak istediğim şey buydu.

'El,' dedi Ettore.

Gözleri buluştu ve aralarında bir şey geçti, Will'in tanımadığı bir anlayış. Ama Ettore'un tek söylediği, "O isterse, ben de yaparım," oldu. *Anch'io*, diğer haydutların ortak çağrısı oldu. *Combatterò anch'io*.

"Ben de öyle," dedi James. 'Eğer adamların bir cadıyla savaşmayı dert

etmezlerse.

"Size karşı savaşmaktansa sizinle birlikte savaşmayı tercih ederim," dedi Ettore, her zamanki pragmatik tavrıyla. Adamlarından bir onay mırıltısı. Eski tüfekleriyle bile,
Yırtık giysileri, yıkanmamış yüzleriyle Ettore'un haydutları, savaşmaya hazır küçük ama önemli bir milis gücüydü. Will, Ettore'un Vekilharçlar'dan sadece etrafında yeni bir savaşçı kardeşliği toplamak için vazgeçtiğini düşündü ve geçmişine sırtını dönerken bile onu yeniden canlandırdı. Çok da iyi olmuştu: yakında bulabildikleri her savaşçıya ihtiyaçları olabilirdi, hatta Vekilharçlar'ın bu lekeli, küçümseyici yeniden yaratımına bile.

"Ne bekleyebiliriz ki?" diye sordu El James'e açık yüreklilikle.

James şaşırarak fıçının üzerinde doğruldu. James başkalarına emir verme konusunda son derece yetenekliydi ama insanların ciddi bir liderlik için kendisine bakmasını beklemiyor gibiydi. Anharion ordulara komuta etmişti ama James, Sinclair tarafından tek bir adama hesap veren tekil bir silah olarak eğitilmişti.

"Civitavecchia'ya yanaşacak. James konuşurken bir yandan da düşünüyordu. "Bir gemi dolusu adam, yani iki ila üç yüz asker. Ve muhtemelen onu korumak için yakın çevresini de getirecektir. Oğlu Phillip karanlık nesneleri kullanabilir. Tek boynuzlu at bir muamma. Neredeyse kesin olarak savaşması çok zor olan Aslan'ını da getirecektir.

"Tom Ballard," dedi Will. 'Onu daha önce *Sealgair*'de dövüşürken görmüştüm. Bir düzine Steward'ı hiç terlemeden öldürmüştü.

Cyprian, "Bir Aslanla büyüyle savaşabilirsin," dedi.

"Evet, ama-" James sözünü kesti.

"Ama?" dedi Cyprian.

"Ama Sinclair burada olduğumu biliyor," dedi James.

Bunu ilk kez söylemiyordu. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemekten hoşlanmıyordu; dudakları dişlerinin arasından geri çekildi. Bir dövüşte yenik düşebileceğini kabul etmekten hoşlanmıyordu. Bunun altında daha derin bir isteksizlik vardı.
James, Vekilharçlardan kaçtıktan sonra kendisine babalık yapan Sinclair ile yüzleşmekten korkuyordu.

Kettering, 'Üç yüz adamla Papalık Devletlerine öylece giremezsiniz,' dedi. 'Yerel itirazlar olmadan olmaz. Onları buraya nasıl getiriyor?

'Konvoyu için koruma, kazı için "işçiler" - kimse soru sormayacak,' dedi Ettore. 'Bu bölgede çok para el değiştiriyor.

"Bunu uzun zamandır planlıyordu," dedi Will. 'Yıllardır. Belki de on yıllardır. Olacaklara hazırlıklı olmalıyız.

"Ne geliyor?" dedi Grace. Diğerleri sadece ona bakınca, "Ordu, ne şekilde olacak?" dedi.

Cyprianus, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

James gibi yeniden doğmayacaklar. Bebek olmayacaklar. Taht odasının altındaki donmuş figürler yeniden canlanacak mı? Bu nasıl olacak?'

"Nathaniel orduları hiç anlatmadı," dedi Cyprian. "Sadece onlardan önce gelen beyaz ölümü anlattı.

Will kendi imgeleminde ufka kadar uzanan bir ordu ve gökyüzünü karartan kara bir bulut görmüştü.

Cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Ama görev değişmemişti. O dağın altında yatan şeyin uyanmasına izin verilemezdi. 'Nasıl bir şekil aldıkları önemli değil. Ne yapacaklarını biliyoruz,' dedi Will. "Bütün orduların yaptığı şey bu. "Neymiş o? Cyprian kaşlarını çattı.

Dağın altında beklediğini hissedebiliyordu. Kemiklerinin derinliklerinde yankılanıyor gibiydi.

"Fethet," dedi Will.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

SAVAŞMAK İSTEYENLER yaba ve orakların yanında yerlerini aldılar ve eski tabancalar. Strateji kavramları yoktu. Yaşayan hafızalarında kasabalarına yapılan bir saldırıyı hiç savuşturmamışlardı. Bu yüzden Cyprian onlara
Hendeklerin nasıl kazılacağı, derenin bir savunma hattı olarak nasıl kullanılacağı, sokaklara nasıl barikat kurulacağı ve kasabanın içinden motte doğru nasıl geri çekileceği.

Bu modern zamanlarda artık bir kale olarak kullanılmasa bile, kasabanın eski amacının kemikleri hala oradaydı. Zirvesinde bir kule bulunan bir tepenin üzerine kurulmuş olan kasabada, yüzyıllar önce olduğu gibi işaret alevlerinin yükseldiğini hayal etmek çok kolaydı. Gecenin karanlığında meydan okuyan fener.

Rosati ve El'le birlikte kasabanın kulesine tırmanan Cyprian, taş evlere ve yakındaki tepelerin inişli çıkışlı yamaçlarına baktı ve Karanlık'ın ordularının toprakları aşarak
dış mahallelerde. Vekilharçlardan aldığı eğitimin ne kadarının küçük bir karakolu inanılmaz büyüklükteki bir kuvvete karşı savunmakla ilgili olduğunu ürpererek fark etti. Eski Vekilharçların bildiği buydu, Karanlık'ın saldırısı karşısında geri çekilip direnmeye çalıştılar. "Peki

ya büyüyle saldırırlarsa?" dedi Rosati.

"O zaman sen f-" diye başladı El ve Cyprian şok olmuş bir şekilde, "El!" dedi Rosati'ye hızla, "Eğer büyüyle saldırırlarsa, onunla savaşmanın bir yolunu buluruz. Ve eğer yapamazsak, planladığımız gibi geri çekiliriz.

Tüm beklenmedik durumları planlayan, istila durumunda bir kaçış yolu ve komşu kasabaları uyarma ihtiyacı konusunda ısrar eden Will'di. Cyprian başarısızlık için plan yapmaktan hoşlanmazdı ama bu kasaba Karanlık'ın eline geçerse, Vekilharç içgüdüleriyle ölümüne savaşmanın bir işe yaramayacağını da biliyordu. Sarcean'ın ordusunun ilk bayrağını buraya diktiğini, ardından şüphelenmeyen komşu kasabalara ve daha sonra büyük şehirlere, Terni'ye, ardından Roma'ya yürüdüğünü hayal etti.

El, 'Burada kaç tane büyülü torunun doğmuş olabileceğini düşünmek komik,' dedi. 'Eğer öldürülmemiş olsalardı savaşa yardım edebilirlerdi. James'in geceler önce nehirde ona söylediği sözlere çok benziyordu.

"Sence yaparlar mıydı? Cyprian tedirginlikle, "Sence yaparlar mıydı?" dedi. "Neden olmasın? Burası onların da şehri olacaktı,' dedi El. Bu düşünce aklından çıkmadı.

Ana meydana dönen Cyprian, Ettore'nin osteria'nın dışında, devrilmiş bir sandığın üzerinde oturduğunu, et ve ekmek yediğini ve bir kadeh kırmızı şarap içtiğini gördü.

Kirli sakalları vardı, kirli ceketi ve yeleği açıktı. Çalışmıyor ya da hazırlık yapmıyordu, elindeki kırmızı şarap kadehi dördüncü ya da beşinci kadehi gibi görünüyordu ve öğleden sonra güneşinde çok fazla içmiş birinin hafif donuk bakışlarına sahipti.

Bu adam nasıl bir Vekilharç olabilirdi? Cyprian beyazları hak etmek için gereken eğitimi, iradeyi ve disiplini düşündü. Tahta taburenin üzerinde salam çiğneyen pasaklı adamda bunlardan hiçbirini göremiyordu.

Cyprian hayal kırıklığını dişlerinde hissetti. "Sadece içeceksen neden buradasın?

Ettore gözlerini kısmış, çiğniyordu. "Yağmalanacak bir saray var, unuttun mu?" "Para," dedi Cyprian tiksintiyle.

'Daha azı için hayatlarımızı riske attık,' dedi Ettore. "Elbette.

"Ayrıca, bu Mano için kişisel bir mesele. "Sadece senin için değil.

Kasabadaki diğer herkes tahkimat üzerinde çalışıyor, dar Arnavut kaldırımlı sokakları, eğri büğrü çatıları ve düzensiz taş basamakları olan bu yeri son bir direnişe dönüştürüyordu, çünkü bunu önemsiyorlardı.

'Bize bir faydan yok. Sen bir yüksün. Bence gitmelisin.

Ettore eğlenerek homurdandı ve yemeye devam etti. Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece ekmeğin etrafında konuşuyordu.

'Tabanca ve tüfeklere ihtiyacınız var. En iyi şansınız bu. Eğer o ordu yükselirse, modern silahları görmemiş olacak. O zaman bile tepelerde haydut taktikleri kullanmanız daha iyi olur. Küçük sortiler, tuzaklar, baskınlar... Eski dünyadaki tüm kaleleri ele geçirmiş bir orduya karşı kuşatma savaşını kazanamazsınız. Ve eğitimsiz köylülerle?' Bir parça ekmek daha patladı

ağzının içine. "Eğer gerçekten bir kara savaşı istiyorsanız, kuzeye gidip Napolyon'la savaşan Piyemonte'lilerden bazılarını bulmalısınız.

Cyprian bir adım öne çıktı. Ettore'un sözleri mantıklıydı -hatta biraz Will'in bu sabahki sözlerine benziyordu- ama rahat tavrı Cyprian'ı öfkelendirdi.

'Diğerleri biliyor mu? Ne olduğunuzu? Ne yapacağınızı?'

'Affedersiniz?'

"Kupadan içtin. Öfke içinde yanıyordu, sıcak ve parlak. 'Bir haydut kral gibi davranabilirsin ama değilsin. Sen bir gölgesin. Etrafındaki herkesi öldüreceksin. Bu sadece bir zaman meselesi.

Ettore içkiyi yarıda bırakıp kadehi yere bıraktığında bir anlık memnuniyet hissetti. Ama Ettore'un tek yaptığı arkasına yaslanıp Cyprian'a bakmak oldu; uzun, değerlendirici bir bakış ve sonunda bir homurtu daha.

"Marcus gibi mi demek istiyorsun?" dedi Ettore, kollarını koltuğunun arkasına yayarak. "Kardeşin bana neler olduğunu anlattı.

Kardeşim mi? Ama Marcus Ettore'ye nasıl bir şey söyleyebilirdi ki?

Gözlerini

Ettore boş bir şekilde, yanlış ayakla. Ve sonra aniden anladı. "O benim kardeşim değil. "O benim kardeşimi öldürdü." dedi.

Ettore şaşırarak güldü, yüksek sesle, içten bir kahkaha.

'Yüksek ve kudretli, değil mi? Kupadan içmeden önceki her çocuk gibisin. Bir aptal. Seni bir odaya koyarlar ve içmeni söylerler, sen de ne kadar kötü olacağını bildiğini sanırsın ama bilmezsin. O karanlığın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İçinize ne almak üzere olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok. Kısa hayatının geri kalanında ne olacağın hakkında. Seni bu kaderden kurtardığı için kardeşine teşekkür etmelisin. Vekilharçları o mu öldürdü? İyi ki kurtuldun. Eğer akıllı olsaydın, mezarlarına tükürürdün.'

İçinde öfke yükseldi. Çünkü Ettore yanılıyordu. Komiserler hakkında yanılıyordu. "Bir yıldız karanlıkta ışıktır.

Ettore hiçbir şey söylemedi, sadece omuz silkti, sanki fanatiklerle tartışmak zamanını harcamaya değmezmiş gibi. Cyprian onu izlerken, salamı eline aldı ve dişleriyle bir parça daha koparıp çiğnemeye başladı. Bu durum Cyprian'ı anlamadığı bir şekilde öfkelendirdi. Ettore'dan bir şey koparmak istiyordu. Bir itiraf. Bir tepki. Herhangi bir şey.

"Dönüyor musun?" Suçlamayı ona yöneltti.

İlk kez Ettore'nin koyu renk gözlerinde sert ve gerçek bir şey gördü. Bir an sonra Ettore ağzını sildi, sonra ayağa kalktı ve sözsüz bir şekilde

Tahta tırmığı taş duvara dayalı küçük taş yığınının yanından aldı. Onu salladı.

Güzel, tanıdık bir yay. İlk triten; Cyprian'ın göğsündeki acı kabardı. Steward formlarını bir daha göreceğini hiç düşünmemişti. Hareketleri sanki kemiklerine kazınmış gibi biliyordu: Salon'da bir grup aceminin bir parçası olarak bunları icra etmenin anısı; her sabah bunları tek başına yapmanın nasıl bir his olduğunun acısı. Ettore'nin tırmığı havayı yardı, sonra durdu, son pozisyonda mükemmel bir şekilde hareketsiz kaldı. Tek bir titreme bile yoktu.

"Görünüşe göre ben sabitim.

Acı yeniden öfkeye dönüştü, kutsal saydığı her şeyin son kalıntılarının da aşağılanmasına, eski bir tırmıkla trenin içine tüküren bir adam tarafından yapılmasına
Tarikatın yüzü.

'Sen bir yemin bozucusun! Salonu savunacağına yemin etmişken firar ettin! Vekilharçların sana en çok ihtiyacı olduğu anda kaçtın,' dedi Cyprian.

"Sanki kalsaydım ölmüş olacakmışım gibi geliyor. Ettore tekrar tahta sandığın üzerine oturdu. Cyprian ona baktı. Şarap kadehini yeniden dolduruyordu. "Demek benim için iyi oldu.

Cyprian, 'Yemin ettiğin görevini içki ve fahişelerle takas ettin,' dedi.

"Onları denemeden yargılamayın. Ettore bardağı ona doğru eğdi küçük bir selamla.

"Sen-" Cyprian sözünü kesti.

Etraflarında, kasaba meydanına bakan yontma taş evler
Gece yaklaştıkça uzayacak olan öğleden sonra gölgeleri ortaya çıktı ve Sinclair'in gelişine bir gün daha yaklaştılar. Köydeki bu dağınık hayat, eski dünyanın güçleri için hiçbir şey olmayabilirdi, bu pis
Kayalık topraktan dövülmüş bir insanlık. Ama bu köylüler için bir anlamı vardı; uğruna savaştıkları şey buydu.

Ettore, "Neden bana gerçekten söylemek istediğin şeyi söylemiyorsun?" dedi ve Cyprian kelimelerin patladığını hissetti.

'Bu nasıl sen olabilirsin! Nasıl olur da kardeşim ve babam ölmüşken sen hala hayatta olursun? Sen nasıl son Vekilharç olabilirsin!'

Ettore, sanki dağın altındaki ordu onu hiç etkilememiş gibi, kollarını umursamaz bir hareketle açmış, öğleden sonra güneşinin altında öylece oturuyordu.

"Çünkü hayat adil değil, evlat," dedi Ettore. 'İşte bu yüzden alabildiğini alırsın.

"Neden onu takip ediyorsun?

Sorusunu daha fazla tutamadı ve küreğini toprağa sapladı. El onun yanında durakladı, ikisi birlikte köyden altı adamla birlikte bir hendek kazıyorlardı. Ettore'un kaytardığı işi onlar yapıyordu. Cyprian'ın bildiği kadarıyla Ettore hâlâ osteria'da içmeye devam ediyordu.

Elini kesti, değil mi? Seni umursamıyor. Kimseyi umursamıyor. Neden böyle bir adamı takip edesin ki?

Bu çocukça bir talep değildi. Bu bir anlama ihtiyacıydı; her şeyin bir nedeni olması ihtiyacıydı. Ve belki de El bunun farkındaydı. Sanki bir şeyi tartıyormuş gibi sessizce ona baktı.

"Sinclair için çalıştım.

Kelimeleri nadiren kullandığı bir dil olan İngilizce söyledi. Aksanı İtalyan aksanı değildi, yumuşak vurgular ve zengin sesli harfler yoktu. Sesi bir Londralı gibi çıkıyordu.

"Ne?

"Sinclair için çalıştım.

Şok; ona bakıyorum, kıyafetleri haydut tarzı, yüzü kir içinde Elinin tersini alnına sürdüğü yerde, Sinclair'in İngiltere'deki imparatorluğundan binlerce mil uzakta görünüyordu.

'Ve ne? Haydutlar bir gelişme miydi?'

Koyu renk gözleriyle sabit bir şekilde ona baktı.

"Annemle babamın Londra rıhtımında bir malt evi vardı ama On bir yaşındayken koleraya yakalandım. Kendimi geçindirecek param yoktu. Rıhtımda şansımı denedim... Doğrusu şanslıydım. Bana yaklaşan adam rıhtım kızlarının ne sattığına bakmıyordu. O bir denetçiydi, Sinclair'in liman işçilerini yönetiyordu ve bir kaçak arıyordu.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Hikâyesi bu uzak Umbria kasabasıyla bağlantılı değildi. Cyprian'ın içinde derinlerde bir yerde bir ses, *Sinclair onu bulduğunda James on bir yaşındaydı*, diye fısıldadı. El ile aynı yaşta, diye düşündü.

"İlk başta iş iyiydi. Koşuculuktan asistanlığa kadar yükseldim. İşi ailemden biliyordum ve bu işte iyiydim: depolama, envanterler, dağıtım. Okuyup yazabiliyordum ve Sinclair bana her fırsatı verdi. Londra'daki deposuna gözetmen olmam istendiğinde on altı yaşındaydım. Ama bir şart vardı. Markayı almak zorundaydım.'

"Biliyor muydun?" dedi Cyprian. "Bunun Karanlık Kral'ın işareti olduğunu biliyor muydun?

El başını salladı. 'Gerçek şu ki, gurur duyuyordum. Heyecanlıydım da. Herkes markanın kapıları açtığını, ilerleme şansı sunduğunu söylüyordu... erkek ya da kadın, Afrikalı, İrlandalı, Mısırlı, Fransız, eğer sadıksanız Sinclair'in umurunda değildi. Çok içtim, kutlama yaptım ve kolumdaki acıyı görmezden geldim. Şanslı olduğumu düşündüm. Sonra.

"Ne değişti?" dedi Cyprian.

"Küçük başladı. İlk seferinde geç uyandım ama dinlenmemiştim. Depoya vardığımda dört gün boyunca uyuduğumu öğrendim. Herkes bana böyle söyledi, sırtımı sıvazladı ve gittiğim için benimle şakalaştı. Uyuduğumu.

"İçtiğim için bıraktım. İşime devam ettim ve unutmuş olabilirim. Ama bir hafta sonra tekrar oldu. Ve ondan altı gün sonra tekrar. Garip yerlerde uyanmaya başladım, oraya nasıl gittiğimi bilmiyordum. Günlerimden ve gecelerimden saatler kayboluyordu. Bir keresinde elbisemde bana ait olmayan bir kanla uyandım. Daha sonra yakınlarda bir kadının öldürüldüğünü öğrendim. Kanı yıkarken, belki de sadece uyumadığımı düşünmeye başladım.

Ev sahibimle konuştum. Beni gördüğünü söyledi. *"Kendinde değilmişsin."* dedi. Bay Anders de beni görmüş. Sokağı süpüren de öyle. Ve her uyandığımda bileğimdeki ***S*** yanıyordu.

"Sinclair," dedi Cyprian. Bu düşünce onu ürpertti.

'Geceleri kendimi yatağıma bağladım. Başkalarına beni izlemelerini söyledim. Hiçbir işe yaramadı. Her zaman geceleri değil, tahmin edemediğim zamanlarda ve yerlerde oluyordu. Neler olduğunu bilmiyordum.

"Ve sonra *Sealgair*'den Kaptan Maxwell'in bir askerle konuştuğunu gördüm.

Bir gece geç saate kadar çalışırken depodaki nakliyecileri gördüm. Kaptan Maxwell olmaması dışında. Duruşu. Tavırları. Sesi... Sinclair'in sesiyle konuşuyordu.

"Ve biliyordum. Sinclair onu kukla gibi oynatırken, onun da beni kukla gibi oynattığını biliyordum. Bedenimi sanki bir ipe bağlıymış gibi, emirlerini yerine getirmek için kullanmıştı.

"Maxwell döndü ve gözlerimiz buluştu. Onda Sinclair'i gördüm. O da beni gördü.

Beni *gördü* ve benim de onu gördüğümü biliyordu. Her şeyi bildiğimi biliyordu. Koştum. Koşabildiğim kadar hızlı ve uzağa koştum. Bir gemide yer ayırttım.

Calais. Fransa'nın güneyine doğru seyahat ettim. Sonra beni dağlardan İtalya'ya götürecek bir araba buldum. Yeterince uzağa koşarsam ondan

kaçabileceğimi umuyordum.

'Vücudunuzun kontrolünün başka birinin elinde olduğunu bilmek korkunç bir duygu. Seni her an ele geçirebileceklerini bilmek. Belki de ... nerede olduğumu bilmeseydi... dağlar aramızda olsaydı... kimse adımı bilmeseydi ve ben kaçmaya devam etseydim...

Ama sonra o geldi. İçime.

"Her zaman yaptığım gibi bayıldım ama bu sefer savaştım ve savaştığım için de bunu hissettim. Sanki karanlık bir çukura düşüyordum. Göremiyordum. Konuşamıyordum. Çığlık attım ama kimse beni duymadı. Karanlığa hapsolmuştum, boğulmuştum, felç olmuştum ve sesim kısılmıştı. Kendimi yüzeye çıkarmanın hiçbir yolu olmadan saatlerce soğuk ve yoğun suda boğulmak gibiydi.

"Ve sonra uyandım.

"Kamp ateşinin önünde bir ağaca bağlıydım. Ve Ettore oradaydı, yahni yiyordu.

"Oh, dönmüşsün" dedi.

"Kimsin sen!" Ben talep ettim. "Bırak beni!"

"Gitmeme izin vermedi. Yemeye devam etti. Ona güneşin altındaki her ismi söyledim. "Benim yahnim bitmeden senin adın bitecek," dedi. İsimlerim tükendi, ama o ikinci porsiyonu alana kadar değil.

"'Geri döndün' de ne demek?" Sonunda ona sordum. "Bir süreliğine başka biriydin" dedi.

Kalbim boğazıma düğümlendi. "Beni kaçırdın! Beni bağladınız!" Sözlerinin beni ne kadar rahatsız ettiğini göstermemeye çalıştım.

"Çünkü geri dönecek," dedi.

"Üşüdüm. Önümde diz çöktü ve ***S*** harfini göstermek için ceketimin kolunu yukarı kaldırdı. Yanıyordu, kırmızı ve her dönüşümden sonra olduğu gibi kabarmıştı. Ettore dedi ki, "Zaman kaybediyorsun. Tuhaf yerlerde uyanıyorsun. İnsanlar bir şeyler yaptığınızı söylüyor. Hatırlamadığın şeyler. Öyle değil mi?"

"Ondan uzakta, kendi içime kapanmak istedim. "Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü Sinclair'i tanıyorum."

'Artık gerçekten korkuyordum ve bağlarımın içinde debeleniyordum. "Kimsin sen?" Dedim ki. "Benden ne istiyorsun?"

Tek yaptığı omuz silkmekti. "Buralarda bana Şeytan derler."

"Sinclair Kontu'nu tanıyan bir şeytan."

"Onu gerçekten kızdıracak bir şey yapmış olmalısın," diye kabul etti, tekrar karşısına oturdu ve yeni güveç kasesine başladı.

"Neden böyle söylüyorsun?" Cevap vermedi ve içimden korkunç bir önsezi geçti. "Ben ne yaptım?" Dedim ki. "Ben - Ben-"

"Kendini öldürmeye çalıştın," dedi.

"Eğildim ve midem bulandı. Hâlâ ağaca bağlıyken midem bulanıyordu. Yanımda yere dökülen kendi kusmuğumdan tiksindim ama mide bulantısı dalgaları durmuyordu.

"Hiçbir çıkış yolu olmadığını düşündüm. Kaçabilirdim ama kaçacak hiçbir yer yoktu. Nereye gidersem gideyim, Sinclair bedenimi ele geçirecekti. Ve itaatsizliğimi kendi elimle ölmemi sağlayarak sonlandıracaktı. *Beni o karanlık çukura geri itecek ve bir daha asla yüzeye çıkamayacaktım.*

'Ettore ateşin diğer tarafından beni izledi. "Kusmayı
kesene kadar yahni yok," dedi.

"Güçsüzce güldüm. Ellerim bağlı olduğu için ağzımı silemiyordum. "Marka bu, değil mi? Bunu böyle yapıyor," dedim. "Beni bu şekilde kontrol ediyor." Ettore başını salladı.

"Ve onu durdurmanın hiçbir yolu yok." Bunu
yüksek sesle söyledim. "Tek bir yolu var," dedi
Ettore.

El durdu ve tekrar ona bakmaya başladı.

Cyprian onun hikâyesinden bir şeyler çıkarması gerektiğini fark etti. Ama çıkaramadı. "Anlamıyorum.

"Ettore onu durdurmanın bir yolu olduğunu söylemişti ve vardı da," dedi
El. Kütüğü havaya kaldırdı.

Sanki dağ onun etrafında kendini yeniden düzenliyordu. Kütüğe baktı ve kendini hastalıklı bir saflık içinde hissetti. Güneşin tadını çıkaran Ettore'a baktı.

'Bunu bana neden anlatıyorsun? Onun iyi bir adam olduğunu kanıtlamak
için mi?

'O iyi bir adam değil,' dedi. "Ama bana yardım etti. Omuz silkti, kendini itti. "Biz de sana yardım ediyoruz, her ne kadar Vekilharçlar hiçbirimiz için bir şey yapmamış olsalar da.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Yamaç sık ormanlıktı, zengin, verimli toprakları vardı, domuzların yüksek ağaçların köklerinde yer mantarı aradığı bir yerdi. Tepedeki gölgelik güneş ışığının çoğunu engelliyordu ve etrafındaki ağaçlar onu
manzara. Ormanın derin sessizliğini sadece kuş sesleri ve ayaklarının altındaki dalları ve yaprakları çatırdatan ayak sesleri bozuyordu. Will, köyden o kadar uzakta durmuştu ki, köyün gürültüsünden başka bir şey duymuyordu.
Hazırlıklar - diğerlerinin aramaya çıksalar bile onu bulamayacaklarını düşündüğü kadar uzak.

Will diz çökerek yaprakları nemli topraktan temizledi. Sonra, düşen bir dalın küt ucuyla kara toprağa bir ***S*** harfi çizdi.

İçgüdü; ya da hafıza. O sadece ne yapacağını biliyordu. Diğer şeyler zordu ama bu kolaydı. Yaşlı Vekilharç'ın sözlerini hatırladı. *Gözlerini kapat. Konsantre ol. Derinlerde bir yer ara.* Buna ihtiyacı yoktu. Konsantrasyona ya da ilahilere, hatta Howell'ın bileğinin yaralı derisine dokunmaya bile ihtiyacı yoktu. Sadece sembole ve uzanmaya ihtiyacı vardı.

Ne kadar kolay olduğunu hatırladı, eskiden olduğu gibi hatırladı.
kendini farklı bir dünyaya fırlattı. Bu kez Sinclair'in adamlarını arıyordu. Yakınlarda parlak bir nokta kümesi. *Orada.*
Kendisine en yakın olanı buldu, gözlerini açtı ve Sloane'un ofisinin içini gördü. *John Sloane'un içindeyim.* Olması gereken yer orası değildi. Bir nefes daha çekti ve daha da uzandı.

Kazının ötesinde ikinci bir küme, beş ya da altı nokta, karanlıkta yavaşça ilerliyordu. Aceleyle, en güçlü çekime sahip olanın içine girdi.

Sinclair'in adamlarını denizde bulmayı umarak gözlerini açtı ve tuz kokusunu ve ıslak odun seslerini bekleyerek bir nefes aldı. Ama bunun yerine, içinde durduğu ormanla aynı olan kayın ve selvi kokulu temiz dağ havasını kokladı. Ve ileriye baktığında gördüğü manzara onu üşüttü.

O yolu biliyordu, dağın yakınında, bir günlük mesafede.

Yakındı. Korkutucu derecede yakın. Karaya vardıklarında Civitavecchia günler önce. *Onlar olamaz, bu kadar yakın olamaz.* Terni'yi çoktan geçmişlerdi. Bir günlük yolculuk - bir hata mı yapmıştı? John Sloane'un kazıdaki adamlarından birinin cesedinin içinde miydi? Tepeler mi? Will döndü-

Arkasında parlak siyah bir araba, üç siyah köpeğin sancağı, bir kampta durmuş bir dizi araba ve üstü kapalı vagondan biri vardı. yol kenarı temizliği.

Midesi bulandı.

Sinclair'in kampı. Sinclair'in adamları, saraydan bir gün uzakta.

Onları durdurabilir miydi? Will kendine baktı. Yumuşak, yaşlı parmaklar ve pahalı bir ceketin koyu renk manşeti. Bir hizmetçinin ya da işçinin elleri değildi. Bu, sıcak İtalyan havasında bile boğucu bir ceket giyen yaşlı bir beyefendiydi. Kimdi bu adam? Will bir adım attı ve sendeledi ama Leclerc'e göre daha az sendeledi. Bu adam onun boyuna daha yakındı. Vücudu Kendini farklı bir şekilde tutuyordu; omuzları geriye doğru dik, kolları yanlarında gevşek ve başparmakları öne bakıyordu. Topallamıyordu.

Will, düşmediğinden emin olmak için ilk birkaç adımda bir elini arabanın üzerinde tuttu.

Sinclair'i yavaşlatmanın en kolay yolu vagonlardan birine ya da birkaçına sabotaj düzenlemek olacaktır. Hemen engelleme çalışmalarına başlamalıydı. Ama Sinclair'in kendisinin de burada olduğu düşüncesine engel olamıyordu.

Onu görmesi gerekiyordu. Bilmek zorundaydı... neye benzediğini, nasıl hareket ettiğini ve konuştuğunu. Sinclair'le yüzleşme fantezileri içinde yükseldi. *Oğlunu öldürdüm. İşini mahvettim. Adamlarını markalarla ele geçirdim.* En azından onu görmeliydi. O-

Will yavaşça ilerleyerek önce kampı kolaçan etti. James haklıydı: burada kamp kurmuş en az iki yüz elli adam vardı. dağınık kamp ateşlerinin etrafında rahat. Asker oldukları belliydi, silahlıydılar ve dinlenirken bile hâlâ tabanca taşıyorlardı. Ama asıl tehdit, Sinclair'in yanında getirdiği eski dünya gücüne sahip kadın ya da erkekler olacaktı. Will gözlerini titiz bir envanter çıkararak kampı geçiyor.

"Prescott?" dedi bir ses. "Burada gizlenerek ne halt ediyorsun?

Will döndü. *Simon*, diye düşündü şok içinde, neredeyse bir adım geri atıyordu.

Yaklaşan genç adam Simon'a o kadar benziyordu ki, sanki ona bakıyormuş

gibiydi.

ölülerin yüzüne.

"Özür dilerim," dedi Will ve sonra, "Sinclair Kontu'nu arıyordum.

"Babamı mı arıyorsunuz?" Garip bir bakışla karşılaştı. 'Bu sıcakta iyi misin Prescott? Biraz dengesiz görünüyorsun.

*Sinclair'*in *oğlu*, diye düşündü Will, bunu beyninde başka bir şok gibi yaşayarak. Simon'dan daha gençti ama aynı soluk tene ve koyu renk kıvırcık saçlara sahip olmasına rağmen daha gösterişli giyinmiş, züppe bir havası vardı.

Simon değil. Küçük oğlu. Phillip.

Tanrım, tıpkı Simon'a benziyordu, daha genç, daha ince ve daha yüksek kaşlı bir versiyonu. Her iki oğlunun da babalarına benzediğini varsaymak zorundaydı, yüz hatlarında Sinclair'in kusurlu damgası vardı.

Zihni birden fazla yöne koştu. Phillip'in tepkisine bakılırsa, Sinclair burada değildi. Ama neden? Sinclair neden oğlunu göndermiş ama kendisi Londra'da kalmıştı? Will'in bilmediği bir şey mi biliyordu? Will yeni bir tehlikenin keskin titreşimini, Sinclair'in planlarının her zaman düşündüğünden daha büyük olduğunu hissetti.

Aynı zamanda Phillip'e bakmaktan da kendini alamıyordu, sanki Sinclair'i onun içinde görebiliyor, yüzünün düzlemlerinden ya da saçının kesiminden kritik bir bilgi çıkarabiliyordu.

Will elini şakağına götürdü ve alaycı bir gülümseme sundu. "Evet, sanırım sıcaktan.

"Sana bu lanet ülkenin çok sıcak olduğunu söylemiştim," dedi Phillip. 'İnsanlar neden buraya geliyor anlamıyorum, bir fırının içine atlasalar daha iyi.

"Kendime gelmek için serin bir yer bulacağım. Will, yaşlı bir adamın eliyle yaptığı yelpaze hareketi olduğunu umduğu bir hareket yaptı.

"İyi şanslar," dedi Phillip, fazla iyimser olmadan.

Will en görkemli arabayı seçti. Tüm konvoyun uğruna duracağı tek araç buydu: bu nedenle sabotajının hedefi haline geldi. Dağa doğru ilerleyişlerini yavaşlatmak zorundaydı. Tamirciler çalışkan olsa bile birkaç saatten fazla bir arızaya neden olamazdı. Ama vagonla işi bittikten sonra ikmal vagonlarına yöneldi ve etkili olacağını bildiği başka aksaklıklara başladı.

İkmal vagonlarından ikincisinin etrafından dolanıyordu ki, keskin ve keskin bir ses onu mızrakladı.

Elizabeth, "Neden arabada kalmam gerektiğini anlamıyorum," diyordu. 'Eğer siz saraya gidiyorsanız, benim de gelmem gerekmez mi?

"Karanlık Saray'da güvende değilsin," diye yanıtladı ikinci bir ses. Will'in durmasına, dönüp bakmasına neden oldu, çünkü gördüğü şey gerçek olamazdı.

Elizabeth çim setin üzerinde oturuyordu, beyaz muslin elbisesi etrafına yayılmıştı. Elinde bir odun parçası tutuyor ve kaşlarını çatarak hiddetle ona bakıyordu.

Karşısında oturan kız- "*Katherine mi*?

Will şok olmuş bir halde fısıldadı.

Bu o olamaz. O olamaz. O ölmüştü. Beyaz, soğuk ve taş gibi hareketsiz bedeninin yanında saatlerce oturmuştu. Cansız bedeni bir kez bile nefes almamıştı. Yine de o altın sarısı saçlar ve olağanüstü profil kusursuzdu.

Öylece onlara baktı, iki kız kardeşin güneş ışığı altındaki gerçeküstü, pastoral sahnesini izledi. Sanki dile getirilmemiş bir dilek gerçekleşmiş ve zaman, kızların güvende olduğu bir ana geri sarılmış gibiydi. Karanlığı onlara dokunmuştu.

Yaşıyor. İlk şok ve şaşkınlık anından sonra, içinde garip, acı verici bir umut yükseldi. Belki de - belki de her şey yolundaydı, başından beri her şey yolundaydı. Onu öldürmemişti. Bowhill'de yanılmıştı ve Katherine kılıçtan kurtulmuştu. Olduğu yerde sabit durmuş, bakıyordu.

Şu anda onları izleyen bir röntgenci gibi hissediyordu, pencerenin önünde durup bir aileye bakan bir yetim gibi. Onların kardeşi değildi ve Bowhill'de her ne mucize olduysa, onu istemeyeceklerdi. Ama özlem oradaydı, şiddetle. Onları Prescott olarak selamlarsa kendisini tanımayacaklarını ve belki de onlarla oturup konuşabileceğini düşündü. Katherine onun ne olduğunu bilmeden önce ondan hoşlanmıştı.

Çimenli yamacın karşısında, Katherine yukarı baktı ve onu gördü.

Her şey bir anda olmuş gibiydi: göz göze geldiler ve kızın gözleri büyüdü; kız ayağa kalktı ve alışılmadık büyük bir adımla ona doğru geliyordu; aralarındaki mesafeyi kapatıyor ve sırtındaki kayıştan bir kılıç çekiyordu.

Soğuk, ilkel bir korku. Will kılıcı görür görmez geri adım attı. Ama o bir kılıç ustası değildi. Prescott'un bedenini bile pek iyi kontrol edemiyordu. Tökezledi, tıpkı kâbuslarında farklı bir eli bıçak tutuyordu. *Anne, hayır. Anne, benim. Anne. Anne.* Bir adım daha atınca, onun üzerine atladı.

"*Sen*," dedi Katherine.

Ve kılıcı onun vücudunda gezdirdi.

Acı midesinde hastalıklı bir şekilde patladı, ıslak ve kanlı bir hücum onu yere sürükledi ve havasını söndürdü. Elleri yarasını kavramaya çalıştı ve bağırsaklarındaki kılıcı kesmeye başladı.

Elizabeth'in çığlıklarının farkında bile değildi. "Ne yapıyorsun? Bu Prescott! Bu Prescott!'

Katherine onun üzerine eğilmişti, dizi karnına saplanmıştı, yüzü adamın kanıyla kaplıydı ve nefretle iki büklüm olmuştu.

"Sana yapacağım şey bu," dedi Katherine eski dilde. "Tekrar tekrar, içinde yaşadığın her alt tabakadan insan ölene kadar. Sesi yeni bir ritimle sertleşmişti; gözleri soğuk bir şekilde ona bakıyordu. 'Seni öldürecek kişi ben olacağım. Bunu bilmeni istiyorum. Elleri kabzanın üzerinde sıkılaştı.

'Benim, Visander, Kraliçe'nin Şampiyonu olduğumu bilmeni istiyorum. Ve ölümün benim elimde böyle hissedilecek.'

Ve kılıcı onun bağırsaklarına sapladı.

Kan içinde boğuldu. Yaşlı bir adamın bedeninde bir çocuktu. Dehşet ve kesik kesik acıyla birlikte başını kaldırdı.

Katherine'in nefret dolu gözlerinden kendisine bakan bir adam gördü. Katherine'in bedeninde bir adam. Bu Katherine değildi. Onun içinde başka biri yaşıyordu. Eski dünyadan onu öldürmek için gönderilmiş bir savaşçı.

Will yamaçta soluk soluğa uyandı. Yuvarlandı ve karnını tuttu, bağırsaklarında olmayan bir delik vardı. Vücudu sağlamdı, ıslaktı, Korkunç yara gitmişti. Yine de tüm vücudu onun etrafında kıvrılmış, sanki hâlâ oluyormuş gibi hissediyordu. O ölmüştü, o ölmüştü, o-

Yamaçta tek başına başını kaldırdı ve toprağa kazıdığı sembolü, ***S'***yi gördü, şimdi toprağa damga vurmuş gibi yerine oturmuştu.

Will, "Beyaz ölümün ne olduğunu biliyorum," dedi.

Will hâlâ bıçaklanmış gibi hissediyor, kendi bedeninde kıpırdayamıyordu. Ellerini karnına, ezildiği yere bastırmamak için kendini zor tuttu.

Kendini nerede olduğuna ve öğrendiklerine odaklanmaya zorlamak zorundaydı; ormanın zemininde soluk soluğa ve ne yapacağını bilemez halde yatarken öğrendiği tek bilgiye.

Diğerleri osteria'daki uzun ahşap masalardan birinin etrafında toplanmıştı. James sırtını duvara dayamış yayılmış bir şekilde otururken, Grace ve Cyprian iki nöbetçi gibi duruyorlardı. En azından henüz Kettering ya da Ettore ile yüzleşmek istemediği için önce onları çağırmıştı.

"Will, iyi misin?

Saatler sonraydı. Ormanda, ağırlığını bir ağaç gövdesine yaslayarak, kendini dengesiz bir şekilde yukarı iterek saatler harcadı. Bir ağaçtan diğerine geçerek köye geri dönmüştü.

Grace ona, salonun saldırıya uğradığı geceden daha büyük bir endişeyle bakıyordu. Nasıl göründüğünü ancak hayal edebiliyordu. *Ölüm* kelimesi, tekrarlanan bıçaklanma hissiyle birlikte zihnine girdi.

Düşüncelerini zorladı. Bu çok önemliydi.

'Tahliye etmemiz gerekiyor. Herkesi köyden çıkarmalıyız. Burada kalıp onlarla savaşamayız. Kimsenin kazıya yaklaşmasına izin veremeyiz. Onları mümkün olduğunca uzağa götürmeliyiz.

"Sen neden bahsediyorsun? Cyprian'ın gözleri kocaman açılmıştı.

Katherine'i görmeden duramıyordu. Katherine'in yüzü ve gözlerinden bakan başka biri. Onun hayatta olmasını o kadar çok istemişti ki. Hâlâ o bedenin içinde bir yerlerde olmasını o kadar çok istemişti ki. Ama Ekthalion'un üzerindeki yazıyı düşünmeden edemedi. *Kılıcı kim kullanır Şampiyon olur.*

"Ölüler ordusu... bu sadece savaşçılardan oluşan bir ordu değil," dedi Will. "Bu, insanları ele geçiren bir ordu.

Katherine... yüzü aynıydı ama hareketleri, hatta duruşu bile farklıydı. Ve ifadesi... nefret doluydu, taze bir nefret, gözlerini eski dünyada kapatıp bu dünyada açan bir savaşçı. *Ben Visander, Kraliçe'nin Şampiyonu. Ve işte böyle*
Ölümün benim ellerimdeymiş gibi hissediyorsun.

'Ordunun nasıl bir şekil alacağını sormuştunuz. İşte bu: eski dünyadan gelen insanlar sadece Yeniden Doğanlar değil. Geri dönmenin başka bir yolu daha var. Başka birinin bedenine dönüşebilirsiniz.

Söylediklerini anlayan diğerlerinin şaşkın bakışlarını gördü.

"Bir Yeniden Doğan değil," dedi. "Bir Dönüşçü.

"Gerçek bir sahiplenmeden bahsediyorsun," dedi James.

Will başını salladı. "Beyaz ölüm. Bu ilk işaret... Geçmişte ölen biri, şimdiki zamandaki birinin bedenine geri dönüyor.

Saatlerce Katherine'in yanında kalmış ve hiçbir yaşam belirtisi görmemişti. Bir rüyadan uyanır gibi dik oturmamıştı. Sadece ölmüştü; beyaz taş gibi mermerleşmişti. Nathaniel'in üç gündür kayıp olan ve öldüğü sanılan Yüksek Vekilharç Ouxanas'la ilgili hikâyesini hatırladı. Ta ki değişmiş olarak geri gelene kadar.

Will, "Geri Dönen kısa bir süre için uykuda olmalı," dedi. 'Belki de bedene alışmaya çalışıyorlar. Ve sonra uyanırlar.

Beyaz ölüm bir tür büyülü kış uykusu gibi görünüyordu; derinin taşa dönüşmesi, Geri Dönen ortaya çıkmaya hazır olana kadar bir yumurta kabuğu ya da krizalit gibi bir koruma biçimiydi.

"Burada değil," dedi Grace. "Yerel halk cesetleri yakıyor.

Vekilharçlar da öyle. Eski yöntemlere, korkunç bir bilgiden doğan kültürel bir uygulamaya ani bir ağırlık kazandırdı: Ölüler geri dönebilirdi. Ancak
bir kap olmadan. Cesedi yak ve Döneni öldür. Kaç Geri Dönen bu şekilde ölmüştü? Kaç kişi yeni dünyada gözlerini açtığında kendini diri diri yanarken bulmuştu?

Ama Katherine yakılmamıştı. Bir tabutun içine gömülmüştü. Onun yeraltında gözlerini açtığını hayal etti. Küçük, karanlık bir alana hapsolmuştu. Kendine zorla onun Katherine olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Tanrım, onu geride bırakmıştı ve o şey onun bedeninde uyanmıştı.

'Eğer o ordu serbest bırakılırsa, bir ölüm dalgası olacak, yüzlerce insan ölecek.
Binlerce insan beyaz ölüme yenik düşecek ve ayağa kalktıklarında Geri Dönenler olacaklar. Onun ordusu olacaklar. Geçmiş, bugünü ele geçirmek için burada olacak.

Sinclair'in kendisinin neden burada olmadığını açıklıyordu. Onun yerine neden oğlunu göndermişti, hem çok fazla güç hem de çok fazla risk vardı.

Eski dünya geri geliyor gibiydi, tıpkı Katherine'in içindeki Geri Dönen'in geri geldiği gibi: onun için.

Cyprian'ın yüzü bembeyazdı. "Emin misiniz?

Cevap veren James oldu. 'Mantıklı, değil mi? Yeniden Doğmak risklidir. Doğmuşsun. Bir çocuksun. Kim olduğunu hatırlamıyorsun. Ve savunmasızsın. Yalnızsınız. Bakın bu köydeki çocuklara ne oldu,' dedi James. "*Bak bana ne oldu*" demedi. "Bu şekilde kim olduklarını bilerek yetişkin bir bedene geri dönüyorlar.

Başka neler öğrenerek geri döneceklerini düşündüklerini söylememişlerdi. Karanlık Kral onlara talimat vermiş miydi? Onun planlarını mı uygulayacaklardı? Will, selefinin emirleriyle bu kadar doğrudan yüzleşeceği düşüncesiyle ürperdi; onunla yüzyıllarca uzaktan savaşmak zaten çok pahalıya mal olmuştu.

"O zaman ne yapacağız? Cyprian diğerleri adına konuştu. 'Bizi ele geçirebilecek bir orduyla savaşamayız.

Kapı aralığından tanıdık bir ses, "Bahse var mısın?" dedi.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÜÇ HIZLI adımda Will kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı ve Violet gözlerini kapatıp onun kendisine karşı sıcak ve gerçek olduğunu, olmayacağından korktuğu kadar canlı olduğunu hissetti.

"Bizi buldun," dedi Will ve ona daha sıkı sarıldı.

Onu görmek çok güzeldi. Herkesi görmek çok güzeldi. Violet sonunda geri çekildi, gözlerini sildi ve Will'in omzuna bir yumruk attı. Gülümsemesi patlak verdi; onu çok özlemişti.

Ayrı kaldıkları haftalarda boyu uzamıştı ve siyah saçları biraz daha uzamıştı - sadece kesimi için fazla uzun olacak kadar.
Ama adını koyamadığı başka bir değişiklik daha vardı, adamın duruşunda bir farklılık. Bu ona Salon'daki katliamdan sonra komutayı ele alma şeklini hatırlattı: sanki bir liderin içgüdülerine sahipti ve onları saklamıyordu.

Etrafına baktığında Grace ve Cyprian'ı gördü ve Cyprian da onu şaşırtacak kadar farklı görünüyordu. Hâlâ oyulmuş mermer kadar yakışıklıydı ama heykeldeki sertlik gitmiş, sanki biraz daha dünyadan biriymiş gibiydi. Sonra hiç beklemediği bir şey yaptı. Will'i izleyerek içeri girdi ve ona öyle bir sarıldı ki, garip bir şekilde nefessiz kaldığını hissetti.

"Cyprian," dedi şaşkınlıkla ve kendini ona sarılırken buldu ve bu onu da şaşırttı, sanki o fark etmeden ikisi de değişmişti. Onun kollarını isteyerek kendisine dolayacağını hiç düşünmemişti.

Cyprian her zamanki açık sözlülüğüyle, 'Gücünüzden şüphe etmedim,' dedi, 'ama sık sık aklıma geliyordunuz ve burada olmanıza sevindim.

Yanakları biraz kızarmıştı. Violet, Will ve diğerlerinin onlara baktığını düşünmemeye çalıştı. "Ben de öyle," dedi Grace sıcak bir selamla.

"Seni alabilirim ya da bırakabilirim," diye bir ses duyuldu ve James St Clair'i görmek için geri çekildi.

James'teki farklılıklar onu daha da tedirgin ediyordu, hâlâ şık giysiler içinde genç bir aristokrattı ama yakından bakınca biraz buruşuktu, sanki aynı ceketi bir öğle yemeğinden daha fazla giymiş gibiydi. Yanılıyor muydu, yoksa adam biraz daha az korunaklı mı görünüyordu? Hayır, daha az değil, ama
daha rahattı. Duvara karşı kayıtsızca eğilmesi tam olarak
hatırlıyordu ama artık bir yabancı gibi görünmüyordu. Diğerleriyle geçirdiği zaman onu onlardan biri yapmıştı ve bu onu rahatsız ediyordu.

Bir an için tek düşünebildiği Marcus'un sözleriydi: *O kurtarılamaz. Eğer onu öldürmezsek hepimizi öldürecek.*

"Ne oldu? Will söylüyordu. "Calais'de esir tutulduğunuz doğru mu?

Violet düşüncelerinden sıyrıldı ve çantasını yakındaki bir sandalyeye bıraktı. "Hepinizin görmesi gereken bir şey var.

James'in de hazır bulunmasıyla Marcus'un günlüğünü geri aldı ve çantasından Fransızca ve Latince çizimler ve notlar içeren bir tomar kâğıt çıkardı. Diğerleri gördükleri karşısında şok içinde irkildiler.

Kuklasında bile korkunç bir varlığı vardı, sanki resimden çıkıp dünyaya adım atabilirmiş gibi. Dağdan fışkıran karanlığı aşmış, elinde tuttuğu asasıyla açıkça ona hükmediyordu.
Siyah gölge boynuzları miğferinden kıvrılıyordu ve içinde... Violet'in gözleri siyah miğferin içinde gözlerinin olacağı karanlık boşluğa sabitlendi. Ressam sadece siyah bir boşluk çizmişti. Miğferi çıkarırsa, yüzünün yok edici görüntüsü ne olacaktı?

"Bu o," dedi James hastalıklı bir sesle.

"Orijinal değil," dedi Grace. 'Kopyalanmış. Muhtemelen ilk çizildiğinden bu yana yüzlerce kez. Resme hangi hataların eklenmiş olabileceğini bilmiyoruz.

"Bu o," dedi James tekrar.

Bu daha da korkutucuydu, Karanlık Kral'ın James üzerindeki gücünü solmuş bir kopyada bile muhafaza etmesi. Sinclair'i düşündü, birçok kez seyreltilmiş versiyonunu. Marcus'un sözleri tekrar aklına geldi. *James, Karanlık Kral'ın tahtında onun yanında oturmaktan başka bir şey istemiyordu.* James'i çağıran Sinclair'in soyu muydu? diye merak etti. Karanlık tarafından mı çekiliyordu? Sinclair'i bu yüzden mi aramıştı? Hall?

"Sinclair'in neyin peşinde olduğunu öğrendim. Violet kâğıtları biraz daha açtı ve onlardan ve Leclerc'ten öğrendiklerini anlattı. "Calais'nin dışında, Gauthier'in eski aile şatosunda tutuluyordum. Gauthier'in ailesi sadece Yaka'ya takıntılı değildi. Aradıkları başka bir şey daha vardı... Karanlık Kral'ın asası; ona *potestas* diyorlardı.
tenebris.'

Grace, "Karanlığın gücü." dedi. Sonra parmağını resmin üzerinde gezdirerek, 'Ya da burada, *potestas imperium*, hükmetme gücü,' dedi. Violet'e baktı. "Asa mı? Çizimde, koyu çizgiler asayı aşağıdaki sürüye bağlıyordu.

Violet başını salladı. "Asa," dedi. 'Ordulara komuta ediyor ve sarayın içinde. Tahtın altında. Adı verilen bir yerde-'

"Oubliette," dedi Will.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Bu isim onu rahatsız etmişti ama diğerlerinin de Will'in yüzündeki acımasız onay ifadesini yinelediğini görmek daha da rahatsız ediciydi. "Sen de oradaydın," diye fark etti.

"Eskiden bir hapishaneydi," dedi Will. "Şimdi ise Karanlık Kral'ın uyanmaya hazır ordusuna ev sahipliği yapıyor.

Gauthier'in koleksiyonunda gördüğü birkaç ordu görüntüsü dehşet vericiydi. Bir nefes aldı. "Gauthier ailesi bu asanın aynı yerde tutulduğuna inanıyordu.

"Peki Sinclair bunu biliyor mu?" dedi

James. Violet başını salladı.

"Elbette biliyor," dedi Will. 'Orduyu toplamak için asayı kullanacak. Ve sanki Karanlık Kral'mış gibi onlara komuta edecek.

"Bunu yapmasına izin veremeyiz," dedi Violet. 'Bu ülkedeki herkesin bedenine sahip olacaklar.

Will, "Ona ondan önce ulaşırız," dedi. "Ve bunu orduları sonsuza dek durdurmak için kullanacağız.

"Oraya geri dönmeyi mi kastediyorsun?" dedi James. Ve sonra, 'Çukurda kimse büyü kullanamaz. Sinclair ile eşit seviyede oluruz.

"Ondan önce davranmak için bir neden daha.

Will, sanki mesele çözülmüş gibi kesin bir ifadeyle konuştu. Onun ne bildiğini bilmiyordu. Gauthier ailesinin boğuştuğu korkunç muamma. Asayı asla kendilerinin bulmamalarının nedenini.

Sinclair'in Marcus'u yakalamasının ve dönüşmesini beklemesinin nedeni.

Violet başını salladı. 'Sadece Karanlık'tan bir yaratık ona yaklaşabilir. Başka herkes öldürülecek. Bu yüzden Aydınlık güçleri Karanlık Kralı öldürdüklerinde onu yok etmediler. Yaklaşamadılar.'

Will'in, *Sealgair*'i parçalayan ve denizcilerini içten dışa çürüten Karanlık Kral'ın kanının tek bir damlasının aşındırıcı gücünü hatırladığını biliyordu. Gücünün kaynağı daha ne kadar kötü olabilirdi?

"Vekilharçlar onu korumak zorunda kaldılar," dedi Cyprian yavaşça. 'Onu yok edecek kadar yaklaşamadılar, bu yüzden tek yapabildikleri nesiller boyunca onu izlemek oldu. Yalnız bırakılamayacak kadar tehlikeliydi.

'Kupa gibi,' dedi Grace.

"Tasma gibi," dedi James kaşlarını çatarak.

'Ve ordu uyandığında, yapabilecekleri tek şey sarayı dağın altına gömmek ve asla bulunmamasını ummaktı. Nathaniel'in bize söylediği buydu. Cyprian kaşlarını çatıyordu.

'Geçmişi gömemezsin,' dedi Will.

O haklıydı. Geçmiş her zaman şimdiki zamana sızardı. Kendi geçmişinin ona baskı yaptığını hissetti: asla düşünmesine izin vermediği bir ülke, yüzleşmek istemediği bir dizi erken anı.

Violet, 'Öyleyse... bizim de kendimize ait bir Karanlık yaratığa ihtiyacımız var,' dedi. "James," dedi Cyprian.

"Oh, çok teşekkürler," dedi James.

"Hayır. Will korumacı bir tavırla öne çıktı. 'Ölebilir, bunu riske atamam. Karanlık Kral'a hizmet etmeden önce Aydınlık'tandı. Violet, Will'in Salon'da James'in üzerinde titizlikle durduğunu hatırladı. Will, "Ayrıca, geçidi açmak için James'e ihtiyacımız var," dediğinde, Violet bu konuda yorum yapmak için ağzını açtı.

"Ne? James'in kafası döndü. "*Kapı* mı?" dedi Violet.

'Yerel halkı buradan çıkarmamız gerekiyor. Bu değişmedi. Ordunun bu kasabalara girip insanları ele geçirmesine izin veremeyiz. Bunu yapmak zorundayız.

Köyü boşaltın. Sadece köyü değil. Kazıyı da. Çevredeki kırsal alanı da. O ordudaki askerler buldukları ilk insanları ele geçirecekler.

Bölgeyi boşaltmak mı? Bu mümkün görünmüyordu. İnsanları uyardıkları tehlikelerin gerçek olduğuna ikna edebilirlerse bile bu büyük bir seferberlik olurdu.

Ve bunun altında daha karanlık bir düşünce yatıyordu. *Buna biz de dahiliz. Ordu bizi de ele geçirebilir.*

"Ettore," dedi Grace. "Ne?

Violet ona döndü.

"O Karanlık'ın bir yaratığı," dedi Grace. 'Ya da bir tanesine ev sahipliği yapıyor. Onun bir
Gölge. Hayatına mal olmadan Karanlık Kral'ın asasına ulaşabilir.

Bunu bir yeniçeri bildirisinin sakinliğiyle söyledi. Violet'la değil de Will'le konuşuyordu, sanki buraya geldiklerinden beri bu tür pek çok konuşmayı paylaşmışlardı.

Will, "Sadece Ettore ile birlikte olacakları durdurabilirsiniz," dedi.

Grace, "Gölgesinin onu beyaz ölüme karşı da bağışık kıldığını tahmin ediyorum," dedi.

"Nedenmiş o?" dedi Violet.

Cevap veren Will oldu. "Çünkü onu zaten bir gölge ele geçirmiş. Violet, Will'in sözleri karşısında ürperdi. "En azından, bir Geri Dönen'in kendisini ele geçirmesi için gölgesiyle savaşması gerekir. Bir Geri Dönen'in bir gölge ile savaştığı görüntüsü
bir Steward'a sahip olmak için gölge sinir bozucuydu. İki parazit bir ev sahibi için savaşıyor.

"*Ettore*'a Karanlık ordulara komuta etme yetkisi vermiyoruz," dedi Cyprian ve Violet bir an için Will'in yüzünde de bu fikre karşı bir hoşnutsuzluk ifadesi gördüğünü sandı. 'O bir paralı asker ve sarhoş. Ona güvenilmez.

'Yaşlı Vekilharç bizi buraya onu bulmamız için göndermedi mi? Ona güvenmemiz gerekmez mi?

"Görevimizde bize liderlik etmesi için mi?"
dedi Grace.

Violet tekrar Will'e baktığında, yüz ifadesi artık okunamıyordu. Bazen başkalarıyla birlikte yürürken takındığı o rahat ve hoşgörülü tavrı takınmıştı.

Haklısın der gibi, 'Ettore ile konuşuyoruz' dedi.

"Asla olmaz," dedi Ettore. Ayaklarını masanın üzerine koydu.

Koyu renk saçlı, gözlerinde eğlenen, alaycı bir parıltıyla Ettore oturuyordu.

Dışarıda bir fıçının üzerinde alkol içiyordu. Neredeyse sakal sayılabilecek kadar kirli sakalı vardı ve saçları bir yıldır kesilmemiş gibiydi. Violet'in dağ yollarında kaçtığı haydutlardan biri gibi giyinmişti; lekeli deriler ve kirli bir gömlek giymişti, gövdesinin ağır kasları yarı açıktı ve şimdi yayılmış bir şekilde rahattı. Ve ona ne yaptıklarını söylediklerinde
biliyordu, sadece homurdandı.

Grace kaşlarını çattı, sanki bu planının bir parçası değilmiş gibi. "Olmaz" da ne demek?

'Yani beni öldürebilecek karanlık bir nesneyi almak için oraya gitmem mümkün değil. Böyle bir şey olmayacak.'

Ettore'nin hayatta kalan son Vekilharç olduğunu öğrenen Violet, onu Adalet'in İtalyan versiyonu gibi hayal etmişti ama Ettore hiç de öyle biri değildi. Violet onu izlerken, Ettore matarasını tekrar kaldırdı, içkiyi ağzında gezdirdi, sonra kasıtlı olarak yuttu. İçkinin kokusu altı adım öteden ona ulaşacak kadar güçlüydü. Açıkça söylüyordu: işimiz bitti.

"Bizi sana Yaşlı Vekilharç gönderdi," dedi Cyprian. "Bize sizin de bir rolünüz olduğunu söyledi.

"Yaşlı Vekilharç benim için hiçbir şey yapmadı, evlat. Ettore omuz silkti. "İçinde bir gölge var," dedi Cyprian. 'Karanlık bir güç hayatınızı kısaltacak. Beyazlarınızı aldığınızda bu fedakarlığı yaptınız. Bunun bir anlamı olsun istemez misin?'

Ettore ona baktı, ağzı buruşmuştu. 'Bir anlamı mı var? Sence bir anlamı var mı? Kupadan içtim, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu Diğerleri gibi benim de kazıklandığım anlamına geliyor. Bir gün bir gölge, içi boş bir katil, sonsuza dek Karanlık'ın akılsız bir hizmetkârı olacağım anlamına geliyor. O zamana kadar hayatımı yaşayacağım. Elimde ne kadar az kaldıysa.'

Cyprianus, "O zaman bunu adamların için yap," dedi.

"Adamlarım ve ben güzel çocukla birlikte kapıdan çıkmaya gidiyoruz. Ettore başparmağıyla James'i gösterdi.

"İnanç Sıçraması," dedi Cyprian.

Violet bu isme aşina değildi. Dikkati Ettore'da kaldı. Yüzünde tuhaf, yarı alaycı bir ifadeyle Cyprian'a bakıyordu. İkisi birbirinden daha farklı olamazdı. Ettore'un Cyprian'da kendisinin geçmişteki bir versiyonunu görüp görmediğini merak etti. Bir zamanlar inanmış olmalıydı, yoksa Kupa'dan asla içmezdi.

Cyprian kaşlarını çatarken Ettore, "Bir kapıya inanmak, komiserlere inanmaktan daha iyidir," dedi.

Will, 'Bize yardım etmen için seni zorlayamayız,' dedi.

"Doğru, yapamazsın," dedi Ettore, küçük bir kadeh kaldırarak.

Onu meydanda içerken bıraktılar ve tentenin gölgesine dönerek onsuz ilerlemenin bir yolunu bulmaya çalıştılar. Grace sanki anlayamıyormuş gibi, "Yaşlı Vekilharç'ın yanılması hiç hoş değil," dedi. 'Belki de Ettore henüz bilmediğimiz başka bir rolü var.'

"Ya da belki de sadece bir bittir," dedi Violet.

Cyprian, "Onu bir bakışta kavradınız," dedi.

Will'e doğru baktı. Ettore'la konuşmayı önerdiği zamanki rahat tavrını takınmıştı - Ettore'un onlara yardım etmeyi reddetmesinden dolayı hiç endişelenmiş ya da dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. Bunu ya da buna benzer bir şeyi bekliyordu.

'Hiçbir şey değişmedi,' dedi Will. 'İlk görevimiz dağı boşaltmak ve Sinclair'in saraya ulaşmasını engellemek. James, sen gidenler için kapıyı açacaksın, biz de Sinclair'in yolunu kesip buraya gelmeden onu durduracağız.

Mağarayı andıran taş osteria, Gauthier'in malikânesinin altında tutulduğu mahzene hiç benzemiyordu. Aynı kemerli tavana ve hatta kendine has fıçılara sahipti. Yerlilerin oturup yemek yediği kafesli masalar boştu ve bu garip bir şekilde uğursuz bir alamet gibi hissettiriyordu. Yakında köy boşalacaktı. Bölge boşalacaktı. Öyle ya da böyle.

"Özür dilerim," dedi Will. "Orada olmalıydım.

"Başardım," dedi ona başını sallayarak. "Ben buradayım.

"Sen benim için geldin; ben de senin için gelmeliydim. O hep böyleydi, diye düşündü. Sanki ona yardım etmek için dünyayı ve cenneti yerinden oynatacakmış gibi.

'Gerek yok, kaçmak kolaydı' dedi. Ve ona bir sırıtış fırlattı.

Will ona kendi gülümsemesiyle karşılık verdi ama gözlerinde kısa bir süre için başka bir şey vardı.

Doğrusu, ona zamanında geri dönemeyeceği için ne kadar korktuğunu söylemek istiyordu. Ona Bayan Duval'ın kalıp eğitimini tamamlaması gerektiği yönündeki uyarısını anlatmak istiyordu. Ona Marcus'un günlüğünü anlatmak istedi. Ona annesi hakkında öğrendiklerini anlatmak istiyordu.

Vekilharç Salonu'ndaki gecelerini, birbirlerinin yataklarına yayılıp günleriyle ilgili hikâyeler anlatmalarını özlemişti.

Benim ailemi de öldürdü. Doğru zaman değildi, burada savaşın arifesinde. Bunların ne kadarının doğru olduğundan bile emin değildi. Bayan Duval'ın ona anlattıklarının bazı bölümlerine -Tom'la, kaderiyle ilgili bölümlere- hâlâ inanmak istemiyordu. Geri kalanına gelince-

-annesi-

İngiltere'ye gelmeden önceki hayatı her zaman dikkatle boş bıraktığı bir alan olmuştu. Ne zaman ailesinden biri onun hakkında konuşsa

Hindistan'da kaşlarını çatar, ayaklarına bakar ya da odayı terk ederdi. Şimdi o boş alan, hatırlayamadığı anıların ve nasıl adlandıracağını bilemediği yoğun duyguların değişken titreşimleriyle canlanıyordu.

Onun yerine Ekthalion'u çıkardı.

Will'in gözleri ona sabitlendi. Karanlık Kral'ı öldürmek için dövülmüş olan kılıcın rahatsız edici bir varlığı vardı. Karanlık Kral'ın kanından arındırılmıştı ama yine de ölümcül bir amaç yayıyordu. Violet kılıcın ağırlığını ellerinde hissetti.

'Rassalon'un hikâyesinde bana anlatılandan daha fazlası var,' dedi. 'Bayan Duval onun gerçek bir Aslan olduğunu söyledi. Son gerçek Aslan. Gerçek bir Aslan'ın dağın altındakilerle savaşabileceğini söyledi. Violet başını kaldırıp Will'e baktı. "Rassalon'un kalkanının gölgelerle savaşabildiğini biliyoruz. Bence dağın altındakilerle birlikte savaşmamızın bir yolu var, Aslan ve Leydi. Ben kalkanla, sen de bununla. Kılıcı ona doğru uzattı.

Will'in gözleri çok koyu ve genişti ve bir an için merhamet dilenir gibi oldu, daha önce onda hiç görmediği perili bir ifadeydi bu. Fakat yüz ifadesi değişti. Adamın sanki bir şeye karar veriyormuş gibi titrek bir nefes alıp verdiğini gördü. Sonra yaklaştı ve elini Ekthalion'un gümüş uzunluğu boyunca gezdirdi. Ona doğru baktı.

'Kılıç sende kalmalı,' dedi. 'Ben

şampiyon değilim,' dedi kadın.

"Bundan emin misin?" diye sordu ona alaycı bir gülümsemeyle.

'Bunun bir anlamı var,' dedi. "Ve o kişi ben değilim. Adam bakışlarını onun üzerinde sabit tuttu.

"Bu konuda güvendiğim tek kişi sensin," dedi Will. "Doğru olanı yapacağını bildiğim kişi.

Ekthalion'u kaldırdı ve ışığa tuttu. Gümüş uzunluğu boyunca parıldıyordu. "Umarım onu hiç kullanmak zorunda kalmam.

'Ben de,' dedi Will.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güneş batmaya başlarken WILL son turlarını attı.

Artık hazırlıklar savaşmak için değil, tahliye için yapılıyordu. Eşyalar toplanıp eşeklere yükleniyor, aksi takdirde çok yavaş hareket edecek olan yaşlılar için derme çatma kızaklar bir araya getiriliyordu. Will, inatla evlerinde kalmaya kararlı, gözü kara ya da başına geleceklere inanamayan direnişçileri düşünmemeye çalışıyordu. Artık ilerlemenin tek bir yolu vardı. Tahliye edilenler kapıya yönelecek, daha küçük bir kuvvet de Sinclair'in konvoyunu saraya ulaşamadan durdurmak için saldırıya geçecekti.

Küçük bir grubu yöneten Rosati'ye, 'Eski yöntemleri biliyorsun,' dedi ve dağda kimi takip etmeleri gerektiğini söyledi. 'Herhangi birini yak
beyaz ölümden ölmüş cesetler bulursunuz. Ama yakınınızda düşmeye başlayan adamlar görürseniz-'

"Ya düştüklerini
görürsek?" "Kaçın," dedi
Will.

Rosati başıyla onayladı. Will, osteria'nın dışında, bir grup haydudun oturup son içkilerini yudumladığı bir fıçı kümesine doğru ilerledi.

"Harcayamayacak kadar yaşlanana kadar yetecek kadar ganimetimiz olacak," dediğini duydu birinin. "Şarap dolu bir mahzeni olan bir ev satın alacağım," dedi bir başkası.

"Babama yeni bir takım elbise alacağım," dedi üçüncü bir kişi.

İçine acı veren bir his yerleşti. 'Kapı açıldığında, hala Salon'u koruyan garnizonlar gafil avlanacak. Haydutlar durdu ve ona baktı. 'Onları hızlıca halledin ve istediğiniz ganimete sahip olun. Bir salon dolusu.

"Umarım paranızdan fazla yaşamazsınız. İlk haydut ona bir kadeh kaldırdı.

Cyprian'ın on iki atlının sonuncusunu da civardaki kasaba ve köyleri uyarmak üzere gönderdiğini gördü. Bölgenin mümkün olduğunca büyük bir kısmının temizlenmesi gerekiyordu. Elçi ve adam bulma işini Will yapmıştı.

ve yakın kasabalarda akrabaları ya da arkadaşları olan ve uyarıda bulunduklarında en azından inanılma şansı olan kadınlar.

Kendisini takip eden Cyprian'a söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki Salon'a döndüğünden beri emirleri yerine getiriyordu. Cyprian'ın korunaklı, sert bir acemiden, dış dünyaya uyum sağlamak için elinden geleni yapan sadık bir teğmene dönüşmesini izlemişti. Cyprian görevine, daha büyük bir görevin sözüne bağlıydı ve Will bu yüzden ona hayranlık duyuyordu. Ama Cyprian dönüp onu gördüğünde, Will sadece pratik şeylerden söz ediyordu.

'Sinclair'in arabalarına yaklaşmak çok tehlikeli olacaktır. Onu kimin ya da neyin koruduğunu bilmiyoruz. Saldırımız menzilli olmak zorunda.'

"Tabancalarımız, tüfeklerimiz ve yaylarımız var," dedi Cyprian. "Ve ben iyi bir nişancıyım.

"Dur tahmin edeyim," dedi Will. "Acemiler arasındaki en iyi okçu.

"Evet.

Övünme değil. Sadece bir gerçeğin ifadesi, herhangi bir öz farkındalık olmadan

kulağa ne kadar kibirli gelebilirdi. Hâlâ her sabah Steward egzersizlerini yapan, zarif ve yalnız bir figür olan Cyprian'a çok benziyordu.

Will, içinde yine o acı hissiyle, 'Değişme,' dedi.

Grace erzakların taşınmasına nezaret ediyordu: kızaklar, eşekler, yükler ve dünya malı yığınları. Yarın, haydutlar

James ve köylüleri kapıya götürdükten sonra Cyprian ve diğerleriyle birlikte Sinclair'e karşı savaşa katılacaktı.

Will ona, 'Eğer bana bir şey olursa, sorumluluğu sen almalısın,' dedi. 'Onlara liderlik etmelisin ve Sinclair'e karşı savaşı kazanamazlarsa, onları dışarı çıkarmalısın.

"Ben," dedi Grace.

"Doğru.

Sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi uzun uzun baktı. Adam ona sabit bir şekilde baktı.

Ama tek söylediği 'Tamam' oldu.

Bu iş bittikten sonra, iki yanında gri taş binaların kümelendiği dar Arnavut kaldırımlı yolda yürüdü.

dik tepeden kasabaya bakan yıkık dökük kuleye kadar uzanıyordu.

James onu izliyordu, sarı saçları gün batımının son ışıklarında parlıyordu.

James'in tek görevi enerjisini korumaktı, böylece yarın

kapı. Bir taş yığınına yaslanmıştı, kasaba önünde uzanıyordu. Onları birbirine bağlayan karmakarışık bağlar parlak bir tel gibi gerilmişti.

Güzelliğinde imkânsız bir şey vardı. Sanki dünyadan kayıp giden ışığın bir parçasıymış gibi gün batımına uyuyordu. Will*, "Sen gidersen topraklar soğuk ve karanlık olur,"* diye düşündü. Onu şimdi gören Will, James'in geçmiş hayatında istediği her şey olduğu ve bu hayatında asla sahip olamayacağı bilgisiyle sonsuza dek kaybolduğunu hissetti. James arkasına yaslandı ve
ona, Anharion'un Sarcean'a ilk bakışındaki aynı sıcaklıkla baktı.

"Beni de götür," dedi James. "Sinclair'le savaşmak için beni de yanında götür.

Will, James'in aşağıdaki köydeki grupların her biriyle konuşurken onu bu açıdan izlediğini fark etti. Ama James bile anlamamıştı.

Will sesini rahat tuttu. "Sana kapıda ihtiyacımız var.

"Sizi kapıda koruyamam.

Sıcaklık. Sıcak güneş ışığında boğulmak gibi. Bunu bu kadar çok istediği için kendini bencil hissediyordu, o altın ışığın küçük bir pınarıyla, 'Benim için endişeleniyorsun,' derken bile onu sahte bahanelerle aldığı için.

James kaşlarını çattı ve inkâr etmedi. 'I-'

"Olmana gerek yok," dedi Will. "Her şeyi durduracağım. "Her zaman çok eminsin.

"Bu doğru.

Dışarı baktığında, kasabanın yanı sıra dağın da görülebildiğini ve dağın bir yerinde kapının olduğunu gördü. Yarın James dağa tırmanacak, Will ise tek başına inecekti.

"Eğer ordu uyanırsa," dedi James, "beni tanıyacaklar. Will cevap vermeyince James yüzünü ona döndü. "Eğer eski dünyayı hatırlarlarsa, *beni tanıyacaklar*.

"Sanki Devon seni
tanıyordu. "O aptal iğdiş.

Evet.'

Devon'ın onu tanıdığı gibi ordu da onu tanıyacaktı. Devon onu Robert Drake'in fildişi dükkanına girdiği anda tanımıştı. Ve eğer ordusu onu tanıyorsa, arkadaşları da onun kim olduğunu çok çabuk öğrenecekti. James kim olduğunu öğrenecekti.

James'in gözleri irileşirken Will, "Seni tanıyorum," dedi. 'Kapılara götüreceğiniz o insanları hayal kırıklığına uğratmayacağınızı biliyorum. Yapacağını biliyorum

onları korumak için elinden geleni yapıyorsun. Sen busun, biliyorsun. Bir koruyucusun.'

James'in gözleri daha da açıldı, sanki daha önce hiç böyle bir övgü almamıştı ve bununla ne yapacağını bilmiyordu.

Will, "Baban görmese bile ben sende bunu görüyorum," dedi. Bu tarafta savaşmak için neler verdiğini gördüm.

James, duyguları doruğa ulaşmış gibi arkasını döndü ve Will'in de korumak istediği şey buydu, James'in çok nadir görülen bu yanıydı.

"Yapmadım - Simon'la. Bu yalan değildi. James bunu sırtı Will'e dönük olarak söyledi.

Will, James'in ne demek istediğini anlayınca kızardı. "Bunu biliyorum.

"Statü göstergesi olarak bunu istedi. Ama bana dokunmaya çok korkuyordu.

Hepsi öyleydi. Ben tek bir kişiye aitim. Ve sahibimden korkuyorlar. James'in söylediklerinin tüm anlamı içine yayıldı.

"Yani hiç-

James cevap vermedi ama Will'e döndü ve gerçek yüzüne yansıdı.

Will sesindeki hırslı tınıya engel olamadı. "Ona sadık kaldın.

Bana göre. James'in onun için saf kalması fikri gayrimeşruydu.

Vekilharçlar tarafından perhiz kültüründe yetiştirildi ve sonra kendini iffetli tuttu.

sahibini düşünüyordu. Hastalıklı bir şekilde hoşuna gitse de aynı zamanda kıskanıyordu: eski haline karşı şiddetli bir kıskançlık. James'in yemin ettiği kişi olmak istiyordu. James'in yemin ettiği kişi olmak istiyordu.

James yeminlerini bozdu, bu yeminlerin kendisine olduğunu bilse bile.

"Eğer geri gelirse," dedi James, "ve ben herhangi birine karşı bir şey hissedersem, bu ölüm cezası olur. *Onlar için bir ölüm cezası*, diye düşündü Will. *Karanlık Kral mülküne dokunan herkesi öldürürdü.* 'Kendime onları koruduğumu söyledim... Ama öyle olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum - bir

Ona biraz aşıktım. Onun fikrine. Herhangi birine sahip olabilecekken beni seçen karanlık fatih. Gençtim.'

'Peki ya sen? Birine karşı bir şey hissettin mi?

'O oradayken nasıl yapabilirdim? Kimse o değildi,' dedi James. 'Gerçekten geri geleceğini düşünmüştüm. Onun için çalıştığım fikri heyecan vericiydi. Steward'lardan kurtulmanın bir yoluydu. Özel olduğumu hissetmenin bir yoluydu.

Dünyadaki en güçlü adam tarafından seçildim. Ama öğrendikçe daha da korkuyordum. Her şeyi tüketiyordu. Düşündüm ki-'

Ne? Sen ne düşünüyorsun?'

O benim sonumdu. Ve ben ona doğru koşuyordum. Onun ötesini göremiyordum. Ta ki seninle tanışana kadar.

"James-" dedi Will.

James'in mavi gözleri onunkilerin üzerindeydi, gözlerindeki açıklık alışılmadıktı ve onun için açıkça zordu, hiç kimseye sunmadığı bir şeyi sunarken sığ nefes alıyordu.

Onun olanı al. Korkmadığını kanıtla. Ben de korkmuyorum. Önümüzde bir gece var,' dedi James. "Dünyanın sonundan önce bir gece.

Uçurumun kenarında kendini aşağı atmak isteyen bir adam gibi James de geri dönüşü olmayan bir eylemde bulunmak istiyordu. Kendini Karanlık Kral'dan sonsuza dek ayırmak istiyordu. Ve Will de bunu istiyordu, devreye girip istediğini almak için can atıyordu.

James ona teklif ediyordu, başkalarının dokunamadığı yerlere dokunmak, onu gerçek teslimiyete getirmek, kendini bir başkasına vermenin nasıl bir his olduğunu bilmek için can atıyordu.

Kendini sürükledi.

"Yapamayız," dedi Will. Düzensiz nefes alıp

veriyordu. "Neden olmasın?" dedi James. "Çünkü

ben-

'Hayır. Nedeni bu değil. Ben- Sonra,' dedi Will. 'Bütün bunlar bittiğinde. Sonra bana gel.

James'in bunun bir reddetme olmadığını fark ettiğini gördü: bu bir teklifti, gelecek için umutsuz bir umuttu - eğer mümkünse, sadece kendileri olabilecekleri bir gelecek.

James'in dudakları kıvrıldı, kirpikleri aşağı indi. "Bu bir emir mi?

Bu soru Will'in aklından öfkeyle geçti ve kendi sözleri, zar zor tanıdığı bir sesle döküldü. "Bunu ister miydiniz? Bir emir mi?'

"Ben-" James cevap vermedi, sadece "Senin olmak istiyorum, onun değil"

dedi.

Tekrar birbirlerine doğru ilerliyorlardı, o uçurumun kenarı yaklaşıyordu. "Bunu ben de istiyorum.

"Öp beni," dedi James.

Bir adım öne çıktı ve ellerini kullanma, James'in yüzünü kavrayıp parmaklarını saçlarının arasına sokma sırası Will'deydi. Tasmadan daha cazipti, Anharion'un dudakları onunkilere değiyordu ama asla bu şekilde, tatlı bir istekle değil. Ve bu düşünce, öpücük aralarında zonkluyor gibi görünse bile onu geri tuttu. Bunun yerine alınlarını birbirine yaklaştırdı ve James'i kollarında sıkıca tuttu.

"Will-" dedi James çaresizce.

"Sonra," dedi Will. "Söz veriyorum.

Will herkes uyuyana kadar bekledi ve sonra tek başına köyün kenarına gitti.

Osteria'dan sıvışmak, ocaktaki ateşin korları arasındaki karyolalardan birinde uyuyan James'in yanından geçmek anlamına geliyordu. Cyprian da çok uzakta değildi, o da uyuyordu, beklenmedik kardeşler bir kez olsun huzur içindeydiler.

James'i geri çevirmek onu paramparça etmişti. Neredeyse öpüşmelerini, öpüşme olasılığını, gözlerini kapatıp düşme arzusunu hâlâ hissedebiliyordu. Bencilce ona sahip olmak, James'in kendisine ait olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Ama aralarında Sarcean varken James'e asla sahip olamazdı. Will, James'in onu isteyip istemediğini ya da sadece Sarcean'ın yankısına mı kapıldığını bile bilmiyordu. Sarcean'ın James'in her yerinde bıraktığı parmak izlerini görebiliyordu. Tüm o yerlere kendi parmaklarını koymak çok kolay olurdu. James, Sarcean'ın zamanın ötesine gönderdiği en kişisel mesajı gibi hissetti, sanki "*Gördün mü?*" der gibi, bilerek baştan çıkaran bir mesaj. *Biz aynıyız.*

Döndü ve son bir kez daha köye baktı. Yeniden Doğmuş generali, Aslanı ve ordusu savaşmaya hazırdı. Bir yanı Sarcean'a cevap vermek istiyordu*:*
Onlar benim ve benim savaşmama gerek yoktu.
onları zorlamak.

Hayır, sen sadece onları kandırdın, diye eğlenerek cevap verdi.
Görmezden geldi.

Belki de aynıydılar. Ama bu sefer farklı olacaktı. Farklı olmasını sağlayacaktı.

O alaycı sese bir Karanlık Kral olmadığını kanıtlayacaktı.
Sarcean'ı geçmişe gönderecek, planlarına son verecek, dünya üzerindeki etkisine son verecekti. Ve sonra yeni bir gelecek yaratmak için özgür olacaktı.

Köyün dış mahallelerini geçip ağaçlarla kümelenmiş eğimli tepelere doğru yürüdü. Kimse onu durdurmadı. Kimse ondan şüphelenmedi, ama yine de kimse şüphelenmemişti.

Yolu görebildiği küçük bir gözetleme yerine ulaştığında durdu.

Ve geleceğini bildiği şeyi bekledi.

OceanofPDF.com

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

GÖLGELİ figür köyden dışarı süzüldüğünde, Will hazırdı.

Saklanmayı ve gözden uzak kalmayı iyi beceren Will, gece vakti ağaçların örtüsünden sessizce sıyrılıp önündeki patikaya çıktı.

"Will!" dedi Kettering. 'Ben de tam-'

Will, Kettering'in iyi taranmış saçlarına, düzgün favorilerine, gözlüklerine ve uyumsuz profesör kıyafetlerine baktı.

"Sen de onlardan birisin," dedi Will. "Bir Dönen.

Kettering, tedirgin bir alışkanlıkla gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Ne? Sevgili oğlum - hepimiz gerginiz, hepimiz - ama bu-'

"Kışla," dedi Will. "Ne?" dedi

Kettering.

'Sarayda kışlanın yolunu biliyordun. Ama oraya hiç gitmedin. Bu hayatta değil. Kimse gitmedi. Kimse sarayın planını bilmiyordu. Ama sen adamlarını doğrudan taht odasına götürdün. Ve oraya vardığında beyaz ölümden ölmeyen tek kişi sendin.

Kettering ona bakıyordu.

'Kazıda, cesetleri yakmalarını engellemeye çalışıyordun,' dedi Will. 'Beyaz ölümün ne olduğunu öğrenene kadar nedenini anlamamıştım. Sana göre bu sadece yanan cesetler değildi. Bu-'

"Vatandaşlarımı öldürmek," dedi Kettering.

Will konuşurken yüzü değişmişti. Will'in kalbi küt küt atıyordu. Tahmin etmek bir şeydi, ama bunun doğrulanması başka bir şeydi. Will kararlı bir şekilde konuştu.

"Sen de onlardan birisin," dedi Will. "Ve onları uyandırmak için saraya gidiyorsun.

Kettering şaşkınlıkla keskin bir kahkaha attı. "Onlar! Onlar umurumda değil,' dedi Kettering. "Ben sadece onu önemsiyorum.

O mu?

Gözlerinin önünde Kettering, zararsız tarihçi kimliğinden sıyrılıyordu. Will'in beklediği gibi inkâr etmiyordu. Belki de sırrıyla baş başa kalmış bir parçası görülmek istiyordu. Will bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Bir ateşin üzerinde uyandım," dedi Kettering. 'Yedi yaşında bir çocuğun bedeninde. Burada Geri Dönenleri yakıyorlar, ama bunu biliyorsun. Beyaz ölümden ölen herkesi yakıyorlar. Beni de yakmak istediler. Ama çok uzun süre beklediler. Uyandım ve bir kadın onlara durmaları için bağırmaya başladı. Kadın şuydu.
cesedin annesi. O karmaşada kurtuldum ve kaçtım. O zamanlar şanslı olduğumu bilmiyordum... türümden hayatta kalan tek kişiydim. Kaç düzinemiz gözlerini alevler içinde açtı? Kaç yüzlercesi? Bir cehennemin çığlık çığlığa acısına uyandık?'

Will, bunun sıcaklığı, diye düşündü, bir fırın gibi patlaması. İpin bağlanması, sıcakta terlemesi ve sonra yanması. Vekilharçlar Salonu'nda ölüleri yaktıklarında, cesetlerin kömürleşip gevrekleştiğini görmüştü.

"Çocuğun adı neydi?" diye sordu Will.

"Çocuğun mu?

"Cesedini devraldığınız çocuk.

"Nereden bileyim?" dedi Kettering.

Will, "Belki de annesi çığlık atıyordu," dedi.

"O otuz yıl önceydi," dedi Kettering, küçümseyerek. 'Buradan, bu durgun sudan ayrıldım. Tarih okumak için İngiltere'ye gittim, ama halkımın unutulduğunu öğrendim. Unutulmuş! Bütün dünya geri kalmış bir yerdi. Bu insanlar ölümün ne olduğunu bildiklerini sanıyorlar. En ufak bir fikirleri bile yok. Onlar sadece
Kendi ölümlerini hayal ederler... tanıdıkları herkesin öldüğünü, şehirlerindeki herkesin öldüğünü, çağlarındaki herkesin öldüğünü, milyonlarca hayatın bir unutuş kara deliği tarafından yutulduğunu hayal etmezler. Ta ki bunların hiçbiri hiç yaşanmamış gibi olana kadar.

"O kim?" dedi Will.

Kettering'in ifadesi titredi. "O benim... o benim için önemliydi. Birlikte döneceğimize yemin etmiştik. Ve o hala orada, karanlıkta.

Hâlâ geçmişe takılı kalmış durumda. Her Dönen gibi, diye düşündü Will. Her kin, her tutku, hepsini hissederek yeni bedenlerinde gözlerini açacaklardı. Ve tamamen eski dünyaya ait olduklarından, bu dünyayı hiç umursamayacaklardı.

Tıpkı Kettering'in bedenini çaldığı, hayatını kendi hayatının üzerine yazdığı çocuğu hiç umursamadığı gibi.

Daha karanlık, daha tedirgin edici bir düşünce vardı. Kettering'in Sarcean ya da Anharion'u tanımadığı açıktı. Belki de sadece bir askerdi, kralı ve eşini göremeyecek kadar düşük rütbeliydi. Ama o Karanlık ordudaki generaller, tıpkı Devon gibi, ikisini de görür görmez tanıyacaklardı. Serbest bırakıldıkları an...

Kettering, "Onu uyandıracağım ve beni durdurmana izin vermeyeceğim," dedi. Will derin bir nefes aldı.

'Buraya seni durdurmaya gelmedim. Seninle gelmek için buradayım,' dedi Will. "Karanlık Kral'ın asası... nerede olduğunu ve neye benzediğini biliyorsunuz. Gitmemizi istiyorum
Orada birlikte.'

Kettering'i şaşırtmıştı. Bunu onun gözlerinde görmüştü. Tıpkı Kettering'in gözünde kendisini gördüğü gibi: bir çocuk, sadece bir genç, bu yeni dünyada yeni başlayan tek bir hayat, büyük ormanın genişliği hakkında hiçbir bilgisi olmayan bir fidan gibi.

"Bunu kendin için istiyorsun," dedi Kettering, yavaşça düşünerek. "Ordusunu kontrol etme gücü. Ve sonra güldü. Ona ulaşamazsınız. Sadece bir
Karanlık'ın yaratığı yanına bile yaklaşamaz. Senin gibi bir çocuğun hiç şansı yok.

"Göreceğiz," dedi Will.

"Gerçekten saraya kadar bana eşlik etmek istiyor musun?

Kettering'in ifadesi sinsi ve değerlendirici bir hal almıştı. Will, Kettering'in hesabını görebiliyordu: Bu kadının yaşaması için en az bir bedene ihtiyacı olacaktı. Will'i kullanabileceğini düşünüyordu. Belki de özellikle Will'in gençliğine dikkat çekerek, leydisine mümkün olduğunca uzun bir hayat verebilirdi.

Bunu dikkatle planlamış olan Will, "Biz çukura ulaştığımızda köy boşaltılmış olacak," dedi. "Siz hanımınızı serbest bırakabilirsiniz, ben de Karanlık Kral'ın asasını alırım.

Dağda insan kalmadığına göre, asayı kullanarak orduyu canlı ev sahiplerinin arasına girmeden durdurabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Kettering, bir enayi bulduğunu düşünen birinin yeni hafifliğiyle.

"Gizlice kaçmak mı?" dedi Violet.

Kadın yolun ortasına adım attığında midesi bulandı. *Bu*
Bir parçası, paniğe kapıldığı ve onu zorlamak zorunda kaldığı için, *yine* bir *kelime*, diye düşündü uzaktan.

Aşağı. Bowhill'e doğru yola çıktığı ve Elizabeth'in ahırın kapısını kapattığını gördüğü geceye çok benziyordu.

Violet yalnız değildi; Cyprian ve Grace de onunla birlikteydi.

Violet, "Karanlık Kral'ın asasının peşinden tek başına gidiyorsun, değil mi?" dedi.

Vücudu gerginlikle kilitlenmişti. Kalbi küt küt atıyordu. "Ya öyleysem?"

"Geçen sefer yalnız dövüşmüştün," dedi kadın. "Bu sefer birlikte savaşacağız. Kadın kolundaki kalkanı kaldırdı. "Biz de seninle geliyoruz.

"Yapamazsın," dedi, kendi kulaklarına bile paniklemiş gibi gelen bir sesle.

Onlardan kurtulmak zorundaydı. Arkadaşları orduyu durduramazken izliyordu. Nasıl olacağını hayal etti - asayı eline aldığında gözlerindeki siyah girdap, arkadaşlarının onun ne olduğunu anlaması ve Katherine'in yaptığı gibi ondan geri çekilmesi.

Çok yaklaşmıştı. Uçurumun kenarına çok yakındı, planları devrilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Violet, yapamazsın. Ele geçirilmeye karşı bağışıklığınız yok. Eğer ordular "Dışarı çık, sana doğru gelecekler.

'Birkaç gölgeyle başa çıkabilirim,' dedi Violet. 'Ayrıca, sen de ele geçirilmeye karşı bağışık olmayabilirsin. Seni koruyacak bir Aslan'a ihtiyacın var.

Onun kararlı, tereddütsüz iyiliği her şeyi daha da kötüleştirdi. "Sadece bir Aslan Undahar'ın altında yatanlara karşı durabilir. Ve ben senin Aslan.' Ona yardım etmek için gölgelere karşı durmaya hazırdı. Adam konuşmak için nefesini tuttuğunda bile, 'Seninle gelmemi engelleyecek hiçbir şey söyleyemezsin,' dedi.

Gülümsedi, Cyprian ve Grace iki yanında duruyordu. Üçü de onun önünde korkunç bir dayanışma içinde dizilmişlerdi.

Sinclair'in adamları dağa yaklaşırken başka bir plan yapmak için zaman yoktu. Bunun imkânsız zorluğunu hissetti.

Violet'i vazgeçirmek, kendini geri döndürmek için zamanı yoktu... bunu arkadaşlarının yanında yapmak bir handikaptı, ama başka seçeneği yoktu.

Will, "Beni izleyin," dedi.

Saraya ulaşmak ve onu korumasız bulmak endişe vericiydi. Sloane'un askerleri kayıptı. Giriş tamamen ıssızdı.

Sarayı daha önce hiç görmemiş olan Violet, yarığa girip devasa kapılardan geçtiklerinde sarayın büyüklüğü karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Birkaç adım sonra neden hiç asker olmadığını anladılar: Girişin hemen ötesindeki mermerin üzerinde düzinelerce beyaz ceset yatıyordu. Sloane'un muhafızları

hepsi beyaz ölüme yenik düşmüştü ve şimdi o rahatsız edici felç halinde yatıyorlardı. Bu, Will'in sürecin hızlandığı ve Geri Dönenlerin odalarından sızmaya devam ettiği teorisini doğruluyordu.

'Daha fazla ölüm,' dedi Grace.

"Sence uyanacaklar mı?" dedi Violet huzursuzca.

Beyaz ölümü ilk kez görüyordu. Ne olduğunu bilerek ilk kez görüyordu. Bilgi ona yeni gözler kazandırdı, ebruli et, içinden yeni bir yaratığın çıkacağı huzursuz edici bir kozaydı.

"Uyanacaklar," dedi Grace. "Ama bu süreç birkaç gün sürer.

"Umalım da o kadar uzun süredir ölü olmasınlar," dedi Violet.

Dönüşçülerin sarayda ayağa kalkmaya başladığını hayal etti. Kimse *onları yakalım* demiyordu ama herkes bunu düşünüyordu. Will, yüzünde hiçbir şey belli etmeyen Kettering'e baktı.

Çift kapı taht odasına açılıyordu, soluk tahtı karanlıkta parlıyordu. Heybeti ve uğursuz vaatleriyle çağırıyordu. Burada oturmuş ve dünyanın diyarlarını teker teker kontrolü altına almıştı. Fakat
Taht onun hedefi değildi.

Oubliette hâlâ açıktı, siyah bir çukurdu. Halatlar ve ipler
Kenarına attıkları merdivenler hâlâ yerinde duruyordu. Onların yokluğunda buraya kimse gelmemiş miydi? Will ışıksız deliğe baktı ve Howell'ın cesedinin hâlâ orada olup olmadığını merak etti.

Kettering'i bileğinden tutup çukurun kenarına getirdi.

Gitmesi gereken yer orasıydı - tahtın altındaki toprağın derinliklerine. Sonra uyanmaya hazır sıra sıra dizilmiş figürlerin yanından geçerek asaya ulaşacaktı. Ve bunu çabucak yapmak zorundaydı.

Will arkadaşlarına, "Siz üçünüz girişi koruyun," dedi. "Ben Kettering'le birlikte aşağı inip Karanlık Kral'ın asasını alacağım.

"Oraya sadece ikiniz mi ineceksiniz?" dedi Violet, çukurun açık ağzına bakarak.

Kadın şüpheci görünüyordu ama onu durdurmaya çalışmadı. Başını salladı, kendini hazırladı.

"Yapmak zorundayım," dedi Will. "Bunu yapacak kişi ben olmalıyım.

"Deneyebilirsin," dedi vücudundaki tüyleri diken diken eden bir ses. "Ama ben seni durduracağım.

Midesi bulandı. Soğukkanlılıkla yüzünü ona döndü. Çünkü o olmasa bile bu sesi tanıyordu. Karanlık Zirve'de duran ve Ekthalion'u öldürmek için onu kaldıran kız değildi.

Onu kılıçla delik deşik eden bir askerdi.

Varlığı her şeyin sonu demek olan bir asker. Daha bir gün önce kılıcını Will'in karnına saplarken, "*Sen*" demişti.

Ama yüz onunkiyle o kadar aynıydı ki, tıpkı Karanlık Tepe'de durduğu gibi, kaçamadığı bir geçmişten gelen bir hayalet gibi orada duruyordu.

Onu durdurmak için buradayım;

Sarcean'ı durdurmak için buradayım.

"*Katherine?*" dedi Violet.

Will, "Bu Katherine değil," dedi.

Çukura doğru bir adım attı. Diğerleri de Violet gibi aynı şokla tepki verdi. Ancak her birinin yüzünde yavaş yavaş anlayış belirmeye başladı.

Cyprian titreyerek, "Bu onlardan biri," dedi. Kılıcını çekti. "Bir Geri

Dönen. "Ben Visander, Kraliçe'nin Şampiyonu," dedi Katherine'in

elindeki asker.

vücut. "Ve ben de Karanlık Kral'ı öldürmek için buradayım.

Will çukura doğru bir adım daha attı. Orduyu durdurmak zorundaydı. Asaya ulaşmalıydı. Ama burada değildi. Bowhill'e geri dönmüştü: Katherine kılıç çekiyordu; annesinin elleri boynundaydı.

Violet kaşlarını çatıyordu. "Karanlık Kral - neden bahsediyorsun?"

"Yalan mı söyledi? Yaptığı şey bu.' Visander bir kılıç çekti, tıpkı Katherine yapmıştı. "Ordusunun komutasını almak için burada. Visander'in Gözleri soğuk ve kararlıydı, Katherine'in yüzünde hiç görmediği bir ifadeydi bu. "Ve ben onu öldürmek için buradayım.

Will, elini açıp Kettering'i tuttuğu yerden kurtarırken, "Violet, icabına bak," dediğini duydu.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum ama Karanlık Kral'ı durdurmak için

buradaysanız,

Aynı taraftayız.' Violet kalkanını sağ koluna dayayarak bir adım öne çıktı.

"Aslan! Visander, Rassalon'un Kalkanı'na öfkeyle tepki verdi. "Senin gibileri bulduğum yerde öldürürüm.

Violet kılıcını çekti.

Eğer kalkanı görmek Visander'ı öfkelendirdiyse, kılıcın görüntüsü de ona bir darbe gibi çarpmış, tüm dikkatiyle ona odaklanmadan önce onu sendeletmiş gibiydi. "Ekthalion'u kullanmaya *cüret* mi ediyorsun? Seni iğrenç yaratık

"Karanlık, onu senin elinden alıp kalbine saplayacağım! Kettering çukura

doğru koşarken çarpıştılar.

Violet aslan gücündeydi ve Adalet tarafından eğitilmişti. Sıkı çalışma ve adanmışlıktan doğan yeteneklerinin yanı sıra hükmedici bir güce de sahipti.

Sinclair'in adamlarını dalga dalga geri püskürtmüştü. Bir Gölge Kral'ı öldürmesini sağlayan, yeteneklerinin imkânsız bir birleşimiydi.

Visander kendisine ait olmayan, eğitimsiz ve zayıf bir bedende yaşıyordu ve Bowhill'den önce hiç kılıç tutmamıştı. Dans partnerinin üzerinde zarif bir el ile quadrille dansı yapıyor gibi görünüyordu. İki elli bir kılıçla ölümüne dövüşmeye değil.

Ama fark etmedi. Birkaç saniye içinde Violet, adamın bıçağı savurduğu kolundan ve sonra da bacağından kanlar içinde kaldı.
Ona herhangi bir darbe indiği için şok olmuştu. Cyprian bir çığlık atarak ona doğru sıçradı ama etkisiz hale getirilip yere serildi. Visander dikkatini Violet üzerinde tuttu.

"Daha önce Aslanlarla dövüşmediğimi mi sanıyordun? Visander öyle sert bir vuruş yaptı ki Violet sırt üstü düştü ve Rassalon'un Kalkanı elinden yere düştü. "Sen gerçek bir Aslan bile değilsin. Kılıcını kaldırdı.

Violet, Visander'ın Violet'in korumasız boynuna doğru savrulan kılıcından kaçamayacak kadar hızlıydı

Gölgelerin arasından küçük bir kasırga uçtu ve kendini kılıcın önüne attı.

Durun! Ona zarar verme, Violet'e zarar verme! Dur!'

Elizabeth, saçları dağınık, elbisesi kirli ve yırtık bir halde Visander'ın tam önünde durmuş, çaba ve aceleyle nefes alıp veriyordu.

Bıçağı durmuştu. Önündeki genç kıza bakıyordu.
Elizabeth iki ayağını da dikmiş, ona bakıyordu.

Ama şok içinde kalakalmış olan Will'di. Elbette buradaydı. Elbette Visander ona gelmemesini söylemiş, o da onu görmezden gelmiş ve midillisiyle dağın üzerinden inatla onu takip etmişti.

Çukurun olduğu yönden bir gümbürtü geldi.

"Elizabeth!" dedi Violet. Elini kalkanına kapadı ve Visander, 'Kraliçem' derken kendini ayağa kaldırdı. Yolumdan çekilin.

"Hayır. Violet benim arkadaşım!

'Arkadaşın bir Aslan. Karanlık'a hizmet ediyor.'

"Eğer kraliçeniz bensem, benim dediğimi yapmak zorundasınız," dedi Elizabeth, "ve ben de onu rahat bırakın diyorum!

Visander kısa ve ısırılmış bir hırlamayla kılıcını indirdi, on yaşındaki çocuk Şampiyon'a üstün gelmişti.

Ne kadar garip bir şekilde yaratılmış olursa olsun her türlü avantajı kullanmakta hızlı olan Violet, Ekthalion'un keskin ucunu anında Visander'in boğazına dayadı.

"Her şey bitti, Returner," dedi Violet.

Ancak Elizabeth'in tüm ağırlığıyla kolunu sürüklediğini gördü. "Hayır, bırak onu!

"Will'i öldürmeye çalıştı!" dedi Violet.

Elizabeth*,* "*Will Karanlık Kral'dır,*"

dedi.

Her şey durdu; arkadaşları ona bakmak, ona bakmak ve onu *görmek* için döndüklerinde bükülen, korkunç bir his. Konuşması, ağzını açıp inkâr etmesi gerekiyordu ama yapamadı. Düşme hissi gibiydi. Ya da
Belki de Bowhill'den beri düşüyordu ve o an her şeyin dibe vurduğu andı.

"Will?" dedi Violet.

Çukur, derinliklerden gelen şiddetli bir basıncın serbest kalmasıyla patladı ve hepsini uçurdu. Devasa mermer parçaları meteor gibi düşerek etraflarına çarptı ve zeminin kendisi yarıldı. Yarı çatlak, yarı patlama, odayı bir toz ve moloz patlamasıyla çökertti.

Will önce hiçbir şey göremedi, tozdan öksürüyordu, kolu ağzının üzerindeydi. Gözlerini kocaman açarak, saldırının hangi yönden geleceğini görmek için sisin içinde etrafına bakındı. Visander'dan. Elizabeth'ten. Cyprian'dan. Violet'ten... lütfen Violet'ten olmasın.

Depremin şiddetli sarsıntısı durduğunda, tozlar dağılmaya başladı.

Taht odası harabeye dönmüş, tavan parçaları parçalanmış sütunların arasına çökmüştü. Çukur genişlemişti, yeni bir çatlağın parçası zemine kadar uzanıyordu. Yerdeki dilimler şaha kalkmış ve eğilmişti. Birbirine sürtünen buzdağları gibi, ara sıra hareket etmelerinin sesi uğursuz bir iniltiydi.

Diğerlerini gördü. Visander kendini Elizabeth'in üzerine atmış, onu koruyordu. Violet gerçek gibi görünmeyen bir güçle devrilmiş bir taş sütunu kenara itiyordu. Arkasında, Cyprian ve Grace taş sütundan çıkıyorlardı.
tuzağa düşürüldükleri yere.

Grace, "Kettering nerede?" diye sordu.

"Çukur," dedi Cyprian, oubliette'e dönmüş olan Will'in yanından bakarak.

Bir kâbus gibi, ilk Geri Dönen çatlaktan yükselerek geldi. Sabit bir formu yoktu, ama titriyor gibiydi, bir yüzü belirip kayboluyordu

şekilsiz karanlığında.

Korkunç heykellerden oluşan sonsuz bir oda gibi görünen ordu, figürler olarak değil, dokundukları ilk bedeni ele geçirmeye hazır ruhlar - hayır, gölgeler - olarak yükseliyordu.

Violet hemen kendini diğerlerinin önüne atarak kalkanını savurdu.

"Arkama geç!" diye bağırdı Violet. Çatlaktan ikinci bir Dönüşçü yükseliyordu. Bu, görmeyen gözlerini diğerlerine çevirdi ve insanın kanını donduran bir sesle çığlık attı.

Will, insanları ele geçirebilen gölgeler, diye düşündü. Yaşayan hiç kimse onlarla savaşamazdı. Violet hariç. O daha önce de gölgeleri öldürmüştü. Bunu öldürdü, kalkanıyla başını kopardı, sonra ikincisine saldırarak onu geri itti.

Will onun arkasına geçmedi. "Will," dedi aceleyle.

Başka bir Dönüşçü'nün, korkunç bir gölgenin yükseldiği çukura doğru yürüdü. Violet'in gözlerinde gittiği yerdeki korkuyu gördü, artık hiçbir seçeneği kalmamıştı.

Will, 'Özür dilerim. Bunu durdurmanın tek yolu bu' dedi. İpi aldı.

Ve gölgelerin döndüğü çukura düştü. "Will!" diye arkasından bağırdığını duydu ve sonra hiçbir şey duyamayacak kadar derinlere daldı.

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Bu onun en kötü kâbusuydu. Sadece bir gölge değil, yüzlerce gölge, kıvranan şekillerden oluşan bir kütle, zemindeki çukurdan yükseliyordu.

Violet diğerlerinin önüne geçti ve hiç düşünmeden kalkanını çekti.

Cyprian ve Grace'e, "Arkama geçin!" diye bağırdı.

gölge onlara çok fazla dokundu-

Eğer bir gölge onlardan birine dokunursa-

Will. Zihni dönüyordu. *Will, Will, Will.* Çukura atlamış, her zaman yaptığı gibi insanları kurtarmak için tehlikeye doğru koşmuştu. Will bir kahramandı. O Lady'nin Kanıydı. O değildi-

Kalkanı savurdu ve çığlık atarak patlayan ilk gölgeye çarptı.

Bir sonrakinde net bir şekil, gövde ve uzun kollar vardı ve sert bir vuruşla başını kestiği bir kafanın titrek izlenimi vardı. Arkasında bir grup gölge çığlık atarak ona doğru koştu. Birini öldürdü. İkisini. Üç.

"Geri çekilin!" dedi Cyprian.

"Will içeride," dedi. "Ona ulaşmalıyız! Cyprian,

"Koca bir orduyla savaşamazsın!" dedi. Violet,

"Gerekirse savaşırım!" dedi.

Kalkan koluna ağır geliyordu. Defalarca savurdu, vücudu ağrıyordu. Onlar taht odasından çıkıp bir koridora girerken savaştı: gölgelerin etrafında dönüp arkadaşlarını alamayacağı bir dar boğaz. Tek bir tanesi bile onu geçse, Grace'i, Cyprian'ı ya da Elizabeth'i alırdı. Arkadaşları beyaz ölüme yenik düşecek ve bedenlerinde başka biriyle dirileceklerdi.

Öldürmeye devam etti. Ölüleri öldürebilir misin? Kalkanı daha fazla kaldıramadan önce kaç vuruşu kalmıştı? Onu hatırladı

Justice ile dersler. Onu tamamen bitkin düşmeye zorlamış ve sonra da şöyle demişti,

'*Tekrar*,' sanki böyle savaşmak, böyle öldürmek zorunda kalacağını biliyormuş gibi, tekrar, tekrar ve tekrar.

Adalet*, savaşmaya çağrılacağımız gün geldiğinde karşılaşacağımız rakip için antrenman yaparız*, demişti.

Adalet sonda böyle savaşmış, gölgeyi elinden geldiğince uzak tutmuş, Yaşlı Vekilharç'a zaman kazandırmak için mücadele etmişti. Onun da yapması gereken buydu. Onları oyalamak... onları oyalamak... neye kadar?

Will onları durdurana kadar mı? Yüz bin gölge çukurdan çıkıp dağdaki herkese bulaşana kadar mı? Nefes nefese daha sıkı dövüştü ve daha fazla dövüşemeyeceğini düşündüğünde, son rezervini de kullandı ve Ekthalion ile kalkanını birbirine vurarak bir kükreme çıkardı, arenadaki meydan okuyan bir gladyatör gibi gölgelere meydan okudu. Dönen gölgeler bir an için tereddüt etti, sanki hiçbir gölge ona meydan okumak istemiyormuş gibi.

O duraksamada nefes nefese kalmış, ter içinde kalmıştı ve Will'e bunu yapabileceğini, sürüyü durdurabileceğini söylemişti ama karşısına çıkan karanlık sele bakınca bunun imkânsız olduğunu fark etti.

Çok fazla gölge vardı ve sonsuza dek savaşamazdı; onu ezip geçeceklerdi.

Yanında bir varlık hissetti ve bunun Cyprian olmasını, sonunda onunla birlikte durmaya gelmesini bekledi. Ama değildi.

Altın bukleli ve porselen bebek yüzlü bir kızdı. "Aslan," dedi

Visander. "Bana Ekthalion'u ver.

Katherine'e baktı, değişmişti ve tuhaftı. Bir şey vardı.
Violet'in yüz ifadesinde daha önce hiç görmediği bir sertlik vardı. Ve Justice'in yüzünden hatırladığı bir askerin olasılıkları değerlendirmesi. *Katherine değil*, diye hatırlattı kendine. *Visander. Kraliçe'nin Şampiyonu.*

"Zıt taraflarda olduğumuzu biliyorum ama kızı koruyacağım," dedi. Titrek fener ışığında yüzü solgun ama inatçı görünen Elizabeth'e baktı.

'Bir gölgeyle savaşamazsın. Kimse edemez. Violet başını salladı. Bu bir beceri meselesi değildi. Dokunamadığın şeyle savaşamazdın. Gölge Kral'la yüzleşmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı: kılıcı onun gölgeli formunun içinden sanki havadan yapılmış gibi geçmişti. Rassalon'un Kalkanı dışında hiçbir şey bir gölgeyi durduramazdı.

Visander sadece daha kararlı görünüyordu, önlerindeki gölgelerden korkmuyordu, hatta onlarla yüzleşirken meydan okuyordu.

'O kılıç Than Rema tarafından karanlığı kesmek için dövüldü. Ekthalion'u ellerime ver, sana şampiyonun gücünü göstereyim.

Bir anlık tereddüt; kaderin dönüşü. Kılıcı kavrayışını sıkılaştırdı, sonra Visander'a fırlattı.

Onu yakaladı, Ekthalion'u bir kavis çizerek etrafında döndürdü. Gölge formlar çığlık atıp kaynadı, ışıktan yapılmış gibi görünen parlayan gümüş bıçağın karşısında neredeyse kaynıyordu. Bir sonraki anda gölgeler onlara doğru fırladı.

Visander'ın o güne kadar gördüğü en iyi dövüşçü olduğunu fark etti. Cyprian'dan daha iyi. Justice'den daha iyi. Tüm Vekilharçlardan daha iyiydi. Kendisininkinden daha zayıf bir vücuda sahip olması onu engelliyordu ama bilgisi ve becerisi bu sınırlamanın üstesinden gelmesini sağlıyordu. Marcus'un sözleri aklına geldi. *Yapamayız*
Bu tek başına. Eski müttefiklerimizi bir araya getirmeliyiz.

Ekthalion'u kullanabilecek Şampiyonu bulmalı ve
Rassalon'un Kalkanını yeniden dövmeliyiz.

Ekthalion ilk gölgeyi ikiye böldü ve Violet kalkanını savurduğunda, Visander ikinciyi öldürmek için harekete geçmişti bile; Violet'ın beklediği korku ya da tereddütten hiçbirini göstermiyordu.

Şampiyonun gücü buydu. Visander daha önce de gölgelerle savaşmıştı. Belki de yüzlerce gölgeyle savaşmıştı, kılıcı karanlığı onun kalkanıyla aynı şekilde kesiyordu.

Bir Aslan ve bir Şampiyon yan yana savaşıyor.

Gerçek bir Aslan olmadığını ve sonsuza kadar dayanamayacağını bilse bile, bunun önemini hissetti ve bir güç duvarı oluşturdu.

Daha uzun süredir savaştığı için önce o büküldü. Visander boşluğu dolduracak kadar hızlı değildi. Bir gölge geçti; başını savurdu, Cyprian ya da Grace'e ulaşmasını engellemek için çılgına dönmüştü. Onları uyarmak için bağırırken, bir anlığına konsantrasyonunu bozdu.

Hızla akan siyah görüşünü doldurdu; soğuk, korkunç yolunu ağzına, burnuna doğru zorlayan bir Dönüşçü vardı, bir diğeri gözlerine girmeye çalışıyordu, karanlık onu dolduruyordu. Çırpındı ve zaten içinde olan şeye vurmaya çalıştı, gölgelerin bir barajın yıkılması gibi diğerlerinin üzerine patlamak üzere üzerine aktığını hissetti.

Küçük bir kızın bedeni Violet'in bedeninin üzerine atılmıştı ve Violet'in duyabileceği son sözler Elizabeth'in umutsuzca haykırışıydı

Phillip'in ceketi!

Işık dışarı doğru patladı; binlerce güneşten oluşan paramparça bir top.

Gölge Violet'in gözlerinden uzaklaştı, ani ışık o kadar parlaktı ki göremiyordu. Körleşmişti, gözlerini kapatmak için kalkanını gözlerinin önüne kaldırdı ama retinasını yakan ışık sıcaktan ağrıyan göz kapaklarını bile yaktı. Her şey beyaza bürünmeden önce, ağlayan ve kendi gözlerini kapatan diğerlerini bir anlık görüntüsü zihnine kazındı.

Hâlâ onu örtmek için kıvrılmış olan Elizabeth'in sığ nefes aldığını hissedebiliyordu.

Parlaklık azaldı ve uzun dakikalar süren sessizlikten sonra kalkanını indirmeye cesaret etti.

Yavaşça gözlerini açtı.

Bekliyordu - ne beklediğinden emin değildi. Ölmeyi. Kör olmayı. Yanan, gözyaşlarıyla dolu gözlerinin arasından, sanki bir patlama onları oraya fırlatmış gibi, etrafındaki yere yayılmış diğerlerinin yüzen görüntüsünü gördü. Ve hepsinin etrafında yumuşak, koza gibi bir ışık vardı.

Violet kendini kaldırmaya başladı, ağrıyan gözlerini kırpıştırıyor ve titrek bir merakla etrafına bakıyordu.

Bir ışık balonu onları çevreliyordu. Gölgeleri uzakta tutuyordu, ancak gölgeler onun sınırında acımasızca saldırıp çığlık atıyor, onlara ulaşamadıklarında, güçsüz kaldıklarında hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorlardı.

Çünkü karanlık ışığa dayanamaz.

Parlayan kürenin merkezinde, kısa bacaklarını dikmiş, kaşlarını hiddetle aşağıya indirmiş Elizabeth duruyordu.

Eski müttefikleri bir araya getirmeliyiz. Marcus'un sözleri zihninde çınladı.

Kralı Çağırmalıyız

Işığın Leydisi'ni bulmalıyız.

Ekthalion'u kullanabilecek Şampiyonu bulmalı ve

Rassalon'un Kalkanını yeniden dövmeliyiz.

Violet, gözlerini silmek için elinin tersini kaldırdığında gözlerinin hâlâ aktığını fark etti.

"Bu dayanır mı?" dedi Violet.

"Evet," dedi Elizabeth, ama bu söz bilgiden çok inatçılıktan doğmuş gibiydi.

Violet kapıyı açık tutmanın James'in gücünü ne kadar çabuk tükettiğini hatırladı. Eğer ışığı Elizabeth yaratıyorsa, bu uzun sürmeyecekti.

Violet hâlâ karanlıkla örtülü olan çukura doğru baktı. Will aşağıdaydı. Will sanki hiçbir şey yokmuş gibi o gölgelerin içine girmişti.

Bizi burada bıraktı. Bizi öylece bıraktı.

Şüphe soğuk parmaklarını onun üzerine koydu, ürpertici bir dokunuş. Onları koruyan ışık Leydi'nin Kanıyla, Elizabeth tarafından yaratılmıştı. Birlikte durdular, ışıkta müttefiktiler. Will karanlığa doğru tek başına yürümüştü.

"Karanlık Kral ordusunun kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor," dedi Visander, Ekthalion'u omzuna alarak. "Onu durdurmalıyız.

"Will Karanlık Kral değil," dedi Violet.

Diğerleri ona bakıyordu. Cyprian ve Grace, Visander ve Elizabeth'in yanında, sessizlik içinde birlikte duruyorlardı.

Cyprian sanki buna inanmak istemiyormuş gibi yavaşça, "Ağacı yakamadı," dedi.

Daha da yavaş: 'Ama Bozulmuş Kılıca dokunabilirdi,' dedi Grace. 'Onun yozlaşmasına karşı bağışıklığı vardı. Beyaz ölüme karşı bağışıklığı vardı.

Etraflarındaki ışık, Işık Ağacı kadar sıcak ve güzeldi. Will onu çağırmamıştı, diye düşündü. Will hiçbir zaman ışık yaratamamıştı. Ama onun gölgelere doğru yürüdüğünü görmüştü. Salon'da, Gölge Taşı'na dokunduğunu görmüştü.

"O benim arkadaşım," dedi Violet.

'Yalan söylüyor. O Yalanlar Kralı,' dedi Visander. "Amaçlarına ulaşmak için her şeyi söyler ve yapar.

"Onu tanımıyorsun," dedi Violet. "Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. "Onu tanımıyorum! Visander'ın gözleri parladı. "Onu benim tanıdığımdan çok daha iyi
herhangi biriniz. Şafağın gün getirmediğini gördüm, bir ölüm vadisine at sürdüm, hiçbir şeyin kıpırdamadığı kara bir okyanusa yelken açtım, son titrek ışığın sadece umutsuzluğu aydınlattığı bir zamanlar büyük bir karakola geri döndüm. Hiçbir şey bilmeyen sensin. Onun yalanlarından başka hiçbir şey. Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok.

"Emin misiniz?" dedi Cyprian.

'Etrafınıza bakın. Sarayına geri döndü,' dedi Visander. 'Ordularını serbest bıraktı. Ve tahtına oturmak üzere.

Violet çukura doğru baktı, karanlık akıyordu, bir baca sütunundan dökülen siyah duman gibi sonsuz bir kusma geğirmesi.

'İçeri giremeyiz,' dedi. 'Sadece Karanlık'tan bir yaratık Karanlık Kral'ın asasına yaklaşabilir. Onu takip etmenin hiçbir yolu yok.

Bunu söylerken kendini duydu. Bunun Visander'ın iddia ettiği her şeyi kanıtladığını biliyordu. Will başka türlü nasıl gölgelerin içinden yürüyebilirdi? Karanlık'ın gücüne başka nasıl dayanabilirdi?

Ama Will'in Karanlık Kral olduğu düşüncesi tutunamayacağı kadar büyüktü; zihninde bir yarık, düşüncelerin öylece akıp gittiği bir delikti.

Diğerlerine tekrar baktı. Işık her birinin yüzünü keskin bir şekilde aydınlatıyordu... sönüyor muydu? Göz kırpıp sönecek miydi? Işık sönüyorsa ne yapılabilirdi? Eğer çukura giremezlerse ve Will - Will -

Cyprian ve Grace'in bazen yaptıkları gibi sessiz bir birliktelik içinde birbirlerine döndüklerini gördü.

Sonra Cyprian çenesini kendine özgü bir şekilde kaldırdı. "Bir yolu var.

Kararlı görünüyordu, omurgası dik ve omuzları dikti, göreve hazır bir acemi gibi.

Ne demek istediğini anlamadan ona baktı. Arkasında, Grace'in yüzü sakin bir bilgiyle donanmıştı.

Cyprianus, "Kupadan içiyorum," dedi.

Farkına varmadan başını sallamaya başlamıştı.

"Hayır. Yapamazsın.

"Yapmak zorundayım. Kararlı görünüyordu. 'Birinin oraya gitmesi gerekiyor.

Biri bunu durdurmalı.' Gözleri çukura, dönüp duran
Karanlık sonsuza dek fışkırıyor. 'Tüm bu gölgeler, onlar insanlardı. Tüm bu karanlık, Karanlık Kral yüzünden. Onun söylenmemiş sözlerini duyabiliyordu. *Will'in Karanlık Kral'ın ordusuna komuta etmesine izin veremeyiz.*

Her şey çok hızlı gelişiyordu. Buna hazır değildi.

"Sen son yıldızsın; bunu yapamazsın.

Diğerlerini görmezden geldi. Sadece ona baktı. *Cyprian'ın içmesine izin verme*,

Marcus geçmişten yalvarıyor gibiydi. *Onu benim kaderime mahkûm etme, sonsuza dek gölgeler içinde kaybolmasına izin verme.*

Marcus bunu yapmanı istemezdi. Bu sözleri söylemedi. Sadece göğsünde korkunç bir ağrıyla ona baktı.

"Mecburum," dedi Cyprian. 'Komiserlerin Kupa'yı saklamalarının nedeni bu olabilir.

"Ama seni daha yeni geri aldım," dedi küçük bir sesle ve adam ona hüzünlü bir yarım gülümseme verdi.

"Biliyorum. Keşke-'

Grace çantasından fincanı çıkardı.

Violet onu Salon'da görmüştü, koyu bir mücevher gibi parlıyordu, cilalı oniks rengindeydi. Dört taçla oyulmuştu. Dört kral için dört taç. *Callax Reigor*, yazıyı oku. Kralların Kadehi.

Violet, Salon'a ilk geldiğinde Will'le birlikte, genç ve umut dolu Carver'ın beyazlar giyerek Vekilharç olmasını izlemişti.

Salon'daki herkes onun kendisini Karanlık'a karşı sınamasını görmek için toplanmıştı ve layık olduğunu kanıtladığında herkes başarısını alkışlamıştı.

Ama kimse onu Kupa'dan içerken görmemişti. Ayinin bu kısmı gizemle örtülüydü. İşi bittiğinde yeni beyazlarıyla sevinçli bir kalabalığın karşısına çıkmıştı.

Cyprian'ın da bilmemesi garip bir şekilde dokunaklıydı. "Nasıl - nasıl yapılıyor?" Grace'e döndü.

'Bir tören var,' dedi, 'ama bu sadece göstermelik. Siz sadece içiyorsunuz.

Yakışıklı yüzü farklı görünüyordu, yeşil gözleri ciddi, ifadesi değişmemişti. Kız onda o coşkulu çocuğu göremiyordu.

Salonda onunla alay eden doğruluk. O çocuğun dünyası, gençlik yanılsamalarından herhangi birini koruyamayacak kadar yıkılmıştı. Yine de bunu yapacak kadar inanıyordu.

Fincanı eline aldı. Grace matarasından su doldurdu. Sadece suydu. Yeterince masum görünüyordu.

"Eskiden sınavın hayalini kurardım," dedi Cyprian. "Tek istediğim bir Vekilharç olmaktı.

Tören yoktu. Sadece içti, tek bir yumuşak hareketle. Gergin bir endişeyle onu izleyen Violet ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Değişim hızlı mı yoksa yavaş mı olacaktı? Belli olur mu? Yoksa hiçbir belirti olmayacak mıydı? İlk birkaç dakika hiçbir şey olmadı ve Violet "B*itti mi?*" diye düşündü.

Cyprian'ın yüzü buruştu. Dişlerini sıkarak bir ses çıkardı ve karnını tutarak tek dizinin üzerine çöktü. Ve sonra Cyprian

Gölge, yüzeye doğru tırmanıyor, bir ses daha çıkarırken derisini deforme ediyordu, bu seferki acı içinde yırtılmıştı.

"Cyprian!" dedi, adam dört ayak üzerine yığılırken. Grace onu geri çekti. 'Hayır. Onun için gölgesiyle savaşamazsın. Onunla kendisi savaşmalı, şimdi

ve takip eden her gün için, artık savaşamayacak hale gelene kadar.

Yere uzanan Cyprian korkunç bir öğürme sesi çıkardı. Cyprian'ın fincanın suyunu geri kusacağını - gölgeyi kusup çıkaracağını düşündü. Ama yapmadı.

Kusmaya çalışmıyordu. İçinde tutmaya çalışıyordu. Geri tutmak için.

Sadece izlerken bile titriyordu, kendi vücudu korkunç bir şekilde kenetlenmişti.

Acı ve spazmlar onu sararken iktidarsızlık. Her Steward bunu yapmış mıydı -

Adalet var mıydı? Sınavdan sonra götürüldüğünde, kalabalığın tezahüratları çığlıklarını gizlemiş miydi?

Cyprian kasılmış ve acıdan başka bir şeyin bilincinde değilken, gölge bir ya da iki kez korkunç bir şekilde belirip vücudunun sınırlarını zorlarken, bu durum devam edip gidiyor gibiydi.

Sonunda kasılmalar azaldı, sadece daha uzun aralıklarla gelen çaresiz titremeler haline geldiler. Ve sonra onlar bile bitti.

Cyprian elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, nefes nefese kalmıştı ve başını kaldırıp baktı, gözleri ıslaktı.

O kendisiydi. Yavaşça ayağa kalktı. Sonra

elini uzattı. Sabit.

Sanki kanıta ihtiyacı varmış gibi ona baktı. Hepsi ona baktı, kontrol için savaştığını gördükleri için şimdi daha korkunç bir gölge. Bundan nefret ediyordu.

O da baktı.

Hepimiz dönüşüyoruz, demişti Justice ona. *Ama ben henüz hiçbir belirti göstermedim.*

'Çukura girdiğinizde, amacınızdan şüphe duymanızı sağlayacak şeyler söyleyecektir,' dedi Visander. Ona güvenemezsin. Tek istediği güç. Unutmaman gereken şey de bu. O senin dostun değil. O Karanlık Kral. Dünyanızın sonunu getirecek.

Cyprian, "Anlıyorum," dedi.

Adam ona yaklaşırken Violet nefesini tuttu. Farklı görünüyordu. Süreç onu değiştirmiş, Vekilharçların sahip olduğu o uhrevi niteliği ona aşılamıştı - Adalet'i düşünmeden edemiyordu. O

Bir zamanlar geleceğine dair umutlarla dolu genç bir adam olan ve son dileği kardeşinin Kupa'dan asla içmemesi olan Marcus'u düşünmeden edemedi.

"Cyprian-" dedi.

"Öldür beni," dedi Cyprian. 'Dışarı çıkar çıkmaz. Kardeşim gibi olmak istemiyorum.

"Cyprian-

"Söz ver bana.

"Buna söz veremem.

"Yapmalısın. Gölgenin tehdidi altında yaşamayacağım. Bunu yapmama izin verin ve sonra beni ondan kurtarın.

Adalet de ona göz kulak olmasını istemişti. Kısa bir süre sonra ölmüştü. Onun yanında savaşma şansı hiç olmamıştı. Onun yanında savaşmıştı.

Cyprian kısa bir süre Salon'da, tek bir çılgınca heyecan verici nişan aldı. Artık gücü kendininkiyle eşleştiğine göre onun yanında dövüşmenin nasıl bir his olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Böyle bir gelecek istemiyordu. Başkalarına zarar vermeden önce gölgesini öldürmek istiyordu. Ve haklıydı: Marcus'u öldürmekte tereddüt eden Adalet, Salon'daki tüm Vekilharçları mahkum etmişti.

Ama bunun acısı çok fazlaydı, vücudunun sınırlarını zorluyor gibiydi ve kendini Justice'in yerinde, Marcus'un gözlerinin içine bakarken, bıçağı kaldıramıyormuş gibi hissediyordu.

"Kalkan arkadaşı olmak böyle bir şey mi?" dedi.

"Sen benim için bir kalkan arkadaşından daha fazlasısın," dedi Cyprian.

Acı doruğa ulaştığında, elini yanağına götürdü ve gözleri kapandığında onu öptü, ilk öpücüğü olduğu için ne kadar istediğini bilmediği uzun, acı veren bir öpücük. Cyprian'ın sıcaklığının ona karşı böyle, bu kadar doğru hissettireceğini bilmiyordu.

"Gördün mü? Öpücüğün ne olduğunu biliyorum,' dedi Cyprian.

Ondan uzaklaşarak kısa bir süreliğine diğerlerine döndü. Gözleri Grace, Elizabeth ve Visander'ın üzerinden geçti.

"Eğer o seni öldürmezse," dedi Visander, "ben öldürürüm,

Vekilharç. Cyprian başıyla onayladı. Ve gitti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK YEDİ

JAMES kapıya baktı.

Dik bir inişe karşı keskin bir hat, hiçbir yere açılmayan bir açıklıktı. İçinden geçmek ancak bir deli ya da dehşet içindeyseniz yapabileceğiniz bir şeydi. Salon'dan ilk geçtiklerinde, geçidi açmanın ve sonra da açık tutmanın acısı canını yakmıştı. Geçit onun çekirdeğine kadar ulaşmış, sonra da gücünü söküp almış, kontrol edemediği bir şekilde vücudundan dışarı akıtmıştı.

Yanında attan inmiş olan Ettore'ye, "Sadece bir süre daha açık tutabilirim," dedi. 'Ondan sonra ben-'

İşe yaramaz. Savunmasız. Bunu söylemedi. Bunu düşünmek istemedi. Ettore elini omzuna koyduğunda sarsıldı. Bu hareket sinir bozucuydu; kendisine saldırıya uğramadığını ya da yakalanmadığını söylemek zorundaydı. Bu, Ettore'nin ilk
On bir yaşından beri ilk kez bir Vekilharç ona öfke duymadan

dokunmuştu. "Seni koruyacağız," dedi Ettore.

İnsanlar onu şaşırtmıştı. Ettore, pasaklı kıyafetleri ve kaba sakalıyla ne bir Vekilharç'a ne de bir koruyucuya benziyordu. Yine de buradaydı. İkisi de buradaydı. James Işık için savaşacağını hiç düşünmemişti. Işığın onun için savaşacağını hiç düşünmemişti. Ama Will ondan bunu istemişti ve James'in bunu yapacağına olan inancı tamdı. *Koruyucu.* Will bunu
Aynı kelime. *Sen busun, biliyorsun.*

Vekilharçları geride bıraktığından beri kimse onun bir koruyucu olabileceğine inanmamıştı. Kendisi de buna inanmamıştı.

Kapıya giden yol, çevredeki kasaba ve köylerden yükleri, eşekleri, tavukları ve çocuklarıyla gelen kadın ve erkeklerle doluydu. James onlara baktı, isimsiz, yüzsüz. Eğer onların köyünde doğmuş olsaydı, içlerinden herhangi biri onu öldürebilirdi. Eski kızgınlık, eski acılık titredi. Ettore'ye baktı, bir kez başını salladı ve kapıya yöneldi.

Büyüyü içine it. Bir nefes çekti. Will'in Salon'da ona bu kelimeyi bağırarak söylediğini ve sonra sarayda, o soluk tahtta otururken güçlü ve emredici bir şekilde tekrar söylediğini hatırladı.

"Aragas.

Açık.

Kapı canlandı.

Acıyordu ama geçen sefer çoktan bitkin düşmüşken açtığı zamanki yırtıcı acı değildi. Bu, geçit gücünün daha fazlasını aldıkça giderek artan tanıdık bir acıydı. *Bekle*, diye düşündü kendi kendine.

Tüm dikkatini toplaması gerekti: Vekilharçlar Salonu göründüğünde köylülerden gelen şok çığlıklarının farkında bile değildi. Kapı şimdiden onu tüketmeye başlamıştı ve bu kez daha önce olduğundan çok daha uzun süre tutması gerekecekti. Yüzlerce insanın bir taraftan diğerine geçmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Tutun. Eski kelime, eski eğitim. Kapının diğer tarafında Sinclair'in adamlarının, korudukları eski yapı alev alev yanarken bağırıp çağırdıklarını görebiliyordu.

"Tutabilir misin?" dedi Ettore, eli yine omzundaydı.

"Onları karşıya geçir," diye homurdandı ona.

Ettore'un haydutları çoktan dörtnala kapıdan geçip Vekilharçlar Salonu'na girmişlerdi. Tabancalar ateşlendi, bıçaklar parladı; hiçbir şeyin olmadığı sıkıcı bir avluyu korudukları günler ve haftalar boyunca, Sinclair'in Salon'u koruyan bir avuç adamı gevşemişti. Hiç beklemedikleri Bırakın dağ milislerini, kapının açılmasına bile izin vermediler ve Ettore'nin adamları tarafından hızla dağıtıldılar.

Toplanan köylüler o kadar kolay değildi, ışığını dehşete düşmüş yüzlerine yansıtan kapıdan korkarak durakladılar. Hiçbiri hayatında böyle bir şey görmemişti. *"Andiamo! Andiamo!*" diyordu El, onları geçmeye teşvik etmeye çalışarak. Birçoğu haç çıkarıyor, ağlıyor ya da geri dönmeye çalışıyordu.

Buna İnanç Sıçraması adını vermişlerdi.

Ona inanmak zorundaydılar. Düşmelerine izin vermeyeceğine. Bu düşünce James'in midesini bulandırdı ve onları kurtarmaya daha da kararlı hale getirdi. Hayatları onun ellerindeydi; Will onları oraya yerleştirmişti.

Will ona inanarak bir sıçrama yapmıştı.

Bağırışlarını duyabiliyordu. 'Bu şeytanın işi! Bu doğal değil! Onun yapabileceklerinden korkuyorlardı. Buna alışkındı. Buna alışkındı.

İnsanlar onun sihrini gördüğünde ortaya çıkan korku, nefret ve şiddet. Will'den önce acı çeker, gücünden ve tepkilerden zevk alırdı. *"Sana doğal olmayanı göstereceğim*.

Ama ona bakan ve daha fazlasını gören bir kişi vardı - yararlı ya da hoşa giden bir eşyadan daha fazlasını. *Will*.

Onu yüzüstü bırakmazdı. Dayanabilirdi. Tutacaktı. Akış

Tahliye edilenler dağdan aşağıya kadar gittiler. Hepsinin geçmesi bir saat, belki daha da fazla. James topuklarını toprağa gömdü ve kendini kapıya bıraktı.

Karşıya geçmeye başladıklarını hissedebiliyordu. Önce birkaçı, tereddütle, sonra birkaçı daha, Salon'a hayretle bakarak ve komşularına güvenli olduğunu söyleyerek. Ettore'nin adamları onları karşıya geçirirken, damlalar akıntıya, akıntı da sele dönüştü.

Tanrım, acıyordu. Kapının içindeki her şeyi söküp almasının ve daha fazlasını talep etmesinin ne kadar acı verdiğini unutmuştu. Acı doğru geliyordu. İyilik yapmak acı vermeliydi, değil mi? Ne de olsa bu hem bir kefaret hem de hak etmediği bir telafiydi.

Tutun. Acı çekmesi gerektiğini, hatta her şeyini kaybedebileceğini kabullenirse yaşayacak bir insan seli.

Sinclair'e hizmet etmek için büyü kullandığı onca zamanı düşündü. Düşmanlarını öldürmek. Vekilharçları öldürmek. Marcus'un yüzünü kendi yüzünün önünde gördü. *Kaçımızı öldürdün? Senin yüzünden kaç Vekilharç ölecek?*

Tanıdığı her Steward. Carver. Beatrix. Emery. Leda... Adalet... Yaşlı Vekilharç... Marcus...

Babası.

Acı; daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Damgalanmaktan daha beter. Kırık kemikten daha kötü. Dövülmekten, yumruklanmaktan, göğsünden vurulmaktan daha kötüydü. Sıcak bir kömürü tutmaya zorlanmaktan daha kötüydü. Omzunda bükülen Doğruluk Boynuzu'ndan daha kötüydü.

Gerçekten, bu yeterli miydi? Öldürdüklerini telafi etmek için daha kaç kişiyi kurtarması gerekiyordu?

Bu şekilde işe yaramadı. Derinlere indi, son gücünü toplamak için kendi içine doğru uzandı. *Tutun.* Eski kelimeler oradaydı. *Steward, eğitimine bağlı kal.*

Zil sesiyle uyandığı, egzersizleri yaptığı, babasının eleştirel gözlerinin üzerinde olduğu, herhangi bir hata aradığı ve kendisinin de hata olmadığından emin olduğu sayısız sabahı düşündü. Babası... eğer bunu görseydi

gurur duyuyor muydu? Neredeyse gülecekti. Bu, boğuk bir nefes olarak çıktı. Başını kaldırdı ve bir çığlıkla son bir rezerv buldu. Geçide gönderdiği yeni bir güç dalgası. Salon'un en iyisiydi. Dayanabilirdi. Dayanabilirdi.

İşte o zaman yerin titrediğini hissetti.

Yolu kaplayanlar bir o yana bir bu yana savruldu, haydutlar ve Köylüler yayılmaya başladı. Taşı kavrayan James yarı yarıya kapının yarılmasını ve sihrinin havaya saçılmasını bekliyordu. Ama kapı açık kaldı, uçurumun kenarındaki taşlar aşağıdaki uçuruma yuvarlanırken bile açgözlülükle ondan güç aldı. Hâlâ görebiliyordu
Kemerin altındaki Vekilharçlar Salonu'ndan geçen haydutlar ve köylüler şaşkınlıkla bakıyorlardı: Salon'un avlusundaki sabit zeminde, dağda neler olduğunu anlamıyorlardı.

Başladığı gibi aniden sarsıntı durdu. Yoldaki köylüler ayağa kalkıp kendilerini toparlamaya başladıklarında, Ettore ve El bir kez daha onları kapıdan geçirmeye çalıştı. Ancak tozlarını alan ve eşyalarını kontrol eden köylülerin hiçbiri acele etmek istemiyordu. Kapı kendisinden daha fazla güç çekerken James dişlerini sıktı. "*Git!*" dedi ya da öyle düşündü. Geldikleri gün bir deprem olmuştu, diye düşündü. Gittikleri gün de bir deprem olması uygun olurdu.

Ve sonra çığlıklar başladı.

Önce zayıf ama gittikçe yükselen sesler dağın eteklerinden geliyordu, sonra daha da yaklaştılar. James göremiyordu ama yoldaki köylüler bakmaktan mırıldanmaya ve bağırmaya başladılar, sonra da umutsuzca kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Arkalarında, aşağıdaki dağdan püsküren korkutucu bir duman vardı.

Tanrım, ordu uyanıyor muydu? Olamaz, değil mi? Will aşağıdayken ve o burada kapıya bağlıyken?

Çığlıklar daha yüksek ve daha yakındı. Dağ yolundaki insanların gözle görülür bir şekilde renk değiştirdiğini, ay ışığında beyazlaştığını ve sonra yere düştüğünü gördü. Bağırmıyorlar ya da mücadele etmiyorlardı, sadece devriliyorlardı. Korkunç beyaz bir dalga dağa doğru yayılıyordu.

"*Beyaz ölüm!*" çağrısı geldi, insanlar çığlık atıyor ve kapıya doğru ilerliyordu. Hayvanlar ve eşyalar terk edildi. Telaş bir izdihama dönüştü ve tam da kadim Vekilharç Nathaniel'in tarif ettiği gibi beyazlar kapıya doğru yayıldı.

Ölüler ordusu, Undahar'dan serbest bırakıldı.

Kendilerine konukçu arayan ruhlar, düşmüş beyaz ölülerin üzerine üşüştüler; kudurmuş bir kalabalık, bedenlere dokunur dokunmaz onları ele geçirdi.

Yanında Ettore kılıcını çekti ve El de öyle yaptı. James,

"Seni aptal, onlarla savaşamazsın," diye homurdandı.

Ettore, "Kapıyı kapatın." dedi.

'Hala insanlar var-'

'Karanlık ordunun o kapıdan geçmesine izin verirseniz, tüm Londra'ya bulaşırlar. Bu on binlerce insan demek. Burada dağlar, kırsal alanlar var, zamanında ceset bulamama ihtimalleri var, bulsalar bile dağılmış olacaklar-'

"O zaman geçin," dedi James. 'Kapıdan geçin, geçirebildiğiniz kadar çok insanı geçirin-'

"James, geliyor, kapat şu lanet kapıyı!

Her an bir hayat kurtarıyordu. Etrafındaki kadın ve erkekler düşmeye başladığında dayanmaya çalıştı. Dayanabildiği kadar dayandı. Tam önünde bir yüzün mermer beyazına dönüştüğünü gördü. Sonra kapıyı çarparak kapattı. Etrafındaki erkekler ve kadınlar, gidecek yerleri olmadığından, kayalıklardan itildiler. İçlerinden bir ya da ikisinin beyaz ölümden kaçmak için umutsuzca kendilerini aşağı attıklarını gördü. Sonra önünde bir gölgenin yükseldiğini gördü.

Bir kalkan oluşturmaya çalıştı.

Eski dünyada büyücülerin yaptığı da buydu, değil mi? Gözetimleri altındaki insanları korumuşlardı. Gölgeleri uzak tutmuşlar, onları geri itmişlerdi.

Yapamadı, binlerce ruhun ezici baskısına, onların katıksız ağırlığına karşı koyamayacak kadar zayıftı. Onun içinden patladılar
bir bariyer girişimi. Yarı baygın, uzuvları soğuk, boğazı ve burnu kanla dolu olan James, El'in beyazlaşıp düştüğünü gördü. Bir sisin içinden Ettore onun yanına koştu. "*Mano!*" diye bağırdı. Onun üzerine eğilmiş,

ağlıyordu.

James kendini onların önüne atmaya çalıştı, son bir sihir kıvılcımı bulmaya çalıştı. Ama ne gücü ne de kuvveti kalmıştı. Gördüğü son şey gökyüzünü karartan karanlık bir seldi - bilincini kaybedip düşerken her şeyi silip süpürüyordu.

Bir süre sonra gözleri açıldı.

Beyaz bedenlerden oluşan bir denizin ortasında tek başınaydı. Sanki çılgın bir heykeltıraş dağın yamacını mermer heykellerle donatmış, sonra da onlara köylü kıyafetleri giydirmiş gibi, cesetlerin sonunu göremiyordu. Hayatta başka kimse yoktu: dağdaki her erkek, kadın ve çocuk beyaz ölüme kurban gitmişti.

Aman Tanrım. Bu, uyanmayı bekleyen larva formundaki

orduydu. Will. Will'e ulaşmalıydı.

Gölgeler yığını gitmiş, bir tarlayı soyup soğana çeviren çekirge sürüsü gibi başka hedefler aramaya koyulmuş ve yoluna devam etmişti. Dağın durgunluğunu tararken bir hareketlilik gördü. Dik duran tek bir figür, kapıdan altı adım ötede yere diz çökmüştü.

Ettore'du, El'in üzerine eğilmişti.

Yüzü beyazdı. Uzuvları beyazdı. Yüzünde korkutucu, donmuş bir ifade vardı, sanki son bir dehşet anında beyaz mermere dökülmüş gibiydi.

Ama Ettore - Ettore yaşıyordu, nefes alıyordu, ağlıyordu, onun taş gibi beyaz elini tutuyordu.

Nasıl? James sormak istedi. *Nasıl oluyor da ikimiz de hayattayız?* Ama elbette hiçbir gölge Ettore'u ele geçirememişti, James garip bir hisle fark etti, çünkü Ettore'un içinde zaten bir gölge vardı.

"Onlar uyanmadan buradan gitmeliyiz," dedi James. Dudakları bulanıklaşmıştı. Görüşü dalgalanıyordu.

"Ona yardım edebilir misin?" dedi Ettore, yüzü kederden harap olmuş

bir halde başını kaldırarak. 'Bilmiyorum, ben-'

Ayağa kalkıp onlara ulaşmaya çalıştı ve yere yığıldı. Geçen sefer bu dağdan nasıl inebilmişti? Will'in onu taşıdığını baş dönmesiyle hatırladı. Will onu bir ata bindirmiş, sonra yatağına yatırmış ve yanına uzanmıştı. Will'in gözlerinin içine baktığını hatırladı, tüm ilginin ona odaklanmasının nasıl bir his olduğunu hatırladı, karanlık gözler kendi gözlerinin içine bakıyordu, sıcak bir el yüzündeki saçları okşuyordu.

Tanrım, zayıf olduğu zamanlardan nefret ederdi.

Kendini yukarı çekmeye çalışmak için bir elini yanındaki kapının taşına koydu. Ayağa kalkmayı başardı, arkasındaki taş tüm ağırlığını alıyordu ki dağdaki bir başka hareket dikkatini çekti.

İkinci bir figür, leş toplayan bir karga gibi cesetlerin arasından onlara doğru ilerliyordu. Bu bir köylü, haydut ya da eski bir savaşçı değildi.

John Sloane'du.

O da kurtulmuş muydu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onun burada ne işi vardı? James ona baktı, anlamıyordu.

Sloane'un elinde bir şey vardı. James, Sloane tabancayı Ettore'a doğru kaldırana kadar bunun bir tabanca olduğunu göremedi. Silahı puslu bir şekilde gördü, onu durduramayacak kadar zayıftı ve El'i kucaklayan Ettore, Sloane ona doğru ateş ederken bunu fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar kederin içinde sıkışıp kalmıştı.

"Ettore! Ettore yana doğru devrilirken James çok geç bağırdı.

Sloane tabancayı gelişigüzel bir kenara fırlattı, sonra avuçlarını ovuşturdu. Ettore'un üzerinden düşen bir dalın üzerinden geçer gibi geçti. Ama El'in taş beyazı bedenine bakmak için durakladı.

"Elini kesmemeliydi. Sloane kültürlü, tanıdık bir sesle konuştu ve James'in midesi bulandı. "Damgası onu kurtarabilirdi. Karanlık Kral kendi elini korur. Sanki göstermek istercesine kendi damgalı bileğini kaldırdı. Sonra James'e baktı. "Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın, Jamie.

James titriyordu - ses, evcil hayvan ismi, gözleri ağır bir baba otoritesiyle onunla buluşuyordu. Nefes alış verişi göğsünde sığlaşmıştı.

"Sinclair," dedi.

Adamı, John Sloane'un bedenini kaplayan hayaletini neredeyse görebiliyordu. Londra'da bir yerlerde, Sinclair Kontu kanepeli koltuklarından birinde oturuyor ya da elini şöminenin üzerine koymuş, zihnini bu bedene sahip olmaya gönderiyordu.

"Sen özel biriydin Jamie," dedi Sinclair. 'Özel bir çocuk. Potansiyelin sınırsızdı. Güçlerinle Karanlık Kral'a hükmedebilirdin.
yan. Sana hep bunu öğretmeye çalıştım. Ama görünüşe göre dinlememişsin. Uzun uzun baktı, eskiden koltukta otururken ve James bir görevden döndüğünde raporlarını verirken attığı türden bir bakış. Şimdi övgü ve James'in gelip ayaklarının dibine oturmasını teklif etmek yerine, 'Kötü çocuk' dedi.

James o kadar üşümüştü ki dişleri kontrolsüzce takırdıyordu. Kendi kendine bunun Sinclair tarafından azarlanmasına verdiği tepkiden değil, kapıdan kaynaklandığını söyledi.

"Buraya beni öldürmeye mi geldin?" dedi James.

Başını kaldırıp Sinclair'in gözlerinin içine baktı ve beklemediği bir ifadeyle karşılaştı: eğlence ve zevk.

"Sevgili Jamie, yanında olduğunu bildiğim halde seni neden öldüreyim ki?" dedi Sinclair.

"O mu?

Aptalca, Will ve diğerlerinin aradığı eseri düşündü: Karanlık Kral'ın asası. Geçitten zayıf düşmüştü, anlamadı.

'Onu bulmak için çok uzun zaman harcadın. Onu elinden bırakmaya korkardın. Başkasının almasına izin vermekten korkarsın. Nerede olmak istediğini biliyorsun,' dedi Sinclair. "Boynunun etrafında.

Yaka, diye düşündü James baş döndürücü bir dehşet içinde.

Durdurmak için çok zayıftı. Savaşamayacak kadar güçsüzdü. Zihniyle Sinclair'i etkisiz bir şekilde iterek denedi. Ama Sinclair'le savaşabilseydi bile, Tasmayla savaşamazdı.

Sahibine dönen bir köpek: Tasma taht odasında olduğu gibi şimdi de kendini zorladı, sargılarından sıyrıldı ve James'in ceketinden düştü. Yuvarlanarak Sinclair'in ayaklarının dibinde durdu.

Sinclair onu aldı ve elinde tasma ile James'in üzerinde durdu. "Hayır," dedi James. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.* Kör panik. Sürünerek uzaklaşıyordu.

Çaresizce. Kaçamazdı. Saklanmasının bir yolu yoktu. Ama uçurumun kenarına kadar gidip atlayabilirdi. İnanç sıçraması. Karanlığa doğru uzun bir düşüş.

Vurmadan önce belki altı saniyelik bir özgürlük, ki bu son olacaktı.

Boynundaki tasmadan iyidir.

Başaramadı. Sinclair onu saçlarından yakaladı. James onu uzaklaştırmak için son sihrini kullandı ama o kadar az gücü kalmıştı ki Sinclair zayıf bir esintiyle savruluyordu sanki.

"Sen benim oğlum gibiydin Jamie," dedi Sinclair. 'Beni isteyerek takip edebilirdin. Ama sen bu yolu seçtin... Yaka'yı seçtin.

Nasıl yapmazsın? Hizmet etmek senin kaderin. Bu tasma senin için yapıldı ve onu boğazına takan kişi senin efendin olur. Sonsuza kadar.'

Bu kelimeyi memnuniyetle söyledi. 'Bence derinlerde bir yerde bunu istiyorsun. Bana ait olmayı. Asla düşünmek zorunda kalmamak. Tamamen sahiplenilmek.

"*Hayır.*" Daha önce hiç dövüşmediği kadar dövüştü, Tasma'nın zorlaması boğazına yaklaştıkça artıyordu. Uzuvları kurşun gibi hissediyordu. Sinclair'in ellerini çekemedi. Tasmanın boynuna dokunduğunu hissetti, ağzının dehşetle dolduğunu hissetti, fiziksel olarak Sinclair'in yumruğunu saçlarından çekemeyecek, Tasma'yı itemeyecek kadar güçsüzdü. Umutsuz bir reddetme sesi çıkardı. "Lütfen, ne istersen yapacağım, ne istersen, seni sorgulamayacağım, ne dersen yapacağım, sadece lütfen yapma-

Yaka klik sesiyle kapandı.

Koşmaya çalış.

Siyah alevden delici gözleri ve uzun siyah saçları olan bir adam gördü. Kendini acı içinde teslim ederken bile savaştığı ve nefret ettiği bir adam. *Sarcean.* Ele geçirilme hissini, eriyen sıcaklığı ve saçlarının siyah ipek gibi etrafına dökülüşünü hatırladı. *Seni her zaman bulacağım.*

Sonu ve kaçışı yoktu. Bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyordu, bir güç seli onu dolduruyordu. Bu kendi gücü değildi; Yaka'dan geliyordu. Onu sonsuz gibi görünen muazzam bir güce, ürpertici bir şekilde tanıdık gelen uçsuz bucaksız karanlık bir rezervuara bağlıyordu. *Sen*, diye düşündü. *Sen, sen, sen.*

"İşleri benim için çok zahmetli hale getirdin, Jamie. Ama şimdi iyi bir çocuk olacaksın ve sana söyleneni yapacaksın. Dizlerinin üzerine çök.'

Komutu duydu ve neredeyse kıpırdayacaktı, çünkü artık ona hükmediliyordu.

Ama hiçbir zorlama hissetmiyordu. Bu farkındalık onun üzerine çöktü. Hiçbir zorlama hissetmedi. Hiçbir şey hissetmedi.

James gülmeye başladı, kontrolsüz, nefessiz bir kahkaha. Duramadı; gözleri ıslanana kadar da durmadı.

Sonra Sinclair'e baktı. Ve tek bir kelime söyledi.

"Hayır.

Ayağa kalktı. Yavaşça, uzuvlarını yerden kaldırdı, böylece ne yaptığına dair hiçbir şüphe kalmadı.

"Dizlerinin üzerine çök dedim.

Sinclair'in ödünç aldığı bedeniyle aynı boydaydı ve doğrudan Sinclair'in gözlerinin içine bakıyordu. Orada titreşen şüpheyi gördü. Sinclair önce tasmaya baktı, sonra tekrar yukarı.

Sinclair'in ne düşündüğünü biliyordu. *Çalışıyor olmalıydı.* Ve çalışıyordu. İşe yarıyordu. Sadece Sinclair'in düşündüğü şekilde değil.

"Anlamıyorum. Sinclair, neden zamanı tutmadığını öğrenmek için saatini sallamak üzere olan bir adam gibi görünüyordu. "Yaka Hain'i kontrol eder.

James bir başka korkunç, soluksuz kahkahanın ondan kaçtığını duydu. Eğildi ve Ettore'nin kılıcını aldı. Cevabın gerçekliğini dişlerinde, kanında, kemiklerinde hissedebiliyordu.

"Öyle," dedi James.

Hizmet etmek, kendini teslim etmek için duyduğu arzuyu hissedebiliyordu. Ama hikayeler yalandı. Ya da onu köleleştirmek isteyenlerin kirli hayalleriydi. Tasma'yı boynuna kimin taktığı önemli değildi. Yaka'nın şimdiye kadar sadece bir efendisi olmuştu. Kıskanç bir efendi.

sahip olduğu şeyin bir başkasına ait olmasına izin verdi. Neden farklı olacağını düşünmüştü ki? Her zaman ve sonsuza dek tek bir kişiye bağlıydı.

"Ama onun efendisi Karanlık Kral'dır," dedi James. "Ve ben ona hizmet ediyorum, sana değil.

Ve kılıcının tek bir darbesiyle John Sloane'un kafasını gövdesinden ayırdı.

OceanofPDF.com

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

WILL girdabın tam ortasına düştü. Dalgalanan karanlıkta kör olan ayağı Howell'ın bedenine çarptı ve neredeyse düşüyordu. El fenerini hareket ettirdi ama hiçbir şeyi aydınlatmadı. Gölgeler etrafını sarmış, tüm ışığı yok etmişti.

Havanın dönen kalınlığı öğürmesine neden oldu. Dudaklarını kapalı tutmak için kendini zorladı, içgüdüsel olarak bu hareketli miazmayı içeri almaktan korkuyordu, onu görmezden gelse bile, bir kayanın yanından geçen bir akarsu gibi yanından geçip gidiyordu.

Ölülerin bilinmeyen şekilleriyle çalkalanan kalın çamurun içine doğru sendeleyerek ilerledi. Yönünü tahmin etmek zorundaydı, göremiyordu. Ve ölüler Violet'i ele geçirip arkadaşlarını ele geçirmeden önce hızlı hareket etmeliydi. Ama daha üç adım atmıştı ki mağara aniden boşaldı, Geri Dönenler sanki tünelleri takip etmek zorunda olmadıklarını ve kayanın içinden yükselebileceklerini toplu halde fark etmişler gibi yukarı doğru kayboldular.

Meşalesini kaldırdı. Ortaya çıkan oda boştu. Mağara boyunca sıralar halinde uzanan heykel benzeri donmuş figürler kaybolmuş, etrafını saran gölgelere dönüşmüştü. Bedensel formlarından geriye kalan tek şey tozdu; ayaklarının altındaki gri toz, zeminde sanki bir kum yığınının üzerinde yürüyormuş hissi veriyordu, sanki mağara bir gece yarısı plajıydı.

Ve sonra ayaklarının altında yatan şey değişti. Tozun içinde, yanak plakaları sarkan, bronz rengi yaşlılıktan grileşmiş ve tüm süslemeleri çürümüş bir Roma miğferi gördü. Bir adım daha atınca bir haçlının zincir zırhını gördü. Bir şövalyenin ağır hırkası. Bir fetihçinin alevli armasını. ... Vekilharç'ın yıldız amblemi, sanki onlar bile baştan çıkarılmıştı, çünkü bunlar buraya güç peşinde koşarak gelenlerin kalıntılarıydı.

İlkinin yanından geçti ama kısa süre sonra aralarından geçmek zorunda kaldı, sanki bazıları diğerlerinden daha ileriye gitmiş gibi yığılmış çöpler, belki de
buradan yayılan her türlü ölümcül güce karşı daha dirençliydi. Bu

Yaklaştıkça zırhların sadece eski dünyaya, sarayın içinde ne olduğunu bilen eskilere ait olduğunu gördü. Bir süre sonra cesetler tekrar seyrelmeye başladı, sanki çok azı buraya kadar gelebilmişti.

Sonra kimsenin gelmediği bir açıklığa ulaştı. Ve ortada yerde cansız yatan tek bir figür gördü.

Kettering.

Will yaklaştıkça, Kettering'in altında biriken kanı gördü, gevşemiş, kıpırtısız yüzünü gördü ve cesedin yanına diz çöktüğünde, derisinin soyulduğunu, etinin içinden geçen güce dayanacak kadar güçlü olmadığını gördü.

Kettering çukura girmeyi başarmış, cesetlerin üzerinden sürünerek buraya gelmiş ve son nefesinde asayı alıp orduyu serbest bırakmıştı. Ve asayı elinde tutarken bu uğurda ölmüştü.

Will ona baktı, ölüm sessizliği içindeydi. Bu adama ikinci bir hayat verilmişti ama o bunu yaşamak yerine, uyanık olduğu her saati sevdiğini uyandırmanın yollarını arayarak, çalışarak geçirmişti. Dünyaya sırtını dönmüş, hafızanın gölge âleminde varlığını sürdürüyordu.

Asayı bulmuş, Geri Dönenleri uyandırmış ama sevgilisiyle yeniden bir araya gelemeden ölmüştü.

Çok yalnız görünüyordu, hemşerilerinin gölgeleri odadan dışarı taşmış, aradığı kişi gitmişti. Uyumsuz profesör kıyafetleriyle, bir kraliyet kurumunda konuşmuş olabilecek bir akademisyen görünümündeydi, ama o hayatı hiç yaşamamıştı ve cesedini çaldığı çocuk da yaşamamıştı.

Uğruna öldüğü kadının şu anda bile dışarıda bir yerde olup olmadığını, bir konukçuyu ele geçirip geçirmediğini kim bilebilirdi? Kettering asla bilemeyecekti. Görevi onu öldürmüştü.

Will diz çökerek asayı Kettering'in elinden aldı. Kettering'in parmakları hâlâ sıcaktı - bu Will'i ürküttü; ölümün soğukluğu henüz Kettering'in üzerine çökmemişti.

Ama asıl şoku asayı çıkardığında yaşadı.

Will bunun törenler için yapılmış, belki de büyülü bir taşla süslenmiş süslü bir asa olduğunu hayal etmişti. Ama değildi.

Süslü bir şey değildi. Bir asa değildi. Bir

markaydı.

S damgası, zamanla ve ateşe sayısız dalışla kararmıştı. Karanlık bir güç yayıyordu, Yaka'dan daha güçlü bir çağrı. İlk damga, Will

düşündüm. Sarcean ilk kez insanlara işaretini koymuştu. Bunu yapacak, sonra elinde tutacak ve takipçilerinin etine bastırarak onları sonsuza dek kendisine bağlayacaktı.

Sade demir sapı tutan Will, uzanıp ***S*** harfine dokundu.

Taht odası ölülerle doluydu, vücutları yarılmış, zırhları buruşmuştu. Büyü beyaz mermerde delikler açmış ve çürümüş dallar gibi siyah lekeler bırakmıştı. Katliam onu memnun etmişti, tıpkı arkasında kendi Karanlık Muhafızlarıyla birlikte tahta doğru engelsiz yürüyüşü gibi. Güneşin ikonografisini alıp çarpıtmak için bir kibir. Bu gösterişli ironi onu da memnun ediyordu; Güneş Muhafızları'nın yerini alacak bir Karanlık Muhafız, Karanlık Kral'ın yerini alacak-

"Güneş Kralı gitti," dedi Sarcean Kraliçe'ye. 'Kaçtı. Kâhyaları, iç muhafızları ve Şampiyonu Güneş Generali ile birlikte.

Kraliçe, yanında sadece tek bir Güneş Muhafızı olduğu halde onunla yüzleşti.

Sarcean Güneş Muhafızının kim olduğunu gördüğünde, taht odasında yankılanan bir kahkaha attı.

Genç muhafız artık yaşlanmıştı, çünkü Sarcean'ın saraydan kovulmasından bu yana epey zaman geçmişti. Bu süre zarfında yakışıklı ve savaşmak için bilenmiş bir mızrak haline gelmişti, saçları Kraliçe'ninkinden bir iki ton daha açık, gözleri solgundu.

"Uzun zaman oldu," dedi Sarcean, "güneşin altında oyalanmayalı Visander.

Çünkü Kraliçe'nin son savunucusu, onu zindandan kurtaran aynı Güneş Muhafızlarıydı.

Sandy, Sarcean ona o zamanlar *Sandy* adını takmıştı, kendi kendine eğleniyordu. Önemsiz, kandırılması kolay biri.

"Onları sen öldürdün! Visander söylüyordu. Titriyordu. "Sana inanmıştım ve sen - sen-

"Onu da öldüreyim mi?" diye sordu Kara Muhafız. Sarcean cevap verdi, "Hayır. Bana bir kez yardım etmişti. "Pekâlâ.

"Gördün mü? Sözlerimi tutarım, Visander.'

Visander'in gözlerindeki nefret saf bir şekilde yanıyordu. Sarcean *neden seni* seçtiğini *anlıyorum*, demiş olabilir. Visander onu kimsenin takip edemeyeceği kadar takip ederdi,
Çünkü bir zamanlar ona inanmıştı. Kraliçe'nin Visander'i seçmesi

Hem parlak hem de şok edici olan şampiyonu, onun nasıl bir rakip olacağına dair ilk bakışıydı.

Ancak Visander, gözleri Kraliçe'ye çevrilmiş olan Sarcean için daha az endişe vericiydi.

Beyaz ve altın rengi tören giysileri içinde dimdik duruyordu, uzun sarı saçları arkasında bir aslan kuyruğu gibi örülmüştü.

Birlikte geçirdikleri tek geceye dair hislerinin onu bu kadar gafil avlamasını, ne kadar acı verici ve ne kadar güzel bulduklarını hatırlamasını beklemiyordu.

kendilerini eşleştirdiler. Aralarında her ne varsa artık bozulmuştu elbette. Kapısına gittiği andan itibaren bozulmuş olabilirdi.

'Sen asla gerçek kral olamayacaksın,' dedi. 'Sana hizmet edenler sadece isteksiz köleler olacaklar. Hiç kimse kendi isteğiyle sana katılmaz. Senin ne olduğunu bilseler bile.

"Peki neymiş o?

"Öldü," dedi Kraliçe. 'Seni öldüreceğim. Bunu yapana kadar durmayacağım. Dinlenebileceğin hiçbir yer yok. Seni avlayacağım, öldürmem gerektiği kadar çok öldüreceğim. Bu ben olacağım. Kılıcım senin içinde, Sarcean.

Işık her zaman size karşı duracaktır.

"Işık mı?" dedi Sarcean. "Bugün güneşi söndürdüm.

'Işık söndürebileceğiniz bir şey değildir,' dedi. 'En karanlık gecede bile bir yıldız vardır.

Will nefesini tuttu ve kendine geldi. Cyprian,

elinde bir kılıçla önünde duruyordu.

OceanofPDF.com

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

CYPRIAN İNTİKAM GİBİ GÖRÜNÜYORDU, tamamı gümüşten. O tepeye tırmandı
cesetlerin üzerinde durdu ve Will'e baktı. Cyprian nasıl olur da
Burada mı? Bu gücü ele geçirmeye çalışan herkes ölmüşken o nasıl hayatta olabilirdi?

Will, Kettering ölmüş ve Visander tarafından Karanlık Kral olarak ifşa edilmişken, damgayı sıkarken kendi suçluluk duygusunu hissedebiliyordu.

Will, "Nasıl göründüğünü biliyorum," dedi.

"Ama-" "Ver şunu bana," dedi Cyprian.

"Yapamam. Will içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve markayı tuttu. "Cyprian. Olanları durdurabilirim. Sinclair'i sonsuza dek durdurabilirim.

Cyprian elinde kılıçla gelmeye devam etti.

"Bize yalan söylediniz. Bizi kurtarmak için orada olduğunuzu düşünerek sizi salonumuza aldık. Binlerce yıl boyunca hayatta kaldık,' dedi Cyprian. "Sana kadar.

Cyprian, Will'in Salon'a geldiği ilk gün onu atından indirmiş, gömleğini bedeninden ayırmış ve bir damga aramıştı. Cyprian onu duvarların içine almak istememişti. Will'in onlara yalan söylediğini söylemişti. Haklıydı. Başından beri haklıydı.

"Ben böyle biri değilim. İnkâr ve korku dalgaları midesine kramplar girmesine neden oluyordu. Uzaklaşmaya, dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı. Ama bu karanlık çukurdan çıkış yolu yoktu. 'Simon'a karşı sana yardım ettim. Gölge Krallar'a karşı sana yardım ettim!

Ve Katherine. Seni kovalarken öldü. Onu da sen mi öldürdün? Cyprian'ın yeşil gözleri parladı.

"Onu kılıç öldürdü. Geri adım atacak yer yoktu. "Onu, sözlerine inandığınız o savaşçı öldürdü!

'Tanrım, James'i salona getirmişsin,' dedi Cyprian. 'O biliyor mu? Siz ikiniz bütün bu süre boyunca bize gülüyor muydunuz?

Will bunu şiddetle reddederek, "Hayır," dedi. 'O bilmiyor. O masum. Cyprian-'

Cyprian acı bir ifadeyle, "Visander iktidarı ele geçirmek için her şeyi söyleyebileceğini söyledi," dedi.

Katherine'in bedenini bir post gibi giyen Visander. Sarcean'ın baştan çıkarıp kandırdığı ve yüzyıllar boyunca kin beslediği Visander, aşağılayıcı derecede kişisel olduğu için daha büyük bir nefret besliyordu. Leydi onu gönderdiğinde Visander'ın, Karanlık Kral her ne şekilde olursa olsun ölene kadar durmayacağını biliyordu.

Visander'ı kendi bedenine o kadar benzeyen bir bedene geri döndürdüğünde, tıpkı söz verdiği gibi Will'e onu öldürüyormuş gibi geleceğini biliyordu.

Gözleri, zamanın ötesinden ona bakıyor.

Anne, dur. Anne, benim, anne-

"O benim hiç katılmadığım bir savaşın askeri. Will titriyordu. Sanki boğazında bir el varmış gibi nefes almakta zorlanıyordu. "O
Hiç olmadığım bir insanı hatırlıyorum.'

"Ama öyleydin. Öyleydin. Cyprian korkunç bir kesinlik içinde konuştu. "Her şey senin planladığın gibi gelişti. Cyprian'ın gözleri yeşil zehir gibiydi, ona annesinin baktığı gibi bakıyordu: sanki yaşamasına izin verilemeyecek kadar korkunç bir şeymiş gibi. "Ama bu sefer değil.

Dişlerinin gıcırdamasına rağmen, içinden yükselen garip kahkahayı durduramadı. "Bunu benim planladığımı mı düşünüyorsun?

Cyprianus, "Öyle değil mi?" dedi.

Titremesini durdurmak için üst kollarını sıkıyordu. Zihni umutsuzca kataloglama yapıyordu. Cyprian'ı kaybetmişti elbette. Elizabeth'i kaybetmişti. Grace'i kaybetmişti. James öğrenir öğrenmez kaybedecekti. Kaybetmiş miydi?
Violet?

"Eğer kontrolü ele almazsam, o ordu yer üstündeki herkesi öldürecek. Will kelimeleri çıkarabildiğine şaşırmıştı. Dişlerinin takırtısı daha da kötüleşmişti.

Cyprian, 'Kulağa çok mantıklı geliyor,' dedi. 'Bırakın Karanlık Kral ordusunu alsın... Böyle yapıyorsunuz, değil mi? Tüm seçeneklerimizi elimizden al, böylece geriye kalan tek seçenek seninki olsun. Cyprian'ın elleri kılıcında sıkılaştı. 'Ama öyle değil. Leydi elimizde - Leydi'nin gerçek Kanı ve o şu anda orada. Belki de savaşmak zorundayız. Ama en azından bir şansımız var, eğer kontrol sende değilse.

O biliyordu. Nasıl olacağını biliyordu. Bu yüzden onlara söylememişti - bu yüzden hiç kimseye söylememişti. Görülmek, yıkımın şiddetini davet etmek demekti.

Ama şimdi buradaydı, bunu yutamayacağını anladı, içinde derinlere gömülü bir çekirdek isyan ediyordu.

Will, 'Bana güvenmektense o orduyu serbest bırakmayı tercih edersin,' dedi.

Cyprian, 'Komiserler seni durdurmak için var,' dedi. "Ben de bunu yapacağım.

Cyprian bir adım daha attı ve o anda yer dibe çöktü, sonra da sanki saray onu geri atmaya çalışıyormuş gibi yukarı doğru savruldu. Toprak yırtıldı, aralarındaki zeminde siyah bir çatlak oluştu. Cyprian denge sağlamak için elini uzattı ve Will tökezledi, aralarındaki genişleyen boşluk bir uçuruma dönüşürken marka elinden yuvarlandı.

Ayağa kalkan Will, şu anda açık bir yarığın bir tarafında olduğunu ve Cyprian'ın da diğer tarafta durduğunu gördü - ironik bir şekilde, ayaklarını olağanüstü bir dengeyle tutan Cyprian'dı. Ama Cyprian'ın artık ona ulaşmasının hiçbir yolu yoktu. Baş döndürücü derinlikteki kara yarık dünyanın kalbine dalmış gibiydi. Kolaylıkla on iki ayak genişliğindeydi ve onu Cyprian'dan büyük bir mesafeyle ayırıyordu.

Mucizevi bir şekilde göçük olmamıştı. Mağaranın yapısı bozulmamıştı. Will etrafına bakındı-

Damga oradaydı, sadece birkaç adım ötedeydi. Uçurumun onun tarafındaydı.

"Bu yer..." Cyprian da markayı gördü ve boşluğun ötesinden Will'e baktı. "Seni korumaya çalışıyor. Ama işe yaramayacak.

"Neden olmasın?

Cyprian imkânsız bir sıçrayışla çatlaktan atladı, Will'in önüne indi ve tam ona bakacak şekilde yükseldi.

"Çünkü artık güçlüyüm.

Korkunç bir burkulmayla Will anladı. Cyprian'ın gölgelerin arasından geçebilmesinin tek bir yolu vardı, markaya yaklaşabilmesinin tek bir yolu. Asla yapmamaya yemin ettiği tek şey.

Will, 'Kupadan içtin,' dedi.

Cyprian'a baktı, gözlerinde kabullenmenin karanlık acısını gördü ve saf kalmaya yemin etmiş olan çocuğu hatırladı. *Beni durdurmayı işte bu kadar çok istiyor.* Anharion. Visander. Leydi... Sarcean

Hepsini çarpıtmış, çarpık şekillere sokmuştu. Will de aynısını yapıyordu: önce Katherine'e, şimdi de Cyprian'a-

İkisi de aynı anda markaya baktı. Cyprian daha yakındı ve daha güçlüydü. Damgayı alıp parçalayacaktı ve Geri Dönenler'in binlerce ceset alıp ülkeyi boydan boya geçmelerini engellemenin hiçbir yolu kalmayacaktı.

Will onu durdurmak zorundaydı. Nasıl durduracağını biliyordu. Cyprian'ın asla affetmeyeceği tek şey buydu.

Will'in hayatında birlikte vakit geçirdiği insanların sayısı çok azdı. Ondan korkunç bir sır saklamış olan annesi. Rıhtımda birlikte çalıştığı adamlar, her zaman bir casus olduğunun bilincinde olarak kurduğu ilişkiler. Tıpkı Katherine'le olduğu gibi onlarla da rol yapıyordu, ta ki Katherine onu öptüğünde gerçeğe dönüşene ve Katherine sarsılarak onun kim olduğunu anlayana kadar.

Ama Vekilharçlar Salonu'nda, arkadaşlarıyla dost olmasına izin vermişti. başkalarıyla ilk kez karşılaştı. Geçici olarak, onlara ne olduğunu asla söyleyemeyeceğini bilerek, çürük temeller üzerine inşa ettiğini bilerek, ama rol yaptığı şey olabileceğini umarak. Onlar için.

Cyprian'ın ona güvenmeye başladığını biliyordu. Önce, bir teğmenin sahada kendini yavaş yavaş kanıtlayan yeni bir lidere güvenmeye başlaması gibi. Sonra, belki de bir arkadaş olarak. Gelecekleri böyle olabilirdi ama Will'in bu tür bir dostluk hakkındaki fikri, daha önce böyle bir dostluk yaşamadığı için belirsizdi.

Ama o gelecek paramparça olmuştu. Ve asla onarılamayacaktı. Şimdi değil. Cyprian markaya doğru ilerlemeye başladığında Will, "*Hayır,*" dedi.

Cyprian dondu kaldı. Hareket edemediğini fark ettiğinde yüzünde beliren şaşkınlık, içindeki gölgenin Will'in emrini yerine getirdiğini anladığında ihanetle öfkeye dönüştü.

Tıpkı Gölge Krallar'ın Bowhill'de ona itaat ettiği gibi Will'e itaat ediyordu: çünkü üç Kral'ın bir zamanlar yaptığı aynı kutsal olmayan pazarlıkta ona yemin etmişti. Güç, bir bedel karşılığında.

Bir an için birbirlerine baktılar, Cyprian güçsüz bir çabayla nefes nefese kalmış, umutsuzca gölgesiyle savaşıyordu. Vücudu eforla titriyordu ama gölgesinin amansız tutuşuyla yerinde duruyordu.

"Özür dilerim," dedi Will. 'Bunu yapmak istemedim. Sadece - beni durdurmana izin veremem. Diğerlerini kurtarmanın tek yolu bu.

Herkesi kurtarmak için. Eski benliğinin ortaya çıkan planlarını durdurmak için. Sinclair'i durdurmak için.

Cyprian ona sanki onu öldürecekmiş gibi baktı. 'Sen osun. Sen gerçekten osun.

Kendi kapana kısılmış bedeni Cyprian'ın midesini bulandırıyor gibiydi. Sahip olduğu her şeyi gölgeye fırlatmasını ve başarısız olmasını, hareket edemeyen işkence görmüş bir heykele dönüşmesini izlemek korkunçtu.

Will yine, "Özür dilerim," dedi. "Bunu yapmak zorundayım.

Cyprian'ın yüzü değişti. Cyprian, kendini zincirlere boş yere vuran bir adam gibi tekrar çırpınmak yerine, dövüşmeyi bıraktı. Gözlerini kapattı, neredeyse kendini toparlıyor gibiydi. Sonra sanki içinde derinlerde bir şeyi çağırıyormuş gibi bir nefes aldı. "Dayanacağım. Tereddüt etmeyeceğim. Karanlığın içinde-'

"Cyprian-" dedi Will.

"-Işık olacağım," dedi Cyprian ve Will'in derisi, Yaşlı Vekilharç'la birlikte söylediği, Carver'ın töreninde kullandığı sözleri hatırlayınca diken diken oldu. 'Yolda yürüyeceğim ve gölgeye meydan okuyacağım. Ben kendimim ve dayanacağım.

Sözleri kararlıydı, nefes alış verişi düzenliydi.

Sakin ve zafer dolu bir bakışla Cyprian'ın gözleri açıldı. Ve

hareket etmeye başladı.

Gölgesini yenmişti. Will tekrar kendi iradesini ortaya koymaya çalıştı, ancak Cyprian'ın içindeki gölgenin hayal kırıklığı içinde çığlık attığını ve derinlerdeki küçük bir alana sürüldüğünü hissetti. Cyprian iki adımda Will'in üzerine çıktı ve Will'i

ve markayı kapmak.

Cyprian sırtındaki kayıştan Cellat'ın baltasını çıkardığı sırada Will yere düştü. Cyprian baltayı kaldırdı ve sertçe indirerek damgayı binlerce parçaya ayırdı.

"Hayır!

Patlama odayı sarsarak ikisini de geriye doğru fırlattı ve yere yuvarlanmalarına neden oldu. Will'in nefesi kesilmişti, düşüşünü durdurmak için ellerini uzatırken derisi avuçlarının dibinden sıyrılıyordu.

Acının farkına bile varmadı, anında kendini yukarı itti ve umutsuzca markayı aramaya koyuldu. Tanrım, geriye bir şey kalmış mıydı? Yeniden birleştirebilecekleri bir parçası?

Cyprian bunu izlerken, 'Gitti,' dedi ve soluksuz bir kahkaha attı. "Onu kullanamazsın. Gülüyordu. *Gülüyordu*.

Cyprian'a bakarken bile Will'in içinde öfke ve inançsızlık çalkalanıyordu. *"Ne yaptığını anlamıyor musun*?

"Seni durdurdum," dedi Cyprian, sesinde zaferle. "Karanlık Kral'ın ordusunu toplamasını engelledim.

Ortaya çıkan tehdit tarif edilemeyecek bir dehşetti, dünya karanlıkta yeniden yaratılmıştı ve Will'in içinde şimdi Violet'e ve diğerlerine. Bunun altında, öfkesi soğuk bir hiddete dönüşüyordu, taş gibi ve inatçı.

"Yani sen bir gölge alabilirsin," dedi Will, "kendini karanlığa adayabilirsin, ama doğru olanı yapmak için kullanmak istediğimde bile kendi gücüme güvenemez miyim?

Cyprian cevap vermedi, Will'i kolundan demir gibi kavradı. Will direnmeye çalıştı ama Cyprian onu ileri doğru sürükledi. Kettering'in cesedi üzerinde tökezleyen Will, Cyprian'ın onu öldürmediğini ancak birkaç saniye sonra fark etti. Cyprian ellerini bağlıyor ve onu kemiklerin ve zırhın arasından diğerlerine doğru çekiyordu.

Bu daha kötüydü. Bu-

Cyprian, 'Diğerleri senin ne olduğunu görecek,' dedi.

Will, uzaktaki bir güneş gibi parlayan ışık çemberini görebiliyordu. Çırpınıyordu ama Cyprian'ın vücudundaki sert ve gergin kaslar üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Yeni açılan uçurum da bir engel teşkil etmiyordu, Cyprian uçurumdan yine zarafetle atladı.

"Visander beni öldürecek," dedi Will ama zihnini neredeyse bembeyaz yapan şey bu değildi. Violet'in gözlerinde ihanetle ona baktığı düşüncesiydi.

Annesi, Katherine, Elizabeth, Cyprian, Grace-

Violet olmaz, Violet olmaz, Violet olmaz.

Cyprian onu görmezden geldi, daha sonra bir mahkûma bağlıyken ipe tırmanabilecek kadar güçlüydü. Panikten yarı baygın halde olan Will, çukurun ağzından fırlayarak yukarıdaki taht odasının kaldırım taşlarının üzerine yığıldı.

Gölgeler seli gitmiş, odayı şaşırtıcı derecede sessiz bırakmıştı. Violet ve diğerleri yavaş yavaş kaybolan bir ışık küresinin içinde bir araya toplanmışlardı.

İlk baktığı Violet'ti, Violet'in gözleri onunkilere kilitlenmişti, taktığı bağlar ve Cyprian'ın tutsağı olduğu belli olan Violet. Diğerlerinin yanında duruyordu ve Will'in tek yapabildiği ona bakıp, *"Biliyor*," diye düşünmekti.

O biliyor, o biliyor, o biliyor-

İfşa edilmekten, görülmekten, Violet'in gözlerinin üzerinde olmasından, havasının kesilmesinden, boğazının ezilmesinden iğreniyordu. İlkel panik, bu şekilde bilinemeyeceği. *Sen değil*, demek istedi. *Sen değil.*

Violet'e o kadar odaklanmıştı ki, onun arkasında neler olduğunu görmesi bir anını aldı.

Tabancalar ve bıçaklarla donanmış Sinclair'in adamları karanlığın içinden çıkıyordu; liderleri, Will'in en son *Sealgair*'de gördüğü kumral saçlı bir çocuktu ve hiçbir şey olmamış gibi Steward'larla savaşıp onları öldürüyordu.

Violet'in kardeşi Tom, "Bundan sonrasını biz hallederiz," dedi.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

TOM, Cyprian'ın bir zamanlar tükürdüğü gibi, '*ÇOBANLAR*,' dedi, *Lions.* "Hamamböcekleri gibisiniz: tam sizi yok ettiğimizi düşündüğümüzde, çatlaklardan tekrar sürünerek çıkıyorsunuz.

Violet sarsılarak döndü ve onu gördü. Adam gözlerini dikmiş Cyprian'a bakıyordu. "Tom?" dedi Violet, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

Molozların üzerinde yürüyen ağabeyiydi, Sinclair'in adamları arkasında meşaleler tutuyor, bir ışık adası yaratıyorlardı.

"Violet? Onu gördüğü anda durdu, en az onun kadar şok olmuştu. "Burada ne yapıyorsun?

Tek yapabildiği bakmaktı. Bu gerçek olamazdı, değil mi? O burada olamazdı.

Tıpkı onu Londra'daki evinde son gördüğünde olduğu gibi görünüyordu, aynı kumral saçları yakasına kadar kesilmişti, burnunda aynı çiller vardı. Bu devasa yeraltı sarayında hiç yeri yoktu.

Taht odasının kapısını açtığında Londra'daki evinin salonunu görmek gibiydi.

Şoku azaldıkça, yerini yükselen gerilim ve nabzının hızlanması aldı. Onu çok özlemişti, hem de çok uzun zamandır.

Şimdi tek düşünebildiği Bayan Duval'ın sözleriydi. Tom ve onun kaderinde kavga etmek vardı.

"Sinclair'den kaçtım," dedi. *Bayan Duval beni seni öldürmem için eğitti.* Bunu söylemedi. Tom onun düşmanı değildi. Bayan Duval'ın Tom'u bu düşünceler aklına geldi. Yine de bir yerlerden bir ses, bu düşünceyi ilk ortaya atan kişinin Bayan Duval olmadığını fısıldadı. Babasıydı.

Babası, *Tom'un kendisi gibi birini öldürmeden gerçek gücüne ulaşamayacağını* söylemişti.

"Ben bir mahkumdum. *Bunu biliyor* muydun*?* Ona sormak istedi. *Babamın bana ne yapmayı planladığını biliyor musun?*

'Bu insanlar tehlikeli, Violet. Onlardan uzak dur. Tom arkadaşlarına bir tehditmiş gibi bakıyordu. Ama Violet'in aklına yeni ve tedirgin edici bir soru geldi.

"Nasıl yaşıyorsun? Tom'a ve yanındaki silahlı adamlara bakıyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu. 'Beyaz ölümden nasıl kurtuldun? Ordu senin içinden geçmiş olmalı.'

Cevap veren Visander oldu. "Karanlık Kral'ın damgasını taşıyor. Bu onu Karanlık Kral'ın hizmetkârı olarak işaretler ve ele geçirilmekten korur.

Yanan et kokusu ve Tom'un deriyi ısırmayı reddetmesi.

Hasta olmak istiyordu - Tom'un Karanlık Kral'ın damgasını taşıdığını biliyordu. Onu kurtardığı fikri midesini bulandırmıştı. Gölgelerden kurtulmuştu çünkü o zaten Karanlık Kral'ın yaratığıydı.

Ellerinde meşaleler ve tabancalarla Tom'un etrafındaki adamlara baktı. Hepsinin damgası olmalı. Ölüler ordusu serbest bırakılmıştı ve o da onların günümüzdeki eşdeğerine bakıyordu: Karanlık Kral'a yemin etmiş ve burada kardeşi tarafından yönetilen yaşayanlar ordusu.

Ailesinin Sinclair için çalıştığını biliyordu ama Tom'un Karanlık Kral'ın askeri olduğunu hiç düşünmemişti. *Karanlık Kral'ın Aslanı.*

İçgüdüsel olarak arkadaşlarının önünde geri adım attı.

'Neler olduğunu anlamıyorsun,' dedi Tom. 'Çok uzun zamandır uzaktaydın. Ama sana anlatacak zaman bulana kadar seni güvende tutabilirim.

Cyprian Tom'a, 'Çok geç kaldın Lion,' dedi. 'Sinclair o orduyu asla kontrol edemeyecek. Markayı yok ettim.

"Steward," dedi Tom. "Çekil yolumdan.

Tom *Sealgair'de* levyeyle Steward'ları öldürmüştü. Onu bunu yaparken görmüştü. Sadece Justice, Tom'la sonuna kadar dövüşebilecek kadar güçlü ve yetenekliydi.

Ve işte Cyprian, bir neslin en yetenekli çömezi, Justice'in doğal halefi, ağabeyine meydan okuyordu.

Kavga ederlerse onları durdurmak zorunda kalacağını yavaş yavaş, dehşet verici bir şekilde fark etti.

Bayan Duval, *Tom'un eninde sonunda sizi öldürmeye geleceğini* söylemişti*. Ya onunla savaşmak için eğitilirsin ya da eğitilmezsin.*

Will, Tom'a, 'O orduyu serbest bıraktı,' dedi. "Onları durdurmak istiyorsan, birlikte çalışmamız gerekecek.

"Karanlık Kral Aslanına emrediyor," dedi Visander.

Violet geri dönüp Will'e baktı. Elleri arkadan bağlı ve yüzü tozla lekelenmiş olan Will, yine de bir şekilde komuta etmeyi başarmıştı Dikkat. Will her zaman insanların kendisini dinlemesini sağlayabilmişti ve Tom da farklı değildi, Will'e sırtını dönmüştü.

"Sen," dedi Tom.

"Evet, doğru. Gemide zincirlediğiniz çocuk,' dedi Will.

Birbirlerini tanıdılar. Will, *Sealgair'*de tutsaktı.
Ama Will tutsaklık döneminden hiç söz etmemişti. Şimdi anlıyordu ki, elbette Tom bu işten sorumlu olmalıydı. Tom, Will'in geminin ambarına zincirlenmesini emretmişti. Will, Tom'un onun bilmediği bir yönünü mü biliyordu?

Geminin ambarında Will kanlar içinde ve yara bere içindeydi; muhtemelen Tom'un emriyle, hatta belki de Tom'un elleriyle en az bir kez ağır bir dayak yemişti. Aralarında başka neler geçmişti? Will onunla bunların hiçbiri hakkında konuşmamıştı... kardeşini tanıdığını bile söylememişti. Neden?

Will ona başka ne söylememişti? Will'i ilk kez bir yabancı gibi hissetmiyordu ya da aralarındaki tüm yakınlığa rağmen Will'in çok az şey paylaştığını fark etmiyordu. *Onu gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun? diye* fısıldadı bir ses.

"Simon'ı sen öldürdün," dedi Tom.

'Başka insanların yanı sıra,' dedi

Will.

Tom hemen koruyucu bir hareketle Violet'in yanına gelmesini işaret etti; Violet'in çok iyi bildiği bu hareket canını acıtıyordu. 'Violet, o çocuk - bu insanlar tehlikeli. Benimle gel, sonra konuşuruz.

"Seninle gelmek mi? Bunu inanamayarak söyledi.

'Güvende olacaksın. Sadece bizim tarafa gel.'

'Güvenli! Babanın onunla ne yapmak istediğini bilmiyor musun? Will söyledi.

Hayır, diye düşündü, midesine kramplar girmişti. Cevabı duymaya dayanamıyordu. Tom'a hiç sormamıştı, çünkü sormadığı sürece bilmek zorunda değildi.

Tom'un yüzünde anladığına dair hiçbir belirti yoktu. 'Onunla mı? Onu eve istiyor.'

"Onun ölmesini istiyor. Will'in sözleri beynini parçalıyormuş gibi geldi, gerçek ortaya çıkmıştı. 'Olan biten hiçbir şeyi anlamıyor musun? Biz konuşurken, o ordu kilometrelerce ötedeki herkesi öldürüyor. Beyaz ölümün içine düşecekler ve uyandıklarında dünyamızı ele geçirecekler. Zamanımız

yok. Onları durdurmamız gerek.'

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Tom. 'Babam aylardır Violet'i arıyor. Ve eğer ordu bir tehlikeyse, bunun nedeni Vekilharcınızın onları serbest bırakmasıdır. Sinclair'in Vekilharçları yok etmesi gerekiyordu.

Görmediğini fark etti. Ona hep yanlış şeyler öğretilmişti. Sinclair tarafından, babası tarafından.

O kadar uzun zamandır onun gibi olmak istiyordu ki, sınırlarını görmek rahatsız ediciydi. Onun tüm dünyası oydu, ama ilk defa Sinclair'in planlarındaki küçük bir dişli olarak. *Babam annemi öldürdü*, demek istedi. *Babam beni öldürmeni istiyor.*

'Anlamayan sensin,' dedi. 'Sinclair senin düşündüğün gibi değil. Bunların hiçbiri senin düşündüğün gibi değil. Tom-'

Başını sallıyordu. 'Violet, yoldan çekil. Ben Steward'la ilgilenirim.' Her şey çok hızlı gelişiyordu.

Cyprian, içinde yeni bir gölge ile. Cyprian, elinde Cellat'ın baltasıyla. "Arkadaşlarıma zarar vermene izin vermeyeceğim" dediğini duydu.

Will, 'Savaşacak zamanımız yok,' dedi. 'Bir Geri Dönen'in sahip olduğu bedenin içinde uykuda olduğu sadece birkaç gün var... onları durdurmak için uyanmalarına kadar vaktimiz var. Geri çekilmeniz gerekiyor.

Daha sonra, Will'in orduyu durdurmaktan bahseden tek kişi olduğunu, diğerlerinin ise eski düşmanlıklarına takılıp kaldıklarını hatırlayacaktı. Ama o anda onu neredeyse hiç duymamıştı. Tek görebildiği Tom'du. "Tom, lütfen, bunu yapmak zorunda değilsin-

Tom dinlemiyordu. 'Çocuğu al. Kamarotu vurun. Kızları canlı bırakın.'

Alabildiği kadar kurşunu almak için kalkanını havaya kaldırdı ve daha Tom konuşmasını bitirmeden Cyprian'a doğru koşmaya başladı. Ama çok uzaktaydı. Zamanında yetişemeyeceğini bildiği için kendini hazırladı.

Silah sesleri hiç gelmedi.

Saniyeler geçtikçe kalkanını indirdi ve her an bir silah sesi duymayı bekledi. Onun yerine gördüğü şey o kadar dehşet verici derecede doğal değildi ki, içini ürpertti.

Ona en yakın olan adam donup kalmıştı, gözleri donuklaşmıştı ve tabancasının kolunu uzatmıştı. Heykel gibi hareketsizdi, hareket etmiyordu. Sinclair'in adamlarından hiçbiri hareket etmiyordu, her biri bir hareketin ortasında durmuş, hatta biri adımının ortasında durmuştu.

Ve Tom...

Tom aynı yüz ifadesiyle donakalmıştı, ağzı yarı açıktı, konuşmak üzereydi. Tamamlanmamış bir hareketle havaya kaldırdığı kolu, bileğinde parlayan damgasını ortaya çıkardı. *Yanıyordu.* Yanan etin kokusunu alabiliyordu, gemide damgalanmasının anısı burun deliklerini tıkıyordu.

Will, "Zamanımız yok dedim," dedi ve odadaki herkes onunla birlikte aynı şeyi söyledi.

Violet yavaşça döndü. Dehşetin önünde olduğunu sanırken, arkasında olduğunu gördü.

Will'in gözleri siyahtı, her bir gözün tüm yüzeyinde ne iris ne de beyaz görünüyordu, sonsuz bir karanlığa açılan pencereler gibiydi. Saçları ve giysileri, sanki etrafında rüzgâr esiyormuş gibi geriye doğru akıyordu. Karanlık bir güçle çatırdıyordu, karanlık ihtişamla taçlandırılmış genç bir tanrıydı.

Sihir. Will'in büyüsü - ve bu sıcak bir şekilde yanan bir mum, çiçek açan bir ağaç ya da hayat veren bir ışık patlaması değildi. Soğuk, karanlık bir sihirdi.

Will, etrafındakilerin insanlığını alt edip bedenlerini mutlak kontrol altına alırken ham güç egzersizi yapıyordu.

Sinclair'in adamlarından pek çoğu odanın içinde donup kalmıştı. Ve Tom - Tom sıradan bir adam değildi - Tom bir Aslan'dı, ya da Aslan olmuştu, boş, gevşek yüzü şimdi etrafındaki adamlarınkini yankılıyordu. Bir zamanlar birey olan bu adamlar şimdi etten kuklalardı ve efendilerine ettikleri çarpık yemine her şekilde itaat ediyorlardı.

Will'e.

"Sen Karanlık Kral'*sın*," dedi Violet dehşet içinde.

Will bunu inkâr etmedi. İnkâr edemezdi, Sinclair'in adamlarını karanlık damgayla kontrol ediyordu. Bunu daha önce de inkâr etmediğini fark etti. Karanlık Kral'ın ordusunu kontrol etmenin yollarını ararken çukurun içinde kaybolmuştu.

Onun ordusu. Sanki ayaklarının altında bir çukur açılıyordu. Sanki içine düşen kendisiydi.

"Seni asla takip etmeyeceğime yemin etmiştim," dedi midesi bulanarak. "Rassalon'dan farklı olacağıma yemin ettim.

Will, "Violet, ben Will." dedi.

Odadaki herkesin Will'in sözlerini papağan gibi tekrarlaması dışında. Sanki Will onların hepsiymiş, binlerce gözü olan kötü niyetli bir böcekmiş gibi, o korkunç monoton ses tonuyla konuşuyordu.

"Bırak gitsin," dedi Violet. "Kardeşimin gitmesine

izin ver!" "Senin ne olduğunu görüyorlar," dedi

Visander.

Elinde Ekthalion'la Will'e yaklaşıyordu. Will'in bıçağa odaklandığını gördü ve sanki dikkatindeki bu değişim Will'in kontrolünü kırmış gibi, Sinclair'in adamlarının her biri anında yere yığılıp bayıldı.

"Tom!" diye bağırdı, adamın düştüğü yere koştu, yanında diz çöktü ve umutsuzca nabzını kontrol etti. Teni soğuktu. Tom! "Tom! parmaklarını boynuna bastırdı ve en ufak bir nabız hissetti - yaşıyordu. Yaşıyordu. Sanki bedeniyle onu ele geçirilmekten koruyabilecekmiş gibi, onu kendine doğru çekti. Will'i görmek için başını kaldırdı, yarı sallanıyor, yarı sendeliyordu. Bu kadar çok adamı kontrol etmek onu güçsüz mü bırakmıştı? Visander onun yanına geldiğinde Will tek dizinin üzerine çöktü.

Visander'e baktığında gözleri normal rengine dönmüştü ve bu onu Visander'in tanıdığı çocuk gibi gösteriyordu.

Ama değildi. Onu tanımıyordu. Kim olduğunu ya da neler yapabileceğini bilmiyordu.

"Bir zamanlar benden her şeyimi aldığın yerde sana saldırmam ne kadar da uygun," dedi Visander.

"Ona Ekthalion'u mu verdin? Will ona şöyle dedi.

Sesi tamamen ihanete uğramış gibiydi ve ona bakarken gözleri tekrar kararmaya başladı. Gözlerini tekrar Visander'a dikti. Korkunç bir tepki olarak, Tom'un bedeninin ellerinin altında seğirmeye başladığını hissetti. Bir an sonra, yerde yatan adamlardan birkaçı ayağa fırladı. Visander, kendisine doğru tökezleseler bile onları görmezden geldi.

Visander, 'Ailemi öldürdüğün zaman benim olduğum yaştasın,' diyordu. 'Ama ben sen değilim. Arkadaşlarını öldürmeyeceğim. Değer verdiğin insanları öldürmeyeceğim. Sadece seni öldüreceğim.

Visander, Ekthalion'u kaldırdı ama dağ Will'e karşılık veriyordu; Will'in siyah gözleri öfkeyle parlarken yer sarsılıyor, kocaman bir kaya tavandan kopup Visander'in birkaç santim ötesine düşüyordu. Burayı yok edecekti, diye düşündü Violet umutsuzca, Visander'ı yok edecekti, onları yok edecekti.

"Bensiz mi başlıyorsun?" dedi tanıdık, boğuk bir ses.

James meşale ışığına doğru yürüdü.

Kibri her zaman sinir bozucuydu. Boş bir adam gibi gelmişti. Bir oyunun son perdesine kadar amatörce, hiçbir şeyi umursamadan girişinden önce geldi. Prensin verdiği yetkiyle taht odasını boydan boya yürüdü. Sanki saray mensuplarının o geçerken önünde eğilip el pençe divan durduklarına inanıyordu ve belki de bir zamanlar, uzun zaman önce durmuşlardı.

Sinclair'in adamlarından birinin yere yığılmış, baygın bedeninin üzerinden ağır adımlarla geçti. Gözleri Will'e sabitlenmişti.

James, Visander ile yan yana durana kadar Violet, hem renkleri hem de öteki dünyalılıkları, güzel ve korkunç, meleksi ve doğaüstü olmaları bakımından ne kadar benzer göründüklerini fark etmemişti. İntikam araçları
Onları en çok inciten kişi, sanki Anharion ve Leydi, Will'e karşı birlikte durmuş gibiydi.

Will, enkazın üzerinde diz çökmüş haldeyken garip ve korkunç bir sesle, "İkiniz de," dedi.

Ama ikisi de saldırmadı. Visander donmuştu. Ve onu görünmez bağlarla tutan Will değildi. James'ti.

James, Will'e "Hayatım, buraya seni öldürmeye gelmedim." dedi.

James sadece bir kez eliyle işaret etti ve Visander geriye doğru uçarak önce bir sütuna sonra da yere çarptı, vücudu çökmüş ve gevşemişti. Cyprian öne doğru bir adım attı ve James ona sadece bir bakış attı ve Cyprian'ı zeminde kaymaya gönderdi.

Will şok içinde James'e bakıyordu. James Will'e baktı ve elini uzattı. "Eee?

"O Karanlık Kral," dedi Violet.

"Ben de onun teğmeniyim," dedi James, "onun yanında savaşmak için buradayım.

OceanofPDF.com

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

WILL, James'e çöldeki bir serap gibi baktı.

Will'in ele geçirdiği adamlar hâlâ baygındı ve ölü gibi yere yığılmışlardı. Violet, yüzünde dehşet ifadesiyle Tom'un yanında diz çökmüştü.

Cyprian ve Visander toz içinde yere yığılmıştı, Elizabeth Visander'ın yanına koştu.

James hepsini görmezden geldi ve Will'in ellerini bağlayan bağları keserek açtı. "Hareket edebilir misin? Gitmemiz gerek. Mavi gözleri endişe doluydu.

Will buna bir anlam verememişti. James, Violet'in ona Karanlık Kral dediğini duymuştu. Ama eğer biliyorsa, nasıl-

"Bana bildiğini söyle," dedi Will, "ne olduğumu, ne yaptığımı-" "Biliyorum," dedi James.

"Bana umurunda olmadığını söyle," dedi Will. "Umurumda değil," dedi James.

Will'in içi ısındı, içini bir ürperti kapladı. James'in gözleriyle, yerine kilitlenen bir bağlantının sarsıntısıyla karşılaştı. "Bana tekrar söyle. Bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Umurumda değil. Bir ürperti daha, bu seferki daha derin. "Anharion. Visander tükürdü.

Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bunu yapamayacak kadar yaralıydı. İlk hareket eden Cyprian oldu, kafasını sallayarak temizlemeye çalıştı, bakışları James'e sabitlenmişti. 'I

döneceğini biliyordum. Cyprian'ın sözlerinde sert bir acı vardı.

Will ona doğru baktı. Arkadaşları ona karşı dizilmiş, farklı şok, korku ve tiksinti halleriyle ona bakıyorlardı. Ama bu beklenen bir şeydi. Bu... bu bakışı daha önce annesinin gözlerinde de görmüştü.

James'in yanında olmasını beklemiyordu.

Will'in bir yanı hâlâ bıçağı, boğazına sarılacak elleri bekliyordu. Gerçekleşmeyen her an umut gibi geliyordu. Her an içinde bir kıvılcım

büyüyordu.

Belki de burası hem annesinin hem de kız kardeşinin onu öldürmeye çalıştığı Bowhill değildi. Belki de iki sevgilisinin de ona sırt çevirdiği eski dünya bile değildi.

Belki de yalnız değildi, annesinin gördüğü canavar olmadığını kanıtlamak için savaşıyordu, oysa buna kendisinin de inandığından emin değildi.

James inanıyordu - ona, *Will'e*.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" dedi James.

Will, 'Bizi buradan çıkar,' dedi.

James onu kollarına çekti. Will de kollarını James'in beline doladı. Bir saniye sonra, James'in gücünün tıpkı kazıda olduğu gibi içine doğru itildiğini hissetti. Bu kez gözlerini kapadı ve olmasına izin verdi. Bir çember kendini tamamlıyordu: James'in sihrinin arayış dalları, kendi sihrinin engin rezervuarına bağlanıyordu.

Will, içinden ham güç fışkırırken bir ses çıkardı ve etrafındaki çığlıkların farkında bile olmadan, yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. James, "*Bana tutun*," dedi ve Will, gücünün dağda bir delik açtığını yeni yeni fark etmeye başlamıştı ki, dağın içinde yükselmeye başladılar; James'in armağanı onları yukarı ve sarayın dışına doğru sürüklerken havada bir hışırtı oluştu.

Uçuş. Uçuyorlardı ya da ona benzer bir şey. Güç ve hava yanlarından hızla geçerken, altlarındaki saray giderek uzaklaşıyordu. James'e sıkıca tutunan Will'in tek yapabildiği, rüzgâr onu savururken tutunmaktı. James'in birleşik güçlerini uçmak için kullanabildiğini bilmiyordu. Anharion'u rüyalarında ya da hayallerinde hiç uçarken görmemişti. Belki de Sarcean ona bu gücü hiç vermemişti. Böyle bir şeyi nasıl unutabilirdi ki?
Heyecan verici mi?

"Benden nefret edeceğini düşünmüştüm. Kelimeler nefes nefese kalmıştı. Will, James'in vücudunun sıcaklığını üzerinde hissedebiliyordu. Parmakları James'in belini kavradı. "Benden nefret etmediğini söyle.

"Senden nefret etmiyorum.

Bir ürperti daha. Parmakları daha sıkı kavradı. "Sana söylemeliydim. Kelimeler dökülüyordu. "Söylemeliydim - korktum; sana söylersem beni öldüreceğini ya da öldürmeye çalışacağını düşündüm. "Bana tekrar söylersin diye düşündüm.

"Senden nefret etmiyorum.

Bu sözler içinde derinlerde bir yere, kabullenmeyi hiç bilmeyen bir yere dokundu. Sadece Bowhill'den beri değil, tüm bu yıllar boyunca darbeyi beklemişti. Bunca yıl. Çocukken bile... annesi...
çünkü korkmuştu.

Onu korkutmak istememişti. Hiçbirini korkutmak istememişti.

James korkmuyordu. Her şeye rağmen James ona güvendi.

Will'in minnettarlığı akkor halini almıştı. İçinden taştığını hissetti. Her zaman birine vermek istediği sadakatle dolup taştığını hissetti. James'e gücü, dünyayı, her şeyi vermek istiyordu.

Ayakları toprağa değdi. Eski kayın ağaçlarının koyu renkli gövdelerinin etraflarında yukarı doğru uzandığı küçük bir orman açıklığına inmişlerdi. Zemin yapraklarla kaplıydı ve devrilmiş birkaç kütük yosunlarla yumuşamıştı. Sessiz yeşil gizlilik onları örtüyordu.

'Sonra demiştik. Eğer sonra bana gelirsen. Will, "Bana geldin," derken James'i karşısında sıcak ve gerçek hissedebiliyordu.

James, 'Sen istedin' dedi.

Çünkü belki de tek bir kişinin, inanan tek bir kişinin, ona iman eden tek bir kişinin olması yeterliydi.

Sarcean herkesi kaybetmişti ama Will kaybetmemişti. Will bu tek farklılık noktasını, kendine ait bu tek şeyi oymuştu. Bu onun farklı olabileceği anlamına geliyordu. O ve James, ikisi de farklı olabilirdi. Geçmişten kurtulabilir ve birlikte yeni bir gelecek kurabilirlerdi.

James ona kendisi olması için bu şansı vermişti.

"Bana bildiğini söyle - beni," dedi, sadakat dolu mavi gözlere bakarak ve James'in bu kelimeleri sonsuza dek söylediğini duymak istedi. "Bana kim olduğumu bildiğini ve benim olduğunu söyle.

"Ben seninim. Kim olduğunu biliyorum. Will-'

Will onu öptü. James'in Will kadar istekli bir şekilde kendini verdiğini hissetmek güzeldi, çok güzeldi. James ona her şeyini verecekmiş gibi hissediyor, Will onu öpüp dururken, "Seninim," diye soluyordu. Will'in elleri ceketinin içine, sıcak gömleğinin üzerine uzanırken, "Ben seninim," dedi. Will onun titreyen sıcak tenine dokunup, sonra kravatını boğazından çekerken, 'Ben seninim,' dedi. "Kralım.

Sanki tüm dünya onun etrafında yer değiştirmişti. Zihni parçalanan Will, gördükleri karşısında sendeleyerek geri çekildi.

Yaka James'in boynunu zengin kırmızı ve altın rengiyle çevreliyordu.

James'in yarı açık gömleğinin ortaya çıkardığı keskin bir kesik parıldıyordu. James'in kravatı ormanın zeminine serilmiş, onu yarı çıplak ve darmadağınık bırakmıştı. Will dehşet içinde ona baktı.

James'in saçları karışmış, yanakları kızarmış, dudakları neredeyse dayanılmaz derecede erotik bir teslimiyetle ayrılmıştı, ancak tasmanın parıldayan yakutları kesik bir boğaz gibi görünüyordu.

"Kralım mı?" dedi James.

Will'in mide bulantısı şiddetle arttı. Elini dışarı fırlattı ve en yakındaki ağacın gövdesine tutundu. Midesi sıkıştı, sonra kasıldı, kasıldıkça yere kustu. Baş dönmesi onu boğmakla tehdit ediyordu. Bunun üzerine gözlerini kapadı ve cellat boğazını keserken yerde ölü yatan Anharion'un görüntüsünü gördü. Tekrar kustu, iki büklüm oldu, sonra elinin tersiyle açık ağzına bastırdı.

Arkasında James'in sesi. "Ne oldu? Sorun ne?' '*Sorun* ne?'

Her şey yanlıştı. Her şey bozulmuştu. Will umutsuzca James'e baktı. Tasmanın parıldayan yakutları onunla alay ediyor gibiydi.

"Ben seninim," dedi James. 'Kim olduğunu biliyorum. Senden nefret etmiyorum. Güzelliği için seçilmiş bir yalvarıcıdan gelen coşkulu bir dua. James son derece samimi görünüyordu.

Bunlar ona yankılanan kendi sözleriydi. Onun emirleri, diye düşündü hastalıklı bir şekilde. James kendisi gibi görünüyordu ama o James değildi. Will'in arzularının aynasından başka bir şey değildi ve onların bu kadar keskin bir şekilde yansıtıldığını görmek korkunçtu. *Ne olduğunuzu bilseler bile hiç kimse size kendi isteğiyle katılmazdı.* Leydi bunu ona Undahar'da söylemişti.

"Bana duymak istediğim şeyi mi

söylüyorsun?" "Evet," dedi James.

Will cevap karşısında irkilmemeye çalıştı. "Peki neymiş o?

'Hayalleriniz avuçlarınızın içinde. Bu dünyayı ele geçirebilirsin. Ordun hazır. Seninle birlikte, senin yanında hüküm süreceğim.

Ve bu doğru değildi. O istedi-

Birkaç dakika önce sahip olduğu şeyi istiyordu. James'in ona verdiği şeyi. Burada, dağda yalnızken hiç sahip olamadığı şeyi. Kendini farklı sandığı o ana sarıldı.

'Bu onun hayali. Benim değil.'

"Sen osun.

James bunu kendinden emin bir şekilde, sanki şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyormuş gibi söyledi. Will'e, sanki onda uzun zaman öncesinden bir figür görmüş gibi baktı. Hizmet ettiği bir figür. Tanıdığı bir figür.

Will, "Hatırlıyorsun," dedi.

James gözlerinde geçmişle ona baktı. "Sarcean. Her şeyi hatırlıyorum.'

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

AİLEM, Umbria'nın Valnerina olarak bilinen bölümünde küçük bir ortaçağ kasabası olan Scheggino'dan geliyor. Oraya ilk kez tek başıma gittiğimde, komşu kasaba Caso'ya giden dağa tırmanmış ve
Tepelerde uyuklayan dev Roma mimarisinin kalıntıları, ailemin penceresinden alabalık avladığı derede yürüdüm, İnanç Sıçraması olacak manzaraya baktım. *Karanlık Miras*'ın bir bölümünü o tepelerde kurmak istediğimi biliyordum ve geri dönüp o tepelerde yeniden yürümeyi planlamıştım.
Valnerina, Derbyshire'daki Dark Peak'te yürüdüğüm gibi.

Kara Mirasçı'yı yazmaya başladığımda pandemi dünyayı kapatmıştı; havaalanları ve sokaklar bomboştu ve her yere seyahat
durmuştu. Scheggino'yu hafızamdan yeniden inşa etmek, eski günlük kayıtlarımı incelemek ve gözlerimin önünde kayboluyor gibi görünen dijital fotoğraf makineleri çağından önce çekilmiş eski fotoğraflarımı ortaya çıkarmak zorunda kaldım. Ama belki de sonuçta bu uygundu.

Pandemi karantinasının izolasyonunda tek başıma yazmak, benimle birlikte *Kara Mirasçı* dünyasına adım atan her bir arkadaşı daha da değerli kıldı: Sayısız taslağı okuyan, fikir alışverişinde bulunan ve geri bildirim sunan Vanessa Len, Anna Cowan, Sarah Fairhall, Jay Kristoff, Beatrix Bae ve Tom Taylor'a teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu kitap aynı olmazdı.

Vanessa, otel lobisindeki gecelerimiz bulanık akşam FaceTime'larına dönüştü ve kulaklıklarımızı takıp çıkararak kendi koltuklarımızda otururken bu FaceTime'lara değer verdim. Jay ve Tom, tost ve patates kızartması eşliğinde haftalık yazı günlerimiz yaratıcı bir keyiftir. Bir öğleden sonra birlikte yazarken, işlerimizi askıya almamız gerektiğini öğrendiğimizde yaşadığımız şoku asla unutmayacağım.
çünkü üçüncü bir pandemi kilitlenmesine giriyorduk. Coğrafi olarak uzakta olan arkadaşlarım Anna, Sarah ve Bea için çevrimiçi yazma seanslarımız, telefon görüşmelerimiz ve sanal arkadaşlığımız hayat çizgileriydi.

Ayrıca Ellie Marney, Amanda C. Ryan, Amie Kaufman ve Sarah Rees Brennan'a dostlukları ve düşünceli görüşleri için, Melbourne Writers Retreat ekibine de paha biçilmez dostlukları, destekleri ve tavsiyeleri için teşekkür ederim.

Ayrıca en yoğun zamanlarda yanımda olan Rita Maiuto ve Luke Haag'a da teşekkür etmeliyim. En yüksekleri kutladığınız ve en düşükleri desteklediğiniz ve her ikisine de harika bir zekâ, harika bir lezzet ve harika yemeklerle eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca ve özellikle, ilk tanışmamızdan bu yana hayatımı sayılamayacak kadar genişleten ve kendisine çok şey borçlu olduğum Jan Tonkin'e teşekkür ederim.
çok büyük bir minnet borcum var.

Harika menajerim Tracey Adams'a ve Josh Adams'a heyecanınız ve desteğiniz için teşekkür ederim. Harper ekibine, özellikle Rosemary Brosnan'a ve editörüm Alexandra Cooper'a teşekkür ederim. Avustralya'da, Allen & Unwin'de inanılmaz Kate Whitfield ve Jodie Webster ile çalıştığım için çok şanslıydım; her ikinize de harika editoryal çalışmalarınız ve kitabın şekillenmesindeki tüm yardımlarınız için teşekkür ederim.

Son olarak, çarpıcı kapak resmi için Magdalena Pagowska'ya ve 1821'deki Valnerina'nın güzel haritası için Sveta Dorosheva'ya ve tüm görsel unsurları bir araya getiren Harper'daki tasarım ekibine teşekkür ederim.

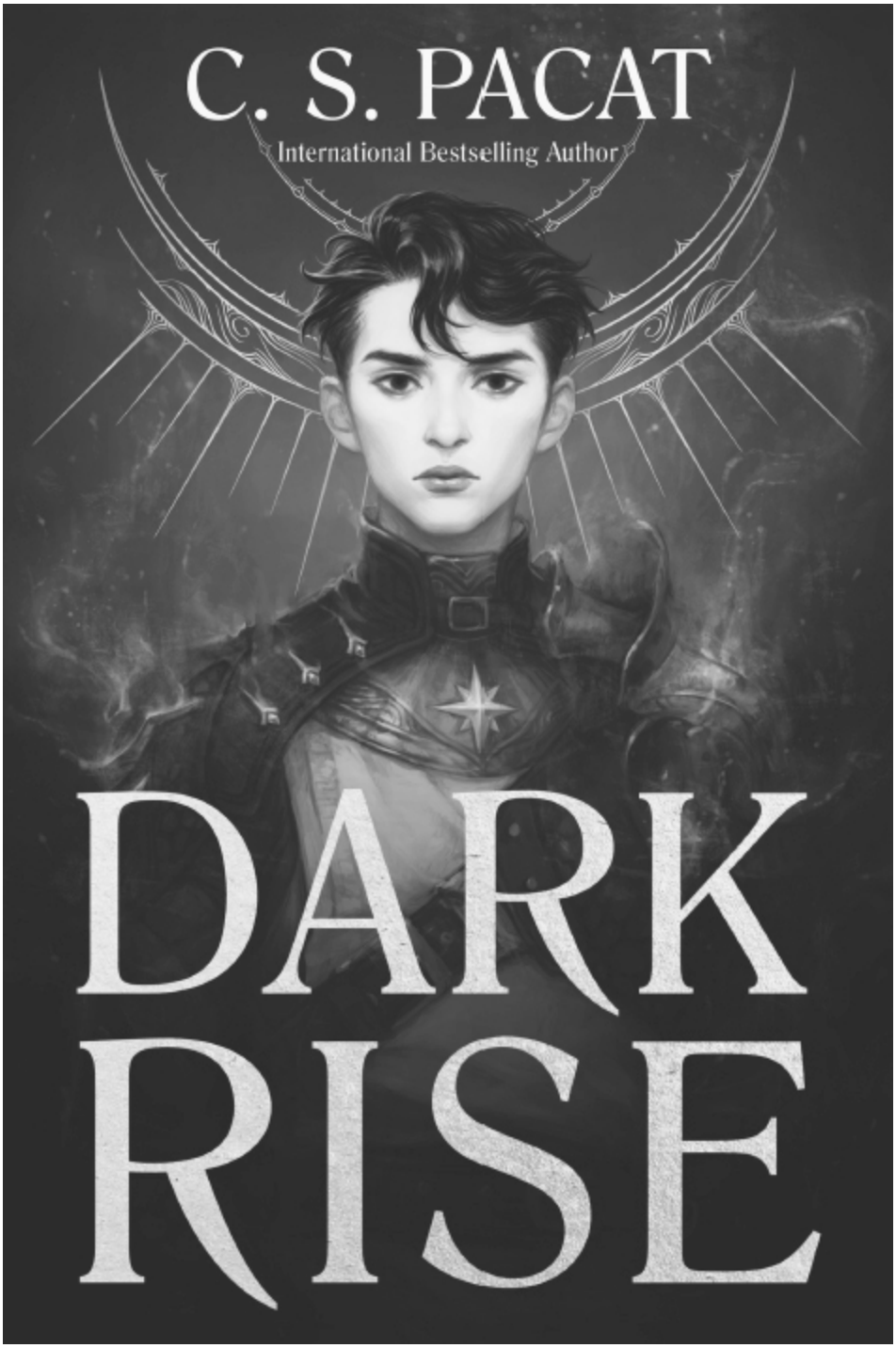
Karanlık Varis'i araştırmak, Mariana Starke, Charlotte Anne Eaton, Galignani ve hatta İtalya'da seyahat eden ve yaşayan ve başka bir dağın korkunç patlamasına tepki olarak dünyayı kaplayan bir karanlık hakkında yazan Lord Byron'ınkiler de dahil olmak üzere 1820'lerden kalma birçok İtalyan seyahat günlüğünü okumak anlamına geliyordu. Pandeminin garip zamansız zamanında
Uzun zaman önceki gezginler, ben seyahat edemezken bana seyahat etmenin bir yolunu verdiler ve bunun için onlara çok teşekkür borçluyum.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

C. S. Pacat, genç yetişkin çizgi roman serisi Fence'in ve çok satan yetişkin üçlemesi Captive Prince'in uluslararası üne sahip yazarıdır. Avustralya'da doğan ve Melbourne Üniversitesi'nde eğitim gören C. S. Pacat
Tokyo ve Perugia da dahil olmak üzere birçok şehirde yaşamış ve
şu anda Melbourne'de ikamet etmekte ve yazmaktadır.

OceanofPDF.com

'Yemyeşil, karanlık ve tehlikeli. Soluk soluğa başlayan ve nadiren durulan bir gençlik fantezisi. *Kitaplar + Yayıncılık*

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.